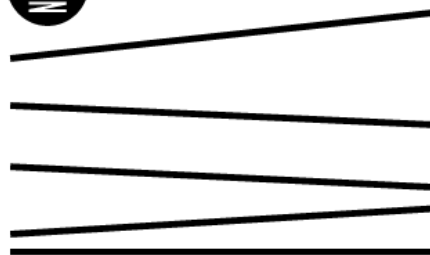

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.

Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark

1830; Vol. 50

Aarhus, 1818-1833

60 bd.

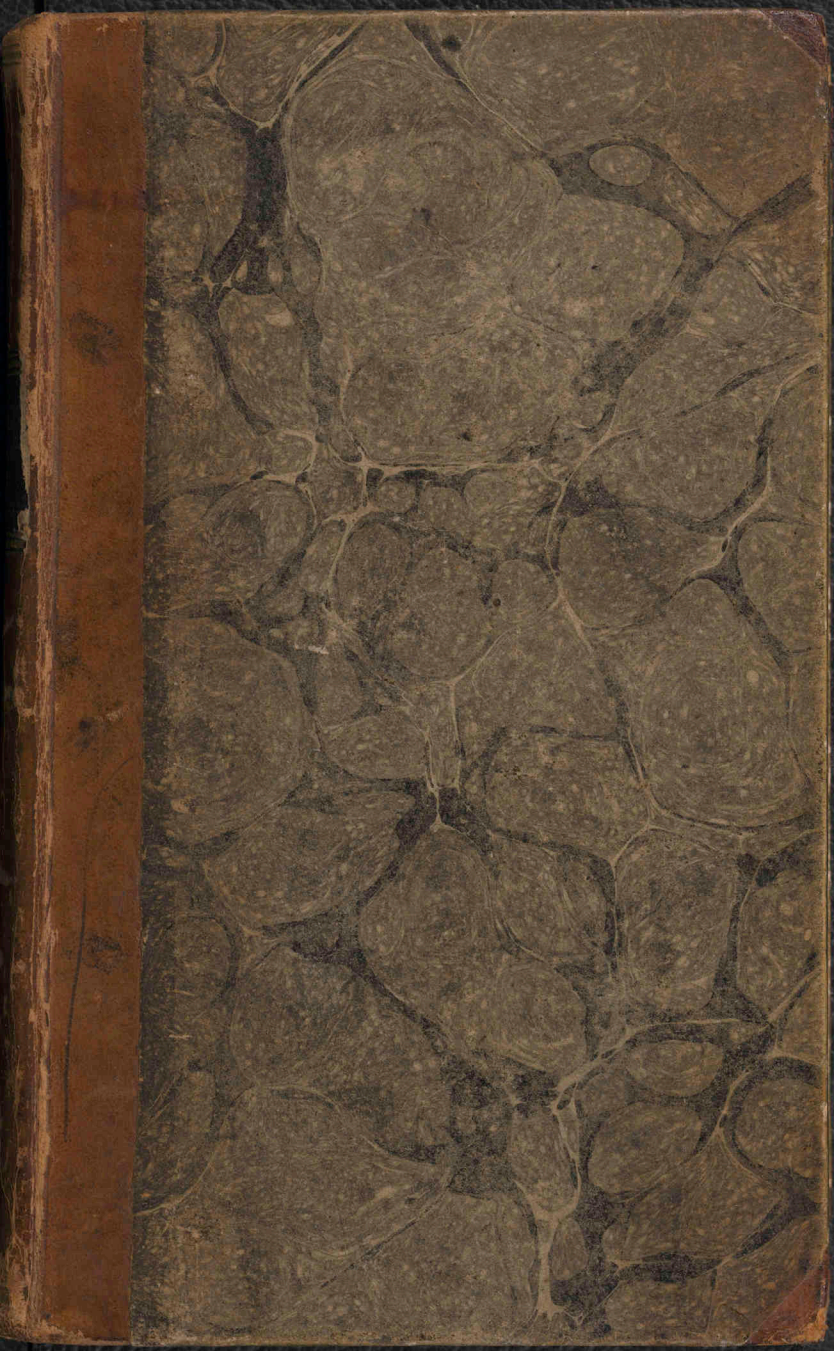
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.

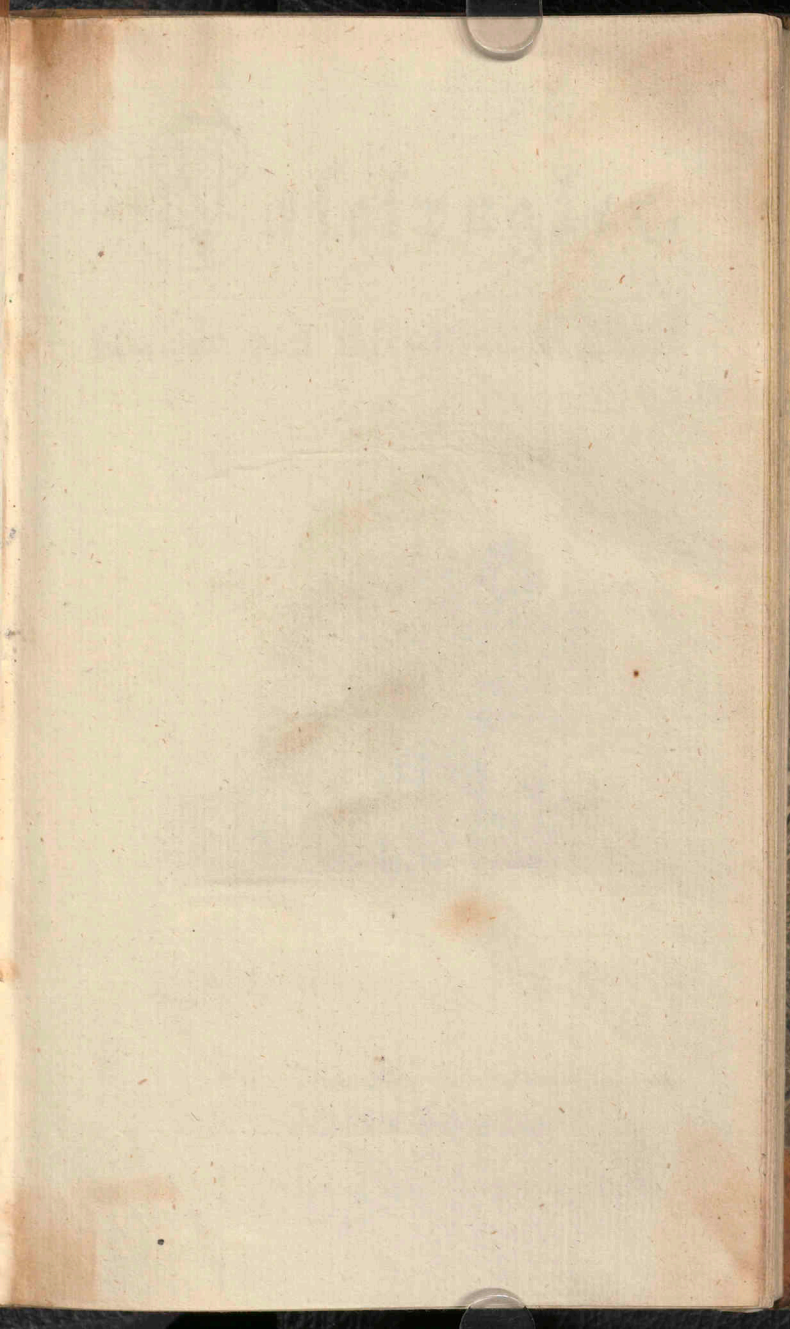
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

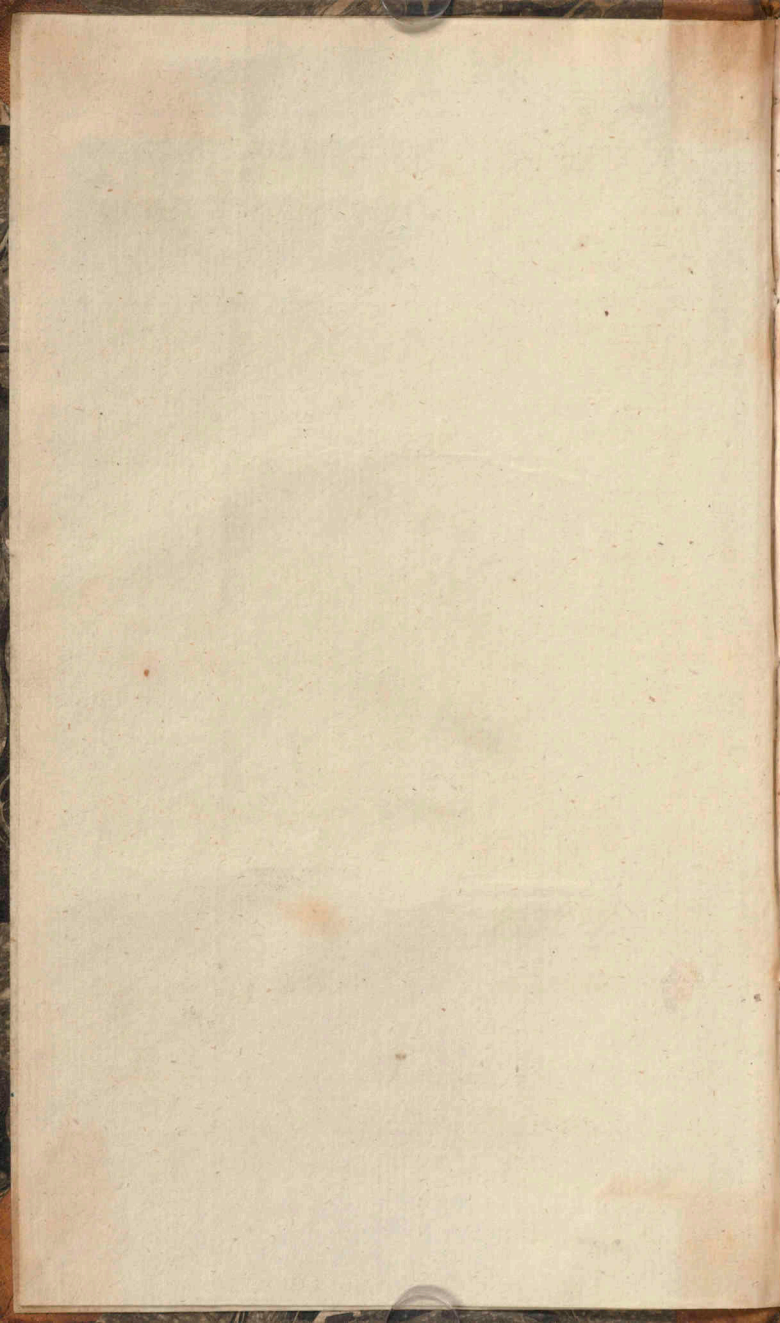

1 1 57 0 8 00120 6

+REX

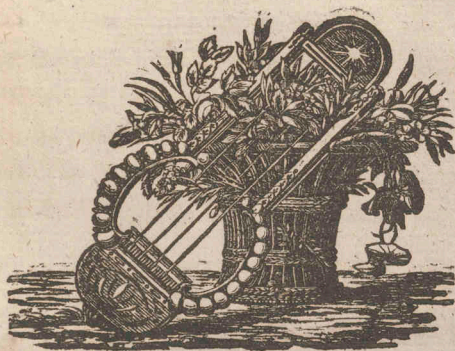

Sæfkrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

Halvtredsindstyvende Bind.

Trykt i Aarhus Stiftsbogtrykkerie.

1797

THE LIBRARY OF THE

UNIVERSITY OF CHICAGO

I n d h o l d.

	Side
De tre Drømme. En Novelle af L. Neuffer.....	1
Forbrydelse og Straf. En ungarsk Novelle af Risfaludi.....	60
Ratten og Musen, af Dr. S. Martius.....	85
Brodermorderen, af K. Claudius.....	87
Esther. En Novelle af Thaddæus.....	95
Skibstøffen fra Tønningen, af W. L. B. Wolff....	121
Napoleon i Negligee	145
Qvindeligt Heltetmod i den store Uge.....	154
Taarers Magt, af K. Claudius.....	157
O var jeg Fuglen i det Blaae, af Fr. S. Birch...	158
Epigrammer, af C. Sellemann.....	159
Epilog, af Fr. S. Birch.....	160
Møllereus Døtre. En hist. Fortælling.....	161
Slaget ved Peta.....	230
Tamango. Sand Begivenhed.....	247
Den skønne Pige i Ludgate.....	274
Træk af Fyrst Talleyrand's Liv.....	285
Roserne, som Sindbillede for Piger og Koner.....	290
Piets Physiognomie.....	292
Hemmeligheden angaaende Gustav Adolphs Døds, maade opklaret.....	297
Den store Pistol-Skytte.....	298
Gustav Adolph og Ebba Brahe.....	299

O det er sødt at være Skjald !.....	300
Den bedste Tid paa Dagen.....	302
Epigrammer.....	304
Mesmersk Kjerlighed. En Novelle af L. Kruse.	305
Paraguay's Grundlæggelse.....	428
Keiser Paul og Skuespiller Frogere.....	440
Napoleons smaae Kunstgreb.....	445
Helttemodig Opoffrelse.....	446
En betydningsfuld Drøm.....	448
Kroen i Kuelle.....	450
Agrippa's Tryllespeil.....	453
Den flammeste Suppe.....	460
Den skønne Mariane.....	462
Fresko = Anecdoter.....	463
Tre Smaa = Digte af S. C. Andersen.....	464
Julelegen, af S. J. Hansen.....	466
Sylvesternat, af Fr. Sneedorff Birch.....	471
Till Læserne.....	473

De tre Drømme.

En Novelle.

Don Manuel, den med Længsel Bentedede, nærmede sig sin Fødeby Lamego. Inden Natten vilde han være der, for atter at trykke Hustru og Datter til sit Hjerte. Han var Juvelhandler. Allerede havde han erhvervet sig en anseelig Formue, og paa den sidste Reise havde han været saa heldig, at han foresatte sig, nu at nyde Frugterne af sin Glid og Lykke i stille Ro. I en let Kaleshevogn, kun ledsaget af en Slave, befandt han sig allerede, da det lakkede ad Aften, paa de Skovgroede Høie, der reiste sig udenfor Staden. Men han maatte endnu gjennem en liden Skov — saa laae Staden for ham i Aftenrødens gyldne Skjær.

Salige Drømme omgjøglede ham. Men her, saa nær Maalet, havde han den Ulykke, at vorde overfalden og plyndret af Røvere. Fire stærke, maskerede Karle, sprang, da han neppe havde tilbage:

lagt 200 Skridt i den mørke Skov, frem af Buskene, faldt Hestene i Tømmen, gabe Slaven et Slag i Hovedet, saa han styrtede som død til Jorden, grebe den forskrækkede Manuel, der slet ikke var belavet paa sligt et Overfald, saa nær Lamego, og kneblede ham. Derpaa fløbte de ham ind i Skoven, og bandt ham, med faste Strikker, til et Træ. Alt, hvad han, i Bøxler og Edelstene, havde hos sig, en Skat af uhyre Værdi, toge de med sig. Vognen og Hestene lode de staae paa Veien med overfkaarne Skavler, og flyede.

Saaledes havde Manuel, i saa, skrækkelige Diebliske, tabt Alt, hvad han, paa en lang og majsommelig Reise, havde vundet, og en stor Deel af sin Formue desuden. Tilmed befandt han sig i en hjælpeløs og fortviolet Stilling. Med al hans Anstrengelse var det ham ikke muligt, at befrie sig fra de paaenlige Baand; han kunde ei engang raabe om Hjælp.

Saaledes havde han tilbragt en Stund, da en ny Skræk rystede ham. Pludseligt hørte han Rødstud, som lode fra Lamego, og en usædvanlig Rینگen, der bebudede en udbrudt Jldløs. Hans jammerfulde Tilstand steg til den højeste Angst. En Hob Menneſter, som iulte til den uheldige By, drog tæt forbi med Laterner og Fakler. Da de kom til det Sted, hvor Hestene og Vognen stode, standsede de, og stødte paa Slaven, som laae ved Grøften. Begjerlige efter at erfare, om dette Menneſte var levende eller dødt, ruskede de i ham og reiste ham paa Benene. Miguel, saa hed Slaven — vaagnede af dyb Bedøvelse, beklagede den fædte Ulykke, og jamrede sig for sin Herre. Da

han ikke vidste, hvor Denne var bleven af, bad han bønligt, man vilde hjælpe ham, at lede efter ham. Nogle lode sig overtale dertil, medens de Andre iilde videre.

De Søgende vare, inden saa Minuter, saa lykkelige, at opdage den bundne Manuel og løse hans Baand. De bragte ham til hans Bogn, spændte Hestene for, hjalp ham tilligemed Slaven menneskeskjærligt op, og paatog sig, at bringe dem gjennem Ræsten af Skoven.

Men hvilket Syn for den arme Manuel, da han, efter at være kommen ud af Skoven, fandt skræffeligt stadfæstet, hvad han havde formodet! En haitblussende Brand, og, som han sluttede, nær hans Baaning, slog, med græsselige Flammer, mod Himlen. Som et Laagehav væltede Røgen sig over Staden, fordunklende Suldmaanens blodrøde Skive. Ved Ildens Gjenskin oplystes alle Gable, alle Kirker og Taarne, ja endogsaa Bjergene om Staden, medens en tallos Mængdes Skrig lød op fra Dælen. Suld af usigelig Angst og Bekymring, fremstkyndte Manuel, saavidt muligt, Reisen. Da han kom til Staden, lod han Heste og Bogn staae, og iilde til sit Huus. Med Nøie arbejdede han sig gjennem den Brimmel af Mennesker, som opfyldte Gaderne. Og da han nu naaede sit Huus
 . . Gud, hvilket Syn! — —

Ødelæggende slog Flammen ud af Tag og Vinduer. Uandeløs styrtede han op ad Trappen. Han saae bekjendte og ubekjendte Mennesker, som stormede gjennem Bærelserne, og kaldte, med bævende Røst, paa Hustru og Datter. Skjælvende traadte

Elvire ud af et Kammer, med en liden Bylt i Haanden, og med et høit Smerteskrig sank hun til hans Bryst.

Gabriele, som just var i Begreb at tage et Familiemaleri ned af Væggen, lod, da hun hørte Faderens Røst, Alting ligge, og styrtede ham imøde. Armomfhyngede, en Smertens Gruppe, stode de Ulykkelige længe der, med den eneste Trøst, endnu at eie hinanden, om end alt Andet var tabt. Neppe kunde de fremstamme de Ord: „Skulde vi saaledes gjenfinde hinanden!“

Ei engang til deres Smertesfølelse torde de overlade sig uforstyrret; allerede truede Husets Gavl med Fald. „Flyer, flyer, lod en Røst: hvis Eders No er Eder fjært!“

Da vaagnede de af deres Bedøvelse. Kun et Skriin med Alenodier tog Gabriele med sig; næsten alt det Øvrige blev et Kov for Luerne.

De Ulykkelige maatte søge et Tilflugtssted, for ei at overnatte under aaben Himmel. En Slægtning tog medlidende imod dem, og indrømmede dem nogle Bærelser. Nys En af de meest formuende Familier i Staden, nu ikke Eiere af Andet, end hvad de havde hos sig — hvad kunde de tale, uden nedslaaende Ord! Og da Manuel nu fortalte, hvilket Uheld der havde truffet ham selv, var dette en ny, ligesaa smertefuld Gjenstand for Sorg og Jammer. Uden Søvn tilbragte de Natten.

En sørgelig Morgen randt op over Staden. Solen hævede sig over Bjergene, og belyste den forgangne Nats Ødelæggelse. En heel Rød Huse var nedbrændt og forvandlet til en rygende Gruushob. Mange Mennesker samlede paa Brandstedet, Nogle

for at bejæmre deres Tab, Andre af blod Nysgjerrighed. Ogsaa Manuel, Elvire og Gabriele begave sig did, og fandt, af deres skønne Huus, intet videre, end den nederste Etages Muur. Kun Lidet var reddet. Med stirrende Blik og blødende Hjerter stode de der; deres Smerte havde ingen Ord.

Omfrider brød Manuel den lange Tausshed. „Kommer nu! Al, altfor haardt har dette jammersfulde Syn rystet os! Evtigt ville vi beholde disse Forfærdelsens Billeder i sorgelig Erindring.“ Med disse Ord drog han Hustru og Datter bort, og bragte dem tilbage til deres midlertidige Opholdssted. Men selv gik han til Corregidoren, for at anmelde det begangne Stratenrøveri, for, om det var muligt, idets mindste at faae Noget af det Tabte tilbage, ved at efterspore og forfølge Ransmændene. Men af disse fandtes intet Spor. Hvad han havde tabt, faae han aldrig mere. Nysgtet om hans store Tab havde endogsaa saa fordærvelige Følger for ham, at han, som en ruineret Mand, ingensteds fandt Credit mere.

Det erfarede han allerede Dagen efter. Han gik til Antonio, sin gamle Ungdomsven, med hvem han, i mange Aar, havde levet i fortrolig Omgang. Han kjender, tænkte han, min Redelighed og Glid; han er riig, og kan, uden at savne det, bringe Benskab et lidet Offer.

Lidsfuld traadte han ind til sin Ven, og hilste ham med gammel Hjertelighed; men neppe havde han kundgjort Diemedet, hvori han var kommen, før den gamle Ven syntes at have glemt alle tidligere Forhold. Med en oprørende Kulde, som om den haardtprøvede Mand slet ikke angik ham, und-

veeg han hver Bøn, og undskyldte sig tilsidst med sin fuldkomne Usformuenhed.

Harmfuld forlod Manuel den Elendige, der tusindgange havde lovet ham Benskab indtil Døden, og nu, ved den første Prøve, ikke viste mindste Beredvillighed til at gjøre Noget for den Ulykkelige.

„Belan! tænkte Manuel: Om end Benskab ikke holder Prøve i Ulykken, saa vil dog Taknemmelighed ikke fornægte sig selv. Jeg har hjulpet Don Henriques af store Forlegenheder; ved betydelige Forskud har jeg udrevet ham af hans Creditors Hænder og banet ham Veien til glimrende, høist indbringende Forretninger. Han vil vise sig erkjendelig, og taknemmelig ihukomme, hvad jeg har gjort for ham.“

Med nyt Haab begav han sig paa Veien. Allerede langt borte saae han Don Henriques staae i Vinduet. Han bankede paa, og bad Dørvogteren melde ham hos Herren. Men Manden afviste ham med den Undskyldning: „Herren var ikke hjemme.“

Forbittret paa den Nederdrægtige, der skyldte ham sin hele Lykke, og nu ikke bluedes ved, at lade sin ulykkelige Belgjører saaledes bortvise, gik han ned ad Gaden, for at gjøre endnu et Forsøg.

„Jeg har troet paa Benskab og Taknemmelighed, tænkte han: Begge have skuffet mig. Jeg vil nu see, om Kjærlighed er renere og fastere. Don Sernando de Fronteira har, for sin Søn, anholdt om min Gabriels Haand. Han er en riig, megetformaaende Mand, og har ofte forsikket mig, at det kun var min gode Datters Fortrin, som bevægede ham til, at ønske hende til Sønnefone. „Om

hun end ikke eiede saameget som en Maravedi — sagde han lidt — vilde jeg dog ikke ønske min Søn nogen Anden." Manden er høimodig; vore Børns Forbindelse er allerede aftalt; han vil ei, ved Uberedvillighed, vanhellige saa skjønt et Forhold."

Fuld af slige Tanker og Betragtninger nærmede Manuel sig Huset. Han traf ham, tilligemed Sønnen, paa Balkonen, og foretog, med stor Beskedenhed, sit Anliggende.

Don Sernando hørte paa ham med tilsyneladende Deeltagelse, bevidnede ham sin oprigtige Condolence, bød ham en Cigarro, og begyndte at tale om andre Ting. Men da Manuel atter ledte Taleren paa Hovedgjensstanden, traf Don Sernando pønsomt paa Skuldrene, og erklærede, at han for Eiden selv maatte gjøre Laan, samt at der, under nærværende Forhold, Intet kunde blive af den tilsigtede Forbindelse.

Taus, med store Dine, saae Manuel paa Fader og Søn, og da Begge gandske roligt smøgede deres Cigarer, uden at forandre en Mine, da overmandede ham den bittreste Smerte. Han maatte fjerne sig hurtigt, at ei den vaagnende Brede skulde komme til Udbrud.

Flere Forsøg gjorde Manuel ikke; han havde meer end nok i disse. „Hvad er det for Menneſker! sagde han ved sig selv: Hvorledes var det muligt, at jeg kunde troe paa deres Høimodighed et Dieblif?"

Dybtbøiet vendte den Skuffede tilbage til sin Familie — fattigere, end han havde forladt den.

Thi han havde nu ogsaa tabt sin Tro paa Menneskeheden.

Elvire undreder ikke over saamange feilslagne Forhaabninger; hun havde i Grunden ingen næret. Sorgen for Fremtiden lod sig imidlertid ikke afvise. Hvad skal der vorde af os? Hvormed skulle vi friste vort Liv? Her kunne vi ikke blive længer; men hvorhen skulle vi da vende os? Verden er stor, men hvor og hvornaar vil en Lykkesstjerne atter oprinde over os? Slige og andre Spørgsmaal sysselsatte dem. Tusinde Planer lagdes og forkastedes. Under slige sørgelige Samtaler hengik mangen Dag.

Efter nogen Tids Forløb, just som Familien en Morgen sad ved Frokostbordet, stille og ordknapp, brød Manuel den trykkende Tausshed. „Jeg har, sagde han: i Nat haft en underlig Drom, som jeg maa fortælle Jer. Det kom mig fore, som om jeg gik gjennem en øde Ørk, uden Vei og Fører, forfulgt af Slanger og Roddyr. I mit Hjertes Angst samlede jeg alle mine Kræfter, for at naae et Tempel, som stod paa en Høi. Da jeg var kommen derind, og nærmede mig Høialtret, hørte jeg en Røst, der, ligesom fra en anden Verden, tilraabte mig: Ulykkelige, hvad vil Du? Dig blomstrer Lykken ei i Fædrelandet, men i fjerne Egne. Ikke alt Benskab er glemt, ikke al Taknemmelighed død, ikke al Kjærlighed fjølnet. Træd udenfor, og see Dig om, om Du kan gætte, hvorhen Du skal vende Dig. — Jeg traadte udenfor Tempeldøren — da forvandledes Ørken til en mig velbekjendt Egn. For mig laae Landeveien, som fører til Lissabon. Alt saa jeg Staden ligge for mig i blaalig Taagegrund.

Da randt det mig ihu, hvor fjernt jeg var fra Eder, og hvor bekymrede I vilde være for mig, da I ei kunde vide, hvor jeg var bleven af. Det foer mig, som et elektrisk Slag gennem Hjertet, og jeg vaagnede. — Nu kunde jeg ikke indslumre mere; mit Blod var i en mægtig Bevægelse, og tusinde Forestillinger gjennemkrydsede min Sjæl. — Underligt greben af Alt, hvad jeg havde seet og hørt, faldt jeg i dybe Betragtninger; Planer lagdes paa Planer; længstforsvundne Fortidsbilleder opfriskedes paa ny, og i Fremtidens Mørke faldt nogle Straaler ætherisk Lys, som opmuntrede mig til nye Forhaabninger. Mine Ungdomsvenner kom jeg ihu — en herlig Tid, som jeg havde tilbragt hos Don Lopez de Buargos i Lissabon. Til ham, som sin bedste Ven, havde min døende Fader overgivet mig; af ham, som af en anden Fader, modtoges jeg med den sømmeleste Kjærlighed; i hans Huus lærte jeg Handelen i alle dens Grene, og da jeg, efter udrunden Læretid, skiltes fra ham, for at see mig om i Verden og begynde en egen Handel, affædige han mig med sin Velvillie og med mange Forsikringer om sit stedsevarende Venskab. Aldrig, sagde han: skulde hans Hjerte vende sig fra mig; altid vilde det glæde ham, naar det gik mig vel, og kom jeg i nogen Nød eller Forlegenhed, kunde jeg tro: stigt henvende mig til ham. Hvorledes gik det dog til, at jeg ei, i vor Ulykke, strax tænkte paa denne ædle Mand, og at jeg først efter saa bittere Erfaringer, maatte mindes om ham ved en Drøm? Don Lopez vil holde Ord, og ikke støde mig fra sig, det siger mit Hjerte mig. Jeg har fattet den Beslutning, at reise til Lissabon, og, paa Lykke og

Fromme, vil tage Eder med. Hvad have vi vel at søge eller at tabe her? Himlen gav mig et Vink til min Lykke, og jeg vil følge det."

Med Forundring hørte de Andre denne Tale. „Det er rigtignok en sælsom Drøm! sagde Elvire: Maatte den blot betyde noget Godt?"

„Lader os haabe det, tog Manuel Ordet: og stole paa en høiere Haand, som, skøndt ad mørke Veie, endnu kan føre os til et frydeligt Maal og lade os see lykkelige Dage igjen."

„Jeg bygger paa Forsynet! svarte Elvire: Og jeg er saameget tillidsfuldere, som ogsaa jeg har haft en betydningsfuld Drøm i denne Nat. Det bares mig fore som jeg befandt mig i en stor Stad, og kom ind i et Huus, hvor der samlede et glimrende Selskab. Det var fremmede, ubekjendte Mennesker, i hvis Kredse jeg traadte; men de kom mig meget venstabeligt imøde, og syntes at tage megen Deel i vor Skjebne. Blandt de Tilstedeværende var der en Mand, som, fremfor Alle, fængslede min Opmærksomhed. Til Ære for ham var Selskabet gjort. Det var en høi og majestætisk Mand, endnu i Livets bedste Kraft; ved første Blik vandt han min hele Tillid. „Sat Mod! sagde han til mig: Naar Lykkens Kilde udtørres paa eet Sted, flyder den ofte desto rigere paa et andet. Vort Vel er ikke bundet til een Plet af Jorden, men Lykken kan møde os, saavidt Guds Sol skinner. Vil De følge mig, da vil jeg anvise Dem en Plads, hvor De kan føre et sorgfrit og lykkeligt Liv. Vel er Veien lang — den gaaer over Havets Afgrunde; men Forsynets beskyttende Haand vil være med os,

og hvor det gaaer os vel, der er vort Fædreland!" — Saa talte den gode Mand, og hans Ord rørte mit Hjerte dybt. Intet af dem har jeg glemt, og hans hele Skikkelse staaer endnu levende for mine Dine. Men idet jeg besindede mig, hvad jeg skulde svare ham, forvandlede Scenen, og pludseligt stod jeg ved den aabne Sø, der uoverskuelig udbredte sig for mig, og, bestraalt af Solens Aftenglands, tabte sig i fjern Taage. Jeg stirrede ud i denne Vands verdens umaalelige Rum, med bankende Bryst og heed Længsel efter det ubekjendte Land, som laae bag hine mægtige Strømninger, og vaagnede med en Følelse af Beroligelse, som er mig Borgen, at denne Drøm ei er noget Foster af en overspændt Phantasi, men et Bink af Himlen, som endnu ikke har forladt os."

Med levende Forundring hørte Manuel Elvira's Tale, og dristigere Forhaabninger opstege i hans Hjerte. „Det er intet Spil af Tilfældet, ingen tom Drøm, fremkaldt af det hede Blod. Det er Bink af Skjebnen, som vi bør ære og følge. Meget have vi mistet, men en høiere Magt giver os Udsigt til bedre Dage."

Stillelyttende sad Gabriele imidlertid. Man kunde see paa hende, at ogsaa hun havde noget Ualmindeligt at meddele. Hendes Dine sømmede i blid Forklarelse. I hver Mine var malet en Munterhed, som vidnede om hjertelig Tilfredshed, men tillige havde et Anstrøg af jomfruelig Blufærdighed. Faderen saae paa hende, og opfordrede hende til, at sige sin Mening.

„O, min Fader! sagde hun: De vil undre Dem, naar jeg siger Dem, at ogsaa jeg i Nat har haft en Drom, som vel synes at staae i Forbindelse med Deres, men dog nærmest angaaer mig allene. Jeg drømte, jeg befandt mig i et gandste fremmed Land. Naturen var anderledes, end hos os. Alt, hvad jeg saae, havde en ny, usædvanlig Skikkelse. En anden Himmel og andre Menneſker. Jeg vandrede i en stille Dal, omgiven af Alt, hvad der er istand til at fortrylle Sandserne. Paa en klar Himmel straalte Solen i høieste Glæde, og gjød et magisk Lys over den vidunderligstjønne Egn. Behagelig Kjølning viftede mig imøde, i Skyggen af herlige Træer, som, beskyttende og forfriskende, nedsænkede deres rigbladede Grene. Melodiske Fugles Sang fortryllede Øret; duftende Blomster vederkvægede med deres søde Bellugt, og fra en mosgroet Klippe udgjød sig, liig en Raskade, en Krystalfilde i et skummende Bækken af Granit, for herfra, i Solbøl, at risle gennem den krummede Dal. Henrykt af den skønne Natur, overlod jeg mig til de behageligste Følelser og Forestillinger, og mit Hjerter aabnede sig for de sømmeſte Indtryk. Da fremtraadte af Krattet en Yngling, rank og høj, og af indtagende Skabning. Jeg studsede ved at see ham, og vilde fjerne mig; men han nærmede sig mig med en saa elskværdig Beskedenhed, at jeg fik Mod til at blive. Uerødigt greb han min Haand, og førte mig om i den skønne Egn. Under søde Samtaler forsvandt enhver Betænkelighed, og med hvert Ord, hvert Blik, kom vore Hjerter hinanden nærmere. Jeg veed ikke ret, hvorledes det Altsammen gik til, men det husker jeg endnu, at han svor mig evig Kjær-

lighed og beseglede sin Eed med et Kys, som gik mig gennem Sjelen. Overmandet af Følelser, som jeg endnu aldrig havde haft, og med en Salighed, som ingen Ord fandt, sank jeg i hans Arme. Verden trindtom mig syntes at forgaae, og jeg vaagne nede halsovedover, endnu stedse omgjøglet af den yndige Droms magiske Trylleri. Evtigt vil jeg ihuskomme Unglingen, og uudslætteligt vil det Indtryk være, han har gjort paa mig. Mit Hjerte siger mig, at han ikke er noget tomt Billede, men at han lever, og at jeg vil faae ham at see."

Med endnu større Forundring hørte Manuel Datterens Ord, og Moderen havde nu iligemaade Visshed om, at de stode under en højere Magts Varetægt. Gladelig overlode de sig til en lykkelig Fremtids begavelige Forestillinger. Det Mørke i deres Skjebne skrækkede dem ikke mere; de ventede Lys af kommende Dage.

Manuel samlede altsaa Levningerne af sin Formue, inddrev nogle udestaaende Fordringer, og gjorde Alt, hvad der lod sig sælge, i Penge. Hans Folk bleve affædige; kun den ærlige Miguel blev. Han vilde dele hver Skjebne med Familien. Afreisen blev fastsat, og Afskeden faldt ikke tung.

Don Lopez Buargos var En af de rigeste Kjøbmænd i Lissabon. Hans Forretninger udbredte sig over flere Verdensdele, og hans Skibe hidbragte Naturens Rigdomme fra Ost og Vest. Hans Huus var et Pallads, hans Haver og Landsteder smagfulde og prægtige; en Mængde Mennesker stode i hans Brød. Han var en klog, alvorlig Mand.

Store Reiser havde han gjort, Menneffene kjendte han. I sit tredsindstyvende Aar nød han endnu en kraftig Sundhed; dygtigt og punktligt kunde han forestaae sine megetomfattende Forretninger. Han følte sig i sin Vigtighed, og kunde ikke fornægte den Stoltthed, som er Portugiserne egen. Iøvrigt var han velgjørende og af Hjertet Enhver hengiven, som engang havde vundet hans Tillid. I venskabelig Forbindelse med Mange af Rigets Grander, gav han ofte glimrende Fester i sit Huus, og Enhver tilstod, at man ingensteds spiste bedre, eller underholdt sig behageligere, end hos ham. Donna Eleonora, hans Hustru, nedstammede fra en af de ædlestes Familier, og var bleven opdragen paa en meget fornem Fod, men havde gandske Mandens menneskelige Hjerter, hvisaarsag hun ogsaa, i den store Verden, spillede sin Rolle med ligesaamegen Ansstand, som hun, i Elendighedens Bolig, lyttede kjærligt til Armodens Klager. Hun var meget religiøs og forseemte ingen Dag Messen. Iøvrigt var hun en Kone i sine bedste Aar, af frisk, indtagende Ud-vortes.

Det var den Mand og det Huus, Don Manuel, med sin Familie, nærmede sig. Her ventede han, at see sin dunkle Skjebne opklares og at finde Hjelp i sin Ulykke.

Det var allerede Aften, da han, efter fem Dages Reise, naaede Hviene bag Lissabon. Der laae paa eengang den store, amphitheatraliske Stad, der, som et andet Rom, er bygget paa syv Høie, i nedstigende Terrasser og uoverskuelig Udstrækning for hans Bine. Utallige Taarne hævede sig i Aften-luften, hvorigjennem den dalende Sol straalte, som

gjennem et Sølvflor, og paa venstre Side væltede, gjennem en viid Dal, den brede Tajo sine skinnende Bølger mod Staden. Dybt i Baggrunden saaes endnu, i graanende Lys, et Speil af den aabne Sø.

Manuel tog ind i et af Forstadens Herberger, som han kjendte fra fordums Tid. — Gaavidt var nu altsaa den fattede Beslutning udført, og Familien befandt sig i en stor, folkerig Stad, vel uden tilstrækkelige Midler til at friste sin Tilværelse for længere Tid, men ledsaget af glade Forhaabninger og trøstede ved Udsigten i en bedre Fremtid.

Gandske rolige og sorgfrie vare de imidlertid ikke. Nu, deres Skjebnes Afgjørelse saa nær, kunde de dog ikke afvise en lønlig Frygt, at deres Forventning maaskee kunde vorde skuffet. Den første Nat i Lissabon henrandt ei uden bange Betyrninger.

Da Familien havde samlet sig ved Groksofbor: det, kunde Manuel ikke afholde sig fra, at meddele den gode Elvire sine Betænkkeligheder. „Ak, min elskede Hustru! sagde han: Hvormeget beroer ikke paa det Besøg, som forestaaer mig i Dag! Hvorledes vil Don Lopez modtage mig, og hvad vil han gjøre for os! Jeg tilstaaer Dig oprigtigt, at den Gang, jeg har fore, falder mig saare tung. Det er det sidste Forsøg for vor Lykke.“

Elvire indgjød ham Mod. „Lader os ikke paa eengang vorde saa forsagte, min kjære Manuel! sagde hun: Vi finde nok en Vej, idetmindste til en tarvelig Lykke. Vi kunne arbejde; vi ville lære, at finde os i Omstændighederne. Lader os kun stole paa Himlen, som aldrig forlader dem, der lide

uskyldigt. Gaae Du kun, og røgt Dit Erinde — vi ville bede for Dig! —

Manuel kastede sig i sine bedste Klæder, og forsømte ei, at spænde Kaarden ved Siden. Miguel havde imidlertid bestilt en Kabriolet, med to Muuldyr, som trak Manuel til Don Lopez's Palads. Han havde en lang Vej, gennem frumme, smudsige Gader; ved Portalen modtoges han, af de hidilende Betjente, som en ægte Hidalgo, og meldtes ufortøvet for Herren, som han ønskede at gjøre sin Opvartning.

Man førte ham ind i et smukt, kostbartmøbleret Værelse, hvor han havde Tid, at beundre de skønne Malerier, til Husets Herre kom. Manuel bødiede sig for ham med alle den stive Etikettes Ceremonier, og vilde just forebringe alle de Høflighedssformularer, man, ved Besøg hos anseete Mænd, pleier at opramse, da Don Lopez, med utvungen Venlighed, gik hen imod ham, uden Omstændigheder rakte ham sin Haand, og bød ham hjerteligt velkommen. Manuel var endnu stedse forlegen, og kunde ikke ret faae Munden paa Gang.

Derefter undredes den vakkre Don Lopez. „Min Gud! sagde han: Hvorledes har De det, Sennor Manuel? Vidste jeg ei, at De er en grundtærlig Mand, da maatte jeg befrygte, De havde begaaet noget Ondt, som De undsaae Dem ved at bekjende.“

„Åh, min bedste Herre! svarte Manuel: Min Samvittighed bebrejder mig intet Ondt. Jeg har altid bestræbt mig for, at handle redeligt, men der er mødt mig Noget, som anbefaler slettere her i Verden, end en begangen Skurkestreg.“

„De taler i Gaader! tog Don Lopez Ordet: Jeg forstaaer Dem ikke. De maa tale tydeligere, hvis De har et Anliggende paa Hjertet, som De vil meddele mig.“

Manuel fattede sig, thi nu gjaaldt det, at tale af Hjertensgrund. „Vel har jeg et Anliggende! vedblev han: Mig trykker en Skjebne, for hvilken jeg maa ligge under, hvis ei en forbarmende Skjætsengel griber mig under Armene. De seer i mig en ruineret Mand, som, uden Brøde, i faa Timer har mistet hartad Alt, hvad han redeligt havde vundet ved lang Noie. Og da min Lykke forlod mig, forlode mine gamle Venner mig iligemaade. I Lamego kunde jeg ikke blive mere; kun een Tilflugt havde jeg da tilbage —.“

„— Og den skulde De grebet før! afbrød Don Lopez ham: Hvorledes, Sennor Manuel, kunde De tvivle noget Dieblis om min Beredvillighed? Har De da nogensinde seet mig letsindigt forandre mine Grundsætninger, eller skjenke blot Lykens Yndlinger mit Benskab? Mindes De ikke mere de Ord, jeg medgav Dem til Afsked, da De forlod mit Huus?“

Manuel var inderligvært. „Tilgiv mig, om jeg har gjort mig mistænkt, som om jeg tvivlede et Dieblis om Deres Høimodighed. Af, min bedste Herre, Ulykken gjør ogsaa den Tillidsfulde forsagt.“

Velvillig greb Don Lopez hans Haand. „Op: hør at ængste Dem uden Nødvendighed, sagde han: De veed, at jeg kan sysselsætte mange Mennesker. Jeg skal ansætte Dem saaledes, at De skal være sikret mod Mangel.“

Manuel var dybtgreben. En Centnerbyrde var væltet af hans Hjerter. Glædestaarer styrtede uvilkaarligt af hans Dine. Istedetfor at tale, greb han sin høimodige Beskytters Haand, og trykte den, stillerastkende, med himmelsvendt Blik, mod sine Læber.

Don Lopez var ikke mindre rørt ved dette Optrin. Han sølte hiin hellige Glæde, som udspringer af Bevidstheden om gode Gjerninger, og er et høimodigt Hjertes Løn. Sagte trak han Haanden til sig, og vedblev: „Lad det være godt, Sennor Manuel, og sig mig, hvor har De Deres Familie?“

„Jeg har taget min Kone og min Datter med. De opholde sig i et Herberg, og vente mig med Utaalmødighed. Hvor ville de glæde sig, naar jeg fortæller dem min Lykke!“

„Saa gaae til dem, og lad dem ikke svæve længer i Uvisshed. Uopsættelige Forretninger falde mig desuden bort. Men i Morgen venter jeg Dem atter i mit Hus. De og Deres Familie ere her: med indbudne til en lille Venskabsfest, som i Morgenasten vil finde Sted hos mig. De vil ved denne Leilighed lære at kjende mange vakke Personer, og jeg skal lade Dem hente i min Vogn.“

Manuel vilde undskyldte sig. Men Don Lopez sagde: „Stille, min Ven, ingen Undskyldning og ingen Tak! Jeg venter Dem gandske vist.“ Hermed skjedede han sig.

Manuel forlod Bærelset med gandske andre Følelser, end han var kommen. Han steg tilbogs, og vendte tilbage til sin Familie. Denne havde, svævende mellem Frygt og Haab, tilbragt Tiden i

piinlig Uro. Moder og Datter vege ikke fra Vindu-
duet; de stirrede forventningsfuld ned ad den lange
Gade. Da de omsider bleve ham vaer, iilte de ham
imøde, og tilraabte ham, inden han endnu var ud-
stegen: „Hvorledes er det gaaet? Hvad Budskab
bringer Du os?“

„Et meget glædeligt!“ svarte han, sprang ud
af Vognen, og førte Hustru og Datter op paa de-
res Bærelse som i Triumph. Her fortalte han om-
stændeligt, hvad han havde udrettet, og hvorledes
han, i Don Lopez havde gjenfundet den gamle,
høimodige Belynder uforandret. — „Vi ere ogsaa,
tilføiede han: indbudne til en Fest i hans Huus i
Morgen Aften.“

Elvire fandt det fortræffeligt Altsammen —
kun med Hensyn paa denne Indbydelse havde hun
nogle Betænkeligheder. „Vi ville der spille en flet
Figur, sagde hun: thi vi have ingen Klæder, hvori
vi, i saa glimrende Selskab, kunne vise os. Alt
have Glammerne røvet.“

„Og dog, svarte Manuel: torde jeg ikke afflaae
Indbydelsen, thi han vil endogsaa lade os hente i
sin egen Vogn. Søger det Bedste sammen I har.
Af forulykkede Mennesker vil Ingen vente Pragt og
Glands; i Don Lopez's Huus har man desuden
altid havt for Skik, at vurdere Mennesker mere ef-
ter deres indre Gehalt, end efter deres Klædedragt.“

Elvire gav efter. Efter et tarveligt Maaltid
og en kort Sieste besluttede man, at see sig lidt
om i Staden. Manuel førte først sine Damer op
paa en af de syv Høie, hvorfra man næsten kunde
overstue hele Lissabon. En herlig Nydelse, at be-

tragte denne store Stad, med dens 20,000 Huse, der frydse hverandre i de underligste Grupperinger, med det gamle Kastel, den høie Vandledning, de mange Klostre og Palladser, og fra alle Sider at høre en tusindfoldig Larm af Menneskestemmer og derimellem tonende Klokkeringning!

Det var et imponerende Syn, men de torde ikke opholde sig længe, hvis de vilde tage endnu flere Seebærdigheder i Diesyn denne Aften. De gik altså videre, snart nedad, snart opad igjen, vel ad flette, smudsige Beie, dog rigeligt skadesløsholdte ved Betragtningen af saamange mærkværdige Bygninger, der, med Hensyn paa Kunst, Form og Omfang, frembøde den største Mangfoldighed. Gaderne brimede af Munk, Sjøgler, Betler, som bade de Forbigaaende om en Skilling til Tobak, ogsaa af fletklædte Soldater og en broget Blanding af Pøbel. Kun sjelden stødte de paa en velklædt Mand. Ofte maatte de trænge sig gennem Brimlen, især da de nærmede sig Strømmen og Havnen. Hvo der endnu aldrig har seet Menneskenes Færdsel i en Søstad, Mængden af Reisende og Kommende, de deels for Anker liggende, deels ladende eller bortseilende Skibes Masteskov, Sjouernes og Matrosenes Lummel, det store, brogede Maleri, som forandres med hvert Dieblif: han vil, ved et saadant Syn, føle sig greben af den meest levende Forundring, helst naar det ogsaa er første gang, Udsigten til det uendelige Hav aabner sig for ham. Ogsaa paa Moder og Datter gjorde dette Syn et dybt Indtryk; de kunde ikke ophøre, at see ud over det grændseløse Ocean.

„Hist, sagde de : hist ligger det store og lykkelige Amerika, et Fristed for saamange Menneſker, som her have gjenfundet Livets forlorne Lyſt.“

De bleve, indtil Solen, ſynkende dybere og dybere, malte den vide Bandſlade med et purpurrodt Skjær og omſider ſkjulte ſit Hoved i de glødende Bølger. I Maaneſkin gik de tilbage til Herberget.

Næſte Morgen, juſt ſom Moder og Datter vare ſyſſelfatte med at ordne deres Pynt, for om Aftenen at kunne viſe ſig med nogen Anſtand hos Don Lopez, og, til deres Bekymring, opdagede, at de dog, i deres ſtorſte Pynt, kun vilde ſpille en fattig Rolle, kom en Tjener med en Pakke, lagde den fra ſig, rakte Manuel en Skrivelse, og fjernede ſig hurtigt, inden Noget fik Tid at gjøre ham et Spørgſmaal. Manuel brød Brevet, og læſte :

„Sennor !

Da jeg foreſtiller mig, at Deres Damer ei, paa deres Reife, have forſynet ſig med Klæder, ſom man bruger dem ved Aſſembleer i Hovedſtaden, ſaa giver jeg mig den Frihed, at ſende nogle Bagateller. Mit gamle Venſkab for Dem og min rene Henſigt maa undſkyldte dette Skridt, hvortil endnu den Omſtændighed kommer, at jeg, fra ældre Tider, er Deres Skyldner. Paa et muntert Gjenſyn i Aften

Deres meget hengivne

Lopez Buargos.“

Pakken aabnedes. En dobbelt Dragt med Hovedpynt og Mantilla af ſjunt Stof, Alt i nyeste Smag, fandtes deri. Stykke for Stykke blev Alt beſkuet og fundet overmaade ſjont, men dog ſolte Moder og Datter noget Ydmygende ved denne Gave,

og vilde ikke ret beslutte sig til, at gjøre Brug deraf. Bore simple Klæder, sagde de: ville gjøre os større Ære, end om vi bære disse som en Almisse.

Denne Mening bekæmpede Manuel, og søgte, at bringe dem paa andre Tanker. „Stolthed, sagde han: er en ædel Selvfølelse, som ogsaa pryder den Ulykkelige, og som han ikke tør fornægte, hvis han ei vil udsætte sig for den Fare, at vorde nedrig. Men naar Stoltheden kun er overdreven Delikatesse, saa er den ei af den rette Art, ei heller paa rette Sted, men ofte ligesaa uklog, som den kan vorde fornærmende for Velgjøreren. Den gode Don Lopez og hans Gemalinde vilde føle sig krænkede, om I ikke gjorde den forlangte Brug af deres Gaver. De have ikke villet ydmyge Jer, men vise Jer en Opmærksomhed, og Alle have vi Aarsag til at sige, hvad der kunde udlægges ilde. Overvinder derfor Eders Betænkeligheder, og pynter Eder til i Aften saa smukt, som I formaae.“

Damerne gabe efter for Manuel's Grunde, og tilbragte den største Deel af Dagen med at bringe deres Sager i Orden. Elvire var endnu en smuk Kone, og vidste at klæde sig med Smag. Gabriele fortryllede ved sin Ynde; hun havde et Ansigt fuldt af Ufskyld og Godmodighed, et aandsfuldt, talende Øie, et blidt Smil om Rosenlæberne, en blød, melodisk Stemme, en utvungen Anstand.

Da Dagen begyndte at hælde, holdt den lovede Bogn for Døren; muntert steg de ind, og vare snart ved deres Bestemmelsestid.

Skumringen lagde sin brune Skygge over Huses Tage. Don Lopez's Pallads var allerede oplyst overalt. De modtoges af Tjenere, som lyst

dem op ad Trappen til en Sal, hvor de fleste Her-
rer og Damer allerede vare forsamlede. Manuel
nærmede sig først Huusfruen med Knæbøining, ef-
ter Landers Skik, og kyssede ærbødig hendes Haand.
Derpaa forestillede han hende og de Tilstedeværende
sin Familie. Donna Eleonora modtog Alle med
hjertelig Godhed. Don Lopez hilste Manuel som
en gammel Huusven. Man talte om forskjellige
Gjenstande, og snart blev Underholdningen ret leven-
de. Men Hovedpersonen, til hvis Ære denne huus-
lige Fest anstilledes, var endnu ikke kommen.

Don Lopez ansaae det for passende, at gjøre
Selvkabet bekendt med den Person, som ventedes.
„De ville, sagde han: i Don Estevan de Selva,
lære at kjende en særdeles agtværdig og mærkelig
Mand, der besidder ligesaa lyst et Hoved, som hans
Hjerte er ædelt. Fuld af Manddomskraft, og der-
hos umaadelig riig, kunde han gjelde for den lyk-
keligste Dødelige. Men det er med ham, som med
Menneskene i Almindelighed. Han besidder dog in-
gen fuldkommen Lykke. Ogsaa han har en Kum-
mer, som aldrig gandske forlader ham, men forføl-
ger ham, liig en ond Dæmon, hvorhen han vender
sig. Vi ville derfor stræbe, at opmuntre ham.“

Reppe havde Don Lopez talt disse Ord, før
Døren aabnedes, og Don Estevan de Selva treen-
ind, en høi, velbygget Mand af indtagende Udseer-
tes — men en Sky af Tungsindighed laae paa
hans Pande.

Han hilste alle de Tilstedeværende, og gjenhil-
stes med dyb Ærefrygt. Men idet Selvkabet nu
tog Sæde, bemærkede Manuel, at Elvire pludsel-
ligt blegnede og begyndte at svimle. Hun var en

Alsmagt nær. Alle Tilstedeværende kom i Bevægelse, Man bragte hende ind i et Sideværelse, og satte hende paa en Ottoman. Høisibekymret holdt Manuel sin Hustru i Favn. Gabriele knælte for sin Moder, og saae, med bankende Bryst og taarefuldt Nie, paa det blege Ansigt. Donna Eleonora hentede en Essens, hvormed hun gned Tindingerne, for at forebygge en Alsmagt. Behandlet med saamegen Omhu og Deeltagelse, kom Elvire snart til sig selv; dog forblev hun bestyrtet og ængstelig, som et Menneſke, der troer at see et Spøgelse, og svarte kun kort og afbrudt paa de Spørgsmaal, som gjordes hende.

„Kjære Elvire! sagde Manuel: Du befinder Dig i en underlig Spænding. Siig mig dog, Hvad fattes Dig?“ — „Ak! sukede hun: Har Du seet ret paa den Fremmede?“ — „Ja, og jeg har glædet mig ved hans Komme. Er det anderledes med Dig?“ — „Ak Gud, det er jo den Ube kjendte, jeg saae i min Drøm. Er det da underligt, at Synet af ham kunde ryste mig saa dybt?“

Donna Eleonora, som stod hos, undrede sig ikke lidet over denne Tale, og bad, man vilde opklare hende det Dunkle, som laae deri.

Just som Manuel vilde tage til orde, kom Don Lopez, for at bringe Elvire tilbage til Selskabet. „For slige Upasseligheder, sagde han: ere Damer let udsatte; men i Almindelighed gaae de ogsaa hastigt over. Kom, og adspred Dem i gode Menneſkers Selskab.“

Han bød hende sin Arm, og førte hende tilbage. Men da hun traadte ind i Conversationsværelset, og igjen fik Nie paa den Fremmede, blev hun

atter meget urolig og beklemmt. Manuel, som vel mærkede det, ynkedes hjerteligt over hende, men beklagede tillige, at Glæden ved hende skulde forstyrres i hans høimodige Gæstevens Huus.

Don Estevan bemærkede, at Elvire stundom fixerede ham ængsteligt med sit Blik, som om hun vilde overbevise sig om hans Nærværelses Virkelighed. Dette bevægede ham til at tiltale hende:

„De befinder Dem i en Uro, Sennora, som synes at staae i nogen Sammenhæng med min Verson. De vil ikke finde det ubilligt, at jeg beder Dem om nærmere Forklaring, aldenskund jeg ikke er mig bevidst, nogensinde at have fornærmet Dem.“

Skamfuld slog Elvire Dinene ned og sagde: „En synderlig Skjebne, som hviler over vor Familie, er det, som har grebet mig saa mægtigt.“

Alle studsede. Men Manuel følte sig nu forpligtet til, at give den nysgjerrige Forsamling Nøglen til denne Gaade.

Han fortalte altsaa, at han, ved Handel med Juveler, havde erhvervet sig en betydelig Formue, men, i saa Tider, tabt hele Udbyttet af sin Glid, at alle hans formeente Venner havde forladt ham i Ulykken, og at kun en høiere Magt havde formaaet, at indgyde ham, paa Fortvivlelsens Rand, Trøst og Haab. „Ofte hændes, vedblev han: sælsomme Ting, som vor Philosophi ikke kan forklare. Vort hele Liv er jo en Gaade, som endnu ingen Dødelig tilfredsstilende har løst, og i Mennesket selv er en forborgent Dybde, som endnu ikke er udgransket. Men der synes at gives Diebliske, da vor Tilværelses Afgrund oplyses ovenfra og Mennesket erholder Ubenbarelser og Bink, hvorpaa han maa agte, hvis den Bei-

skal worde ham klar, ad hvilken han kan finde sin Lykke. En forborgen Magt blander og ordner Lodderne i Livet, men i visse Momenter træder den frem af sit Mørke, og viser sig som et vliift, velgjørende Forsyn. Thi da Ran og Brand havde berøbet os Alt, og vi ikke vidste mere, hvorhen vi skulde vende os i vor Nød, da talte et forbarmende, et himmelsk Bæsen til os i Drømme. En Stemme bød mig udvandre. Som en Forladt kom jeg hid, og vendte mig, i min Elendighed til Don Lopez. De seer, hvor høimodigt han har modtaget mig. Naar jeg nu siger Dem, at min Kone, samme Nat som jeg, ligeledes havde en Drøm, hvori det bares hende fore, at en Ubekjendt bød os et Tilflugtssted i fjerne Egne, samt at hun troer at gjenkjende ham i Don Estevan de Selva, da vil De let kunne forklare Dem hendes usædvanlige Sindsbewægelse."

Her taug Manuel. Med spændt Opmærksomhed havde alle Tilstedeværende hørt til, og længe taug de, efter at han havde ophørt. Den vidunderlige Begivenhed gjorde et mægtigt Indtryk, især paa Don Estevan, der faldt i dybe Tanker, og anstillede sine Betragtninger over de menneskelige Skjebners dunkle Gang. Men Don Lopez afbrød Tausheden, og bad sine Gjæster ende Dagen muntert. Han forsømte heller Intet, som kunde tjene til deres Underholdning og Opmuntring. Allehaande Forfriskninger bødtes omkring; Musik og Dands varede til efter Midnat. Da skiltes man ad.

Næste Dag, just som Manuel og hans Familie samtalte om deres Skjebnes forunderlige Bending, holdt en Vogn udenfor Døren. Nysgjerrige sprang de til Vinduet, og saae Don Lopez og Don

Estevan stige ud. Med Bærefrygt gik Don Manuel de Besøgende imøde, og førte dem ind.

Neppe havde Don Estevan sat sig, før han tog Ordet: „Sennor Manuel, Deres Livs Tildragelser og Guds paafaldende Indgriben i Deres Skjebne, hvorom De underrettede os i Gaar, har rørt mig saa dybt, at jeg neppe har kunnet oppebie det nærværende Dieblif. Jeg anseer det ingenlunde for et tomt Tilfælde, at mit Billed har vilst sig for Dem, Donna Elvire, i Drømme. Jeg troer mig snarere kaldet af Himlen til, at byde Dem hjælprig Haand i Deres uforsthyldte Ulykke.“

Safnemmelig og ærbødigt bukkede Manuel. Don Lopez derimod gjorde Indvendinger. „Jeg kan ikke samtykke deri! sagde han: Manuel er min; hos mig har han søgt Tilflugt, og jeg har med Kjærlighed trykket ham, som en gammel Ven, til mit Hjerte. Jeg kan ikke lade mig den Glæde berøve, at bringe ham paafode igjen.“

„Jeg ærer Deres skønne Tænkemaade, svarte Don Estevan: men jeg troer ogsaa, at De ingen Hindringer vil lægge iveien for min Plan, naar De overveier, hvilken ny Omstændighed der har bestemt mig til, at gjøre Sennor Manuel denne Erklæring, samt at jeg, ved det Andrag, jeg vil gjøre ham, end: ogsaa tager mere Hensyn til mig selv, end til ham; thi jeg er overbevist om, at Sennor Manuel kan undvære mig, såværend jeg ham. Jeg vil sige Dem, hvorledes det hænger sammen. I Gaar er et af mine Skibe, som har en riig Ladning af Kolonialvare ombord, indløbet i Havnen, og har bragt mig den Efterretning, at Opsynsmanden over de Godser, jeg eier i Nærheden af Rio Janeiro, er død. Jeg

befinder mig nu i stor Forlegenhed, thi det gjælder her en Sag af Betydning. Jeg behøver en Mand, som, med et omhyggeligt Omblis og en mangesidig Erfaring, forbinder den punktligste Nøiagtighed i Forretninger og en usfortrøden Opsigt med de mange Undergivne. Han maa besidde merkantilske Kundskaber og agtværdige Sæder. Han maa tillige være min Ven, og, ved sin Omgang, forsøde mig de Læringer, jeg stundom tilbringer paa mit Gods. En saadan Mand har Forsynet uidentvisl sendt mig i Dem, Sennor Manuel. Derpaa grunder jeg min Ret til Dem."

Don Lopez erkjendte sin Vens gyldigere Forordringer, og gav villig efter. Men Manuel og hans Familie vare rørte indtil Laarer over saamegen Høimodighed, og fandt ingen Ord til at tolke deres Tak. Hver Mine i deres Ansigt udtrykte de Følelser, deres Hjerter flød over af.

Don Estevan vedblev: „Jeg læser Deres Samtykke i Deres Dine, og jeg haaber, De vil aldrig komme til at angre det. Hos mig vil De ikke blot finde rigeligt Udkomme og ærefuldt Arbejde, men jeg skal ogsaa sørge for, at De for Fremtiden vorder sat paa en solid Fod, saa De kan leve ganske uafhængigt."

Manuel, som nu paa eengang var udreven af alle Sorger, kunde neppe fatte den Lykke, der saa uventet frembød sig ham. „O, hvorledes skal jeg takke Dem! sagde han: Fremtiden ene kan vise, at De ei har spildt Deres Godhed paa en Uværdig, og det vil den vise, saasandt Gud, der er over os, og saa herligt opklarer min Skjebnes Nat, gjen- nemskuer mit Hjertes Jnderste."

Ogsaa Elvire og Gabriele takkede paa den meest rørende Maade, med en reen Tænkemaades ukunstlede Eenfoldighed. Familien vandt Don Estevan's fuldkomne Agtelse og Velvillie.

„Men, sagde han: ville Damerne ikke være bange for den lange Rei? Den gaaer over Havets Afgrunde.“

„Vi frygte Intet! svarte Elvire: Thi Gud er med os. Og hvi skulde vi ikke gjerne drage til hiint Land, hvor en ny Dag synes at oprinde for Menneskeheden?“

„Nu, saa er Handelen sluttet! svarte Don Estevan: Gjør Dem reisesærdig; om saa Dage stikke vi i Søen og styre Coursen ad den nye Verden!“ Dermed tog han Afsked tilligemed Don Lopez.

I saadan Opfyldelse gik Elvira's Drom, og den frelste Familie nød allerede, i Forsmag, den tilbudne Lykkes Gødhed. Intet fængslede den til den gamle Verden, hvor dens Lykkestjerne jo var dalet; hiinside Havet vinkede dem et andet Fædreland.

De saa Dage, man endnu tilbragte i Lissabon, forlystede man sig næsten uafsladeligt, thi Forretningerne vare snart afgjorte. Manuel førte sine Damer til Stadens seeværdigste Steder. Lissabon, engang den første Handelsstad i Europa, frembyder endnu stedse Levninger af Pragt og Storhed fra hiin Tid, da Portugal havde Verdenshandelen og dens Rigdomme i sine Hænder. Ræmpeværker fra en tidligere Periode opvække endnu Alles Beundring, som betragte dem. End sees den gamle Muur, som adskiller Staden fra Forstæderne, med sine 77 Taarne og 36 Porte, i den graae Oldtids Aand og Smag — den store Aquæduct, som leder Vandet ind

i Staden fra Bjergene, over Dalen Alcantara, en Strækning af 2400 Fod, hvilende paa Piller af Marmorquadre, hvis midterste Bue er saa høi og bred, at et Linieskib kan seile derigjennem for fulde Seil — utallige Palladser, der vidne om deres Byggherrers fordums Glæds — mangfoldige herlige Templer — hvori findes Skatte af Guld og Edelstene, som kunde berige Kongeriger. Allene Patriarkalkirken har Prydselser, som have kostet nogle Flaader fra Brasilien. Naar Patriarken, der i Almindelighed er af kongeligt Blod, ved høitidelige Leiligheder forretter Høimesse, overgaaer hans Pragt selve Paven, og Domherrerne, som vælges af Rigets første Familier, bære Kardinalsdragt. Men det Mærkværdigste, som kan sees, er og bliver Mafra. Oprindelig en ringe Flække med omtrent 1200 Indbyggere, beliggende i en ufrugtbar Sandørk, af Naturen et mørkt og eensomt Opholdssted, er Mafra nu et Sted, forherliget ved Bygninger, som neppe have deres Lige i hele Verden. I en svær Sygdom lovede Kong Johan den Femte, at hvis Guds Naade hjalp ham paaføde igjen, da vilde han forvandle det fattigste Kloster i Riget til det prægtigste og rigeste. Kongen helbredtes, og kom sit Løfte ihu. Han erfarede, at i Mafra boede tolv fattige Franciskaner sammen i en ussel Hytte. Stedet var altsaa fundet, og Beslutningen fattet. Grundstenen lagdes i Aaret 1707. I de første tyve Aar vare 6000 Arbeidere dagligt sysselsatte — siden, næsten til Aarhundredets Udløb, henved 2000, og endnu ere Bygningerne ikke gandske fuldendte. Berømte Kunstnere forskreves fra Rom og andre Stæder, for at forherlige Værket. Bygningerne danne en

Giirkant, som omfatter et Tempel og et Kloster. Templet er heelbyggt af Marmor, som groves i Nærheden af Cuitra. Kirketaarnene have 160 Klokker. Deres harmoniske Klang overgaaer Alt, hvad der, i Tonernes Rige, kan kaldes stort og imponerende. Sex Orgler i Templets Indre opløste, naar de spilles sammen, ved deres Utkorders Magt og Sylde, Tilhørernes Sjæl til en høiere Verden, til de Udvalgtes Hallelujasange, og Altrene blænde, med deres Pragt, det stufsende Die. Klosteret, som, i to Rader, indeholder 870 Børelser, er indrettet for 300 Munke, der have uhyre Indkomster. 150 Lægebrødre opvarte dem, naar de spise sammen i den store Sal. Bygningernes høire Fløi er et Pallads for Kongen, der stundom opholder sig her, og har Rum nok for hele det kongelige Huus, samt for den Sværm af Hofbetjente, som ledsage det. Deres venstre Fløi er et Pallads for Patriarken og 24 Dommherrer, som have den Forret, at tørde bære Bispehuer. Kongepalladset ligger mod den aabne Sø, og sees i mange Miles Graastand. Det hele Kæmpeværk har kostet over 150 Millioner Gylden.

Don Estevan's Forretninger vare tilendebragte, og den til Afreisen bestemte Dag randt op. Skibet, hvorpaa Reisen til Brasilien skulde foretages, laae seilsærdigt i Havnen. En klar Morgen lyste fra Ost, og skyfri stæeg Solen frem. Reiseselskabet samledes i Havnen; ogsaa Don Lopez indfandt sig, for at sige sine Venner Farvel. Den største Deel af Skibsfolket stod i Don Estevan's Tjeneste; men ogsaa den ærlige Miguel, Manuel's Slave, tilbød sig, og vilde ikke lade sig afvise. Da nu Alle, som hørte til Skibet, vare ombord, droges Ankrene

op, og Seilene heisedes. En frisk Nordost blæste i dem, og let og hurtigt bevægede Skibet sig fremad, forbi en Skov af Master og adskillige Kasteller. En heel Time varede det, inden man naaede de yderste Forts, som beskyttte Indgangen til Havnen mod et fjendtligt Overfald. Det nordlige ligger paa en Klippe i Havet, og hedder San Juliao; det sydlige hviler paa en Sandbanke, og kaldes Bogis. Da de havde naaet den aabne Søe, naede de en Tidlang et uforligneligt Syn. Som et stort Amphitheater laae Lissabon bag dem paa sine Høie; Huse, Palladser, Kirker og Kapeller hævede sig bag hverandre paa stolte Terrasser, og i den blaae Baggrund begrænsedes Horizonten af Cintra's skønne Bjerge. Ufravendt var deres Blik fæstet paa det herlige Land, indtil dette veeg længere og længere tilbage, og de enkelte Partier sammensmeltede i ukjendelige Masser, over hvilke en af den dampende Søe opstigende Sølotaage tilsidst drog et tilhyllende Slør. Nu saaes ei Andet, end Himmel og Vand; en stille Rædsel greb Elvire og Gabriele, der førstegang havde betroet sig til Vandets usikre Element. Manuel, som kjendte deres Uengstelighed, gjorde Alt, for at berolige dem, og Don Estevan behandlede dem med en Bøns Omhu og Opmærksomhed. Han gav dem Udgang til sin Rahyt; de maatte spise ved hans Bord; han underholdt dem paa det lærerigste og behageligste.

„De kommer til et Land, sagde han: som Naturen synes at have bestemt til, engang at spille en af de første Roller i Verden. Dets Omfang er næsten ligesaa stort, som den Verdensdeel vi nys have forladt. Jordens mægtigste Strømme udspringe ved Foden af de højeste Bjerge; gjennemløbe, næsten i alle Retninger,

de vide Dele og Skovsletter. Klimaet er meget behageligt; en evig Vaar og Sommer smykker det med alle Naturens Indigheder og Skatte rigtbe-
vede Land. Hvad der, i andre Verdensdele, kun
trives enkeltviis, det findes her forenet. Edle
Bæxter fra alle Verdens Egne have her fundet et
nyt, et fælles Fædreland. Allerede Beliggenheden af
Brasilien er usorlignelig; de vide Kyster frembyde
en aaben Vel til alle tre Verdensdele. Hvor blom-
strende kan Handelen vorde engang, naar disse
umaadelige Landstrøg først ere dyrkede og befolkede!
Nu er vistnok Landets Indre temmelig ubekjendt.
Uigjennemtrængelige Skove bedække Grunden, og
vilde Hænder, som leve af Jagt og Fiskerie, gjæn-
nemvandre adspredte de umaadelige Rum. Men lad
der os tænke os en Tid, som jo maa komme, da
disse Skove fortyndes og kun endnu vise sig som
Krandse om Bjergenes Tinder — da Landsbyer og
Stæder reise sig i Dalene, omgivne af Agre, Enge,
Plantager og Frugttræer — da Handelsflåde svømme
paa Bølgerne Ryg — da de vilde Mennesker for-
ædles ved vise Love — da den tiltagende Velstand
hidlokker Fremmede, og der danner sig en stor Na-
tion, idet Landet, ifølge sit Omfang og Klima, let
kan ernære over hundrede Millioner Mennesker —
— tænkt Dem en saadan Tid, og sig, om ikke denne
Forestilling maa vække de gladeste Følelser! Lad det
end, før Tiden, kun være en skøn Drøm, saa kan
denne Drøm dog worde Virkelighed, og det er min
Menig, at hvert Menneske, i hvis Magt det staaer,
bør bidrage dertil. Jeg for min Part har gjort mig
der til Pligt. I mange Aar har jeg arbeidet paa, at

anlægge en Kolonie i et Distrikt, som tilhører mig. Det ligger ikke meget langt fra Hovedstaden, i en smuk, og, som jeg formoder, frugtbar Dal. Alt ere Skovstrækninger ryddede, Plantager afpølede og anlagte, Huse opførte hist og her. Et af dem skal De, Sennor Manuel, beboe, som Ophynsmand over hele Godset og alle dets Arbeidere. I nogen Afstand derfra staaer, i en Lund, en Pavillon, hvor jeg opholder mig, naar jeg, flygtende fra Stadens Larm, søger Bedrøvelse i Naturens Skjød. Her ville vi jevnligt sees."

Slige Skildringer forhoiede de glade Forhaabninger, hvormed Manuel og hans Familie nærmede sig deres fremtidige Bestemmelsessted. Muntre Samtaler, Fortællinger og Eventyr, stundom ogsaa, naar Havet var gandske roligt, en Sang til Guitarren, som Gabrielle lod tone i smeltende Akkorder, forkortede den lange vei. Om faa Dage saae de allerede det skønne Madeira's eviggrønne Hoved lyse frem af Bølgerne. Steil reiser Den sig, paa alle Sider, mod sin Midte. De skønneste Skove krone Bjergtoppene, og under dem sees Marker eller Biimbjerger med hvide Landsteder. Saalænge Den var at see, fæstede vore Reisende deres Bine usravendt derpaa, for, saalænge muligt, at forlyste sig ved den vegeterende Naturs friske Liv; men kun altfor snart forsvandt den, og sank, hylende sig i en Dunstreds, stedse soagere befinnet af den dalende Sol, under Søens Bølger.

Nu havde de snart naaet den hede Zone, og Solen brændte føleligt ned med sine lodrette Straaler; dog fortsatte de deres Reise muntert, indtil de nærmede sig Equator, som de ei skulde gjennemskjære uden Angst og Bekymring. Ofte viste sig Stormstyer, som lode Orkaner befrygtes. Søen begyndte omkder at worde

uroilig; hylende Vinde bruste mellem Mastene, Skibet kastedes om paa stigende Bølger, og Regnstrømme skyllede ned fra sorte Skyer. Nædselsfuldt var det, i slige stormfulde Nætter, at betragte Søen: et Mørke, som de frydsende Lyn kun gjorde endnu skrækkeligere — en Afgrund, som aabnede sig hvert Dieblif, truende, at opsluge Skibet — selv om Dagen et saadant Mulm, at man, i Skibsrummet, neppe kunde kjende hinanden.

De Reisende sandt ei, i deres Bæreller, Beskyttelse nok mod de vedvarende Regnskyl; hvormeget mælsommeligere havde da Matroserne det, som vare nødte til, at blive paa Dækket Dag og Nat!

Dog sagtne des Orkanen snart, og tredie Dags Morgen lagde Stormen sig gandske. Hvor gladelig jublede Skibsfolket, da Solen igjen steg klar og skyfri frem af det rolige Havdyb! Og paa samme Tid vinedes ogsaa Brasiliens Kyst. Et høit Glædesraab hilste det skønne Land; Haabet svævede, lig en himmelsk Genius, over Skibet, og al Rød var øieblikkeligt glemt. Men endnu var man ikke Maalet saa nær; en ikke ubetydelig Strækning, hvor Kysten ofte tabtes af Sigte hele Dage, maatte tilbagelægges, inden man naaede Land. Omfæder erklærede Vaadsmanden, at Havnen vilde vise sig næste Morgen.

Med hvilken Længsel ventede vore Reisende den oprindende Soel, og hvor gladelig overraskedes de, da Indløbet aabnede sig!

Langs den grønne, yppige Kyst kommer man paa eengang, som gjennem en Klippeportal, til et smalt Indløb, der gaaer som en Kanal mellem Fjeldvægge paa begge Sider. Til Høire reiser sig en uhyre Granitblok, 680 Fod over Havets Overflade; Skipperne

falde den „Sukkertoppen,” for dens tegleformede Skif-
felses Skyld. Til Benfire, i nogen Graastand, frem-
springer en Landtunge; paa den ligger Fortet Santa
Cruz, et lidet, men med mange Kanoner forsynet Ka-
stel. Har man nu seilet en Tidlang, saa vorder Bølge-
veien endnu snevrere — der viser sig en De, som frem-
byder et interessant Syn. Søens skummende Brusen
mod den steile Strand, Klippetindernes underlige Form,
den brogede Blanding af tropiske Væxter, den smilende
Skov, hvorover Kokospalmerne majestætisk rage frem,
den fortryllende Fuglesang — alt dette gjør det behage-
ligste Indtryk paa de Forbiseilende. Den er velbesejlet.
Naar man kommer derforbi, udvides Rummet igjen.
Paa eengang viser sig en Vandflade, mange Mile viid,
ligesom oversaaet med utallige Emaaser af forskjellig
Form og Størrelse — et uoverskueligt Vandspeil, trindt
indfattet med høie Bjerge, som fremstille sig i de her-
ligste Grupperinger og den skønneste Farveglands!
For fulde Seil gled Skibet den hele Dag; mod Aften
viste sig, i det skumrende Tjerne, Rio Janeiro, Reisens
Maal.

Frembyder Lissabon, fra Søen af, et herligt Syn,
saa gjælder dette endnu i høiere Grad om Rio Janeiro.
Denne Stad, der vel snart overgaaer Lissabon i Stør-
relse, har en endnu mere romantisk og malerisk Belig-
genhed. Den ligger paa en Bjergspidse, hvis tre Si-
der vende mod Havet. Næsten enhver af de omliggens-
de Høie er prydet med et Kasteel, eller en Kirke reiser
der sit ærverdige Hoved, eller et Kloster er bygget der-
paa. Paa adskillige af de smaa Der staae Tisserhyt-
ter og andre Bygninger. Det vigtigste Fort, som be-
fhytter Havnen, er bygget paa en 88 Fod høi Klippe,
den saakaldte Slangese, og adskilles ved en smal, men

meget dyb Arm af Havet fra en Fjællandskøi, hvorpaa et Kloster ligger. Trindtom denne De hvile Skibene i Sikkerhed. Terrasseformigt hæver Staden sig med sine Palladser, Kirker og Klostre, og bag den rager et Bjerg mod Himlen med den tropiske Verdens pragtfuldste Træarter.

Bore Rejsende nærmede sig Havnen, den sikreste og skønneste i hele Amerika. En Baad med Piloter roede dem ind, for at hjælpe dem gennem det snevre Pas. Nu svandt Bjergene lidt efter lidt tilbage, og Stranden, med sine Bygninger, kom tilsyn. Nu først saa de ogsaa Staden i dens hele Omfang, med alle dens Omgivelser, gandske tydeligt. Et muntert Liv hersker paa dette glatte Vandspeil. Baade roe hid og did; Smaaflibe fra Nabokysterne krydse mellem europæiske Nationers høie Tremastere. Her løbe Handelsflibe ind fra alle Lande; herfra føres Brasiliens Rigdomme ud i den øvrige Verden; her er den Plads, der engang maaskee kan vorde et af Jordens største Markeder.

Desværre var det allerede Nat, da man kastede Anker i Havnen. Soldatbetjente og Læger kom ombord, for at afgjøre deres Forretninger. Nu indfandt sig ogsaa Nogle af Don Estevan's Venner, nysgjerrige efter at høre Noget fra den gamle Verden. Man maatte finde sig i, at blive ombord en Nat endnu. Muntert randt Limerne hen, under lystig Samtale i Guldmaanens Skin, og en skøn Fremtids smilende Forhaabninger omgøglede de Nyankomne. Med et Hjerter fuldt af Nø og fast Forventning forlode de om Morgenens Skibet, som de havde betroet deres Liv og Lykke, og takkede det guddommelige Forsyn som, ogsaa paa det brude

sende Havs usikre Baner, havde været deres Beskytter.

Don Estevan førte de medbragte nye Benner til sit gæstfrie Huus, som, smukt og rummeligt, laae paa en af Stadens behageligste Pladser; her nød de den velbilligste Modtagelse.

Nu havde de Tid og Leilighed nok til at see sig om i Staden og dens fortryllende Omgivelser. Don Estevan gav dem en Vejviser med overalt, thi de Forretninger, som ventede ham, gjorde Fordring paa hans hele Virksomhed.

Rio Janeiro bød vore Reisende mange Seeværdigheder. Det keiserlige Pallads med den store Obelisk af skinnende Granit blænder Diet; en Aquæduct, som hviler paa en dobbelt Række Arkader, fører Rildevand hid fra Bjergene, over en yndig Dal, i store Steenrenner; Dalen selv, som er fuld af nydelige Huse, forlyster Diet ved en Skøn og hyppig Naturs Rigdom. Herlige Alléer føre hen langs Stranden, hvor man seer Skibe fra alle Verdens egne komme og gaae. Flere, med skyggende Træer beplantede Veie indbyde Fodvandrerne — især en behagelig Sti, som, opstigende bag Staden, frembyder den herligste Udsigt.

Gaderne ere særdeles levende; man har et stedsevarende Skuespil af veksende Menneskegrupper fra alle Verdens Lande. Halvnøgne Negere bære de sværeste Byrder fra Havnen. De oprindelige Beboere, af hvilke nogle Horder endnu boe i Nærheden af Staden, komme hyppigt derind i deres eiendommelige Dragt. Mennesker af alle Farver vandre om blandt Europæerne i broget Blanding, sysselsatte paa mange Maader. Stundom viser sig en Kabriolet, trukken af Muuldyr, paa den flette Steenbroe. Ofte saae man ogsaa reli-

giøse Processioner med deres Faner og Kors. Siden Staden fik et Hof, har der ogsaa dannet sig et Operahuus, og europæiske Gesandters Ophold har forøget den her herskende Pragt og Luxus. Forøvrigt fattes offentlig Underholdning næsten gandske.

Sex Dage behøvede Don Estevan, for at ordne sine vigtigste Anliggender. Dagen efter førte han, med sine nye Benner, i en med fire smukke Muuldyr forspændt Vogn, til sit Gods, som ligger to Dagsreiser fra Staden. Ud en nyåanlagt Vei kom de, anden Dags Aften, til Plantagerne, som udstrakte sig i en fortryllende, af blaae Bjerge begrændset og af en bugtet Flod oplivet Dal. Symmetrisk afmaalte Lodder, nybrakkede Marker, veldyrkede Agre, duftende Enge overraskede i denne ellers vilde Skovegn. Kolonisternes Hytter laae, som en Landsbbye, ved Foden af en Skov; Don Estevan's Pavillon ragede, med sin stolte Gavl, over Trærnes Kroner. Overopsynsmandens Huus, Manuel's tilkommende Opholdssted, stattede sig, paa høire Side deraf, mod en skovgroet Skrænt, hvorfra hele Omegnen kunde overskues.

Tilbagelagt var da den Vei, ad hvilken en forborggen Magt førte vore Rejsende et nyt Held imøde. Høit slog deres Hjerter ved Synet af deres fremtidige Bolig, til hvilken de strax toge Veien, forbi Don Estevan's Pavillon. Strax fremtraadte Slaver, som toge mod Muuldyrene og ventede paa deres Herres videre Befalinger. Don Estevan førte sine Benner ind i Huset. Det var ikke stort, men bekvemt og net. Bag det laae en Have med udsøgte tropiske Værter, begrændset af en Lund, hvorigjennem en mildtrislende Kilde flød, i Skyggen af labyrinthiske Trær.

Don Estevan viste dem alt dette, saavidt det i Afsensturningen kunde sees, og sølte Belgjørenheds søde, lønnende Glæde; thi han saae, hvilken Taknemmelighed der gjennemtrængte Alle. Derpaa nød han, i deres Midte, et frugalt Afsensmaal tid, og begav sig til Pavillonen, hvor han vilde overnatte.

Næste Morgen aarle gjorde Manuel ham sin Opvartning, og udbad sig hans Befalinger. Don Estevan førte ham ud paa Balkonen, hvorfra den største Deel af Egnen kunde oversees. „Alt dette, sagde han: er min Eiendom. De Menneſter, De hiſt ſeer arbeide paa Marken, ere deels Slaver, deels Kolonister, ſom jeg har anviiſt Beſiddelser. Om kort Tid haaber jeg, her ſkulle komme endnu flere Nybyggere fra Europa. Jeg vil være iſtand til, endnu at modtage fyrgetyve Familier, der her, naar de ere ſittige, ville finde deres gode, ſorgfri Udkomme. Hvad mig angaaer, ſaa har jeg deris mod forbeholdt mig viſſe Rettigheder og Indkomſter, hvorover De maa vaage. Fremdeles maa De lade det være Dem magtpaaliggende, at fæſte Deres Opmærkſomhed paa Riis; og Sukkerplantagerne; Udbyttets Forſendelse til Staden maa De beſørge; alle Regniſſer maa De føre. Ved diſſe Forretninger har De adſkillige Medhjelpere, over hvilke De kan diſponere. De har Overopſigten over Alt, og med mig forhandler De, hvad De agter gavnligt for Kolonien. Et beſteemt Honorar tilſiger jeg Dem ikke. Jegønſter Deres Benſkab ligesaameget ſom Deres Tjeneste. Forrigt ſkulle alle Deres Fornødenheder med Glæde worde tilfredsſtillede. Jeg er overbeviiſt om, at De vil worde fornøiet med mig.“

Manuel lagde Haanden paa Hjertet, medens han, med brændende Blik, ſaae mod Himlen: „Gud

Kjender mit Hjerte, Don Estevan, og aldrig skal De lære at kjende mig anderledes end som en taknemmelig, redelig, og for Deres Interessse omhyggelig Mand; derpaa giver jeg Dem, med Haand og Hjerte, den oprigtigste Forsikkring!" Hermed bød han ham sin Høire, som Don Estevan trohjertigt greb.

Manuel ledtes nu ind i sine Forretninger. De Folk, han havde under sig, bleve ham forestillede. Don Estevan opholdt sig her endnu nogle Dage, indtil Alt var ordnet, og vendte tilbage til Staden med den Visshed, at hans Kolonie vilde blomstre livskraftigt op under Manuel's Opsigt.

Manuel sølte sig lykkelig i sin nye Stilling, og kunde neppe finde Ord til at prise sit Held. „Vel os, sagde han; at vi have fundet et Fristed, hvor Ulykken ikke skal naae os. Europa ligger i en farlig Krisis, som maa vække den inderligste Bekymring. Blandt alle Mennekseklasser Uirfredshed med den bestaaende Orden — Overdrivelse paa alle Sider — Knurren over Statsform og Regjering — Mistro hos Regenten, Ryhedssyge hos Undersaatten. Saaledes har jeg, paa mine Rejser, i Omgang med Mennekser af alle Stænder, lært at kjende Tidens Aand. Dertil kommer, at alle Fag ere for rigt besatte, at Luxus, liig en Pest, smitter alle det borgerlige Livs Forhold, at Fortidens simple, ærværdige Sæder forsvinde meer og mere, at Pragtsyge ødelægger Familierne, medens Erhvervskilderne udtørres. Hvad Godt kan vel fremgaae af saa flette Elementers Forening? Jeg takker min Gud, som har ført os til denne stille Dal, hvor vi, i rolig Indgetogenhed, kunne vente vor Livsaften.“

Elvire gav ham Ret i Alt. Med Glæde tiltraadte Manuel altsaa sit nye Embede. Han formanede Folkene til Glid og Trofast, og vandt dem gandske ved sit konsequente, altid humane Forhold. Den troe Miguel var sin Herres høire Haand; hans Redelighed og kloge Opmærksomhed lettede hans Arbeid meget. Men snart høstede han ogsaa Frugterne af sin Trofast. Han lærte at kjende en ung, elskværdig Indianerinde, der stundom kom til Kolonien med sin Fader, for at drive Tuskhandel, og blev alvorligt forelsket i Pigen. Den amerikanske Skjønne var heller ikke ligegyldig ved hans Hylдинг, og saaledes bleve de da snart enige om at ægte hinanden. Manuel gav, uden Betænkning, sit Samtykke dertil, og skaffede ham en Besiddelse, som rigeligt kunde ernære en Familie. Hvo var nu saligere end Miguel!

Elvire og Gabriele besørgede Huusvæsenet, men havde dog ogsaa mangen Njøn Time, som de kunde hellige Musik, Lecture, eller Naturens Nydelse. Gabriele holdt især af en lille Plet i Haven, hvor hun tilbragte mangen Morgenstund i Trærnes Skygge. Et mosgroet Klippesæde, hvorover ranke Kokospalmer, mangegrenede Bananer og mørkgrønne Dranger hvælvede sig, medens der, ved Siden, pladskede et lidet Vandfald, i hvis muntre Nisjen blandede sig utallige Fugles melodiske Sang, modtog hende tidt i fredelig Eensomhed. Her kunde hun tænke og føle usforstyrret. Stundom gik hun ogsaa om i Eggen, besaae Anlæggene og talte med Arbeiderne.

En Dag kom hun tæt hen til Pavillonen, og da hun saa en Dør aaben, kunde hun ikke modstaae Fristelsen, men hoppede ind. En bred Trappe førte op til en Række af prægtige Bærelser, prydede med de eleganteste Meub:

ler og prangende med de fineste Tapeter. Paa Væg-
gene hang Kobberstik og Malerier af berømte Kunstnere,
og de fængslede hendes hele Opmærksomhed. I det
hun nu gik af eet Bærelse i et Andet, og betragtede Al-
ting nys, faldt hendes Blik pludseligt paa et Malerie,
for hvilket hun, som fortryllet, blev staaende. En Yng-
ling saae ned paa hende med et mørkt, bemodigt
Blik.

— Det var den Skikkelse, hun i Drømme havde
seet! —

Hvorledes blev hun tilmode derved! Hiint Bil-
led, der kun dæmrende svævede for hendes indvortes
Blik, som en tom Skabning af den lunefulde Drømme-
verden, træder hende imøde i den virkelige Verden, kun
endnu bestemttere og med livsfuldere Farver, som et Værk
af den dannende Kunst. „Hvorledes er det muligt,
tænker hun: at Kunstneren, under hvis magiske Pensels-
strøg denne Skikkelse fremtraadte, ved Phantasiens Hjælp
kan have skabt, hvad der aabenbarte sig for min Aand
i Søvnens lidende Tilstand? Hvorledes kunde et saa
vidunderligt Sammentræf finde Sted? Hvorledes
kunde Maleren udkaste et Billede, som, ubekjendt for hele
Verden, lever i min Sjæl? Eller er det meer end
Phantasi? Er det Sandhed? Er det et levende
Væsen, der har tjent Kunstneren til Forbillede? Og
lever det, hvor finder jeg det da? Og finder jeg det,
vil det da dele de Følelser, der fylde mit Hjerte?”

Saaledes taler hun i Tænkning. Hun kan ikke see
sig møet paa Billedet; hun gaaer, hun vender tilbage.
Jo mere hun betragter det, desto dybere og mægtigere
griber det hende.

Langt om længe maa hun gaae, thi Solen staaer
allerede høit paa Himlen. Hendes Forældre savnede

hende, og ledte efter hende. Da kom hun dem, fra Pavillonon imøde, men med paafaldende Dybsind. Forgjæves stræbte hun at antage sin vanlige Munterhed. Hendes Sjæl var for dybt bevæget. Vel talte hun, som ellers, om almindelige Ting, men ofte forstummede hun, ligesom i Vandsfraværelse, midt i Tarslen. Med inderlig Smerte saae Forældrene den sørgelige Forandring, der var foregaaet med hende. De kunde ikke udgrunde dens Aarsag, og Gabriele hindredes, ved en vis jomfruelig Blyhed, fra at meddele sig de bekymrede Forældre. Hun søgte Censomheden, og undveeg deres Spørgsmaal. Da talte Faderen hende alvorligt til Hjertet, og hun formaaede ei, at tie længer. Skamrød og forvirret sagde hun: „Jeg er en Dølse, og De vil lee ad mig, naar jeg siger Dem, hvad der gjør mig saa urolig.“

„Nei! svarte Manuel: Dertil er Din Rolighed mig altfor dyrebar. Vær derfor kun frimodig, og sig mig Alt.“

Gabriele ønskede, Faderen vilde føre hende til Pavillonon — her vilde hun aabne ham sit Hjerte.

Manuel undrede sig over dette Ønske, men svarede hende gjerne deri. — En skyggefuld, med smukke Træer beplantet Vei fører fra Manuel's Huus til Pavillonon, saa man, endogsaa i Dagens hede Timer, uden Møie kan komme frem og tilbage. Men Dagen begyndte alt at hælde, da de begave sig paa Veien. Manuel havde Røglerne til Pavillonon i sin Forvirring, og kunde aabne alle Bærelserne. Han gik ind med sin Datter. Hun greb hans Haand, og drog ham med sig, gjennem en Række af Bærelser, til hun naaede det vidunderlige Billed. Her standsede hun, og syntes heftigt bevæget. Med et Blik, som om hun vilde opfatte Skikkelsen i

sin inderste Sjæl, sagde hun til Faderen: „Betragt dette Billed!“

Manuel saae op, og blegnede, thi der anede ham noget Ondt. Vengsteligst spurgte han: „Hvad er det med dette Billed, kjære Gabriele, og hvorfor er det Dig saa vigtigt, som det synes.“

„Åh, min Fader! svarte hun: Saaledes seer den Yngling ud, jeg saae i Dromme, han, for hvem mit Hjerte evigt vil banke i Kjærlighed! O, det er sikkert intet Drommebilled, der fylder min hele Sjæl med ubeskrivelige Følelser! Sikkest lever han, og maaskee ikke langt herfra. O, sig mig, min Fader, om De kjender ham?“

Med stor Bestyrtelse hørte Faderen Datterens sværmeriske Tale. „Ulykkelige! svarte han hende: Vel kan jeg sige Dig noget om dette Billed, men Intet, som kunde berolige eller glæde Dig. Viid, dette Portrait forestiller et ungt Menneske, som aldrig kan vorde Din — vor Belgjorers eneste Søn, Don Alfonso.“

„Har Don Estevan en Søn? spurgte Gabriele forundret: Aldrig hørte jeg tale derom.“ — Jov: rigt nedsløge Faderens Ord hende ei, som Denne havde befrygtet. Der vaagnede endogsaa en Følelse af Glæde i hende, og en Straale af Haab syntes at opklare hendes Skjebne.

Men Faderen betragtede Sagen med gandske andre Dine. „Vel, sagde han: Vel har Don Estevan en Søn, der engang arver Millioner; til ham tør en fattig Subalternes Datter ei opløste sine Dine. Lad derfor ingen Onsker opstige i Dit Bryst, men sluk en Kjærlighed, som kun kan bringe Dig Jammer og Græmmelse.“

Gabriele begreb ei, hvi en riig Mand ikke skulde kunne vælge en fattig Pige, naar han elskede hende, og gjorde ham derfor nogle Indvendinger. Derpaa svarte han: „Og om end Don Estevan vilde sætte sig ud over al sædvanlig Conveniens, om end hans høimodige Hjerter var tilbøieligt til at krone Din Lykke, staaer det da ogsaa i hans Magt? Alfonso har en uovervindelig Modbydelighed for alt Qvindeligt. Den gaaer saavidt, at adskillige Forsøg paa at beseire den have gjort ham gandske dybsindig, stundom endogsaa meget forvirret i Hovedet. De største Skjønheder fra den gamle og nye Verden ere blevene ham forestillede, og have ei gjort andet Indtryk paa ham, end at de have føroget hans Fruentimmerhad. Det er hans Faders eneste Kunster — med Taarer har han tilstaaet mig det. Alle de Reiser, han har gjort med ham, alle de Selskaber, han har bragt ham i, alle de Læger han har raadspurgt, have, indtil denne Time, intet virket. Aldrig vil Alfonso opfylde sin Faders inderligste Ønske, at gifte sig. Derfor er den Pige ulykkelig som nærer anden Hølelse for ham, end almindelig Velvillie. Lad derfor alle Forhaabninger i denne Henseende fare.“

Med stor Forundring, men uden synderlig Betynning, hørte Gabriele sin Faders Ord. Ihvormegit Redslaaende de end indeholdt, og ihvor affkrækkende denne Skildring end var, saa laae dog nogen Beroliggelse for hende i den Tanke, at det ei var noget tomt Drømmebillede, hun havde skjænket sit Hjerter. Stille og rolig vendte hun tilbage med sin Fader, og med barnlig Fortrolighed fortalte hun Moderen det Vidunderlige.

Elvire overraskedes ikke lidet. Hendes Forundring var ubestrikelig; men for Datteren havde hun

Haab. „To Drømme, sagde hun: ere gangne i Opfyldelse; den tredie vil ei heller stusse os. Et misfundeligt Forsyn vaager over os; det vil fuldende, hvad det har begyndt. To Gange har det klaret sig, det gaadefulde Mærke, hvori vore Forhaabninger hylledes; ogsaa tredie Gang vil det skee. Det troer jeg af gandske Hjerter, skjøndt jeg ikke begriber, hvorledes det skal tilgaae.“

En lønlig indvortes Stemme sagde Gabriele, at Moderen vel kunde have Ret. „Han lever dog, min Elskede! tænkte hun: Uventet kan en gunstig Skjebne føre ham til mit Bryst.“ Dermed ned slog hun alle ængstende Tvivl, og overlod sig til et gjenvaagnet Haabs rosenfarvede Løster.

Don Alfonso var just dengang paa Reiser. Faderen havde bragt ham til Paris; det havde været Hovedsiemedet af hans sidste Reise til Europa. Under en forstandig og meget anseet Vens Opfigt skulde Sønnen besøge de behageligste Cirkler. Intet Sted i Verden syntes ham, saaledes som denne store Stad, at egne sig til, lidt efter lidt at drage Sønnen ud af den Melankolie, som beherskede ham. Men Alfonso blev den samme. Eigegyldig, indsluttet i sig selv, bivaanede han alle de Forlystelser, hvor med man omgav ham. Operaer, Komoedier, Baller, Landpartier, med eet Ord, Alt, hvad Glimrende og Behageligt Pariserverdenen formaaer at byde Fremmede, gjorde intet synderligt Indtryk paa ham. Koldest var han i Damernes Afsembleer. Mangt et smukt Barn gjorde sig al Umage for at fængsle den skønne og rige Yngling; men hans Hjerter var som Is. Omfider blev han gandske kjed af Paris. Han tænkte derfor paa Hjemreisen, og benyttede

den første Leilighed, som frembød sig, til Brasilien.

Til Faderens største Overraskelse kom han, to Maaneder sildigere end Denne, tilbage til Rio Janeiro, vel sund og frisk af Udseende, men endnu steds i den gamle psykiske Forstemthed. Ihvormedger Don Estevan end glædede sig ved hans Komme, leed han dog paany ved at bemærke hans mørke, menneskesjendiske Væsen, og opgav nu det sidste Haab. Da Alfonso fandt Opholdet i Rio Janeiro for larmende, og ønskede sig ud til den stille Kolonie, samtykkede han derfor gjerne.

Var Don Estevan bleven overrasket ved Alfonso's uventede Komme, saa blev Manuel det endnu mere ved Efterretningen om det Besøg, han vilde værdige Kolonien. Strax tænkte han paa sin Datter, hvis Eidenstabs for den qvindefjendiske Mand maatte opflamme endnu mere, naar hun saae ham Ansigt til Ansigt. Nu, tænkte han: nu vil hun borde gandske ulykkelig, thi jeg vil ikke kunne forebygge, at hun jo møder ham. Jeg skjæler for en Sammenkomst, som for hende maa have de sorgeligste Følger.

Hvad skulde han gjøre? Om saa Dage kom Alfonso, og var anbefalet til ham. Don Estevan havde endogsaa bedt ham opbyde Alt, hvad han formaaede, for at opklare Mørket i Sønnens Sjæl.

Neppe var derfor Alfonso kommen til Pavillon, før han gjorde ham sin Opvartning, og tilbød sin Tjeneste. Alfonso viste ham megen Velvillie, og talte meget levende om adskillige Ting, især om sin sidste Reise og sit Ophold i Paris. Med megen

Indsiget dømte han om Verdensanliggenderne, men erklærede, at han ikke kunde udholde det, hvor det vrimlede af Mennesker, og at han derfor haabede, ret roligt og uforstyrret at kunne forlyste sig i denne stille Dal, hvor han vilde dele sin Tid mellem Lectüre og legemlig Bevægelse.

Manuel blev gandske indtaget af den unge Mand, hvis Udvores i høi Grad var anbefalende. Hans høie, ranke Figur, en lysbrun, med en blomstrende Rødme schatteret Ansigtsfarve, et stort sort og fyrigt Øie, selv hiint Træk af Melancholie, kunde ikke blive uden Indtryk, hvor dybt maatte da alt dette, under nærværende Omstændigheder, virke paa Gabriels Hjerter! Denne Tanke paansøgte sig uafsladeligt den ærlige Manuel. Intet Under derfor, at han benyttede den første den bedste Leilighed til, snarest muligt, at forebygge en Sammenkomst med hende. Da Alfonso forelagde ham nogle Spørgsmaal angaaende ham og hans Familie, berørte han Alt, hvad der angik ham selv, gandske løseligt, og opholdt sig destolænger ved Beskrivelsen af sine Fruentimmer, som han skildrede saaledes, at han haabede, gandske at have betaget den gode Alfonso Lysten til at betræde hans Huus. Men han syntes ei at cendse den hele Skildring; han begyndte at kjede sig, og ønskede Fortælleren Godnat. Denne forstod Vinket og gik, ikke gandske tilfreds med sin Tales Virkning, tilbage til sit Hjem.

Man laae ham Intet saameget paa Hjerter, som at afholde Gabriels fra, at see den frygtede Ungling. Det kunde ikke blive skjult for hende, at der var kommen En fra Byen ud paa Pavillonem; men

hvo det var, erfarede hun ikke. Det var en forbit: det Krabat, sagde Manuel som man havde sendt herud, fordi man ikke kunde bruge ham inde i Byen. Hun skulde tage sig iagt, saalænge han var her, og ingensteds gaae hen, uden i det høieste til sin Ung: lingsplet, som vi ovenfor have beskrevet.

Alfonso fælte sig ret opmuntret i den landlige Indgetogenhed. Her var han fri for al trykkende Trængsel, fri for hiin Paatrængenhed, som, under Hengivenheds og Deeltagelses Skin, søger at udøve et Landsdespotie, der vorder trykkende for den, det vil bearbejde! Her levede han i en nydelsesrig og uforstyrret Omgang med Naturen, der smykkede denne fredelige Dal med en fortryllende Ynde. Arle stod han op, og gik, ledsaget af nogle Tjenere, paa Jagt i Skoven, eller han besøgte, paa eensomme Lystvand: dringer, Egnens behageligste Partier; stundom underholdt han sig ogsaa, ligesaa forstandigt som ned: ladende, med Arbejderne. Derhos glemte han ei, at hellige Musikken, som han elskede, mangen Time; mesterligt spillede han saavel Fløite, som Fygel. Et udsøgt Bibliothek gav hans Land ny Næring og Enghedsføttelse. Saaledes henrandt Dage og Timer, i sød Afveksling, som Dødelikke, og en hidtil aldrig fornummet Sjælsfred syntes at ville staae Rod i ham. Men denne Fred tilsmilte ham kun, saalænge han var gandske overladt til sig selv; thi da Don Estevan, efter nogle Ugers Forløb, besøgte Kolonien, omtaagedes hans Vande paany, fordi han befrygtede, at gamle, forhadte Ting vilde werde bragte paa Bane paany.

Gabriele befandt sig derimod, i al den Tid, i en desto tvangfuldere Tilstand. Allerede den Ind:

frænkning, hvori hun nu skulde bevæge sig, var ikke efter hendes Hoved, og Faderens Forbud begreb hun ikke gandske; thi hun formaaede ei at tænke sig nogen Fare, som kunde true hende i densne fredelige Egn; derfor kunde hun ei heller afvise mangehaande Tanker og Tvivl. Endnu ubehageligere var hende den forøgede Opmærksomhed, hvormed Forældrene bevogtede alle hendes Trin, thi hun meente deri at see en Mistro, som var hende smertelig. Aldrig saasnart fjernede hun sig lidet for begge vare efter hende. Derved forstyrredes hun i sin Munterhed. Den skønne Egn, der før henrykte hende, tabte meget af sin Ynde for hende, thi mangehaande Betsymringer som hun hverken kunde angive bestemt, heller forestille sig klart, blandede sig i hendes Følelser. Dertil kom endnu en, for hendes Alder og Køn, vel tilgivelig Nysgjerrighed, efter ved Leilighed at erfare, hvo da egentligt den Fremmede var. Hun følte sig gandske uhyggeligt tilmode under Trykket af denne Hemmelighed, og gjættede paa tusinde Ting, ofte Sandheden gandske nær — men ræddedes selv for den Mulighed, at kunne have gjættet ret. Imidlertid adlød hun, med streng Samvittighedsfuldhed sine Forældres Villie, og selv sin Unglingsplads besøgte hun sjeldnere.

En Dag stod hun, vakt af den yndigste Morgen, meget aarle op. Med paafaldende Munterhed forrettede hun sine huuslige Arbejder, og gik derpaa, gjennem Havens Løvgange, til sin elskede Lund. Her tabte hun sig snart i Betragtninger og Phantasier, der saa let frembyder sig, i den skønne Naturs eensomme Skød, for et ungdommeligt Hjerte, og satte sig omstider, behage:

ligt berørt af uforklarlige Anelser, paa Mosbænken ved Bandfaldet. Længe havde hun ikke siddet her, før hun følte en Søvnighed, som hun ikke kunde modstaae. Hun lagde sig derfor paa den høire Side, med Haanden under Kinden. Saaledes slumrede hun ind, under Fuglenes Sang og Bølgerne's Ryslen. Den usædvanlige Søvn farvede hendes Kinder med høiere Rødme, og gjennem Lovhvelvingens bevægelige Blade skinnede Lysstraalerne, som en Glorie, paa hendes aabne Ansigt, hvori Ynde og Ufskyld affpeilede sig blidt og harmonisk.

Længe havde hun ikke blundet i denne fortryllende Stilling, da Alfonso, som alt i nogle Timer havde sørmet om paa Jagt i Skoven, fjernedes fra sine ledsagere, og, søgende den nærmeste Vej til Pavillonen, traadte ind i den eensomme Lund. Veien førte ham forbi Gabriele, og uvilkaarligt saae han til Mosbænken, hvorpaa hun laae. Studsende ved at finde en ung Pige i denne eensomme Egn, var han noget forlegen og bestyrtet; dog fattede han sig snart, og tænkte: Skulde maaskee En af de hæslige Skikkelser, om hvilke Manuel talte, have forvildet sig hid?

Maaskee var han gaaet forbi, uden nærmere at betragte den qvindelige Gjenstand, hvis han ei i dette Dieblis, havde følt sig fristet til, med egne Mine at overbevise sig om Manuel's Udsagn.

Men, o Himmel, hvor overraskedes hans Rysgjerrighed! Istedetfor en styg Hex, som han havde ventet, saae han den yndigste Skabning. Han vilde flye, thi hans gamle Antipathie begyndte at gjøre sig gjeldende, men det var ham ikke muligt — det var, som om en usynlig Magt holdt ham tilbage.

Som naglet til Jorden stod han der, og stirrede, med store Øine, paa den deilige Pige. Jo mere han saa paa hende, destomere forsvandt al Modbydelighed af hans Hjerte. Ja, han følte sig endogsaa gennemtrængt af en mild, sympathetisk Varme, der hidtil havde været ham gandske fremmed. Følelser, som han aldrig havde kjendt, vaagnede i ham, og bragte hans Hjerte, i en sælsom Uro. Det var Kjærlighedens første Pulsflag.

„Hvilken Engel er det! sagde han ved sig selv: Sligt et Billed kan ikke høre Jorden til. Er en forklaret Helgeninde nedslagen til Jorden fra Eysers Regioner? Jeg kunde knæle og tilbede hende. Hun sover! O, hvor skøn er hendes Sønn! Endt kunde jeg see hende blunde saa, og føle mig salig derved. — Men vaagnede hun, og blev mig vaer — hvad vilde hun tænke om mig? Hvor vilde det smerte, mig, om hun skulde troe, jeg havde villet forstyrre hendes Sønn! Jeg vil forlade denne Helligdom, og ei betragte hende længer. Hun kan jo dog ikke forsvinde af Eggen, hun maa jo være hjemme her, og jeg vil gjensee hende!“

Saa tænkte Alfonso, fastede endnu et Blik paa den slumrende Pige, og gik ud af Lunden, ad Pavillonens til, med Følelser, som aldrig før vare opstegne i hans Bryst.

En Munterhed, Ingen hidtil havde bemærket hos ham, lyfte af hans Øie, da han traadte ind til Faderen, som just havde sat sig ned, for at bringe sin Kops Kaffe i Forbindelse med en Cigarre. Hjerterelig var Morgenhilsenen, ordrig Samtalen, som aldrig før. Alfonso talte med en Varme og en Klarhed, som vidnede om Følelse og Bestenndhed, og ei

utydeligt tilskjendegave, at en mægtig Forandring var foregaaet i hans Jnderste. Saa elskværdig, som nu, havde Alfonso aldrig været; thi ogsaa hans Udbortes fik en fastere Holdning, og Fredens Aand forklarede hans Ansigt. Med Forundring bemærkede Don Estevan Sønnens paafaldende Omstemning, og en usigelig Glæde gjennembævede hans Hjerter. Da Alfonso nu satte sig til Ghygelet, og, i lykkelige Phantasier, udtrykte de milde Jølelser, som levede op i hans Bryst, da greb det Faderen forunderligt.

„Alfonso, sagde han: Du er idag bleven et ganske andet Menneske end før.“

„Jeg kan ikke nægte det, min Fader! svarte Alfonso: Jeg føler og tænker og seer anderledes, end før. Ja hele Verden trindtomkring mig synes forandret. Det kommer mig fore, som om et tungt Baand er løst, der havde slynget sig om min Sjæl. I mit Indre er det klart nu, og Naturen tiltaler mig med en Kjærlighed, som jeg aldrig havde Sands for tilforn.“

„Du gjør mig idag til den lykkeligste Fader, min Søn, svarte Don Estevan: thi nu først begynder Du isandhed at leve og at frydes ved Livet. Men sig mig, hvorledes kunde et Dieblis frembringe sige Virkninger, og, som ved et Underværk, helbrede Din Aand?“

„Bedste Fader! svarte Alfonso: Denne vidunderlige Kraft var forbeholden et Lægemiddel, hvor: paa hverken De heller jeg har tænkt — den altbe: seirende Kjærlighed.“

„Alfonso! raabte Don Estevan forundret: Min Søn Alfonso, hvad hører jeg? Du elsker? Er

det muligt, at jeg endnu skal opleve denne Glæde?"

Alfonso fortalte, hvad vore Læsere allerede vide, og tilføiede: „Den skønne Ubekjendte, som jeg henryktes ved Synet af, er den Første og den Eneste, som jeg kan elske. Kun hende kunde jeg skænke Haand og Hjerter, hvis hun vilde gjengjelde min Tilbøielighed.“

Don Estevan faldt sin Søn om Halsen, og trykte ham, med glad Jnderlighed, til sit faderlige Hjerter.

„Det vil finde sig, sagde han: Derfor lade Du mig sørge. Hav kun Taalmodighed — inden Midtag er omme, skal Din Ekiebne være afgjort.“

Don Estevan omtvivlede intet Dieblis, at det var Gabriele, som havde gjort dette uventede Indtryk paa hans Søn, og han saae det ikke ugjerne, at hans Tilbøielighed var falden paa denne Gjenstand, thi Vigen og hendes Forældre havde forlængst bundet hans Hjerter. Han gik altsaa til Manuel.

Keppe havde Denne hørt det halve af Don Estevan's Tale, for han, med den dybeste Forundrings Udtryk, raabte: „O, hvor vidunderlige ere Forsynets Veie! hvor asmeegtig er vor Kraft, naar vi ville modarbeide det! Hvor nøie maa Vi, hvad det vil udføre, træffe sammen! Tilgiv mig dette uvilkaarlige Udraab, Don Estevan. Det stod et i min Magt, at holde det tilbage.“

Dermed fortalte han Datterens Drøm, Optrinnet foran Materiet i Pavillonen, hvilke Betsynringer Don Alfonso's Komme havde voldet ham, og hvor omhyggeligt han, for at Raane Gabrieles Rolighed, havde

søgt at forebygge, at de ei skulde faae hverandre at see.

„De seer, faldt Don Estevan ham i Ordet: at Deres Omhu var forgjæves, og at her aabenbarer sig en høiere Magt, som vi maa adlyde. Jeg tænker, det er bedst, vi strax søre de unge Menneſker sammen.“

Manuel foldede sine Hænder og sagde: „Ak Gud, det er formeget! betænk den store Afstand, Don Estevan.“

„Kjærlighed gjør Alle lige, Sennor Manuel, helst en saadan, der, som De selv erkjender, er tændt af Himlen selv. Troe mig, jeg holder mig idag for den lykkeligste Fader, thi jeg er overbeviist om, at min Søns Tilboielighed er falden paa den værdigste Gjenstand.“

Elvire og Gabriele traadte ind. Don Estevan indbød Familien til Middag, og gif. Manuel fortaug Marsagen til denne Indbydelse, for Datterens Skyld, som han vilde skaaene. Elvire var ikke uden Betynmring, og meente, Gabriele kunde nok blive hjemme. Men Manuel forsikkrede, det var nødvendigt, at hun fulgte med.

Don Estevan underholdt sig imidlertid med sin Son, og bad ham, velvilligt medtage de Gjester, han havde budet til Middag. „O, sikkert! sagde Alfonso: Idag kunde jeg trykke hele Verden til mit Hjerter. Men har De ikke ogsaa fundet min skønne Ubekjendte? Min Aand vil være fraværende, naar hun ikke er her.“

„Hvorledes kan jeg vide, tog Faderen Ordet: om hun er blandt de Budne — jeg vil først kunne erlære det ved Dig, naar de ere komne.“

Hermed endte han Samtalen, og begav sig ind i sit Kabinet, for endnu, inden Middag, at afgjøre nogle Forretninger.

Men Alfonso overlod sig til de saligste Drømme og Forhaabninger. „Hun kommer, sagde han: Jeg faaer hende at see og høre, jeg kommer til at sidde hos hende — hendes Nærværelse vil opløfte mig til Himlen. Jeg kjender den gode Fader — han vil sikkert overraske mig.“ Saaledes sværmede han i salige Phantasier og søgte at give de nølende Timer Vinger.

Men ogsaa Gabriele, anede hvem hun vilde faae at see, dog med mindre Glæde. Hendes Faders Formaninger og Advarsler gienløde endnu sorgeligt i hendes Sjæl. Hun ventede en haard Prøvelse for sit Hjerte. Naar hun derimod betænkte, hvor sjæleglad hendes Fader var, kunde hun dog ikke troe, at der ventede hende noget Ubehageligt. Gjerne overlod hun sig til et Haab, hvorved hun dog ikke var istand til at tænke sig noget Bestemt.

Imidlertid nærmede Middagen sig, og der dækkedes i den lille Sal i Pavillonens Stue-Étage. Don Estevan var imidlertid bleven færdig med sine Forretninger, og vilde just opsoge sin Son, da Cabrioletten kom rullende med Gjesterne. Med udmærket Høflighed gik han dem imøde, for at modtage dem ved Indgangen. Herpaa førte han dem ind i Salen.

Alfonso gik imidlertid i Haven, under hvøisam mede Træers friske Skygge. Da sprang en Slave hid, og meldte ham, at Gjesterne vare komne. Strax begav han sig paa Hjemveien, og traadte ind i Værelset, just som de første Hilsener vare illende. Gabriele vendte Ansigtet mod Døren, da han treen ind, den høie, herlige, kraftigt blomstrende Ungling, der strax

søgte hende med sit Ørneblik. Hun blev kold og varm ved at see ham; neppe kunde hun holde sig opret, saa voldsomt følte hun sig bevæget.

— „Alt Gud, det er ham.“ — Det var et uvilkaarligt Udbrud af hendes Sind's Bevægelse. Ikke mindre rystet i sit Jnderste nærmede Alfonso sig hende med en stum Compliment. Tale kunde han ei, thi han var gandske fortryllet af den himmelske Skikkelse, og en flammende Hede gennemstrømte hans Bryst.

Don Estevan forlystede sig ret ved denne Scene, og Gabrieles Forældre kunde ikke ophøre at beundre Forsynets Veie. Aldrig havde Kjærligheden været et sømmere Baand, aldrig var noget Møde skjønnere eller mere overraskende, aldrig Følelsen af en usynlig, medvirkende Magt stærkere og livsuldere. Sammenførte af Skjebnen, stode de Elskende nu hinanden saa nær, og fandt ikke Ord til at udtrykke deres Følelser.

Da greb Don Estevan Sønnens Haand, førte ham selv den Elskte nærmere, og spurgte: „Sag mig, Alfonso, er dette virkelig den skønne Ubekjendte, om hvem Du talte med mig?“

Befriet fra en trykkende Byrde, svarte Alfonso: Ja!

„Og hvad siger De, Gabriele? vedblev Don Estevan: Dette Menneskebilled har De altsaa seet i Drømme?“

Gabriele, som endnu ikke vidste, at hendes Hemmelighed var røbet, bestyrte sig ved dette Spørgsmaal; da blev hun snart Herre over sin Forlegenhed, og tilstod Alt oprigtigt.

„Det er dog sælsomt, talte Don Estevan videre: Over Dig, min Søn, har en Sovende formaaet,

hvad der ikke vilde lykkes nogen Baagen. De, Gabrielle, har bortgivet Deres Hjerter til et Drommesbillede, inden De kunde ane, at det var beslægtet med en Levende. Hvad siger De dertil, Sennor Manuel?"

Her opfyldtes Sproget: „Dem, Gud elsker, vel signer han isovne," sagde Denne.

„Ja vel, tog Don Estevan Ordet: men jeg siger endnu mere. Børn, Eder har Himlen bestemt for hinanden, det er klart af denne Begivenheds hele Gang, og hvad Himlen har tilsammensoiet, skulle Mennesker ikke adstille.

Herved førte han sin Søn i Vigens Arme, og sagde: „Gud velsigne Eder, mine Børn!"

Da sank de, drukne af ubeskrivelig Salighed, til hinandens Bryst.

Saaledes gif ogsaa den tredie Drøm i en Kjon og lykkelig Opfyldelse.

Ludvig Neuffer.

Forbrydelse og Straf. en ungarsk Novelle.

1.

I den yndigste Dal, som den vilde Marosch gennemstrømmer, sadde to Qvinder, i Skyggen af høie Biumstokke, udenfor en landlig Hytte. Den Yngste af dem stirrede hyppigt ud i det Fjerne med uroligt Blik, medens den Anden roligt fortsatte sit Arbeide. Ved den mindste Lyd sprang den unge Pige op, men langsomt vendte hun, efterat være skuffet i sin Forventning, tilbage til sin Plads.

„Ak Moder, begyndte Pigen omsider, hartad grædende: Reinald kommer endnu ikke.“

„Men, Gunda, svarte Moderen i bebreidende Tone: Du er ret et Barn idag, Reinald kommer vist. Gaae, tag Dit Arbeid i Haanden. Tiden vil da gaae meget hurtigere for Dig.“

„Jeg kan ikke arbeide, Moder. Vær ikke vred, men mit Hjerte er saa beflemt, som om der forestod mig noget Ondt. Jeg kan ikke forjage den Tanke, at der er tilfædet ham Noget. Ellers vilde han vist været her for længe siden, thi han lovede saa helligt, at komme idag.“

„En ordentlig Mand kan ikke spøge hele Dagen hen, afbrød Moderen alvorstfuld Datterens Klage: og isandhed, Du elsker kun Din Reinald lidet, naar Du forlanger, at han skal forlade sit Huus, for at underholde Dig med sin Kjærlighed, for at sige Dig søde Ord, og — —“

„Nei, Moder, raabte, Gunda: mistkjend ei Din Datter! Kun idag — jeg veed ei, hvorfor, men idag

skulde han ikke være borte fra mig. Det Dieblig, han idag forlader mig, er min Død."

„Gunda, sagde Moderen blidt: kjære Barn, forjag disse sorte Tanker!"

„Jeg veed ikke sukkede Pigen: Jeg kan ikke gjøre andet, end græde."

„Faat Dig, trostede Moderen: Solen staaer allerede høit; Din Broder kommer vel snart tilbage fra Jagten. Skjul Dine Taarer for ham; thi aner han, at de skyde for Keinald's Skyld, vil han bredes paa Dig."

„Brede? Nei, Moder. Keinald har været os altfor god til at min Broder kunde nægte ham min Haand."

„Forstaae mig ret svarte Moderen: Du veed, at Janthi elsker Din Keinald hjerteligt; men Du veed ogsaa, at hans hemmelighedsfulde Væsen mishager ham — og Din Moder med. Han vil ikke sige os, hvor han boer, ikke nævne os sin Herkomst, sin Stand. — —"

„Jeg har jo dog hans Kjærlighed og hans Hjerter, sagde Gunda: hvad spørger jeg efter det Andet!"

„Du kjender ikke Verden, kjære Barn; Du veed ei, hvormange Farer der, udenfor denne Dal true selv den Uskyldige. Fræk Vilkaarlighed svinger ofte sit Jernscepter, Uskyld og Dyd trædes under Fodder, og tyranniske Læber udtale med Kulde den Fattiges Dødsdom. Skal jeg minde Dig om Din Faders Endeligt — —"

„O, min Fader! raabte Gunda: min arme, ulykkelige Fader — end seer jeg Dit blodige Liig!" —

Med langsomme Skridt og med alvorlig Mine traadte Janthi, saa Dieblkke efter, frem af Stoven. Bue og Rogger hang over hans Skuldre, og en stor Tasse, ligeledes nedhængende fra Skulderen, betegnede ham som Jæger. Han syntes ikke strax at bemærke Moder og Søster; udenfor Døren blev han staaende, kastede endnu engang det vilde Blik ned i Dallen, og mumlede derpaa nogle Ord, idet han vilde fortsætte sin Vej.

„Janthi, raabte Moderen efter ham: Hvad gjør Du?“

Neppe hørte den unge Mand sit Navn nævnes, før han kom tilbage, og, mindre adspredt end nys, hilste Moder og Søster.

„Hvad fattes Dig, Janthi? vedblev Moderen: Imorges vandrede Du saa vel tilmode ud i Stoven, og nu kommer Du saa vild tilbage — hvad fattes Dig?“

„Intet, Moder, Intet, svarte Janthi: Jeg er kun fortrædelig, fordi jeg har forseilet mit Bildt.“

„Det maa en Jægersmand ikke tage sig saa nær, trostede Moderen: Du kan ikke forlange, hver Dag at have lige Lykke. Vær mild igjen. Hvad Du idag har søgt forgjæves, kan Du maaskee finde imorgen med liden Møie.“

„Imorgen? foer Janthi op: Nei, idag maa jeg have ham, idag maa hans syndige Blod dampe mod Himlen, for at forsone min myrdede Faders Skygge!“

„Søn, Janthi, raabte Begge: Hvad siger Du? Idag — idag — er det Faders Dødsdag?“

„Ja, vedblev Janthi med frygtelig Latter: I dag er det et Aar, siden Tyrannen lod min arme Fader styrtes ned fra Borggrunden, fordi han af Vaade skjed en Hund — idag er det et Aar, siden min Faders sidste Smertelyd opfordrede mig til retfærdig Hævn. I dag Fader, holder jeg det Ord, jeg dengang gav Dig; idag døer Din Moder eller jeg vil ikke leve!“

„Min Søn afbrød Moderen ham: Hold inde! Vil Du gjøre os endnu ulykkeligere, end vi allerede ere? Vil Du berøve Din Søster hendes eneste Beskytter, idet Du frækt sætter Dit Liv paa Spil? Har Du glemt den Pligt, Du arbejdede efter Din Fader? At være hans Enkes Støtte, hans Datters Fader — det være den Hævn, Du tager over Uhyret!“

„Nei, Moder, svarte Janthi med lynnende Dine: Du forlanger det Umulige af mig. Mine hellige, mine frygtelige Eder kan jeg ikke bryde. Hævn, Hævn er den eneste Gørelse, hvorfor mit Hjerte har Rum endnu. Siden hiin Dag, da min ærbørdige Faders Lemmer knustes mod Klippevæggene, da hans uskyldige Blod flød af utallige Bunder, kjender jeg ene og alene Hævnens søde Gørelse. Salighed var mig, hver Morgen, den Tanke, at dræbe hans Morder paa samme Dag; Belyst gjennembævede hver Aften mit Hjerte, naar jeg tænkte paa den Mulighed, blodigt at feire min Faders Dødsstund, at sende min Piil i den grusomme Tyrans Hjerte, at trykke min Dolk i hans Liv, med mine Nægle, med mine Tænder at sønderlide dette Ustend af Menne: skheden. Og nu, nu, Dagen er kommen, da jeg vil plukke mine Dusters længeventede Frugt, nu skal jeg angre, forgjæves at have glædet mig til vor Fjendes Dødsjammer — nei, Moder, denne Dag overlever Stri: bor ikke!“

„Ulykkelige Barn! græd den Gamle: Ulykkeligere Moder! Thi nu mister jeg ogsaa snart min Søn!“

„Broder, kjære Broder, sagde Gunda blidt, idet hun nærmede sig den vilde Ungersvend: Lad ei Din Søsters Bønner være spildte — røv ei Din Moder den sidste, den eneste Trost, som er hendes skrøbelige Alders Støtte. Jeg veed vel, Du trænger ikke til os, men vi trænge til Dig. Til Dig har Naturen viist os; Din Arm maa beskytte, Din Klogskab lede os. Den raade Vilkaarlighed, som myrdede Din Fader, dør ikke, for di Du dræber Tyrannen Stibor. En Anden vil afløse ham, og vi ville vorde fordrevne paany. Janthi, elskede Broder, nei, saa ubesindigt maa Du ei opoffre Dig selv, thi Du tilhører ei Dig selv alene — ogsaa vore Rettigheder maa Du agte. Den Almægtige har givet os dem. Vi kunne begjære, vi kunne fordrø, at Du ei vil berøve os det skønne Haab i Sønnen og Broderen at eie og elske en anden Fader — ingen Hævner, nei, vor Arnes Beskytter, vore Rettigheders kraftige Forsvarer.“

„Hvortil gjør Du mig, Gunda! sagde Janthi! lidt efter lidt nedsynkende til mild Bemødighed: Den vilde Tørst efter Hævn har Du slukket, den stormende Hefstighed i mit Bryst har Du fortrængt ved mildere Følelser. — Tilgiv mig, Fader, jeg kan ei opfylde min Eed, jeg kan ei hævne Din Død — Søsterkjærlighed har overvundet mig! — Kjære Gunda, tag nu Din Luth og syng mig Jægervisen, som jeg holder saameget af!“ —

Gunda gik ind i Hytten, men kom strax tilbage med Luthen i Armen, og begyndte, efter et Forspil, med blød, melodisk Stemme:

Gjennem Skovens Nat sig flynder

Hist en Jæger, smuk og ung;

Nu at trættes han begynder,

Dg hans Gang at vorde tung.

Smukke Jæger, kom ihu:

Skovens Nat er fuld af Gru.

Nei, i Skovens dunkle Skygger,

Tumler jeg mig allerhelt,

Dg hvor Ørnen Nede bygger,

Føler jeg mig fri og frelst.

Aldrig finder jeg, som Du,

Skovens Mærke fuld af Gru.

Der, hvor Ulven i det Gule

Lov sin Gravsang hylér sigt,

Der, hvor Bjørnen har sin Hule,

Blegne Binde maa af Frygt.

Smukke Jæger, kom ihu:

Skovens Nat er fuld af Gru.

Nei, en venlig Stjerne brænder

Over Bøgens dunkle Top,

Dg en Hær af Fugle sender

Nu sin Sang mod Himlen op.

Aldrig finder jeg, som Du,

Skovens Mærke fuld af Gru.

Tordnen ruller, Lynet knitrer,

Skoven bruser som et Hav;

Dybet gaber, Hjertet zitter —

Ven, jeg øiner hist en Grav!

Smukke Jæger, kom ihu:

Skovens Nat er fuld af Gru.

Med ligesaa advarende Stemme havde Gunda sunget de sidste Ord. Nu vilde hun bortlægge Luthen, men Janthi afholdt hende dersfra, idet han sagde: „Hvi vil Du ikke synge Slutningen med?“

„Ejænk mig den, svarte Gunda med bortvendt Ansigt — til en anden Gang!“

„Nei, nei, gjenmælede Janthi: Just Slutningen hører jeg helst; syng min Gunda!“

Sørgmodig saae Vigen paa den vilde Jæger, men hans bedende Blik bevægede hende til at synge videre, skjøndt hun neppe formaaede det uden Taarer:

Solen straalte fra det Høie,

Ejhten laae med blegnet Kind,

Men foruden Frygt hans Øie

Saae i Skjggeriget ind!

Nei, jeg finder ei, som Du,

Skovens Mørke fuldt af Gru.

Gunda sang, Janthi stod nogen Tid hensunken i dybe Tanker. Omfider gjentog han, med stærk og kraftig Stemme, i Søsterens Tone:

Nei, jeg finder ei, som Du,

Skovens Mørke fuldt af Gru.

„Broder! Søn! raabte begge Qvinderne: Hvorledes er det med Dig?“

„Tilgiver mig, bad Janthi, farende med Haanden over Panden: Det er forbi. Gunda's Sang er det, der har rystet mig saa dybt. Jeg troede, jeg selv var den Jægersmand.“ —

„Du ønskede, Du var ham? afbrød ham Gunda: og Du kunde forlade Din Moder, kunde forlade mig, og give det svage Bøn til Priis for Stortmens Magt! O Broder, Du holder ikke hvad Du

lovede; da vi begræd vor Faders Død, lovede Du med hede Laarer aldrig at forlade os." —

„Jeg vil holde mit Ord, jeg sværger, at jeg vil det! raabte Janthi: Kun maa I hjælpe mig, at kunne det.“

Qvinderne favnede ham ømt, og snart havde de vel forjaget hver Tanke om den smukke Jægers Sang, om Skovnat og om Jagt — men ei om Faders Dødsdag og om Hævn.

3.

„Slutter ogsaa mig i Eders Arme,“ lød en Stenisme, og ud af Krattet treen en blomstrende ung Mand i simpel Jægerdragt.

„Min Rainald, min Elskede! raabte Gunda, flyvende i hans Arme: Langt om længe kommer Du da! Hvorlænge har Du ladet mig vente Dig for gjæves! Jeg frygtede allerede, der var hænder Dig noget Ondt.“

Rainald trykte et Kjærlighedskys paa den yndige Piges Læber, og rakte Moder og Broder sin Haand.

Solen, der allerede havde tilbagelagt Halvdelen af sit Løb, begyndte nu at formørkes af sorte Skyer. Fjern Jorden bebudede et Uveir; voldsomt bruste Marosch forbi Ræmpeklipperne; Træerne rystede deres mægtige Hoveder, og rakte de løvfulde Arme snart ned mod Jorden, snart op mod Himlen.

„Du er dog til Middag vor Gæst?“ bad Gunda.

„Hvad siger Du der? afbrød Moderen hende: I sit eget Hjem er Herren ingen Gæst.“

„Hvor ofte, tog Rainald Ordet: Hvor ofte skal jeg da sige Eder, kjære Moder, at denne lille Eiendom kun er en svag Godtgjærelse for det, Tyranniet har røbet Eder!“

Et stærkt Tordenflag hindrede ham fra, at tale videre. Forfærdet foer Gunda sammen, og bad Mændene træde ind i Hytten. Jantchi, som, strax efter Rainald's Komme, atter var nedsunken i sin mørke Stemning, traadte nu nærmere, idet han gav Moder og Datter et Bink at gaae foran, da han ønskede at være ene med Rainald nogle Dieblitte.

Ei uden at kaste et bekymret Blik paa sin Broder, kunde Gunda adlyde hans Bink. Bedende saae hun paa ham saalænge hun kunde. Moderen maatte drage hende med sig.

„Hvortil dette høitidelige Alvor, min Broder? sagde Rainald, efter en Pause, da de vare alene: Dine Dine rulle vildt; hvad faates Dig, Jantchi?“

„Rainald, svarte Unglingen: Fortid, Erindring, ligger op i mit Indre, og minder mig om hellige Retligheder. Jeg har meget at sige Dig; lov mig at Du vil lade mig tale ud, uden at afbryde mig.“

„Tael min Broder, svarte Rainald.“

„Mit Livs Morgen var en klar Foraarsdag; begyndte Jantchi, efterat have aandet dybt: min Fader stod i Tjeneste hos Wojewoden af Siebenbürgen —

„Det har Du forlængst fortalt mig, afbrød Rainald ham forlegen.“

„Du har lovet, ei at afbryde mig, vedblev Jantchi alvorssfuld: Det er nødvendigt, at jeg gjentager dette. — Wojewoden udmærkede min Fader fremfor alle sine øvrige Tjenere. Min Moder og min Søster boede paa Slottet, og jeg var bestemt til, for hans

eneste Søn, der, siden sit fjerde Aar, havde opholdt sig hos en Tante, og sildigere havde tiltraadt en Reise i Udlandet, at worde hvad min Fader var for den gamle Wojewode. Stribor's unaturlige Grusomhed fyldte, allerede tidligt, mit unge Bryst med en Uvillie, en Afsky, som jeg forgjæves søgte at beherske, skjøndt jeg hver Dag overbeviste mig om, at hans Tyrannie gjorde en Undtagelse med os. Den Tante, at jeg var bestemt til, her at ende mit Liv, aldrig at torde bortvende mine Dine fra disse græsfelige Scener, at maatte see, uden at kunne hjælpe, forstærkede min Afsky, thi det syntes mig kun altfor vist, at Stribor's Søn maatte ligne sin Fader. Paa Tornebuske groer jo ingen Roser! — Saaledes naaede jeg mit syttende Aar, da det rygtedes paa Slottet, at den unge Wojewode om faa Dage vilde komme. Stribor gjorde Forberedelser til hans festlige Modtagelse. Skov og Have maatte offre de skønneste Blomster, Værelserne prangede i Markens lyse Smykke; for mig blive de en Morderkule. — Med Lidenskab elskede Stribor Jagten. Sønnens Komme skulde feires med en Klapjagt. Dagen kom; Alt var rede. Stribor vilde just træde med Gjæsterne ud af Salen, da Døren aabnedes, og to Tjenere indbære En af Wojewodens Yndlingshunde, der blødte af en dyb Halsvunde og døde kort efter. Intet lignede Herrens Brede. Hvo har gjort det? raabte han: Dog — ligemeget, hvo! Den Elendige skal ikke undgaae sin Straf. Fra min Borginde skal han styrtes! — Skjælvende hørte jeg denne Dom. Uden at kjende det uhykkelige Offer, vilde jeg just bedende bøie mine Knæ for Herren, da jeg saae min Fader slæbtes ind. Du er Uslingen! skreg Wojewoden: Du der vidste, hvor kjært Dyret var mig! Du har nu

allermindst fortjent at staaes — styrter ham ned! — —
 Forgjæves beraabte min Fader sig paa sin Ulfylldighed,
 idet han fortalte, at han havde villet prøve en ny Bue,
 og at Hunden selv var løben i Pilen; forgjæves be-
 fræstede Mange min Faders Udsagn; forgjæves laae
 jeg paa Knæ, betlende om hans Liv — — Stibor
 svarte kun med rasende Blikke og med den tordnende Be-
 faling: Kaster ham ned! — —

„De medlidende Tjenere nølede med at fuldbyrde
 Dødsdommen. Forbittret derover greb Wojewoden
 min Fader i de graae Haar, trak ham ud, hen mod
 Klipperne, og stødte ham, med egen Haand, i det
 gruelige Dyb, i den uhyre Grav. Den Døendes sidste
 Beraab rev min Dolk af Skeden; jeg vilde sende Uhy-
 ret efter min Fader — men et Vink, og hans Tjenere
 styrtede over mig, bristende Dolken af min Haand.
 Wojewoden lod mig pidske, og med Moder og Søster,
 jage ud af Slottet.”

„Janthi, hvi fornyer Du Din Smerter ved at
 fortælle Din Ulykke? sagde Kainald, hvis Forvirring
 stedse blev større.”

„Udbryd mig ikke, svarte Janthi: Hjælplose, for-
 ladte, berøvede vor Bestjerner, flakkede vi om hele
 Dagen. Da Solen dalede, maatte vi see os om efter
 et Tilflugtssted, efter nogen Bederqvælgelse. Varmhjer-
 tige Bønderfolk modtog os i deres Hytter, og deelte
 deres Brød med os. Narle om Morgenens fortsatte vi
 vor Vej; Fædrelandet havde røbet os vor Forsorger; i
 fremmed Land vilde vi søge Beskyttelse og Hjælp; her
 vilde jeg nære min Hævn med Hadets Flamme. Da
 kom Du, Herre. Liig en Engel nærmede Du Dig os,
 og tilbød os kjærlig Din Hjælp. Saa fattige, saa
 usigelige elendige vare vi, at vi ei engang kunde takke

— vi havde kun stumme Taarer. Trostende fulgte Du os til dette Fristed, forsynede os med Alt, hvad vi behøvede, og kom næsten dagligt, for hver Dag at knytte vore Hjerter fastere til Dig. Min Moder elskede Dig, min Søster var Dig god, og jeg — jeg hang med hele min Sjæl ved den eneste Ven, jeg eiede. Snart ind: gjød Du Gunda Kjærlighed — jeg saae det, og taug. Kunde jeg nægte den Mand, vi skyldte Alt, min Søsters Hjerter? Ja, tænkte jeg, Gunda skal betale ham den større Gjæld. Rainald, saa tænkte jeg: Men nu — tilgiv mig — Utafnemmelighed er det ei, der taler af mig; det er Broderens Pligt, som her er Fader til: lige — nu staaer jeg her, og spørger: Hvad skal worde af denne Kjærlighed? Hvo er Du, og hvad hedder Din Fader?"

„Min Broder, sagde Rainald: Gunda vorder min Hustru, det sværger jeg ved Alt, hvad der er mig helligt: Snart skal Du erfare, hvi jeg maatte handle saa, hvi jeg ikke kunde handle anderledes.“

Regnen begyndte nu at strømme ned. „Rainald, Janthi! lød det inde fra Hytten: Saa kommer dog ind!“

Haand i Haand gik begge de unge Mænd ind i Hytten.

4.

Uveiret brød voldsomt løs. Lynene forbandtede Himlen til et Jldhav; Echo bar Tordenen fra Klippe til Klippe, og hvert Dieblis frygtede de forfærdede Hytteboere, at see en aaben Grav for sig.

Midt i denne frygtelige Larm hørte Janthi Mennesker nærme sig. Snart hørte ogsaa Rainald en Røst, der syntes at indjage ham Skræk. Han bad

sine Venner skjule ham strax, thi han havde vigtige Grunde. Janthi kastede et bebreidende Blik paa ham, men Rainald tilraabte ham: „Ikke saa, min Broder — endnu idag — saa ingen Hemmelighed mere!“ —

Janthi aabnede nu Døren til et lidet Siderørelse, lod ham træde ind, og sagde med Hjertelighed: „Jeg stoler gandske paa Dig!“

Rainald svarte ei, thi Døren ligeoverfor gik op, og ind traadte en vild, temmelig bedager Mand. Mange Tjenere, af ligesaa vild Udseende, fulgte ham. Mændene vare gandske gjennemblødte; Vandet dryppede af Haar og Klæder. Mat kastede den fremmede Herre sig paa en Bænk, medens de Andre søgte Hvile, deels paa Gulvet, deels under Træerne udenfor Hytten.

Janthi, der havde villet modtage sine Gæster i Døren, foer tilbage ved at see dem. Hans Moder og Søster betragtede dem ogsaa med Frygt.

„Stibor! raabte Janthi, idet den Fremmede kastede sig paa Bænken, med en Røst, som overdøvede Himlens Torden.“

„Hvo nævner her mit Navn? raabte Hiin, idet han vild sprang op og skarpt betragtede Hyttens Beboere. Ha, vedblev han: Du, — Du er Janthi, hiin Nidings Søn, som med Livet bødede for sin Forbrydelse.“

„Herre, svarte Ynglingen: Mind mig ikke derom — dog — I er min Gæst!“

„Hvorledes? gjenmælede Stibor haanligt: Jeg troer endogsaa, Du er vred? Intet Ord mere — min Godhed kan Du takke, at jeg ei vil have hørt det frække Ord —“

„Frække? afbrød ham Janthi, betragtede ham med ædel Stolhed: Fædrelandets Skik er mig hellig,

Herre, og aldrig skal jeg krænke den. Men træffer jeg Dig paa et fremmed Sted, saa omtviol ei, at jeg i Dig seer kun min Faders Morder, og at den frygtelige Stribor slet ikke er frygtelig for mig!"

Disse Ord bragte Wojewodens Brede til at blusse op i flaren Glamme. Mere truende, end paa Himlen blinkete Lynet i hans Ansigt. Længe fandt han intet Udtryk for sin Brede. Omfider raabte han: „Griber ham — Faderens Skjebne worde hans!"

„Naade, Barmhertighed!" raabte Gunda og hendes Moder, styrtende for Tyrannens Fodder; men alle Bonner glæde af mod hans Klippebryst. „Bort med ham!" iordnede han. Nærende opfyldte Tjenerne deres Herres Befaling, og vilde just gribe den Ulykkelige, da Rainald styrtede frem, og sank ned for den studsende Stribor's Fodder, med det Udraab: „Min Fader!"

„Hans Fader!" gjentog Jantzi og Qvinderne.

„Hvad seer jeg? raabte Wojewoden: Du her, min Søn?"

„Ja, Fader!" sparte Rainald: Og til rette Tid! Himlen selv lod mig træde ind i denne Hytte, for at afholde Dig fra, at begaae en Uretsfærdighed. Dyden og Ulyldigheden har Du forstødt; Du har overilet Dig, og kan nu gjengælde Varn og Moder, hvad Du har forbrudt med Faderen!"

„Tie!" afbrød ham Stribor.

„Nei, Fader, vedblev Rainald: Du maa høre mig. Ved det sjældneste Tilfælde fandt jeg disse Ulykkelige, Dagen efter min Tilbagekomst, i den hjælploseste Forsatning. En Deel af dens

Ulykke var mig allerede bekjendt; men hoor gjøs det i mig, da jeg, i mit Livs Ophav, gjenkjendte dens Lykkes Morder! Det forekom mig da, som om Forsynet havde udkaaret Sønnen til at oprette Faderens Uret. Jeg bragte de Forladte til dette Sted. Den Tanke, at jeg var den første Aarsag til deres Tab og til Din Unaade, bevægede mig til at komme igjen, og snart drog en ny Følelse mig til det stille Opholdssted. Af alle de Blomster, som forskjønne Dit Land, er Ingen mere fortryllende, end Gunda — —"

„Nok! raabte Stibor; Mit Svar skal Du erfare hjemme. — Ved min Brede, intet Ord mere!" sagde han, efter en Pause, da Rainald tøvede med at forlade Hytten. Dog tilføiede han strax mindre haardt: „Min Søn, her ikke. Gaae med Janthi; jeg følger Eder tilligemed disse Qvinder."

Rainald kastede endnu et Blik paa Gunda og hendes Moder, greb derpaa Janthi ved Haanden, og iulde med ham til Slottet, som kun laae en Miil borte.

5.

Naturens Oprør var forbi; Solen havde allerede tilbagelagt meer, end sit halve Løb. Rainald og Janthi sadde paa Slotsbalkonen, og saae ud mod den Egn, hvorfra de nys vare komne. Ideelt lyttede de, om de ei kunde høre Trin nærme sig fra Krattet. Alt var stille. Kun Faa af Luftens Sangere lode deres Stemme høre.

Med sin Billie havde Janthi fulgt sin Ven til dette Sted. Det forgangne Aars hele Begivenhed stod for ham i sin hele Størrelse. Da han ginede Klippevæggene, som havde druffet hans Fa-

ders Blod, troede han, at høre hans bange Smertes-toner. Boldsomt maatte han bedække Dinene med Haanden, for ei at see det græsselige Malerie. Rainald's Trøst forøgede kun hans Kummer; thi stedse større Lighed fandt han nu mellem Vennens Røst og den forhadte Fjendes. Da de naaede Slots-porten, nølede Janthi med at træde ind; en levende Grav troede han at see aabnes!

Rainald ærede hans Smerte. Ei forsøgte han mere, ved Ord at afbryde hans stumme Betragtninger. Stiltiende førte han ham til den modsatte Side, ud paa Balkonen, hvor de vilde oppebie de Andre.

„Jeg havde dog ikke skullet forlade min Moder og Søster, begyndte Janthi omsider, vaaghende af sin lange Drøm; hvis der vederfares Dem noget Ondt — — Rainald, hvis Din Fader — —

„Udtal ei, afbrød ham Rainald: Udtal ei, hvad jeg gruer for at tænke. Min Fader er haard, stundom grusom; men Uskyldigheden, Sønnens Kjærlighed vil være ham hellig.“

Langt borte vinede man Røg, just paa det Sted, hvor Janthi's Hytte maatte ligge.

„Rainald, raabte Janthi, pegende did: Seer Du, seer Du! Gud, min Anelse — elsker Du mig, saa følg mig!“

Uden at oppebie sin Vens Svar, forlod Ynglingen hurtigt Balkonen, og ilte, for om muligt, at bringe de Betrængte nogen Hjælp. Rainald fulgte, ligeledes drevet af inderlig Angst. Dog naaede begge de unge Mænd neppe Slotsporten, før nogle Tjenere kom hidløbende fra Skoven.

„Hvad betyder den Røg hist? freg Rainald dem imøde.“

„Ikke meget, svarte En af dem: Eders Fader bød os stifte Hytten i Brand, og det er skeet.“

„Og min Moder, min Søster? raabte Janthi.“

„Ere hos Eders Fader, vedblev Tjeneren: Og vil Gud, kommer I ogsaa til ham idag.“

„Morder!“ freg Janthi, idet han styrtede mod Svenden med dragen Dolk.

Den Feige undveg det frygtelige Stød. „Griber ham, tilraabte han de Øvrige: I Herrens Navn griber ham!“

„Nei, tordnede Rainald dem imøde: Indtil min Fader kommer tilbage, er jeg Herre her, og vee Den, der vover at lægge Haand paa min Ben!“

Blandt Tjenerne vare ligesaamange Sønnen hengivne, som Faderen; al Voldsomhed ophørte derfor. En af dem nærmede sig nu Rainald, og tilhviiste ham nogle Ord.

„Er det muligt? raabte Denne glad.“

„Saasandt jeg lever, Herre, forsikrede Tjeneren trohjertigt.“

„Kom, min Ben, sagde Rainald til Janthi: Et glædeligt Budskab hører jeg i dette Dieblik — et Budskab, som ei tillader os at tvivle om en stor Guds altseende Fadersøie. Du følger os, tilraabte han Tjeneren, idet han, med den alvorlige Janthi, begav sig paa Veien til sit Bærelse.“

6.

„Din Moder og Gunda leve, sagde Rainald her.“

„Hvad siger Du? raabte Janthi glad, glemmende sin egen Fare.“

„Sandhed, svarte hiin Tjener, der nys havde til:
hviſket ſin unge Herre dette Budſkab.“

„Fortæl, fortæl! raabte Janthi og Rainald med
een Stemme.“

„Herre, begyndte Tjeneren: Jeg behøver ei at
ſige hvor høit vi elſke Eder. Gaa blandt os undtagne,
aſſkye vi Alle Eders Faders Grufomheder, og trøſte os
kun ved det Haab, at I ſnart vil aſloſe ham.“

„Lael ikke derom, afbrød ham Rainald: Fortæl,
fortæl blot!“

„Strax efter Eders Vortgang, vedblev Tjeneren:
begyndte Eders Fader, at overøſe de ulykkelige Qvinder
med Skjældsord, ſom min Mund ikke vover at gjentage.
Uden at bekymre ſig om den arme Piges Taarer, haane:
de han hendes Kjærlighed med de meeſt nedværdigende
Navne. Efter længe at have martret hendes uſkyldige
Sjæl paa denne Maade, tilſkrev han Janthi hele Skyl:
den i denne Lidenſkab; omſider forſikrede han, at Fa:
derens Lod endnu idag ſkulde worde hans, og bød os
lukke alle Udgange, ſamt ſtikke Hytten i Brand paa flere
Kanter. Gysende hørte jeg denne ſkrækkelige Befaling;
men uden at vægre mig, treen jeg behjertet frem, og bad
ham overdrage mig den hele Forretning, idet jeg forſik:
kede, at diſſe Qvinders Forſorger havde været min
Dødsffjende. — Han var ogſaa min, ſagde Eders Fa:
der, roſte mig for min Iver, og bød alle de Øvrige ad:
lyde mig. Med den ſtorſte Forſigtighed maatte jeg gaae
tilværks, thi kun paa Een af de Tilſtedeværende troede
jeg at kunne forlade mig. I nogen Graſtand vilde Eders
Fader nyde det græſſelige Skueſpil, og ſee Uſkyldighe:
den fortæres af Flammerne. Jeg nølede, ſaalænge
det var mig muligt, med Anordningerne, for at vinde
Tid. Min Kammerad maatte blive hoſ Qvinderne

inde i Hytten, og medens jeg sysselsatte alle de Øvrige paa den modsatte Side, aabnede jeg hurtigt Døren for de Ulykkelige, opmuntrede dem til iisom Flugt. Deres Fedsager maatte, med sit Liv, indestaae mig for deres Sikkerhed, og jeg indestaaer med mit for hans Tro og Stab."

„Bakke Mand! raabte Rainald og Janthi, rækkende Redningsmanden deres Hænder."

„Jeg gav nu strax Signal til at stifte Hytten i Brand, vedblev Denne, efter en kort Pause: De grusomme Mennesker adløde med et Raseri og en Hast, som kun tjente, til at skjule min Handling. Glansmernes Brag, i Forening med de vilde Svendes larvende Jubel, gjorde en saadan Larm, at Ingen undredes over, ei at høre noget Jammerbrag indenfra. Efterat jeg havde ladet to Mand tilbage ved Brandstedet, gik jeg til Stibor, for at gjøre ham Regnskab. Han roste min forsigtige Grusomhed, lovede mig en god Belønning, og sendte mig derpaa, med en anden Tjener, forud, at skulde bringe Janthi i sikker Forvaring, uden dog at sige ham det Ringeste af det i Skoven Foresaldne — thi af hans egen Mund skal han høre det."

„Gud være lovet! sagde Rainald: Min Gunda er frelst, er i Sikkerhed, medens min Fader troer hende fortæret af Luerne."

„Hun er udsat for allehaande Farer, medens vi troe hende velforvaret, tilføiede Janthi mørk."

„Nei, Herre, tog Tjeneren Ordet: Min tro Kammerad vil føre hende til et sikkert Sted, og derpaa give Eder Underretning."

En usædvanlig Tummel i Slotsgaarden afbrød denne Samtale. Rainald hørte sin Faders Stemme lyde vildt og frygteligt, mere i Angst, som det lod, end

i Brede. For at erfare Marsagen, tog han Janthi ved Haanden, og iilte ned med ham.

7.

Stibor var sjæleglad over den vellykkede Plan. Hans Hads Offre jamrede sig, som han meente, i Glæmmerne; Janthi, den sidste af sin Slægt, laae i Lænker paa Borgen, ventende sin Død.

Dog laae de stærke Sjælskræfter under for det svagere Legeme — Mæthed og Sovn overbåndt ham. Ved Bredden af Marosch, i en naturlig Klippehule, lagde han sig ned, og indslumrede snart. Tjenerne bleve en Tidlang liggende ved Indgangen; men, kjede af længere Hvile, besluttede de at gaae ud efter Bytte. Een Eneste overlode de det Hverv, at blive tilbage, for at bevogte Herrens Søn, og gif muntert ind i Skoven.

Omtrent en halv Time kunde Tjeneren have vaaret roligt udenfor Hulen, da der lød et jammerfuldt Raab indenfra, og strax efter styrtede Stibor frem med blødende Ansigt og grædseligt Angstskrig. En stor Slangge forfulgte ham; med sikker Haand slyngede Tjeneren Rastespydet mod Uhyret, der, i Krampetrækninger væltede sig endnu nogle Skridt frem, og derpaa døde. — Stibor laae paa Jorden. Han var snublet over Roden af et Træ, Tjeneren iilte til sin Herre, for at hjælpe ham op; men Denne stødte ham tilbage med en Afssindigs Voldsomhed, greb derpaa, tørrende Blodet af sit Ansigt, efter sine Dine, og skreg omsider med frygtelig Røst: Blind! Som Aandesstemmer gjentog de graae Klippers Echo: Blind, blind, blind!

Slangen havde udbidt den sovende Stibor's Dø; afmægtig laae han paa Jorden.

Ogsaa Grusomheden har sine troe Tjenere; Evendens lod intet Middel usøgt, for at bringe Herren til sig selv. Længe blev hans Reie frugtløs, thi enten gav Stibor intet Livstegn fra sig, eller han larmede som en Rasende, og syntes, i den tro Tjener, at frygte en Sjende. Langt om længe lykkedes det den Ufortrødne, at formilde Herrens vilde Raseri; Han lod sig hjælpe op, og ved Tjenerens Arm tiltraadte han Tilbageveien. Ei uden at udstøde mange Forbandelser, tilbagelagde han den korte Veie til Slottet. Hans skjæffe Aand saae sig bunden af Sandernes Magt; Dinene vante til, at sende dræbende Lyn trindtomkring, vare berøvede deres Lys.

Saaledes naaede han Slottet. Han, der nys almægtig havde forladt det, kom nu tilbage, en Usmægtig, en Fortvivlende. Da han skred over Tærskelen, greb Raseriet ham paany. Med Magt rev han sig løs fra sin Fører, styrtede ned paa Jorden, og skreg med frygtelig Røst: „De ville myrde mig! Hjælp! Hjælp! Kommer da Ingen for at redde mig? Rainald, jag Slangen bort! Rainald, Søn, frels mig! Flammen knitrer — seer Du, hvor graadig den udrækker Tungen efter mig — allerede svider den mine Klæder! — Rainald, hjælp mig!“

Saa vedblev han at raabe, indtil Rainald og Janthi kom. De fandt den blødende Stibor omringet af Tjenere, der deels foldede Hænderne medlidende, deels søgte at hjælpe ham. Rainald ilte til sin Fader, kastede sig ned til ham, og bragte ham derved til Lushed. Efter nogen Tids Forløb kunde Stibor fortælle de Omstaaende sin sørgelige Skjebne, men henseant derpaa atter i sit Vanvid.

„Jeg er blind! raabte han: Jeg veed, at jeg er blind, og dog seer jeg Intet for mig, uden Blod. Grueligt! Der ruller nu en ny Blodstrøm frem — — vee mig, den opsluger mig! Gud være mig Arme naadig!”

Stiltiende havde Jánthi imidlertid staaet lige overfor ham. Hvad Moder og Søster ikke havde formaaet, det bevirkede dette Dieblif. Den blinde Stibor var ham nu kun en Gjenstand for Medlidendhed; hans blødende Ansigt talte til hans Hjerte.

„Min Faders Morder, sagde han: Jeg tilgiver Dig, som jeg ønsker, at Gud engang vil tilgive mig!”

„Hvo iver, at kalde mig Morder, skreg Stibor, vildtopfarende: end er jeg Stibor, den Mægtige, og kjæft byder jeg Helved Trods!”

„Jeg har tilgivet Dig, sagde Jánthi: I mit Bryst er intet Had, ingen Hævnlyst mere! Fra nu af vil jeg ogsaa glemme, og ei see nogen Fjende i Dig mere.”

„Dg ei see nogen Fjende i mig mere! gjentog Stibor med en græsfelig Latter: Arme Ungersvend, veed Du, hvad jeg har gjort? Ei blot Faderen har jeg berøvet Dig — ogsaa Din Moder og Din Søster har jeg offret min Brede. O, hvor angrrer jeg det nu! I deres Hytte ligge de begravne, tilintetgjort, paa mit Bud, af Flammedøden. Dg Du vil ei see nogen Fjende i mig mere!”

„Berolige Dig, Fader! sagde Kainald: De ere frelste. En af mine Tjenere har hemmeligt ført dem ud af Hytten, inden den blev stukken i Brand; og han ledsager dem ogsaa nu paa deres Flugt.”

„Ha! raabte Stibor, synkende i Knæ og vendende det blodige Ansigt mod Himlen: Der lever en Gud — jeg aner hans Nærhed!“ —

8.

De Tjenere, der havde forladt Stibor i Skoven, gennemvandrede en stor Deel af Skoven, uden at komme noget Bytte paa Spor. Den indbrydende Aften bebøgede dem nu til at tænke paa Tilbageveien. Just som de vilde udføre dette Forsæt troede de, i ubetydelig Graastand, at see et qvindeligt Klædebon glimte imellem Træerne. Alle iilte did, og fandt Qvinderne, der skulde været offret i Luerne. De opdagede tillige En af deres Staldbrodre, som maatte have hjulpet dem paa Flugt. En kort, ulig Kamp begyndte; Gunda, hendes Moder og deres Fedsager bleve bundne og bragte til Stibor's Slot.

Da man kom hid, fandt man næsten alle Slotets Beboere samlede i Gaarden. Rainald saae sig om, og med det Udraab: min Gunda! styrtede han de Kommende imøde.

„Hvo kommer, spurgte Stibor: Siden Rainald forlader mig? Jantchi, hvor er Du? Og saa Du flyer mig! — Og dog har Du tilgivet mig!“

„Fader, raabte Rainald: Her bringer jeg Dig Pigen, som jeg elsker. Du kan gjøre Din Uret god igjen, hvis Du vil være hendes Fader og velsigne vor Kjærlighed!“

„Rækker mig Eders Hænder, sagde Stibor, idet han skjælvende samlede efter dem: og tilgiver mig!“

Gunda, hendes Moder og Janthi tilgave den blinde Fjende, der velsignende lagde sin Søns Haand i Gunda's.

„Min Rainald, begyndte Stibor, efter en lang Taushed: Jeg har øvet meget Ondt, mangen Taare er fældet for min Skyld, men aldrig har mit Hjerter følt det. Dog — nu, nu, da mine Dines Lys fattes mig, da Nat udenfra omgiver mig, nu vorder det frygteligt lyst i mit Indre. En skrækkelig Gld raser i mig, truende at fortære mig. Redder mig, beskytter mig mod mig selv!“ —

Kun Gunda's blide Stemme formaaede at berolige ham, dog kun for Diebliffet.

„Hvor er Janthi?“ spurgte han pludseligt.

Ynglingen traadte ham nærmere. „Hvortlænge er det siden Din Fader døde?“ vedblev han.

„Idag er det et Aar siden, svarte Janthi mørkt.“

„Idag foer Stibor op: idag et Aar? Evige Gud, Du er frygtelig!“

Efter en skrækkelig Pause sagde han: „Kommer, mine Børn, fører mig til det Sted, hvor han døde — jeg vil forsone hans Skygge, idet jeg der bønfalder ham om Tilgivelse.“

Alle bade ham opgive dette Forsæt, men det var uroffeligt. Ved Rainald's Arm gik han hen til Klipperne; Janthi fulgte med Moder og Søster, og, i længere Afstand, alle Slottets Beboere.

Stibor bad, at Sønnen vilde føre ham saa nær muligt til Afgrundens Rand. Alle bønfuldt ham, ei at træde videre frem; men han sagde: „Hvad

frngte J? Troe J maaskee, at mine Dines Nat hindre mig? O nei, Lyset indenfra, straaler klart, og viser mig den Wei, jeg bør gaae."

Ængsteligt holdt Rainald begge sin Faders Hænder; ogsaa Janthi traadte nærmere, thi Sti: bor's mørke Tale lod ham frngte en voldsom Beslutning.

"Sætter Eder med mig ned paa Klippen, ved: blev han, med tilsyneladende Rolighed: Det kommer mig fore, som jeg kunde trænge til Hvile."

Alle gjorde, som han bød: ogsaa Rainald vilde sætte sig ned ved Gunda's Side. Da samlede Sti: bor sin sidste Kraft, løb hastigt til Ufgrunden, og styr: rede sig ned i det rædselsfulde Dyb med det Udraab: „Herre, annam i Raade min Sjæl!"

Almindelig var Forfærdelsen, som denne raske Daad frembragte. Længe stod Janthi ubevægelig; omsider sagde han af dybeste Bryst: Simlen har dømt — Gud være hans Sjæl naadig.

Risfaludi.

K a t t e n o g M u s e n .

Et interessant Bidrag til Naturhistorien.

Mangfoldige Tvivl ere blevne opstillede mod den Erfaringsætning, hvorledes det er muligt, at koldblodige Dyr, Frøer, Skruptudser, Fiirbeen, Slinger og andre Amphibier deels kunde bringes levende i det menneskelige Legeme, deels udrugede som Larver i dets Indre, friste Livet sammesteds i hele Aar, trods den overordentlig forskjellige Temperatur, aldenstund, som bekjendt, en Løvsfrø dør, naar den kun holdes faa Minuter i den fastslukkede Haand.

Mærkværdig er derfor, som hidhørende Pendant, følgende Tildragelse, der fandt Sted i Staden Ræssen, i Kongeriget Sachsen. For dens Authenticitet indestaae, som Dienvidne, den sammesteds boende meget agtværdige Borger Gelbrich, samt hans Kone, to Sønner, Karl og Pige. Hans Dagligstue er nemlig Scenen for det lille Stykke.

Den unge, ni Maaneder gamle, trefarvede Huuskat fik en Dag en Muus i sine Kløer. Den var idag usædvanlig overgiven; den ulykkelige Muus maatte, meget mod sin Villie, spille Hovedrollen i en equilibrist Comoedie.

Pludseligt stormer en Fremmed ind ad Døren. Altereret slipper Katten for et Dieblisk sit Bytte af Sigte, og Musen søger strax sin Retirade i en gammel Toffel. Men Katten kommer den snart paa Spor, og sætter sig, roligt lurende, foran det mystiske Garderobestykkes Portal, indtil omsider Musen, troende sig sikker, forlader sit rolige Ulyl. Hastigt farer Katten til, snapper med rullende Dine, fuld af fjendst Graadighed, efter

den lille Diserteur, og aabner Gabet saa høit, at den velbeholden slipper gjennem sin Dødsfjendes frygtelige Landrader, ned i Rattens Mave, hvor den imidlertid befandt sig langt slettere, end nys i Løffelen.

Nu vendte Bladet sig pludseligt. Ratten begyndte at jamre sig ynkeligt; den gjorde alenhøie Spring, og løb, som besat, omkring i Stuen, snart springende op paa Borde og Stole, snart krybende under Skabe og Comoder, eller væltende sig paa Ryggen. Ligesaa angstfuld rumsterede Musen i Rattens Mave; man hørte den endogsaa pibe gandske høit.

Efter lang Raseen styrtede Ratten omsider, som afsjælet, til Jorden; den aandede kun svagt; hvid Graad stod ud af den halvaabne Mund. Man gjød Mælk og Olivenolie i den; efter en halv Times Forløb begyndte den at kaste op, og velbadet, rigeligsalvet, kom Musen, gandske ubestødet for Dagen.

Den ildeplagede Kat, som var sjeleglad ved at see sig befriet fra den byrdefulde Indquartering, saae blivende med Vinene efter den bortløbende, uden at forfølge den. Over en halv Time havde den tilbragt i Rattens Mave.

Dr. S. Martius

B r o d e r m o r d e r e n .

En fraværende Ven havde givet mig i Commission at skaffe sig en god Violin. — Ligeover for mig boede en aldrende Archivarius, som jeg vidste havde en heel Samling af disse Instrumenter; jeg besluttede derfor at gaae over til denne min Hr. Gjenboe, for muligen der at slutte en Handel. Vel havde hans mørke, frastødende Udvortes opvakt en egen Modbydelighed hos mig, ikke destomindre blev jeg dog min Beslutning tro, saameget mere, som jeg følte en særdeles Lyst, eller rettere sagt, Nysgjerrighed, til at betragte den besynderlige Mand noget nærmere; jeg gik altsaa til ham. Studsende blev jeg staaende i Forværelset; thien Violin-Duet, udført med en mesterlig Fuldkommenhed, lød til mig fra hans Studeerkammer. Saaledes maa jeg vel kalde det Værelse han beboede, hvor Bøger, optiske og musikalske Instrumenter, samt alleslags Kunstsager og Antiquiteter vare opstillede. Længe forblev jeg lyttende udenfor; men da man holdt op et Dieblit, aabnede jeg sagte Døren; og saae nu, til min store Forundring, istedetfor de forventede to Virtuoser, kun Archivariusen ene spille. Han mærkede ikke min Indtrædelse, og vedblev derfor, med en mageløs Færdighed, sit forunderlige Spil; idet han nemlig stedse tog de vanskeligste Dobbeltgreb, hvilke han strøg med en saafjelden Lethed og Reenhed, at man ikke i nogen Frastand kunde høre andet, end det var To der spillede. Bistnok maatte det Hele forekomme mig noget spøgelsesagtig. De mange besynderlige Apparater, Electrificeersmaskiner, Laterna magica, Huuspeile, kort alle hine uhyggelige Ting, som man, skjøndt velbekjendt med

deres Sammensætning, dog altid føler en uforklarlig, hemmelig Gysen for — ved Siden af de uhyre Folianter, med røde Bogstaver, og de gamle støvede Manuskripter, men især Manden selv — indstød mig en uvilkaarlig Rædsel, og jeg var sikkert gaaet bort med usorretet Sag, dersom ikke Archivarius'en pludseligen havde holdt inde med sit Spil og hilst mig venligt, efterat have nedlagt Violinen, hvorpaa han nys spillede, med pedantisk Omhyggelighed i en med store Messingsøm velbeslagen Kasse.

„Sælge!“ udbrød han, da jeg havde forebragt ham mit Erinde. „Nei, min allerfortræffeligste Herre, købe gamle Violiner af gode Mestere, det vil jeg; men sælge og handle med dem, som en Marchandiser, nei, nei det gjør jeg ikke.“ Jeg bad ham undskylde min Driftighed, og, for at vende Samtalen bort fra Salget, der lod til at være ham saare ubehageligt, gav jeg mig til at rose hans store Færdighed, i at spille Dobbeltgreb. „Færdighed!“ raabte han, og hans smaae Dine gnistrede med en besynderlig Jld. „Er det Færdighed? Er det Dobbeltgreb? O, da skalde De hørt Johannes! Ak, Broder Johannes!“ — En smertelig Erindring syntes at gribe ham ved dette Navn; voldsom styrede Taarerne ned over hans rynkede Kinder, og med Hefstighed rev han et sort Silkegardin bort fra et Malerie, der forestilte et ungt Mensneske. Aldrig har noget Billede overrasket mig som dette. Saamegen Blidhed, saameget Uldræk, der hvilede paa det blege, men skønne Ansigt, havde jeg endnu aldrig ruffet — det maatte være Ideal, og dog syntes det at være en Umulighed for nogen Kunstner, uden efter Naturen selv, at frembringe saa talende Træk. — „Johannes!“ raabte nu Archivarius'en, med en skjær-

rende Tone: „Er det sandt, jeg har myrdet Dig? Er det sandt, jeg har knust Dit tro, broderlige Hjerter for en lumpen Muslingskal?“ Da vred han sine Hænder saa det knagede i Lederne, og skred frem og tilbage med lange Skridt over Gulvet, indtil Sveden sprak ud paa den mere af Rummer, end af Alder, furede Pande. Atter tog han Violinen frem, strøg nogle rædsomme Accorder og begyndte igjen det forunderlige Dobbeltspil. Men snart sank han udmattet ned i en Stol. Dødsningeblegghed overtraf hans Ansigt, framptagtig bævede hans Læber, og hans Dine vare stivt fæstede paa et Punkt i Bærelser. Mine søgte den samme Gjenstand. Det var et Malerie, som jeg ikke før havde bemærket, hvilket forestillede Cain og Abel. Jeg gjenkjendte letteligen i Abels fromme, om Livet bedende, Træk, det tilføjede Billedes, ligesom jeg i Brodermorderens gjenfandt Archivariusens. Han maatte have mærket, at jeg anstillede Sammenligningen; thi med Et udbrød han: „Ikke sandt! det ligner? Jeg har selv malet det, og blodige Taarer har hvert Venselsstrøg kostet mig — ja saaledes saae Broder Johannes ud; saa god, saa blid, saa kjærlig saae han ud, og han var det endnu tusinde Gange mere; ham, — har jeg myrdet!“

Længe varede det inden Archivariusens kunde rive sig ud fra den Tilstand hvori han nu var sunket; endelig vendte Besindelsen tilbage. Han glemte atter sit herlige Instrument, tildækkede Billedet og satte sig temmelig rolig ned. Min første Afsky, som hans frastødende Bæsen havde indstødt mig til ham, veeg for den hjerteligste Medlidenhed; jeg syntes at have kjendt ham længe, satte mig fortrolig ned ved Siden af ham, og hørte nu af hans egen Mund Fortællingen om

den Begivenhed, der var Grunden til hans besynderlige Tale og Udsærd.

„Jeg og min yngre Broder Johannes — fortalte han — nøde en Opdragelse, som kun saa Børn kunne rose sig af at have faaet. Tidlig indpræntede vor Fader os Lyst til Orden og Virksomhed, og gav sine Sønner den bedste Urv han kunde give dem, idet han sørgede for, at deres Aand blev uddannet og beriget med nyttige Kundskaber. Som andre unge Mennesker havde vi hver vore Samlinger af forskjellige Ting. Saaledes havde Johannes funden Lyst til at samle Insekter, udstoppede Fugle og Mineralier; imedens jeg søgte og higede efter at forskaffe mig allehaande Kunstprodukter, som: Mikroskopier, Teleskoper, Magneter og Luftpomper; kort, alle disse Sager, hvoraf jeg, som De seer, endnu er en Elsker. Iroligen stode vi hinanden biev i at forøge vore Samlinger, og saaledes henlevede vi vor Ungdom i lykkelig Samdrægtighed.

Men da traf det sig, at jeg paa en Spadsere-tour fandt en Flintesteen ved Strandbredden, hvis sjældne Form og Farvespil var mig paafaldende, hvorfor jeg besluttede at tage den hjem til Johannes, der, bedre end jeg, kjendte til Steenarterne. Som jeg gaaer med den i Haanden, mærkede jeg den raslede. Hurtig soer den Tanke mig gjennem Hovedet, at dens raue Ydre maatte indslutte et kostbart Indre. Jeg havde hørt, at man ofte finder Edelskene i andre Stene. Intet var derfor visere, end at min Flintesteen indeholdt en saadan. Jeg raslede og raslede med den, og denne Raslen var Belyd i mit Øre. Glad kom jeg hjem med

mit Bytte — Glæden gjorde mig svimmel. Hvor mange herlige Apparater kunde jeg ikke nu forkøbe mig for den uhyre Summa, som den kostbare Diamant maatte være værd! Jeg viste Johannes den. Med Kjendermine besaae han Stenen, rystede den frem og tilbage, og gav mig derpaa den flette Trøst, at Flintestenen, efter Lyden at domme, ikke kunde indeholde nogen saa haard Masse som en Edelsteen, men at der maatte være et andet Legeme, af blodere Stof, deri. Imidlertid vilde han dog vise den til Professor F — med hvem han havde stiftet Bekjendtskab, og til hvis Datter han bar en hæftig, brændende Kjærlighed, for at lade denne mere sagkyndige Mand give os sin Mening tilkjende. Professoren var af samme Tanke, som min Broder, og saaledes maatte jeg da see mit skønne Haab strande. Dagen derpaa kom Johannes til mig og hilste fra Professoren, som ønskede at afkøbe mig Stenen; men dette afflog jeg ligefremt; thi jeg tænkte endnu bestandig at jeg besad en Edelsteen af uskatteerlig Værdie. Professoren blev paaastaaelig, han bad mere og mere; men jeg var uovertalelig. Da bad Johannes mig, med Læarer i Dinene, dog at overlade ham Stenen — forgjæves! Jeg var dse mod hans Bønner, ja beloe ham endog, da han forsikrede, at det nu vilde være ude mellem ham og Augustus, dersom Professoren, der var en stolt og egen Mand, atter fik et Afslag. Hvad kommer mig Professoren og hans Datter ved, svarede jeg. Al, selv ubekjendt med og uølsom for Kjærligheden, vidste jeg jo ikke hvor skrækkelig denne Eidskab er!"

„Jeg og Johannes spillede begge Violin. En Aften lode vi os høre i en Concert, der blev givet

til Fordeel for nogle ulykkelige Brandlidte. Jeg var den første, der traadte frem. Stolt og opblæst af ungdommelig Forsængelighed, hilste jeg kun flygtig det Publikum, som jeg var sikker paa at overraske med mit særdige Spil. Men just denne Stolthed, oprørte og forud indtog Tilhørerne mod mig. Mit Spil var vel kunstigt, men for kunstlet til at røre Hjertet — man applauderede mig med mærkelig Kulde. Ikke saaledes Johannes, den nu beskeden, som den sande Kunstner, kom frem: hans smeltende Toner, hans ædle, bløde Foredrag gjorde et dybt Indtryk paa de Tilstødeværende. Og da han nu udførte en henrivende Adagio, med rene, velklingende Dobbeltgreb, da steg Opmærksomheden til Bifald, Bifaldet blev Beundring, og denne igjen den højeste Enthusiasme, der brød ud i et stormende Bravo-Raab. Bleg og skjælvende af Harmen stod jeg der — hvert Klap, hver Bifaldsyttring var et glødende Dolkestik i mit misundelige Hjerte. Kjærlig faldt Johannes mig om Halsen, da Concerteren var forbi; men kold og forbittret stodte jeg ham fra mig og sagde mørk: „I Aften skal Stenen slaaes itu!“ Hidindtil havde jeg, paa hans indstændige Bønner opsat det. Da blegnede han som jeg, og Lærerne fremkvælende af hans Dine; men hans Tilstand rørte mig ikke; rask skred jeg hjem og ilste op paa mit Kammer, hvorfra jeg hentede Stenen. Han fulgte mig. Endnu gjorde han et Forsøg paa at forandre min Beslutning; ja, han tilbød mig endog den kostbare Violin, som han besad, og hvormed han nyligen havde høstet saamegen Ære — alt forgjæves; jeg var uovertalelig. „Vel!“ sagde han, „siden jeg da ikke kan formaae Dig til at aflade at gjøre, hvad Du dog snart vil komme til at fortryde, saa lad mig dog idetmindste hjælpe Dig med at

sønderflaae den, for at Du ei skal tabe hvad den indeholder." Frygten for at miste Edelfstenen gjorde, at jeg modtog hans Hjælp; og saaledes seirede Egennytten over Stoltheden. Flintestenen holdt Johannes, indviklet i et Klæde paa Blokken, medens jeg stod med den svære, store Hammer, beredt til det afgjørende Slag. Ja vel var det afgjørende! — Endnu et bedende Blik, Abels Blik kastede han paa mig; men Kain havde intet Hjerte. Slaget faldt — Ha! var det Helvedes Herster, der førte min Haand? Ja, lad mig gribe fat paa denne Tanke, den er et Bret for den fortvivlede Skibbrudne — det var ikke mig selv, der af Gidskhed og Misundelse gjorde det! Nei, o nei! Djævelen var det, der blindede mine Øine med en giftig Taage — og slog det Slag, der, med Stenen knuste den kjærligste Broders Hænder! — Ja! to af den høire og een af den venstre Haands Fingre vare gandske sønderlemmede. Endnu lyder Smertenskriget, som den rasende Pine astvang ham, men som hans Kjærlighed for mig strax dæmpede; endnu lyder det i mine Øren. Endnu brænder hans Suk paa mit Hjerte, og forbittrer mig det ugle Liv, som jeg til min Qual maa slæbe paa som en centnertung Byrde!"

Her holdt Archivarius'en et Dieblisk inde, greb atter Violinen og begyndte sit forrygte Spil; men jeg tog Instrumentet fra ham og søgte at berolige ham. Da fattede han sig igjen og fortsatte derpaa sin Fortælling saaledes:

„Hvad der endnu er tilbage, er snart fortalt. Johannes var for evig gjort uduelig til at spille, og det var og skulde være hans Levevei. Tabt for Kunsten, var han tabt for Livet. Professore'n, der hørte at Stenen var flaaet itu, forbød ham sit Huus og sendte

Augusta bort. Græmmelsen fortærede ham, og søndergnavede, som den fule Orm, det friske Blomsterliv. Tidligt, æt, æt, alt for tidlig! sank han ned i den aarle Grav, som min Haardhed havde beredt ham — men endnu det bristende Die hvilte broderligt ømt paa mig, og den lemlæstede Haand havde i Dødskampen endnu Kræfter nok til at trykke Forsoning og Tilgivelse i den Haand, som saa grusom havde knust det ædlest Hjerter!" Archivariusen taug. Han hentede en lille Kiste, som han med rystende Haand aabnede. Den indeholdt en lille forkalket Muslingskal. „See!" udbrød han: „Her er Diamanten, som var i Flintestenen — for denne har jeg myrdet min Broder!"

Hjæppigere randt hans Taarer, han hulkede høit. Dog syntes Taarene et kjølne hans brændende Hjerter Nag; thi han blev stillere og sagtnodigere, og greb ikke til Violinen. — Bekjendtskabet var gjort; jeg kom ofte hos ham, og havde dog den Glæde imellem at forstæffe ham lyse, ja endog glade Diebliske.

Nu har den barmhjertige Alfader hørt hans inderlige Bøn, og samlet ham med den forudgangne Broder. Violinen, hvorpaa han spillede, og som engang havde tilhørt Johannes, er bleven min Eiendom. Omvunden med Sorgestor, hænger den urørt hos mig som en Helligdom, og skal aldrig komme fra mig. Men naar jeg stundom spiller paa min egen Violin, og den da sagte lyder med — som Instrumenter almindelig gjøre — da synes jeg endnu at høre Johannes's angrende Broder, usynligen spille sine Dobbeltgreb paa den, og jeg skænker da den uheldige Hedenfarnes Minde en stille, medlidende Taare.

X. Claudius.

E s t h e r.

En Novelle.

1.

Køverne.

Paa Carpathernes nordlige Grændse, hvor nogle overhængende Klipper danne en naturlig Grotte, blinkede, dunkelt og mat, en Bagtild gjennem den sorte Nat. Hylende pib Vinden i Bjergets Kløfter; store Regndraaber faldt af de pidskede Skjers Skjød; her og der undsoer dem et hvislende Lyn, og belyste, meer end den dunkle Bagtild, nogle i Klippehulerne leirede Grupper af harniskklædte Mænd. De høs dem græssende Heste, alle bedækkede med Støv og Sved, røbede, at de ei længe havde nydt den behagelige Rolighed, hvori de nu befandt sig.

„I Sandhed, Capitain, begyndte omsider En af de Beværnede, hvis røde Hovedhaar og Skjæg omsluttede to fulsorte Dine: Du har hævdet Din gamle Hæder. Et herligt Bytte og en let Seier!”

„De Tøsser af Rjæbmænd, vedblev en Anden: have ogsaa havt os til Bedste længe nok. I tre samfulde Dage have vi jo passer dem op. Nu, velbekomme dem! De have, paa deres Hjemreise, ikke farligt meget at slæbe paa. Vi have plukket dem ordentligt. De maae vente en god Stund, inden de kunne flyve igjen!”

„Keszko er dog altid ved Haanden med sine Vittigheder, brummede Rødsfjæggen: men naar det

gjelder, at hugge til med Sværdet, fristes man let til at holde ham for en Hare!"

"Hvad vil Du sige dermed?" spurgte Keszko opbragt. — "Intet, svarte den Røde leende, idet han vendte sig om paa den anden Side: Fortæl dog, Capitain, hvorledes Du erfarede de italienske Kjøbmænds Gjennemreise. Da Du, for tre Dage siden, sendte mig til Krakau, vidste Du endnu Intet af den hele Historie — ellers havde Du neppe bortsendt min tjenstfærdige Arm."

"Ved det besynderligste Tilfælde af Verden erholdt jeg denne fortræffelige Nyhed, svarte Hovedsmanden, der udmærkede sig ved sin rigere Dragt og ved Fjerbusken paa den guldbræmmede Hue: Neppe havde jeg befaleet Dig, at reise til Krakau, før en gammel, usselflædt Jøde faldt i vore Hænder. Hans ualmindelige Vengstelighed gjorde os først opmærksomme, og, jeg formodede strax, at han havde Ting hos sig af betydelig Værdi. Efter at jeg en Tid lang havde moret mig over hans latterlige Væsen, opfordrede jeg ham til, at udlevere mig sine skjulte Skatte. Vel forsikrede Joden, at han slet ingen Kostbarheder havde hos sig, men dog blev han, med hvert Dieblik, forlegnere. Jeg bød nu mine Folk visiterer ham omhyggeligt fra Hoved til Fod. Men til min store Forundring fandtes Intet, og jeg gav derfor et Vink til hans Løsladelse. For imidlertid at hægne mig lidt, vilde jeg ruske ham, til Afsted, i det lange, smudsige Skjæg; men hvor stude jeg, da hele Skjægget blev i min Haand, og Joden, med et græsseligt Skrig, styrtede for mine Fødder! Dette ziirlige, paa Latin skrevne Brev faldt ud. Her er det — læs det!"

Hovedsmanden rakte Rødsfjæggen et sammenfoldet Papiir. Denne kastede det hen til Keszko, og sagde: „Et Arbeid for Dig! Bogstaverne ere saa fordømt smaae, at jeg ikke kan skille det Ene fra det Andet.“

Keszko begyndte med vigtig Mine:

„Vor ridderlige Ven, den heltemodige Adelsmand, Johan Bekieß, formelde vi vor Hilsen!

Et vigtigt Handelsanliggende tvinger os til at foretage en Reise gennem Polen. De betydelige Kostbarheder, vi tænke at føre med os, vække imidlertid den Frygt hos os, at Røveren Borkowicz skal vorde udderrettet om vor Reise og fratage os vort suurterhvervede Formue. For nu at undgaae denne eller lignende Farer, bede vi Eder modtage os ved Grændsen med Eders vakre Svende og give os sikkert Leide til vort Bestemmelsessted. Da vi forlængst ere blevene enige om Lønnen for Eders Tjenestebeviisning, og disse Linier tilfilies Eder ved en paalidelig Person, saa behøves intet Svar. Vi forblive Eders hengivne Venner

Nica og Kanut,
genuessige Kjøbmænd.“

„Hahaha! loe Rødsfjæggen: Resten kan jeg tænke mig! I Sandhed, aldrig havde det Brev kunnet falde i bedre Hænder, end i Dine. Alt faldt Dig en Røver, Dig, den honetteste Mand i hele Polen.“

„Lad dem kun falde mig, hvad de ville, Skurra, gjenmælede Hovedsmanden: deres Skatte har jeg, og det er Hovedsagen. — Men nu til Udsalget af Dit Grinde. Har Du endnu intet Middel

fundet til at skaffe den fortryllende Æsther i mine Hænder?"

Skura vilde just svare, da den ved hans Fod: der liggende Hund, som allerede havde spidset Øre et Par Minuter, knurrende soer op, og løb et Par Skridt mod Klippesten.

„Rolig, Soro!" raabte Skura, og stille lagde Hunden sig igjen paa sin forrige Plads.

Men Skura sprang hastigt op, og gik, med Nogle af sine Kammerater, til det mistænkelige Sted. „Hvo der?" brølte han med vild Stemme, saa det gjaldede igjen mellem Klipperne.

„En Forblist, svarte en Rost i ringe Graastand, som Kongen har berøvet Vren, og som I kan berøve Livet."

„Ulsaa en Ven, jubiede Skura: Velkommen! Kongernes Gjender ere vore Venner."

En ung Polak, hyllet i en viid Kappe, treen frem bag Klipperne. Ei uden Forundring betragtede han de forskjellige Grupper, som Dagtildens matte Skin malte endnu græsseligere. Skura fastede et glad Blik paa Unglingens smukke Skabning, gik ham nogle Skridt nærmere, og vilde byde ham Haanden til fortrolig Velkomst.

Men med ædel Uvillie stødte den Fremmede hans Haand tilbage, og sagde: „Du er Borkowicz, og jeg vil intet Samfund have med Røverne blandt disse Bjerge!"

„Skudt forbi! svarte Skura: Ligesaaalidet er jeg den tappre Borkowicz, som Du selv. Men hvo er Du?"

„Forviist, forstødt, vancæret, uden Navn og Fædreland, flakker jeg om i Verden, indtil den barmhjertige Død gjør en Ende paa mine Lidelser.“

„Daare! raabte Skura: Den Ven kommer selvbuden, og altid for tidligt!“

„Hvo est Du, Ungersvend? spurgte Borkowicz, der imidlertid havde nærmet sig: Ulykkelig maa Du være, siden Du, i den glade Ungdomstid, seer saa foragteligt ned paa Livet. Kan menneskelig Hjælp erstatte Dig det lidte Tab, saa vil jeg gjøre det; thi min er Magten og Styrken!“

„Og var Du end istand til at yde mig den Hjælp, Du lover, tog Ynglingen Ordet: saa vilde jeg dog vise den tilbage, thi reent og ubesmittet er mit Navn, skøndt Vancære hænger ved mine Trin.“

„Unge Mand, vedblev Borkowicz: Du er stolt, og har dog vel selv nys erfareet, hvor gandske uden egen Brøde man kan styrtes i Elendighed.“

Den Fremmede betragtede Hovedsmanden nogle Nieblkke. „Bed Gud, raabte han derpaa: Du har Ret! Intet Menneske kan vide idag, hvad ham imorgen skal times. Har jeg fornærmet Dig, saa tilgiv mig. Den Forstødte veier ikke sine Ord; han seer, i hvert Menneske, en Gjende.“

„Jeg vil worde Din Ven, svarte Hovedsmanden: fortæl os Aarsagen til Din Ulykke, og lad os overlægge, hvorledes den bedst kan vendes til Dit Held. Men først og fremmest styrke Du Dig ved en Slurk af min Flaske.“

Han rakte den unge Mand sin Kobberflaske. Alle leirede sig paa Jorden, og den Fremmede begyndte:

„Kort er Historien om min Ulykke. Mit Navn er Kestø. I hvor ung jeg end er, nød jeg dog, i udmærket Grad, Kongens Kjærlighed. Casimir fortrak mig for mange, tildeels meget værdige og forjente Mænd. At jeg ikke tilbageviste min Konges Raade, at dens klare Straaler omgave mig, det er min hele Forbrydelse. Dadelfri var min Vandel! at være Casimir's Kjærlighed værd, var min eneste Stræben. Længe søgte Rigets Stormænd, misundelige over min usforkyldte Lykke, som de kaldte det, et Middel til at berøbe mig Kongens Tillid og at gjøre mig til et Offer for deres Hævntørst. Dog tjente deres Bestræbelser kun til, at befæste mig endnu mere i Casimir's Gunst. Natencz, En af mine uforsonligste Fjender, mødte mig en Dag, just som jeg kom ud af Kongens Forgemak. Med Foragt besvarte han min oprigtige Morgenhilsen, idet han mumlede hen for sig: „Gaaer i Eders Grav, Mænd; Dreng skjyre Regjeringens Tomme her!“ — Jeg lod som jeg ikke hørte denne henkastede Yttring, og vilde sjerne mig. Noget Hofmænds Haanlatter ledsagede mig. Snakke sødt kan Drengen vel, raabte Natencz efter mig: men Mod har han ei; han er ligesaa feig, som ondskabssuld. — Disse Ord bragte mig i Harnisk. Jeg vendte om, og traadte Bagtaleren nærmere med det Spørgsmaal, om han havde meent mig. Ifstedesfor at svare, drog han sit Sværd, og raabte: „Træk, Forræder, eller jeg gjennemborer Dig siebliffeligt!“ — Rasende rev jeg min Klinge af Skeden, og angreb min Modstander saa heftigt, at han segnede til Jorden i sit Blod. Da aabnede Kongen, hidkaldt af Vaabenlarmen, sit Gemak. Endnu stod

jeg der, med det blodige Sværd i Haanden, for den døende Natencz. Bredt saae den ædle Herster paa mig og min Daad. Forgjæves beraabte jeg mig paa min Ulfkyldighed; forgjæves bekræftede endogsaa Udskillige af de tilstedeværende Hofmænd mit Udsagn — Casimir domfældte mig. „Bær for evigt forviist fra mit Riges Grændser! raabte han i uforsonlig Harme: En forsmædelig Død træffer Dig uden Raade, hvis Din syndige Fod endnu engang betræder Polens Grund. Min tidligere Raade kan Du takke, at Bødlen ei lægger Dit forbryderske Hoved for Dine Fødder!“ — Disse Ord vakte mig af den skrækkelige Bedøvelse, hvori min Gjerning havde styrtet mig. Endnu engang kastede jeg et bedende Blik paa Kongen; men han vendte sig fra mig, gik ind i sit Gemak, og jeg flyede. Alt i nogle Uger har jeg slasket om blandt disse Bjerge; Døden frygter jeg ei, den skal være mig hjerteligt velkommen; kun for en forsmædelig Ende, for Bødeløxen, gruer jeg.”

„Staffels Ugersvend, sagde Høvedsmanden, da Kestko havde endt sin Ulykkes Historie: hvor beklager jeg Din Skjebne! Her er menneskelig Hjælp rigtignok umulig.“

„Er da denne Casimir en Gud i Polen, snøs den røde Skura: siden han hersker saa gandske vilkaarligt?“

„Jeg er straffkyldig, svarte Kestko, med en Taare i Øiet: jeg har besmittet det kongelige Palads med Blod, men — denne Straf har jeg ei forskyldt!“ —

„Nei, ved Gud! raabte Borkowicz: Den har Du ei forskyldt! Kongen har forviist Dig —

velan, saa bliv hos mig! — Alle vi, Du her seer, ere, meer eller mindre, fornærmede af Casimir, og have svoret ham evig Feide. Skjælvende hører han, i sin Hofborg, Navnet Borkowicz." —

„Du feiler, faldt Kestø ham i Ordet: Casimir skjælver hverken for Dig eller Dine Svende; en Konge maa ingen Frygt kjende. Komme vil den Stund, da Straffen naaer Eder Alle. Overgiver Eder paa Kongens Raade, og vorder atter gode Borgere! Kun derved kunne I afvende Himlens Brede og fortjene Casimir's Kjærlighed!"

„Fortjene Casimir's Kjærlighed? gjentog Høvedsmanden leende: Det vil jeg. Jeg vil beruse mig i hans Kjærlighed, jeg vil tomme det Bæger, han har nippet til! — Nu hurtigt, Skura — fortæl, hvad har Du erfaret? — Den Fremmedes Komme afbrød Dit Svar. Saae Du den yndige Esther, mit Hjertes Dronning?"

„Esther?" gjentog den unge Polak sagte.

„Ja, Capitain, svarte Rødstjæggen: jeg saa hende, jeg fik endogsaa denne Mønt af hende. I hele Krakau taler Enhver kun med Kjærlighed om den skønne Jødinde. Hele Folket beklager, at det ei er en Fyrstinde, som Fyrsten kunde skjenke sin Haand. Casimir elsker hende ubeskriveligt; hans Kjærlighed er saa om, at han hos hende tilbringer hver Time, Regjeringsstyrelserne levne ham. I min Forklædning vovede jeg mig lige til hendes Bærelse, og bad hende, om en Gave; hun gav mig dette Guldstykke og et trøstende Ord. Da jeg fjernede mig, kom Kongen just, ledsaget af en anden Herre, op ad Trappen. Hurtigt forlod jeg Huset,

og fort efter Staden, uden at have kunnet udfinde noget Middel til den skønne Jødindes Bortførelse."

"Ha, raabte Hovedsmanden: hvor naar skal jeg da kunne kalde denne fortryllende Skabning min? Hvor naar læse Kjærlighed i hendes hulde Dine? Hvorfor er jeg ingen Gud! Kun to Diebliffes Almagt, og — Esther hvulste i mine Arme!"

"Forstaaer jeg Eder ret, afbrød Kestko ham: saa stræber I efter at besidde min Konges Elskerinde. Dog raader jeg Eder, at forjage alle slige Tanker af Eders Sjæl. Esther elsker kun det Edle, kun Dyden; hendes rene Hjerter affhyer enhver Synd."

"Kjender I hende?" raabte Hovedsmanden begejstret.

"Jeg saa hende dagligt; mangt et venligt Ord har jeg hørt af hendes hulde Mund.

"Gjentag mig hvert Ord, vedblev Hiin hestigt: den ringeste Lyd, udtalt af hendes Læber, er mig en Helgenbøn."

Med en forundringsfuld Mine saa Ynglingen paa Røveren. "I Sandhed, sagde han derpaa ved sig selv: Ei havde jeg ventet saamegen Følelse hos en Røver!"

Derpaa vendte han sig om, for atter at søge Bjergene.

"Bliv! bad Borkowicz: Kun nogle Dage beder jeg Dig blive hos os — bliv til den skønne Pige vorder min!"

"Du haaber altsaa virkelig?" begyndte Kestko paany.

"Kjærlighed, List eller Magt, maae staae mig hendes Besiddelse."

„Velan, jeg bliver, sagde den Forviste, pludselig greben af en mandigalsvorlig Beslutning, idet han tog Plads blandt de vilde Evende.“

2.

Kongens Kjærlighed.

Ikke langt fra den prægtige Kathedraalkirke i Krakau, i et lidet, net indrettet Huus, sad, nogle Uger sildigere, en ung, fortryllende Kvinde. Nu og da stjal en Taare sig over den blege Kind; men den hvide Liliehaand afstørrede den igjen med største Omhu, at ei den gamle Kone, som sad i Krogen, skulde bemærke dette umiskjendelige Tegn paa den dybeste Smerte. En, paa østerlandsk Viis, rigtbroderet Hovedbedækning røbede den skønne Jødepiges Herkomst, skøndt den øvrige Dragt tilhørte den polske Nations høiere Stænder. Under Turbanen fremstølgede hyppige sorte Lokker.

„Det er forgjæves, begyndte nu den bedagede Kone i den inderligste Deeltagelses Udtryk: det er forgjæves, at Du skjuler Dine Taarer for mig. Skulde Du da være den Eneste, den Lykke flyer, Du har bragt over vort hele Folk? Nei, nei! Aldrig vil vore Fædres Gud tillade, at et saa ædelt, høimodigt Hjerter, som Dit, vorder et Kov for Rummer. Glæde og Betsignelse udstrøer Du trindtomkring Dig, og Du skulde hyste Taarer og Suk derfor? Hvad er det da, som mørkner Din Pande?“

Den unge Kvinde rystede taus paa Hovedet, og bedækkede Dinene med begge Hænder.

„Du vil ikke tale, vedblev den Gamle: for: gjæves maa jeg berde om Din Fortrolighed, som Du dog aldrig har nægtet mig før. I Dit Livs vigtigste Nieblikke har jeg tro staaet Dig bi med mit Raad, og nu vil Du krænke mig ved Mistro? Æsther, Æsther, det har jeg ei forskyldt!“

„Tilgiv mig, tro Sjel, svarte Æsther: Du, der har været mig mere, end en Moder, tilgiv mig, om jeg har krænket Dig! Men Du forlanger det Umulige af mig. Jeg skal sige Dig, hvad jeg selv ikke veed. En ubeskrivelig Banghed opfylder mit hele Hjerte. En Skræk boer i min Sjel, som om jeg kunde have begaaet den største Forbrydelse. Og jeg er mig dog ei anden Synd — end min Kjærlighed — bevidst.“

„Jehovah vil forlade Dig denne Synd, trøstede den Gamle hende: Du har jo befriet hans udvalgte Folk fra dets Fjenders Forfølgelser; Du har bragt Held over Israels Børn, og bevaret Troen paa Herren i Dit Hjerte!“

„Gode Rachel, gjenmælede Æsther: forgjæves søger Du, at bekæmpe min Frygt. Hverken Castimirs tro Kjærlighed, ei heller Din varme Hengivenhed, kan give mig Opreisning for den piinlige Følelse, at leve i lovstridig Forbindelse. Næsten otte Aar har Kongen nu været min Ven, min Elsker. Begge mine Sønner undervises i en fremmed Lære; de svigte den hellige Tro, hvori jeg er født og opdraget. O Rachel, jeg har handlet uret, og min Kjærlighed er Herren en Bedersyggelighed.“

„Tal ikke saa“

Da bankede det tregange paa den yderste Dør,
— — „Fat Dig, det er ham; skjul Dine Taarer!“

sagde den Gamle, idet hun hurtigt forlod Gemakket, for at lukke den Bankende ind.

Esther søgte imidlertid at udslutte ethvert Spor af Smerte. Døren aabnedes nu. En Mand af høi, anseelig Væxt, i en graa, rigt med Guld broderet Kappe, treen ind.

„Min Casimir!“ raabte Esther, idet hun iilde ham imøde, og, med kjærlighedsfuld Hefstighed, trykte ham til sit Bryst.

„Min dyrebare Elskerinde! sagde Denne, ømt gjengjeldende den fortryllende Qvindes Kys: Hvor gaaer det Drengene?“

„De ere ret muntre, svarte Esther, gandske glemmende sin forrige Sorgmodighed: og længes efter at kysse deres Fader.“

„Siden — gjenmælede Casimir: tillad mig først, at gjennemlæse denne Skrivelse, som jeg nys fik af en Ubekjendt — saa er jeg gandske Eders!“ —

Med disse Ord fremtog han et Brev af sin Barm, løste Seglet, og begyndte at læse. Men allerede ved de første Linier opsteeg en dunkel Rødme i hans Ansigt, og den tiltog med hvert Dieblif. Da han havde udlæst, kastede han i Brede Bladet paa Gulvet, saae ømt paa Esther, sluttede hende i sine Arme, og raabte: „Nei, ved Gud, det skal aldrig skee!“

„Hvilket, min Konge?“ spurgte Esther frygtfult.

„Berolige Dig, sagde Casimir, fattende sig: Dine og mine Fjender skulle ikke triumphere. Læs dette Brev — saa ville vi raadslaae om Din Sikkerhed.“

Æsther læste:

„Naadigste Herre og Konge!

Omsider er det lykkedes Dine Tjender, af den hellige Fader at erholde Tilladelse til at opløse Din Forbindelse med Æsther. Biskoppen af Krakau skal, hvis Du er frivillig forlader den skønne Jødinde, udtale den hellige Kirkes Band over Dit Hoved og sende Æsther fangen til Rom. Denne Esterretning hørte jeg nys af min Borgkapellan, og jeg iler, at meddele Dig den. Allerede imorgen vil den pavelige Gesandt, som overbringer denne haarde Dom, indtræffe i Din Hovedstad. Løb ei, at bringe Din Elskede i Sikkerhed forinden.

Din tro Ven og Undersaat

Dobieslav Mszizuga."

„Du mine Fædres Gud! raabte Æsther: Hvad har jeg da gjort de grusomme Mænd, at de ei kunne unde mig Besiddelsen af Din Kjærlighed! Jeg forlanger jo ikke Kongen — i Casimir hvile alle mine Ønsker."

„Vær ubekymret, min dyrebare Æsther, sagde Kongen: naar de blodtørstige Uhyrer søge deres Dødsfer, er Du allerede i Sikkerhed. Min vakkre Dobieslav har reddet os ved sin Advarsel. Imorgen aarle maa Du, med begge Drengene, forlade Krakau. Blandt Bjergene ligger det faste Slot Czrostyn; der vil Du være sikker, til det truende Uveir er gaaet over. Snart, haaber jeg, ville de opbragte Gemytter være betvingne, og vor Kjærligheds Sol vil skinne mildt efter Forfølgelsesernes Storme."

„Men Du?" svarte Æsther bange.

„Jeg følger Dig, saasnart jeg kan."

„Men Kirkens Band — Dit Liv — nei, nei, jeg forlader Dig ikke! Maaſtee ſaae jeg Dig al-

drig mere. Lad mig hellere døe under Dine Dine,
end leve uden Dig!" —

„Hvad tænker Du paa, min Esther? For mig er ingen Fare. Præsterne's Trudsler frygter jeg ikke, thi det er kun tomme Ord. Ud Pavens Bandstraale leer jeg — Polen er mit Forsvar, og hver Krigers Bryst mit Skjold.“

„D, lad mig blive hos Dig! bad Esther: Det aner mig, at jeg ikke seer Dig mere. Hele Dagen har jeg maattet græde — nu først vorder det mig klart, hvorfor. Det er Forudsølelsen af min Død. Afslaae ei min sidste Bøn; jeg døer, sender Du mig fra Dig.“

„Du døer, bliver Du! svarte Casimir alvorsfuld: Giv ei en utidig Frygt Plads i Dit Hjerte; vær min floge, stærke Esther. Kun kort Skilsmisse forlanger Skiebne; snart ville vi glade gjenfrees. Drengene følge Dig; om tre Dage, i det Sildeste, er jeg atter i Dine Arme. Lev vel saalænge. Jeg gaaer nu, at forberede Alt til Din Afreise. Snart er jeg atter hos Dig. Endnu engang: vær min floge, stærke Esther!“

Endnu et Kys trykte han paa hendes blege Læber, og vendte derpaa hastigt tilbage til det kongelige Slot. Esther laae afmægtig paa Gulvet, da den gamle Rachel treen ind. Først efter nogle Minuters Forløb vendte hendes Bevidsthed tilbage.

Den hellige Sanhedrin.

Samme Midnat samledes, i den vildeste Deel af en Granskov, næsten en Miil fra Hovedstaden, et Samfund af Jøder til hemmelig Ret over Liv og Død. Kun naar overordentlige Tilfælde fandt Sted, sammenkaldtes denne Ret, af Jøderne kaldet Sanhedrin. Vel var den, ved en streng polsk Lov, forbuden, men dog faldt mangt et Offer her. Det hemmeligste, utilgængeligste Sted valgtes hvergang til sligt et Møde. Saaledes sadde dog ogsaa nu de mægtige Dommere, 23 i Tallet, forsamlede i en Halvkreds, og ventede paa de Klagere, som skulde fremtræde for deres Domstol. Væggene vare tilhullede med sort Klæde, undtagen paa den ene Side, hvor der hang en hvid Dug, beskrevne med talmus disse Love.

Efter den sædvanlige Bøn tændte en Tjener de viede Rjerter, og tog derpaa sin Plads ved Siden af Skrивeren. Nu begyndte Jeruschalmanen, som, formodt sin Balfart til Jerusalem, havde faaet dette Navn og stod i Rygte for udmærket Hellighed.

„Stjerner i Israel, Skriftekloge, ældste Sønner af Abraham, Isaac og Jacob, I ere hidkaldte, at holde Ret over en Kvinde af vor Stamme, som, ved meer end sexdobbelst Synd, har gjort sig skyldig i Døden. Et stort Exempel er fornødent. Derfor ville I noie følge vore Propheters Love, og uden Skaansel dømme Misdæderessen, naar hendes Forbrydelser ere blevne beviste med gyldige Vidnessbyrd. Hør Klagerne ind!“ —

Han gav Tjeneren et Bink. Stiltiende fjernede Denne sig; men kort efter kom han tilbage, ledsaget af to Jøder. Nysgjerrig saae hele Forsamlingen paa de Kommende, som, i dyb Uerensyngt, kastede sig paa Knæ tæt ved Indgangen, og bade stille.

Efter en Pause vedblev Jeruschalmanen, vendende sig til dem: „Fører Eder Dødsklæderne, griber de viede Kjerter og gjentager Eders Udsagn for den hellige Sanhedrin!“

„Tilgiv, Rabbi, at jeg afbryder Dig! Tog En af de yngre Dommere Ordet: Men Anklagerne have endnu ikke afslagt Sandhedseden, og skal Alt være i gyldig Form, veed Du vel, at dette bør skee.“

Med nogen Forlegenhed saae Jeruschalmanen paa den Talende, men gjorde dog Forberedelser til Edens Afstæggelse. Begge Klagerne maatte lægge deres Haand paa Pagtens Urk. Jeruschalmanen traadte imellem dem, bad sagte, og begyndte derpaa, med høi, dog stundom usikker Røst, Eden, som begge Klagerne gjentog Ord for Ord:

„Abrahams, Isaacs og Jacobs Gud, Du, som gennemskuer Alt med uendelig Bliisdom, see herved, og hør vor Eed! Forbandelse træffe os og vort hele Huus, hvis et Løgnens Ord kommer over vore Læber. Denne Haand visne, dette Øie vorde blindt, denne Fod halt, og vor Sjæl døe den evige Død, hvis vor Tunge taler Andet, end Sandhed. Dette love og sværge vi paa den hellige Lov, Du selv har givet os under Lyn og Torden!“ —

„Eden er afslagt! sagde Jeruschalmanen, vendende tilbage til sin Plads: Retten tage sin Begyndelse! Og Du, Chasen, nedskrive Klagerne.“

„Vor vise og lærde Rabbi, begyndte den ene Klager: har sendt mig til Æsther, Mardochai Benjamin's Datter, af Levi Stamme, for at stævne hende for hans Domstol. Men jeg kunde ikke faae hende i Tale, thi hun er næsten gandske omgiben af de Bantroe. Nephthali, den eneste jødiske Tjener i Huset, lovede, at melde hende mit Ærinde. Men hun vægrede sig ved at adlyde. Hun erkjendte kun Kongen for sit Overhoved, sagde hun; kun Gud og sit Hjerte vilde hun adlyde.“

„Vee, vee over Jsrael! skreg Jeruschalmanen: Vi have forskyldt Guds Brede. Skriv, Chasen, nedskriv den første Forbrydelse: Ulydighed mod den hellige Ret!“

„Da jeg en Dag, begyndte den anden Anklager: gik i Synagogen, at fejre Sabbathen, førte min Vej mig forbi Æsther's Huus. Tilfældigvis kastede jeg et Blik ind i Haven ved Huset, og saae Æsther arbeide flittigt paa et Broderi.“

„Vanhelligelse af Sabbathen! raabte Jeruschalmanen: Den anden Forbrydelse — nedskriv den, Chasen!“

„Medens Nephthali, ifølge min Bøn, stævnede Æsther for Retten, begyndte den første Klager paa: ny: listede jeg mig fra hans Kammer op ad Trappene, indtil jeg naaede Kjøkkenet. Herre min Gud, hvad saae jeg der! En Christen stod ved Jlden, og lavede Spiser af ureent Kød.“

„Store ere dine Synder, du bøde Jsrael! larmede Jeruschalmanen: Derfor ligger ogsaa det hellige Tempel i Gruus, derfor vansmægter vort Folk i Sængensklabs Baand. Jehodah har tømt sin Bredes Skaaler over os, hans Haand vil sanderknuse

os Alle. Forbandelsen vil ikke vige fra vor Stamme, før Alle ere udryddede, som haane Loven og besmitte det hellige Tempels Tærskel. Skriv, Chasen, den tredie Forbrydelse: Æsther har besmittet sin Sjæl ved Nydelsen af urene Spiser."

"For den fjerde Synd maa jeg selv anklage hende! vedblev han, efter en Pause: Jeg kalder hele Forsamlingen til Vidne, at Æsther ei har betraadt Templet i otte Aar, ei engang paa Forsoningsfesten. Eller, har Nogen af de udvalgte Dommere seet hende der, saa træde han frem, og jeg er rede, at tage mit Ord tilbage." Hele Forsamlingen taug.

"Ingen har seet hende? — Redskriv, Chasen, den fjerde Forbrydelse: Æsther foragter de hellige Bud!"

"Da hendes Fader endnu levede, tog den første Anklager atter Ordet: beilede jeg til Æsther's Haand, og begjerte hende til min retmæssige Hustru. Men hun afflog min Bøn under intetstygende Paaskud, og traadte kort efter i den Forbindelse, hvori hun endnu lever."

"Den femte Misgjerning! skrege Dommerne nu fra alle Sider: Skriv, Chasen:"

"Min Tunge vægrer sig ved, at udtale Æsther's sidste Forbrydelse! sluttede Anklageren, da den stormende Bevægelse havde lagt sig nogenlunde: Begge hendes i lovstridig Forbindelse fødte Sønner, de uskyldige Børn lader Æsther opdrage i de Christnes Tro. For at redde det dødelige Legeme, for at vinde jordisk Glands og Magt, frasagde hun sig Himlens Salighed, og lod Drengene døbe. Forbandet være hun i tusinde Led!"

„Forbandet være Æsther i tusinde Led, gjens
tæg Jeruschalmanen, og næsten hele Hoben istemte:
Skriv, Chasen, den sjette Forbrydelse, den uhorste
Bederstyggelighed, en Synd, større end alle Andre:
Gornægtelse af sine Fædres Tro!”

En dyb, rædselsfuld Pause, hvori man intet
hørte, uden Skriverens Griffel. — —

„Anklagere, gaaer nu bort! begyndte Jeruschal-
manen paany: Og Du, Chasen, forelæs, til nøie
Prøvelse, enhver Synd, den Anklagede har begaaet,
med høi og tydelig Røst!”

„Hvad behøve vi videre Prøve? raabte flere
Stemmer paa een Gang: Æsther's Forbrydelser ere
soleklare. Vi vilde paadrage os Jehovah's Brede,
hvis vi ei besluttede hendes Død. Lovens Bogstav
dømme hende; Medlidenhed og Skaansel vorde her
til Synd — Forbrydersten døe!”

„Forbrydersten døe!” gjenslød det.

„Hører ogsaa mig, mine Brødre! sagde den
samme Dommer, som, ved Forhandlingernes Be-
gyndelse, havde æfket Edens Afstæggelse: Hører og-
saa mig, indent J udtale Ordet „Skyldig” over den
Ulykkelige!”

„Hvorledes? tog Jeruschalmanen Ordet, blus-
sende af Brede: J, den Yngste af os Alle, vil an-
masse Jer, at være klogere, end vi, og finde Æsther's
Handlinger uskyldige?”

„Det være langt fra mig, svarte Dommeren:
Jeg vil blot bede Jer, ei gaae for rask tilbærks, i
en saa vigtig Sag. Æsther har forskyldt Straf,
men hendes Overtrædelser udsprang kun af menneske-
lig Skrøbelighed, som Hærskarernes Herre tilgiver

den angerfulde Synder — hvi skulde vi være stren-
gere? O, mine Brødre, vorder ikke utaalmelige?
I Eders Dine læser jeg Utilfredshed med min Tale,
og Jehovah er mit Vidne, jeg ønsker kun Eders
Bedste. Hvo kan rose sig af, at have gjort vort
Folk mere Godt, end Esther, hvo har viist os vig-
tigere Tjenester, end hun, I nys have domfældt?
Uden hende vare vi forlængst et Klov for løvløs
Bilkaarlighed; kaster et Blik paa vore Troesbrødre
i Nabostaterne! De boie sig under ydmygende Træl-
dom. Ustraffet nyde deres Sjender Frugterne af der-
res moisommelige Udsæd. Betragter derimod vor
Forsatning. Lige Rettigheder nyde vi med den chris-
telige Religions Bekjendere. Loven beskytter os, som
enhver god Borger. Ubekymrede kunne vi om Aste-
ren lægge vort mødige Hoved til Hvile; trygge
lægge vi om Morgenens Haand paa vort Arbeid.
Kongen vaager for os. Og hvem have vi at takke
for alt dette? Esther. Hvo har, med ædel Selv-
opoffrelse, erhvervet os disse Fordele? Esther."

"Er Du snart færdig?" afbrød Jeruschalmas
nen ham haanligt.

"Kun to Ord endnu! bad Dommeren, da han
saa, at han talte for døve Øren: Have I ogsaa
betænkt Følgerne af Eders Handling? Vil Kongen
lade sin Elskerinde røves ustraffet? Vil han ikke
forsølgte ethvert Spor, for at opdage Morderen og
overantvorde ham til den frygteligste Straf? Vil ei
hans retfærdige Brede træffe vor hele Slægt, og
hans Raade forvandles til Had og Hævn? O, mine
Brødre! Seer mig for Eders Fodder; lader mine
Ord naae Eders Hjerte. Medlidenhed med den
Ulykkelige!"

Dommerne saae paa hinanden med betænkelig Mine. Snart vovede endogsaa Nogle, at skjenke Saleren et lille Bisald. Men Jeruschalmanen tog Ordet: „Hvad maa jeg see? Skulde denne uerfarne Mands daarlige Tale finde Indgang hos Eder? Bilde J friskjende den Skyldige, fordi det kunde bringe Jer Fare, om J fordømte hende? For at undgaae Kongens Had, ville J udsætte Jer for den Almægtiges Brede? Kongen kunne J undflye; men hvor ville J skjule Jer for den Alvidendes Hævn? Æsther har fortjent Døden; hun maa døe!”

„Ja, hun maa døe!” skrege de nys vaklende Dommere eenstemmigt.

„Loven befaler, vedblev Jeruschalmanen: at firehundrede Basuner skulle bebude Forbryderens Død. — Men med Hensyn til Tid og Sted kunne Fire være nok. Blæser derfor, og forkynder, at Æsther, Mardochai Benjamin's Datter, af Levi Stamme, skal døe!”

„Men paa hvad Maade skulle vi faae hende i vor Magt?” spurgte Nogle.

Man talte frem og tilbage. Mange Forslag bragtes paa Bane, for igjen at forkastes, og ingen Beslutning kunde man fatte. Allerede glødede, i Øst, en Purpurfky, bebudende Solens Opgang. Man udsatte derfor videre Aftale til næstkommende Nat, og vilde just adskilles, da Døren hastigt reves op, og et ungt Menneske aandeløst styrtede ind.

„Hvad er skeet, Nephthali? Dog vel ingen Ulykke?” raabte Jeruschalmanen ham imøde.

„Lad mig — først puste lidet — saa vil jeg — fortælle Dig Alt!” svarte Denne.

Alle flokkedes om ham. „Igaar Aftes, begyndte han langt om længe: Klokken kunde vel være ti — kom den gamle Rachel til mig, og betroede mig, under den dybeste Tausheds Segl, at vi, med Solens Dpgang, maatte reise bort fra Krakau, for at undgaae mægtige Fienders Forsølgelser. Med Skræk hørte jeg denne Efterretning, thi alt troede jeg mig forraadt. Men snart erfarede jeg, at man endnu ikke vidste, hvo hine Fiender vare. Hele min List opbød jeg nu, for at komme efter, hvorhen Reisen gjaldt, og erfarede omsider, at Kongen havde anvist Esther et sikkert Opholdssted paa Slottet Czorszyn. Om nu den hellige Sanhedrins Anslag ere forraadte, eller om andre Fiender true hende, veed jeg ikke; men Sagen syntes al min Opmærksomhed værd. Derfor iulte jeg til vor Stammes anseeteste Mænd; men da jeg først efter lang Forsten kunde opdage den hellige Sanhedrins Forsamlingssted, har Esther nu allerede, uden mig, tiltraadt sin Reise.“

Jeruschalmanen tilhøiffede ham nogle Ord, og forlod det uhyggelige Opholdssted. Alle fulgte.

4.

Gjensynet.

Fædsaget af nogle faa tro Tjenere reed, nogle Dage sildigere, Kong Casimir til sit Bjergslot Czorszyn. Han vilde overraske sin Elskerinde, og, ved sit Komme, berede hende en glad Dag.

Da han naaede Slotsporten, steg han af Hesten, og traadte ind. Kastellanen kom ham imøde og

undredes ikke lidet over hans uventede Komme. Casimir lod ham ingen Tid at besinde sig, men forlangte strax at føres til Æsther. Dog — hvad ligner hans Skræk, da Kastellanen forsikrede, slet ikke at have seet hende! Hvor angrede Kongen nu, at han, for at forebygge al Opsigt, havde hidsendt den Ulykkelige under en gandske liden Bedækning! Kastellanen tilbød, at lade Egnen gennemse, men Casimir tvivlede med Ret om et heldigt Udfald, da adskillige Dage allerede vare hengangne, og Bortførerne sikkert allerede havde naaet Grændsen. Sorgmodig vilde han vende tilbage til sin Hovedstad, og herfra, i dyb Stilhed, lade forske efter den Elskede.

Da kom en Rytter, i vild Hast, galopperende op ad Landeveien; foran ham paa Hesten laae en halvbasmægtig Kvinde. — „Æsther! raabte Kongen, da han gjenkjendte hende: Min dyrebare Æsther!”

Hurtigt kaldte dette Udraab hendes Bevidsthed tilbage. Casimir! stammede hun, og kastede sig i hans Arme. Længe nød Kongen det søde Gjensyns Glæde. Omfider vendte han sig til Rytteren: „Hvo er Du?” — „Kjender Du mig ikke, min Konge? svarte Hiin: Kunne et Par Uger saa gandske udslette den ulykkelige Kestko's Eræk af Din Erindring?” — „Kestko?” gjentog Kongen med opbrusende Bredde. — „Ja, Morderen, som maa døe for Bøddeløren, hvis Du ei lader Naade gaae for Ret!” vedblev Kestko.

„Min Befrier! kaldte Æsther ham deeltagende i Ordet: Som har frelst mig fra Død og Stjændsel, skal døe, til Løn for sin Helteggjerning? Nei, min Konge, saa grusom er J ei. I hvad den Ulyk-

felige end har gjort — J tilgiver, J maa tilgive — han er jo Ederes Esther's Redningsmand!"

En Stund stod Casimir tvivlsraadig. Derpaa gik han rask hen mod den knælende Kæfto, rakte ham Haanden til Forsoning, og sagde med inderlig Hjertelighed: „Vær atter min Ven!"

„Store Konge! raabte den Forviste, vædende Casimir's Haand med sine Taarer: Hvor riig og lykkelig gjør mig Din Tilgivelse!"

„Intet Ord mere om det Foreslåede — det være Din Straf. Fortæl mig nu, hvorledes Du blev Esther's Redningsmand."

„Efter at Du havde forviist mig, begyndte Kæfto: iilde jeg, at skule mig i Skovenes Skjød. De ødste Klippehuler vare mit Opholdssted i nogle Dage. Halvomodne Vær stillede paa eengang min Hunger og min Tørst. Ofte opstod Tanken om Selvmord i min Sjæl, men altid holdt det Ønske, først at vinde min Konges Tilgivelse, mig tilbage fra det græsselige Forsæt. Da faldt jeg i Kæverens Borkowicz's Hænder; hans vilde Bænder gjorde mig strax det Forslag, at blive hos dem og tage Hævn over mit Fædreland. Med Afsky tilbageviste jeg det; men en vigtig Opdagelse, som jeg tilfældigviis gjorde, bestemte mig til at forandre min Beslutning. Røverhovedsmanden aabenbarede mig nemlig, uden Forbeholdenhed, sin Kjærlighed til den skønne Esther, og sluttede med den Forsikkring, at han, for enhver Priis, værre sig ved List eller Vold, vilde bemægtige sig hende. Det er Veien til at fortjene min Konges Tilgivelse, sagde jeg ved mig selv: mit Liv for hendes! — Jeg tilbød Borkowicz min Tjeneste, der var ham saare velkommen, især fordi

jeg kunde fortælle ham om den skønne Esther. Iforgaars stod jeg, i Røverhovedsmandens Selvskab, paa nogle Jøder, som, ved vort Komme, søgte at skjule sig blandt Buskene. Borkowicz, som ei lader nogen Leilighed, der lover at bringe ham Fordeel, ubenyttet, indlod sig i en Samtale med dem. Uden at deeltage deri, stod jeg, med Ryggen mod en Tæg, og eftertænkte min ulykkelige Gilling, da en anden Jøde hastigt sprang hid, og raabte: „De komme, de komme!“ Til min store Forundring gjenkjendte jeg i ham Nephthali, Esther's Tjener; ved at see mig og Borkowicz, forfærdedes han viensynligt. Paa mit Spørgsmaal, hvorledes hans Herskab havde det, blev han endnu mere forvirret; dette gav mig Mistanke om, at en eller anden Skurkestreg var i Værk her. En af Jøderne lovede os nu tusind Guldstykker, naar vi vilde hjælpe ham at fuldbyrde den hellige Samhedrins Bud, i hvis Navn de handlede. Borkowicz gik ind i Forslaget, og vi fulgte Nephthali, der skjælvende gik foran os. Snart saae vi to tilslørede Kvinder, kun ledsagede af nogle Tjenere, komme ned ad Veien. Det er dem! sagde Jøden. Vi hastede, og i et Nu stode vi for de Reisende, der ei vare beløvede paa noget Overfald. — „Esther! raabte jeg: saa har da min Anelse ikke skuffet mig!“ — En rasende Kamp begyndte; Esther's ledsagere bleve Dødens Offre; Borkowicz, der saa uventet fandt Gjenstanden for sine hedeste Ønsker, raste, som Pestaaende, blandt Jøderne. Hans Sværd fældede de Fleste — kun Een saae jeg flye. Med blottet Klinge stod jeg for den skjælvende Esther. Da Borkowicz havde nedfaldet alle Jøderne, kastede

han det blodige Staal bort, og vilde drage Sløret fra den deilige Qvindes Ansigt"

"Da stødte den tappre Yngling Sværdet i den frække Rovers Bryst, vedblev Esther, og befriede mig saaledes fra den Værste af mine Fjender. Usmægtig sank jeg i hans Arme. Først i en Bønde-hytte vaagnede jeg igjen til Bevidsthed, og der tog vi til imorges, dels for min Svagheds Skyld, dels af Frygt for vore Fjender."

"Tak, min vakkre Kæsko! sagde Casimir nu: Hvorledes gjengjelder jeg Dig denne Tjeneste! Bær denne guldne Kjæde til et Minde om Din hæderlige Daad; den skal binde Dig evigt til mig!"

"O, min Konge, hvor lønner Du mig rigt!"

"Men ei skulle Forbryderne undgaae deres Straf! vedblev Kongen: Naar Du har styrket Dig, min Kæsko, saa iil til Krakau usfortøbet. Medlemmerne af den jødiske Sanhedrin skulle med Livet bøde for deres Misgjerning. Med Strengthed lede Du denne Undersøgelse."

"Naade, min Elste! faldt Esther ham i Ordet: Tilgivelse for de Ulykkelige!"

"Veed Du, hvad Du begjærer? raabte Casimir forundret: Naade, Tilgivelse for Dine Mordere?"

"Deres Tro for deres Fædres Tro, Lovens Magt har forledt dem. Endnu engang, Naade, Tilgivelse! Din Tro lærer Dig jo, at tilgive Dine Fjender, og at gjøre dem vel, som hade Dig."

"Velan! sagde Kongen: Lad saa være! Men fra idag af ingen hemmelig Ret mere. Streng Straf ramme mit Forbuds Overtræder!"

Maaneder — Alar gif hen, og ingen Fare for:
 styrrede tiere Esther's huuslige Fred. Først Døden
 løste det smie Baand; ei Kongen allene — alle
 gode Menneſker fældte Taarer ved hendes Grav.
 En lille Høi i en i Lobzow, ved Krakau, beliggen:
 de Have betegner endnu den Dag idag, hendes
 Hvileſted. Mangen polſk Underſaat, hvis Belgjøs:
 rerinder hun havde været, opſtekte, med taknemme:
 lig Haand, en Mindeblomſt paa hendes fredelige
 Gravhøi, og gjerne tilgav den ſildige Eſterverden
 den viſe Regent hans Kjærlighed til den ſkønne
 Jødinde, thi ingen Helt i Verden er fri for men:
 neſkelig Svaghed.

Thaddæus.

Skibskokken fra Tønningen.

Havet var blikſtille, Matroſerne ſadde fordeelte hiſt
 og her paa Skibet og bødede Seilene. Fartøiet
 ſelv laae roligt paa den ſpeilglatte Havflade mellem
 den 20de og 21de Breddegrad. Langſomt gif So:
 len ned. Pludſeligt begyndte Jacob, en Matroſ,
 at ſøite en Melodie. Bred iulte Capitainen, der
 gif frem og tilbage paa Dækket, hen til ham, og
 raabte: „Karl! Tituſind Lønder Djævole ſkulle fare
 Dig i Livet! Begynder Du nu at ſøite? Vil Du
 opmane Stormen? Du holder Kjæft paa Dieblis:
 ket, eller den begede Ende ſkal ſøite Dig en Gang,

saa Du skal ansee Himlen for en Sækkelibbe!"
 Jacob svarte Intet, men sløidede roligt videre. Ra-
 sende løftede Capitainen Armen til Slag, da greb
 Skibskokken ham bagfra og kastede ham ned; de
 to andre Matroser nærmede sig med truende Mi-
 ner. „For Guds Skyld, Børn! raabte Capitai-
 nen: Hvad skal det sige? Vil I stifte Mytterie?"
 — „Hvad det skal sige, Du Sælhund af en Pa-
 tron! sagde Skibskokken paa bredt Dansk: Derom
 kan Du spørge? Har Du i Forgaars, just som vi
 stak i Søen, seet den flyvende Hollænder? Han vin-
 kede Dig. Ei vilde vi længer lade os kjonere af
 Dig, Du svenske Ræv; beed derfor Dit Faderovor,
 thi Din Time er kommen!" — „Forbarmer Eder!
 bad den skjælvende Capitain: Tænk paa min arme
 Kone, og paa mine Børn! Jeg vil gjøre Alt hvad I
 forlange, naar I blot vilde skaaene mit Liv!" — „Go
 Pyt! sagde den kæmpestærke Skibskok: For at Du
 kunde komme tilbage til Tønningen og anklage os for
 Mytterie. Har Du ikke forbarmet Dig over os, hvor
 kan Du da vente, at vi skulde forbarme os over Dig.
 Mener Du vi have glemt, hvoraf Hans Sterne er
 død! Du er hans Morder, thi der var Liv i ham end-
 nu, men Du gav ham, den Dødsyge, et Slag i Hove-
 det, og vi maatte kaste ham i Søen med en Steen om
 Halsen. Men den Aften have vi svoret, at naar Du
 igjen behandlede En af os slet, skulde Dufselv faae
 Sæevandet at smage, og nu holde vi Ord."

Maaløs laae Capitainen der, seende paa de
 Sammensvorne med bedende Mine. „Tro ei, det er
 os om Dit Guds at gjøre! sagde Vilhelm Knudsen,
 en tredie Matros: Det overlevere vi Altsammen til
 Rhederne. Du kan opføre Dit Testament, og vi

skulde redeligt besørge det. Skriv!" Med disse Ord rakte han ham Blyant og Papiir. „Jeg maa skrive med Blæk! sagde Capitainen: Lad mig komme ned i Kahytten!" — „Jovist! haanloe Skibskokken: Det vilde koste Styrmanden hans Liv. Han sover just i Kahytten nu, og vidste han hvad her foregik, maatte vi medgive Dig ham til Selskab, at han ikke skulde forraade os. Men vi behøve ham, han skal bringe os tilbage, vi ville blot hævne vore Kammerater, men Skib og Ladning, aflevere vi til Rhederne, thi vi ere ærlige Danske, og ingen svenske Kjeltringer! Skriv altsaa strax!" De reiste ham op. Uforsørdet saae han paa dem, med en Mand's Resignation, der meer end een Gang traadte Døden under Næse, og et eget Smil spillede om hans Mund, idet han skrev. Derpaa rakte han Skibskokken Sedlen og sagde: „Swærger mig til, at I ville levere dette til Rhederen, om end kun En af Jer skulde blive i Live; men lide I Skibbrud, saa lover mig, at I vilde komme Sedlen i en Flaske og kaste den i Søen."

„Læs engang, Vilhelm Knudsen! sagde Jacob: Man maa dog vide, hvad det er man skal sværge paa!" Hiin læste:

„Jeg, Jens Lundqvist, førende Skibet Amalia, ønsker at døe, og har ombragt mig egenhændig, den 16de Juni 181*. Af de Matroser som tjente mig, Jacob Kholffen, Wilhelm Knudsen, Peder Hansen, Skibskokken, og Knud Jørgensen, har Enhver lovet mig, saasnart han lykkeligt kommer tilbage til Lønning, at afgive denne Seddel til Rhederen Hr. Julius Torsten. Denne beder jeg, at udløvere, hvad jeg eier, til min Kone, samt at klage for Retten,

hvis Nogen skylder hende noget, som han nægter at betale. Styrmanden, Johan Pedersen, min Neveu, har ingen Deel i min Formue, og altsaa intet at fordre. Skrevet den 16de Juni 181*, under den 20de Breddegrad, paa Skibet Almalia.

Jens Lundqvist,
af Gothenborg."

„Det er et kuriøst Testamente! sagde Skibskokken: Nu, Enhver sin Billie, helst naar det er den sidste. Er der ellers Jntet, Capitain?" — „Elsers Jntet! svarte han: Men skjenke I mig Livet, saa sværger jeg, ei at forraade Jer, men at behandle Jer som Brødre." — „Hør, lad ham løbe!" sagde Knud Iversen. — „Har Du glemt Hans Sterne! raabte Skibskokken: Eller lyster Du ogsaa at drikke salt Vand? Det Visse for det Uvisse! Er I færdig, Capitain?" — Capitainen bad. Det varede de vilde Gemytter for længe. „Hold op med Dit Litanie! sagde Jacob: og hør vor Eed!" De svore een græsselig Eed, at ville aflevere hans Testament, eller, i Tilfælde af et Skibbrud, at betroe det til Bølgerne paa den omtalte Maade. Capitainen bad end: nu. En let Vind reiste sig, man vinede et dunkelt Seil. „Seer I Gutter, der kommer Hollænderen igjen; det var ligesaadan en Strik som Du!" raabte Skibskokken, rev den Bedende ned, bandt med Jacobs og Wilhelms Hjelp, en svær Stang til hans Fodder, og styrtede ham derpaa fra Dækket ned i Søen. Den Ulykkelige vilde klamre sig fast, men Jacob knuste hans Haand med en Øxe. Da raabte han: „Peder Hansen! Over Dig komme Dommen og min Synd!" Derpaa gik han under, og saaes ikke mere. Knud Iversen bad stille hen for sig. „Beed høit!

sagde Skibskokken: Han har faaet sin Straf, nu vilde vi bede for ham."

Da dette var skeet, tog Skibskokken atter Ordet: „Nu maa vi sværge, at Ingen af os nogen sinde vil forraade den Anden. Thi seer I, Børn, de flessvigske Landkrabber vilde bugser* saalænge til de havde lotset os op i Galgen. De vilde sige, vi havde begaaet — — Pludseligt taug han, blegnende. Derpaa raabte han: „Sværger nu!“ Og atter svore de een frygtelig Eed, aldrig at ville forraade hinanden, hvorledes det saa gik.

„Nu vil jeg vække Styrmanden! vedblev Skibskokken: Men kom først hid engang Jacob Kølloffen.“ Denne nærmede sig. Kokken hentede en Spand Vand, og øste den over hans Hoved. „For Satan, Peder, er Du gal!“ — „Jeg har den bedste Forstand! Alt bliver, som vi have aftalt. Capitainen har styrtet sig i Vandet, Jacob er sprunget efter ham, men vi have strax maattet hidse ham op igjen, fordi der nærmede sig en Hay, hvis Bytte ogsaa Capitainen blev.“

Kokken steg ned i Rummet, og kom kort efter tilbage med Styrmanden, en ung Mand paa 24 Aar. I Begyndelsen kunde han slet ikke fatte sig efter sin Skræk; dog gjenvandt han lidt efter lidt sin Fatning, og vendte tilbage til Kahytten, for at bringe Skibspapirerne i sin Forvaring. Mens han var nede sagde Knud Iversen til Skibskokken: „Du har ikke viist ham Capitainens Testament!“ — „Komme Tid komme Raad! svarte Denne: Det have vi jo ei heller svoret at ville gjøre.“ — „Jeg vilde ønske, vi havde slet ikke taget mod det fordømte Testament! yttrede Jacob: Jeg vil vedde, det bringer

ger os Ulykke. Vi vil kaste det i Vandet." — „Nei! svarte Knud Iversen: Det strider mod vor Eed!" — „Du har Ret! sagde Rokken: I alt Fald vil jeg komme det i en Flaske, og bege denne til. Der er det vel forvaret." — „Gjør det!" sagde de Andre. Og det skete, men Herrens Dom udeblev ikke.

Tre Dage efter reiste sig en mægtig Storm, Skibet strandede paa en Sandbanke. Mandskabet kastede sig i Storbaaden, og kom lykkeligt ombord paa et til Norge bestemt Skib. Underveis tabte Skibskokken Flasken med Capitainens Testament, som han, uden selv at kjende Bevæggrunden, havde reddet. „Ead den svømme! tænkte han: Saaledes har Tilfældet løst min Eed."

Styrmanden fortalte, at hans Capitain var skyllet overbord. Da de Andre undrede dem derover, sagde han, det skete for at skaane hans Onkels Vre, og de maatte love ham, at vilde sige det samme.

Midt igjennem det velsignede Holsteen strækker en Heede sin brede Ryg, en Fortsættelse af den lyneborgske. Stille gaaer Veien over den, kun nu og da afbrudt af en Bondehytte. Farlig er denne Wei om Vinterdage, da den let tilsnees. Det var i Januar 181*, ved Aftenstid, da to Kieler Studenter vankede vildsomt om her. De havde opholdt sig for længe i Flækken Bramstedt, og maatte nu befrygte, ei før Nattens Indbrud at naae Kalktenkirchen, den næste Nattequarteer. Skjøndt Himlen var mørk, var Kulden dog bidende, saa Tobakspiberne mere end eengang gik ud. Stiltiende van-

brede de ved hinandens Side, idet de stirrede efter Vognsporet, for ei at komme bort fra den rette Vej.

„Seer Du Lyset histhenne?“ raabte omsider den Ene. — „Ja vel! Skulde vi styre derhen?“ — „Naturligt! Der maa vi jo finde Menneſker!“ De fordoble nu deres Skridt, og naaede snart en eenſom Gaard. Paa Arneſtedet blusſede en munter Ild. En meget smuk Pige bød dem venligt Godaften, og aabnede Døren til Stuen, hvor en gammel Kone ſtrax dækkede Aftensbordet for dem. Begge Muſeſønnerne lode ſig det smage ret vel i den varme Stue; da traadte den unge Pige pludſeligt i Døren, og raabte: „Moder! Hvor jeg er blevet bang! Juſt ſom jeg vil tage Kartofflerne af Ilden, ſtaaer En mig paa Skulderen, og en bekiendt Stemme ſiger: „God Aften, Anne Marie! Du er blevet en smuk Pige! Og hvem mener J det er? Ingen Anden end Peder Hanſen!“

„Peder Hanſen! ſvarte den Gamle fortrædelig: Hvad vil han?“ — „Hvad han vil, Elſe! ſvarte en dyb Stemme: Nu, det kan J vel tænke, han vil ſee, hvor det ſtaaer ſig med Jer, Moſter, og vente til Elben tøer op, ſaa ſtikker han i Soen igjen.“ — „Vi har ingen Plads!“ ſvarte hun. — „O! raabte den Fremmede: J den gamle Kone er der vel Plads til mig endnu engang, Gamle!“

Imidlertid var han traadt ind i Stuen. Det var en Ræmpſeffikſe, med rødt Anſigt, meget lyſe Haar, og ſmaa ſkarptſeende Øine. Læſeren gjenkjender allerede Skibſkøkken. Han hilſte Studenterne, ſatte ſig ved Dønen, fremtog et ſmukt Silketørklæde, og ſagde til den unge Pige: „Der, Anne Marie, Du ſkal ikke ſige, at Peder Hanſen er

kommet til Lurup, uden at have medbragt Noget til Dig."

Endnu inden Anne Marie kunde takke, sprang Kunge, den ene Student, dødsbleg op af Stolen og raabte: „Lurup hedder Gaarden her? Lurup!" — „Ja!" svarte Huusmoderen. — „Hvad gaaer ad Dig nu?" spurgte Werner, den anden Museseen. Kunge svarte ikke, men hensank i mørk Grublen. Forundrede saae alle Tilstedeværende paa ham. Omfiden brast han i lydelig og heftig Graad.

„Men min Gud, hvad fattes Dig da?" spurgte Werner endnu engang deeltagende: „Saadan har jeg endnu aldrig seet Dig! Meddeel mig Din Rummer! Eller er Du syg? Svar dog, kjære Kunge."

Kunge hedder den unge Herre?" spurgte Sømanden opmærksom. — Paa Werners Ja vedblev han: „Og er fra Altona? En Søn af den afdøde Capt. Kunge?" — „Den Gamme!" — „Nu, saa vil jeg forklare Jer Alt. Her i denne Egn er den brave Mand, hans Fader, for 10 Aar siden bleven skudt. Og her, i dette Huus, har han opgivet sin Aand."

„Gud bevares! raabte den gamle Huusmoder: Hvad veed I dog at fortælle, Peder Hansen! I Lurup, her i dette Huus, derom har jeg aldrig hørt det ringeste."

„Det troer jeg vel, Else, Du er først flyttet hid for 4 Aar siden, da Din Mand døde. Men siden har vi haft Krigen og Svensken, som Gud fordommer, tilligemed Russerne og Mecklenborgerne, have gjæstet Landet. Men Du kan forlade Dig derpaa! Jeg kom dengang fra Hamborg og gik til Eckernförde, hvorfra jeg fulgte min Capitain til Ton-

ningen, og da var Gjertningen her i frist Minde. Alt tusind Skridt herfra fandt de Manden. Han havde en affkudt Pistol i Haanden, som om han havde taget Livet af sig selv. Men det troer jeg aldrig; dertil saae han endnu i Døden altfor ærlig ud."

"Har I da seet ham, Hansen?" spurgte den unge Pige. — Han studsede ved Spørgsmaalet, derpaa svarte han: „Seet ham? Gud bevares, han havde jo været død i 3 Uger, da jeg kom herigjennem." — „Men hvoraf veed I det da saa nøie?" — „Nu, jeg har ladet mig det fortælle af Bønderfogden i Kusdorf."

Imidlertid havde Studenten fattet sig, og bad Hansen meddele sig Alt hvad han vidste. „Nei, unge Herre! svarte denne: I er en god Søn, det seer man vel, thi I har kun været et Barn da den Ulykke tilfaldt Jer Fader, og I græder endnu for ham. Det nytter Intet! Til Liv vække I ham ikke mere, men skaffe Jer kun en urolig Nat. Lad det være godt!" — „I taler ret fornuftig, Skipper! svarte Werner: Fortæl os hellere noget om Svein, og stop Jer Pibe af min Tobakspung!" — „Tak, unge Herre!" svarte Hansen, og fremtog sin Pibe, der havde et meget kunstigt Fiskebensrør. Runge betragtede det meget opmærksomt og sagde derpaa: „Just et saadant havde min salig Fader ogsaa! Han havde engang medbragt det fra Sletlandssøerne, men Ingen veed, hvor det siden er blevet af."

„Saa? svarte Sømanden, i langtrukken Tone: Hm! Mit har jeg faaet af en smuk Pige." — „Vil

„J sælge mig det Rør?“ sagde Kunge. — „Nei, unge Herre! svarte Hansen tørt. — „Jeg giver Jer en Specie!“ svarte Hiin. — „Jeg sælger Tanden gale mig ikke hvad man engang har foræret mig!“ gjennælede Sømanden fortrædelig. — „Jeg giver Jer to Specier!“ sagde Kunge. — „Nei, min unge Herre! Hvad Peder Hansen engang har sagt, derved bliver det, og nu god rolig Nat! J Rør: gentidlig vil jeg videre. Kom Else, og lys mig til Køjen!“ Den Gamle greb Lyset, og gik med ham. Werner bebrejdede sin Fedsager, at han vilde give saamange Penge for et simpelt Rør. „Jeg giver uden Betænkning min hele Bærel!“ svarte Kunge: Thi da jeg saae Røret, opsteeg den Tanke i mig, at jeg dog maaskee kunde opdage min Faders Morder, og helligt lovede jeg mig selv, ei at hvile før det er lykkedes mig, men for steds at minde mig derom, vilde jeg kjøbe Røret.“ Derpaa gik Bennerne til Hvile.

Sildigtbaagnede de; de stode op, og haabede, i Mag at kunne tilbagelægge de 5 Miil, der nu laae for dem, inden det blev Aften. Just som Kunge var gaaet udenfor et Dieblif, bragte Anne Marie Caffeen. Da hun syntes at have noget paa Hjertet, bad Werner hende aabenbare det. „Jeg har et underligt Erinde til den anden Herre!“ — „Siig mig det!“ bad Werner. — „Jeg har Noget at give ham!“ — „Noget at give ham! Fra hvem?“ — „Fra Peder Hansen!“ — „Fra Skipperen?“ — „Ja, men jeg frygter, det skal angribe Herren altfor meget!“ — „Nu, saa giv mig det til ham!“ bad

Werner: „Jeg skal rigtig besørge det, og giver Dig dette Kys til Pant!“ — „Alt! svarte hun: Jeg er slet ikke kyskelig tilmode!“ Med disse Ord rakte hun ham Piberøret, og tilføiede: „Peder Hansen lader den unge Hr. Kunge hilse; han har ikke taget fejl; Røret har virkelig tilhørt hans salig Fader. Han skal beholde det som en Erindring om Peder Hansen. Hans Faders Morder har faaet sin Straf! Guds Dom har fundet ham paa Søen!“ — „Det er høist mærkværdigt! sagde Werner: Men sig mig, Pige, hvem er den Peder Hansen egentlig?“ — „Hvem han er? En vild Krabat, men godmodig; han fornærmer aldrig noget Menneske.“ — „Men hvor Satan kommer han til det Rør? Naar man seer sig om, har han havt Haand med i Spillet ved den Ulykke!“ — „Haand i Spillet! Nei, sikkert ikke! raabte Annie Marie forfærdet: Vel har han smuglet længe i Krigens Tid, og siden er han blevet Bestindiefarer, men saa slem han seer ud, Ondt gjør han ikke.“

I dette Dieblit traadte Kunge ind, og Werner afbrød Samtalen, idet han skjulte Røret. Kort efter befandt Vennerne sig igjen paa Landeveien; Begge sysselsatte med det de havde erfaret i Eurup. Omfider brød Kunge Tausheden og sagde: „Jeg gav meget til at jeg vidste hvor den Peder Hansen er! Den Tanke vil mig slet ikke ud af Hovedet, at han er indviklet i min Faders Skjebne.“ Nu først sagde Werner ham Alt, og gav ham Piberøret, som han modtog med levende Følelse, idet han lovede, ei at hvile, før han igjen havde fundet den gaadesfulde Samfund, og udforsket Hemmeligheden.

Nogle Dage efter finde vi dem ved Maalet for deres Reise, i den Kungeste Families Kreds, i Altona. Selskabet bestod, foruden dem, af Kunges Moder og Søster, af Dennes Brudgom, som ei vil være Læserne ubekjendt, da det ei var nogen Anden end Styrmænden paa Skibet Amalia, Johan Pedersen, og en Veninde af Bruden, en smuk ung Pige, som Werner var gandske fortryllet af.

Samtalen dreiede sig om Søe-Eventyr, og da Brudgommen nys, paa Tilbagereisen fra Mexiko, havde lidt Skibbrud, bad Werner ham fortælle Historien derom. Han søgte Udflugter, og syntes ikke tilbøielig til at opfylde dette Ønske. Da Werner gjentog sin Bøn, yttrede Hiin, det vilde forbitte ham den glade Aften, da dette Skibbrud var forbunden med meget sørgelige Erindringer.

„Hvorledes det?“ spurgte Werner. — „At! faldt Kunge ham utaalmelig i Ordet: Du veed jo, en Styrtese rev hans Ønsel, Capitainen, over Bord.“ — „Min Gud! raabte Lovise, Brudens Veninde: For Deres Dine?“ — „Ja! svarte Pedersen forlegen: For mine Dine!“ — Samtalen gik nu over til andre Gjenstande. Paa Hjemveien falde det Kunge ind, at spørge Styrmænden, om han ikke kjendte Peder Hansen. Ved dette Spørgsmaal saae Pedersen forfærdet paa ham, svarte Intet, uden: „God Nat!“ rev sig løs, og var øieblikkeligt forsvunden. Forundrede gik Studenterne videre; deres Bei førte dem forbi et klartoplyst Huus, hvorfra Musik lød dem imøde. „Hvad er det?“ spurgte Werner nysgjerrig. — „Det er jo det sorte Lam! svarte Kunge: En Dandsebod, som besøges stærkt af Matroser og Haandværksvænde!“ — „Der

maa vi ind!" raabte Werner, greb Kunge ved Armen, og trak ham med sig.

Neppe vare de indtraadte før Musikken forstummede, og en Mængde Dandsgjæster styrtede dem imøde i vild Forvirring. „Hvad er her paa færde?" spurgte Werner. — „Politiet vil arrestere en dansk Matros derinde, en bomstærk Karl, men hans Kammerater forsvare ham." — „Det maa jeg see!" raabte Werner i ungdommelig Bihed. Men pludseligt blev det roligt i Salen, en anden Gæst traadte ud, og sagde: „Spektakelet er forbi; da de andre Matroser hørte, hvorfor deres Kammerat skulde arresteres, at han nemlig var mistænkt for, paa Søen at have ombragt sin Capitain, opgave de strax al Modstand. Der komme de allerede!"

Til desto bedre Forstaaelse maa vi her indskyde følgende Breve:

Johanna Kunge til sin Broder, Student
Kunge i Kiel.

Altona, 30te Januar 181*.

Med et bedrøvet Hjerte, kjære Broder, tilskriver jeg Dig disse faa Linier. Tænk Dig min Jammer, Henrik, Dagen efter Din Afreise kom Johannes slet ikke til os. Moder lod spørge til ham, og nu kan Du tænke Dig min Angst, da Budet kom tilbage med den Efterretning, at han i Morges i al Stilhed var bleven arresteret af Politiet, og bortført til Lønningen. Kort efter bringer en Politibetjent mig et Par Linier fra ham, hvori han beroliger mig med den Forsikkring, at Alt snart vil opklare sig, og at de Undersøgelser, som i Løn-

ningen ere indledte, angaaende Amalias Skibbrud, ere uden Fare for ham. Saaledes forgik nogle Dage i grændseløs Angst. Moder erklærede, at hvis Johannes ikke retfærdiggjorde sig aldeles, kunde jeg aldrig vende hans. Og jeg har dog Johannes saa kjær; jeg kan ikke løsrive mig fra ham, om han end havde begaaet en Dødsynd. I dette Dieblis afbrydes jeg af vor Formynders, Hr. Wilken, han fortæller, at Capt. Lundqvist ikke er bleven skullet overbord, men at hans Matroser have ombragt ham. Johannes er vist gandske uskyldig deri. Kjære Henrik, Du er Tønningen saa meget nærmere, reis selv derhen, og see at faae Johannes i Tale. Spørg ham i mit Navn, hvorledes Alt forholder sig, og udriv mig af min Angst. Johannes er sikkert uskyldig! Men Frygten kan let forvirre ham. Med Dig kan han overlægge Alting ordentligt, og Du kan raade ham, hvad han skal sige i Forhøret, thi Du studerer jo Jura og veed det bedre. Svar mig saasnart som muligt, og adresser Dit Brev til Lovise, hun veed Alt og er taus som Graven. Lev vel, min gode Henrik.

Din troe Søster

Johanna.

*

*

*

**Stomagermester Mathias Aborre til den forhenværende Skibskof Peder Hansen
i Tønningens Arrest.**

Altona, den 15de Febr. 181*.

Kjære Fætter og Broder, i Christo Jesu! Herrens Fred være med Jer og med os Alle! Herrens Lys oplyse Jer og os Alle! Amen! Eders Brev, Kjære Fætter, hvori I melder mig, at I sidder arresteret i Tønningen, fordi I er anklaget for at have Deel i Mordet paa Capt. Lund-

qvist, der i sin Tid vandrede blandt Synderne, og sad i Spotternes Sæde, er mig rigtig tilhændekommet pr. post, og jeg har i vore nuværende flette Tider udlagt 7 fl . i Porto derfor, som jeg har noteret Eder til Last, og i sin Tid nærmere skal anføre i vor Afregning, thi Keiserens hvad Keiserens er og Guds hvad Guds er. Enhver sit! I skriver, Kjære Fætter, at jeg skal sende Jer de 90 Mk. som jeg har i Forvaring for Jer, men derfra gaaer, Kjære Broder i Christo, 1 Mk. 8 fl . for Laarepersen, som jeg har kjøbt til Jer, samt 4 fl . for Bindet, og 7 fl . i nysmelbte Postporto. Resten ligger rede til Udbetaling, og jeg sendte Eder dem gjerne øieblikkeligt, hvis det ei stred mod mine fromme Grundsætninger. Jeg syndede hvis jeg i denne Tid sendte Jer Pengene, at I dermed kunde pleie Jeres syndige Legeme. Olig Forargelse være langt fra mig! Hvo sendte vor Herre Penge i hans Fængsel? Nei, Kjære Fætter, Pengene sender jeg Jer ikke. Er I virkelig saa stor en Misbæder som I anklages for, saa syndede jeg, thi I vilde maaffee bruge dem til at unddrage Jer den strafsende Retsfærdigheds verdslige Arm, eller I vilde spire dem op, og fare heden som en endnu større Misbæder. Men er I uskyldig, saa sender Gud Jer denne Straf for Eders andre forborgne Synder, og jeg tør ikke foregribe ham. Fast og beed, at Djævelen maa vige fra Jer, og de Kjære hellige Engle drage ind i Jeri syndige Legeme, og rense det, og feie det; og berede det til en Bolig for den rene Aand. Naar I da kommer tilbage som En, der er befunden retfærdig for Herren, saa skal I faae Jeres Penge. Men jeg frygter, jeg frygter, at Djævelen er kommet over Jer, og at I kun forlader Jeres Fængsel, for at vandre ind i det evige Himmerige, hvor de Kjære Engle sidde ved Guds høire Haand, og den Fromme finder sin Plads i Abrahams Skjød. Men

er I en saadan Misbæder og Menneskemorder, som den Herre Zebaoth i Brede har vendt sit Ansigt bort fra, saa tør jeg ei heller have videre Samfund med Jer, men skal, for at stille mig ved Alt, hvad der angaaer Jer i dette jordiske Liv, aflevere Pengene til Forstanderen for vor hellige Klub. Jeg sender Eder her, min Kjære Fætter og Broder i Christo, nogle opbyggelige Skrifter af vor Broder Hetting, Farversvend. Opbyg Jer ved deres Læsning, og læs dem for Jeres Medarrestanter, at ogsaa de kunne afvende deres Gemyt fra det Onde. Mind Jeres Medfange, Jacob Rohloffsen om, at han endnu skylder mig for et Par Baggstikker, thi han vilde ikke kunde bære roligt, hvis han gik ud af Verden i et Par Støvler, hvorpaa han havde bedraget mig for Baggstikkerne. Lev vel, Kjære Fætter og Broder i Christo Jesu! Herrens Fred være med Jer og med os Alle; Herrens Lys oplyse Jer og os Alle!

Eders uværdige Broder
Matthias Aborre,
Stomagermester og Medlem af den
hellige Klub i Altona.

Student Runge til sin Søster Johanna.

Lønnen, i Februar 181*.

Dette Brevs Overskrift viser Dig, min gode Søster, at jeg strax har opfyldt Dit Ønske. Desstoværrer kan jeg kun meddele Dig lidet Trøsteligt, thi jeg frygter, at Moder, som Sagerne nu staae, aldrig vil samtykke i Din Forbindelse med Pedersen. Med stor Møie fik jeg Tilladelse at besøge ham, og fandt ham selv mod mig ordnappere end sædvanligt. Da jeg sagde ham, at jeg efter Dit Ønske var reist til ham, traadte Taarer i hans Øine, og han sukkede dybt. Men da jeg nu bad ham aabenbare, paa

hvad Maade han var indviklet i hiin fatale Historie, svarte han mig : „Har Du mig kjær, saa spørg mig ikke, eet eneste uoverlagt Ord af mig, kan gjøre en heel Familie ulykkelig.“ Han medgav mig indlagte Linier til Dig. Her i Tønningen ere de underligste Nygter om Sagen i Omløb. Kun Saameget har jeg udforsket : Capt. Lundqvist skal have været et meget slet Menneſke. I den engelske Krig har han ladet sig bruge som Spion; siden har han givet sig af med at smugle, og Folkene paa Skibet Amalia har han skændig behandlet. Disse lagde omsider Haand paa ham, men tillode ham dog at gjøre sit Testament, hvilket de sat i en Glaske og kastede i Søen. Glasken fandtes af et andet Skib, og Testamentet sendtes til Nhederen Julius Torsten. Neppe havde Denne læst det, før han anmeldte Mordet for Retten, hvorpaa Skibsmandskabet, som var adspredt hist og her, blev arresteret. Torsten havde nemlig med Capitainen aftalt visse Tegn, hvorefter, i Dennes Indberetninger, kun visse Ord havde Betydning. Ifølge dem lyder Testamentet saaledes : „Jeg, Jens Lundqvist, Capitain paa Amalia, er ombragt den 16de Juni 181*, af Matroserne Jacob Rohloffsen, Wilhelm Knudsen, Skibskøkken Peder Hansen og Knud Iversen. Hr. Julius Torsten beder jeg Klage for Retten, Styrmanden Johan Pedersen har ingen Deel i Gjerningen.“ Saaledes forholder Sagen sig; sikkert vil Du strax frikjende Din Ven, og det gjør Enhver. Men hvad man undres over er, at han saa haardnakket fortaug Lundqvists Død, og overalt fortalte, at han var skyllet overbord. Lev vel kjær Søster, og græm Dig ikke.

Din troe Broder,

*

*

*

Johannes Pedersen til Johanna Runge.

Din Broder fortæller mig, at Du ængster Dig saameget for mig, min elskede Pige. Hvortil det? Du kan dog ikke tænke Slet om mig. Du kjender mig, og saalænge Dit Hjertelag bliver uforandret, kan Intet adskille os. At jeg ikke taler, ikke vil, ikke tør tale, maa Du tilgive. Havde jeg virkelig en Hemmelighed, saa tilhørte den jo ikke mig, just fordi det er en Hemmelighed. Tiden vil aabenbare Alt. Evig Din

J. P.

Johannes Moder havde givet den arme Pige et Fjerdingaars Frist. Da denne forløb, uden at hendes Brudgom blev fritkjendt, skulde hun skriftligt slaae op med ham. Med skjælvende Haand skrev hun det uslykkelige Brev, men i Randen tilføiede hun: „Kan jeg end aldrig worde Din, tro bliver jeg Dig dog indtil Døden, og havde Du end myr: det Din Onkel, saa er jeg jo dog Din Trolovede, og kan ikke bryde mit Ord.“ Da Pedersen læste dette Brev, blev han afvejlende rød og bleg. Pludseligt lyste en Straale af den rene Glæde i hans Ansigt og han raabte: „Jeg takker Dig, Gud, Du viser mig den rette Vej; jeg tier, det maa gaae som det vil!“

Den rettlige Undersøgelse blev stedse mere forviklet; alle de anklagede Matroser bleve konsequent ved deres Udsagn, at Capt. Lundqvist havde aflagt sig selv, efter at have givet dem hiint Testament.

Werner og Runge havde imidlertid fuldendt deres Studeringer, og vi finde dem, efter nogle

Maaneders Forløb, i Tønningen, hvor Werner begyndte sin Praxis som Advocat, og Kunge er ansat som Justitssecretair. Den høiere Embedsmand, som skulde lede Undersøgelsen, blev pludseligt syg, og bad derfor Kunge inquirere angaaende nogle Punkter. Peder Hansen førtes ind. „Hvor kommer J her, unge Herre?“ spurgte han bestrøget. — „Du skal kun svare, ikke spørge!“ faldt Slutteren ham i Ordet: Det er Hr. Justitssecretairen; han skal forhøre Dig.“ — „Han?“ sagde Fangeren grublende, og tilføiede derpaa; „Op skriver J da Alt hvad jeg siger Jer, Hr. Kunge?“ — „Naturligvis!“ svarte Denne. — „Selv om det angaaer Jer egen Fader?“ — „Selv da!“ — „Nu maa jeg tale! tog Rokken Ordet: Nu vil jeg Intet fortælle mere. Lad Slutteren gaae ud! Jeg vil aabenhare Jer Alt. Hvor jeg er født, vedblev han derpaa, hvor gammel jeg er, og deslige, det have Herterne allerede noteret. Men de vide ei, at jeg 1807 løb bort af den danske Søetjeneste, og gik til Engellænderne, fordi jeg i Kjøbenhavn var kommen i en ulykkelig Strid med en Holmens Matros. Da begyndte Krigen, og den Fregat hvorpaa jeg var, seilede med de andre Krigsskibe mod Kjøbenhavn. Jeg maatte fægte mod mine Landsmænd. Menda nu den herlige Stad bombarderedes Dag og Nat, og en stolt Bygning efter en anden gik op i Flammer, tusindgange fordømte jeg da den Stund, hvori jeg havde besluttet at tjene mod det røde Flag med det hvide Kors. Efter Kapitulationen maatte jeg iland med En af vore Lieutenanter; da saae mig hiin Holmens Matros; med quæstet Arm bragtes han forbi mig til Hospitalet, men han spyttede ad

mig da han saae mig med Engellænderne. Det
 piinte mig frygteligt, og jeg tog fort efter min Af-
 sked. Men nu kunde jeg ingen Hyre saae; en Tid
 lang flakkede jeg om i det Holsteenske, og efter Vin-
 trens Forløb begav jeg mig paa Reisen til Ham-
 borg. Underveis traf Capt. Lundqvist mig. Han
 vidste, at jeg havde tjent hos Engellænderne, thi
 han havde ageret Spion under Blokaden. Han tog
 mig i sin Tjeneste, og jeg troede ham i Begyndel-
 sen, men snart saae jeg, at han kun vilde bruge
 mig som et Redskab for sine flette Hensigter. Væg-
 rede jeg mig, saa truede han at angibe mig, at jeg
 havde tjent Sjenden. Saa maatte jeg vel lyfste
 ham, thi Livet elskede jeg, fordi jeg elskede en Pige
 som dog — dog, det hører ikke hid. Vi opholdte
 os nu en Tidlang i Altona, og Capt. Lundqvist
 omgikkes dengang meget med Eders salig Fader.
 Han havde just ingen Hyre, thi man troede ham,
 som en Svensker, ikke ret. Eders Fader forskaffede
 ham en Capitainspost paa en Grønlandsfarer, men
 han behandlede Folkene saa skjændigt, og indlod sig
 i saamange Bedragerier, at han kun med Møie
 undgik Lovens Straf. Eders Fader krænkede han
 meget, og Denne truede tidt, at bekjendtgjøre
 visse Beviser imod ham, som han havde ihænde.
 Da traf det sig, at der i Tønningen søgtes en Ca-
 pitain for en Vestindiefarer, og Lundqvist var paa
 Balget dertil. Neppe hørte Eders Fader det, før
 han begav sig paa Veien for at hindre hans An-
 sættelse. Lundqvist saarer det at vide, han reiser
 efter ham, og i Uelzburg træffe de hinanden. Eders
 Fader skjuler ikke sit Forsæt, og rider videre, efter
 en lang Strid med ham. Da spørger Lundqvist,

hvad jeg vil have for at passe Capt. Runge op
 paa Heden mellem Lurup og Kalttenkirchen, og ihjelslaae
 ham der. „For et Mord skal Gud bevare mig!“ sagde jeg.
 Han saae paa mig, og da han mærker det er mit Alvor,
 svarer han: „Du er en Nar! Jeg vilde kun prøve Dig.“
 Derpaa befaler han mig at tøve i Uelzborg, han
 vil imidlertid gjøre en Afstikker til Bremstadt, og
 derfra reise til Neumünster, hvor han vilde vente
 mig. Han laaner en Hest af Verten og rider bort.
 Først havde jeg i Sinde at forlade Uelzburg næste
 Aften, men om Natten kan jeg ikke sove, jeg maa
 afsted. Kloffen 3 om Morgenens begiver jeg mig
 paa Wejen. Undervejs finder jeg Piben, som jeg har
 foræret Eder, og som tilhørte Jeres salig Fader.
 Jeg vidste ikke hvo der havde tabt den; men da jeg
 kom til Lurup saae jeg Alt i stort Oprør, og Eders
 salig Fader ligge ihjelskudt i Stuen, hvorhen de hav-
 de bragt ham. Jeg blev sat fast og bragt til Kal-
 tenkirchen, men strax efter frigiven. J kan tænke
 Jer min Skræk, da jeg fandt Eders Faders Navn
 paa Piben. Jeg bortkastede Hovedet og beholdt kun
 Røret. I Neumünster hørte jeg, at Capt. Lund-
 qvist havde ventet en heel Dag paa mig, men at
 han derpaa var reist videre til Tønningen. Jeg
 reiste efter, og da jeg traf ham igjen, maatte jeg
 fortælle ham hvad jeg vidste om Mordet. Jeg be-
 tragtede ham skarpt derved, men han forandrede ikke
 en Mine. Lundqvist blev nu Capitain paa Ve-
 stindiefarerne, og jeg blev hos ham som Skibskok.
 Vi gjorde et Par Reiser, vare ogsaa et Par Gange
 hemmeligt i Engelland, og Alt gik godt. Han æg-
 tede en Pige af anseet Familie, og tog sin Søster-
 søn Pedersen til sig. Sine Følk behandlede han

slet som tilforn; dog havde jeg det gandske taaleligt
 hos ham. Nu traf det sig før den sidste Reise, at
 han maatte til Hamborg endnu en Gang, og tog mig
 med sig. I Uelzburg overnattede vi igjen, og da
 hele Huset var fuldt, maatte jeg sove i samme Stue
 som han. Ved Midnatstid vaagner jeg; Maanen
 skinner mig lige i Ansigtet. Lundqvist staaer for
 mig, og siger paa Svensk: „Saa, Du fordømte
 Runge! Nu har jeg givet Dig Din Ræst!“ Derpaa
 springer han, med et mægtigt Sæt, som om han
 sprang paa Hesten, i sin Seng, og kaster sig urolig
 hid og did. Nu var det mig klart, at ingen An-
 den end ham havde ombragt Eders salig Fader.
 Underveis grublede jeg, hvad jeg skulde gjøre. An-
 gav jeg Alt, og overbevistes han ikke, var jeg for-
 loren. Da fører Tilfældet mig i Altona til en klog
 Skomager, som hører til en seperatistisk Sect. Jeg
 indlader mig i en Samtale med ham, og han fører
 mig til Sectens Tempel, hvor han, i en Tale ud-
 vikler, hvorlunde Gud har givet os Magt til, at
 straffe Syndere, som Lovens Arm ikke kan naae.
 Det huede mig ret, skøndt Hr. Pastoren, som i mit
 Fængsel har besøgt mig, har bragt mig paa bedre
 Tanker. Vi reiste tilbage, og stak i Søen, for at
 seile til Veracruz. Paa denne Reise vilde jeg fast
 overbevise mig, om Lundqvist havde dræbt Eders
 salig Fader. Han fortalte mig ofte, at dette var den
 sidste Reise han gjorde med fremmed Skib; den næ-
 ste vilde han gjøre med sit eget, og saa skulde jeg
 faae det Godt hos ham. Siden fortalte han mig,
 at han i Hamborg havde assureret Amalia meget
 høit, og det var slet ingen Skade om Skibet gik til
 Grunde, saa skulde jeg ogsaa faae min Part af Ge-

vinsten. Halvt om halvt mærkede jeg hvad han vilde. I Veracruz døde vort halve Mandskab af den sorte Feber, og en Matros, som endnu ikke var død, fastede han i Søen. Nu rykkede han frem med sin Plan; vi skulde bore Skibet i Søen, saasnart vi havde forladt Veracruz, og redde os i Storbahnen. Nu tyktes mig Maalet fuldt. Jeg opbragte Matroserne imod ham, og vi fastede ham overbord. Styrmanden har ikke den mindste Deel i Gjerningen, saasandt jeg haaber, at den gode Gud ei vil straffe mig, fordi jeg har skaffet slig en Hund ud af Verden." — Tilfreds, næsten glad, lod Peder Hansen sig, efter denne Bekjendelse, føre tilbage til Tængslet.

Runge bar strax Protokollen til sin Foresatte. Derpaa opsogte han sin Ven Werner, for at meddele ham hvad han havde erfaret.

Begge forsoiede sig til Pedersen. Neppe saae Denne dem før han tilraabte dem: „J komme for at bringe mig til at tale, men skjøndt det koster mig min hele Livslykke, tie maae jeg dog," — „Utaalmodige! svarte Werner: Saa hør dog først!" Han meddeelte ham nu Peder Hansens Bekjendelser. Forundret hørte Pedersen derpaa, og hans Ansigt blev stedse klarere. Da Fortællingen var endt, sank han bedende paa Knæ. „Nu har Gud løst alle mine Tvivl! sagde han derpaa: Saa hører da hvorfor jeg taug. Min Onkel har taget mig som et faderløst Barn til sig; han har ladet mig opdrage, og altid behandlet mig vel. Efter hans foregionne Selvmord fandt jeg blandt hans Papirer en Afskrift af Skibets høie Assurance, med den Bemærkning, at

Originalen var nedlagt der og der. Jeg ahuede hans Hensigt, thi han havde engang i Spøg yttret noget lignende for mig. Saalænge jeg var blandt Matroserne, maatte jeg tie for min egen Skyld; paa det faste Land maatte jeg gjøre det for hans Families Skyld, thi hans Vre og Formue ønskede jeg at redde. Det Første er nu umuligt, men det Sidste ei. Thi Amalia er gaaet tilgrunde ved Guds Tilfikkelse, ei ved Menneskesynd. Der har I Grundene for min Tausshed, og jeg havde vedblevet at tie, om end evigt Fængsel havde ventet mig."

Kun Lidet staaer endnu tilbage at fortælle. Matroserne bleve henrettede, som Myttere, og rosligt af dem Alle gik Peder Hansen til sin Død. Endnu sees deres Hoveder paa Stagerne ved Retsstedet; Tiden har bleget dem. Rædsomt see de ned til Vandreren, der i Maanekinneth vanter hen ad den eensomme Markvei, og han fordobler sine Skridt for at tabe den grædelige Gjenstand af Sigte.

W. L. B. Wolff.

Napoleon i Negligee.

(Udtog af Constants, hans Kammer tjeners, Memoirer.)

Napoleons Høide beløb 5 Fod 2 L. 3 Linier; Halsen var noget kort, Skuldrene lidet indtrukne, Brystet bredt, ikke haarrigt; Laar og Lægge særdeles velproportionerede, Fodderne smukke, gandske frie for Liigtørne, Armene faste, velformede, Hænderne beundringsværdig skønne. For Neglene bar han, som for sin hele Person, den største Omhu, dog uden Affectation. Stundom beed han i Neglene, naar han enten var utaalmodig eller fordybet i Forretninger. Naar han arbejdede eller tænkte over noget, havde han en egen Bane, som han beholdt hele sit Liv tilende, han trak nemlig hyppigt og i korte Mellemrum paa den høire Skulder, hvilket Mange, der ikke kjendte hans Bane, ansaae for et Tegn paa Utilfredshed og Misbilligelse, skøndt han selv slet ikke vidste noget deraf. En meget mærkkelig Omstændighed er det, at Reiseren aldrig følte sit Hjerte slaae. Mere end eengang lod han Hr. Corvisart og mig lægge Haanden paa hans Bryst; aldrig følte vi den ringeste Pulsation. Reiseren spiste meget hurtigt, og sad neppe 10 Minuter ved Bordet. Frokosten indtog han i Almindelighed eensom, uden Serviet; gjerne brugte han sine Hænder istedetfor Gaffelen, endog istedetfor Skeen. Man sørgede for, at de Retter han foretrak, stode i hans Nærhed; han tog for sig deraf paa den udsøgte Maade, og dypede sit Brød i Saucen, hvorpaa de samme Retter ligesuldt bodes omkring.

Hans Livet var et Slags Hønsesfricassee, som ved ham har faaet Navn af Marengo-Høns. De sim- pleste Retter vare ham de kjæreste, men i Henseende til Brod var han meget vanskelig. At han drak for megen Caffé, er ikke sandt; vel kunde han stundom, naar han havde meget travlt, i Tanker drikke to Kopper efter hinanden, men aldrig befandt han sig vel derefter. Ofte drak han Cafféen kold, enten uden Sukker eller med formeget Sukker. For at forebygge slikt paatog Keiserinde Josephine sia selv at skjenke hans Caffé, og Marie Louise fulgte dette Exempel. Keiseren holdt ikke meget af Vin, og var en slet Kjender deraf. — Der gives vel saa som jo have hørt tale om de store Forsigtighedsforholdsregler, Keiseren skal have truffet for ei at vordet forgiven. Det er opdigtet Altsammen. Keiseren dreb snarere sin Godtroenhed altfor vidt. Det havde været det letteste af Verden, uformærkt at komme Gift i hans Mad, men hans Betientes Hengivenhed og Trofskab oversteg al Beskrivelse. Hans Bane, at svise altfor hurtigt, voldte ham tidt de heftigste Mavesmerter. Engang kaldtes jeg til ham, og fandt ham, saa lang han var, udstrakt paa Gode- teppet, som han altid pleiede, naar han ikke befandt sig vel. Josephine sad hos ham, og den Syges Hoved laae paa hendes Knæ. Han stønnede og bandede skifteviis, thi dette Onde bar han med mindre Standhaftighed, end tusinde andre og lange større som Livet i Felten bringer med sig, og Arcolas Helt, der havde vovet sit Liv i saa mange Slag, viste sig her utaalmodigere end et Barn. Keiserinden trøstede ham saagodt hun kunde. „Constant! tilraabte hun mig; Skynd Dem! Keiseren behøver

Dem! Lav Thee til ham!" Neppé havde Keiseren druffet tre Kopper, før Smerten tog af; Hovedet lod han hvile i Keiserindens Skjød, og hun streg ham med den hvide runde Haand paa Bryst og Vande. „Besfinder Du Dig bedre? Vil Du ikke ligge lidt paa Sengen? Jeg bliver med Constant hos Dig.“ — „J Sandhed, en rørende Omhed!

Ved Beleiringen af Toulon i Aaret 1793, da Keiseren kun var Artillerieoberst, dræbtes en Kanoner ved Siden af sit Feltstykke. Buonaparte ladede nu selv Kanonen adskillige Gange. Men den faldne Artillerist havde haft et meget ondartet Udslet, som smittede Keiseren, og først efter adskillige Aars Forløb mistede han det. I samme Beleiring havde han faaet et Bajonetsstik i det venstre Laar, og tidt har han viist mig Arret deraf. Det Saar som han ved Regensburg fik i Foden og som bragte hele Armeen i Allarm, efterlod ei engang et Spor. Vi vare omtrent 1200 Skridt fra Regensburg, og Keiseren, som saae Østerrigerne flygte, troede Bataillen endt; pludseligt vender han sig til Marskalk Berthier med det Udraab: „Jeg er saaret!“ Og samme Dieblis segnede han ned i en siddende Stilling. Ruglen havde streifet Hælen. Paa dens Kaliber saae man, at den hidrørte fra en tyrolsk Skytte. Man kan tænke, hvilken Skræk der greb Keiserens Omgivelse. Støvlen blev affskaaren og Saaret forbunden. Trods den endnu meget heftige Smerte, vilde Keiseren ikke tillade, at man hentede ham en anden Støve, men for at skuffe Fienden og berolige Hæren steg han tilhest, galopperede bort med sit hele Følge, og fløi igjennem alle Linier.

Keiseren havde en uovervindelig Modbydelighed mod Medicin. Om han end aldrig gif saa silbig tilsengs, maatte jeg dog hver Morgen træde ind i hans Børrelse mellem 7 og 8. Hvergang spurgte han om Veiret. Ofte beklagede han sig over at han saae saa daarlig ud. Stundom forlangte han et Speil, og tilstod efter at have beseet sig deri, at han kun havde villet have mig til Bedste, og at han befandt sig gandske vel. Han tog sine Journaler, spurgte om deres Navne som ønskede Andelssents, og underholdt sig med En og Anden. Kom Corvisart, traadte han ind uden at lade sig melde. Keiseren morede sig da med at angribe Lægekunsten. Han kaldte den et blot Gjætterier, og paastod at alle Læger vare Quakksalvere. Doctoren gav aldrig efter, naar han havde Ret, Keiseren barberede sig imidlertid, og glemte tidt, at Skjægget endnu sad paa den ene Side. Jeg gjorde ham opmærksom derpaa, han loe og fuldendte Arbeidet. Efter at være staaet op drak Keiseren gjerne en Kop Thee. Undertiden gif han fra Sengen i Bad, hvor en Secretair maatte forelæse ham Depescher og Aviser. For Toiletten bar Keiseren om Sommeren hvide Piquees Beenflæder og en Sloprok af samme Stof. Om Vinteren Pantalons og Sloprok af Mulum. Hans Hovedbedækning var et Stykke Madras, sammensyet foran, og med begge Ender nedhængende over Nakken. Hver Aften tog han selv denne Hovedpynt paa, og det er unægteligt, at den klædte ham ubeskrivelig stygt. Naar han steg op af Badet, maatte man række ham en anden saadan Hue, thi den han bar, var gandske vaad af hans uophorlige Vadsken i Vandet. Derpaa begyndte han sit Toilette. Ved

Barberingen betjente han sig i Begyndelsen af et i Binduet hængende Speil; men han traadte det saa nær, og indsæbede sig saa umaadeligt, at Speil, Runder, Gardiner, Toilette og han selv oversvømmedes deraf. De til Keiserens Livtjeneste hørende Personer traadte sammen for at raadslaae om de Midler hvorved saadan Ulempe bedst lod sig afhjælpe, og det blev besluttet, at Rustan skulde holde Speilet for Hs. Majestæt, og dreie og vende sig, Alt som det var fornødent. Derpaa vaskede Keiseren Ansigt og Hænder; jeg astog hans Flonels Gilet samt hans Skjorte, og børstede ham over Legemet med en fin Silkebørste. Siden maatte jeg gnide ham med Eau de Cologne, hvoraf der medgik meget til denne Brug, som han havde optaget i Orienten. Nu maatte jeg hjælpe ham lette Flonels eller Cassimirs Sokker paa, hvide Silkestrømper (aldrig bar han andre), Underbuxer af meget fint Lærred, og derover snart Beenklæder af hvidt Cassimir med bløde Rytterstøvler, snart tætsluttede Pantalons af samme Stof og Farve med smaae engelske Støvler som gik til Læggene, og vare besatte med gandske smaae Solsporer. Derpaa isorte jeg ham igjen hans Flonels Gilet og hans Skjorte, gav ham en tynd Musselins Krave og et sort Silke Halsbind paa, endeligen en Vest af hvid Piquee, og en Jagt: kjole eller Grenadeeruniform, dog hyppigst den første. Efter fuldendt Toilette overrakte man ham hans Lommestørklæde, hans Tobaksdaase og en lille Skildpaddes Væske fuld af finstaaet med Annis bestrøet Sukkertræ. Man seer heraf, at Keiseren lod sig paaflæde fra Top til Taa; selv rørte han ikke en Finger, men lod sig gandske behandle som et Bårn,

og befattede sig imidlertid med sine Forretninger. Til sine Tænder brugte han Tandstikkere af Buxbom og en med Opiat vædet Børste.

I det huuslige Liv var Keiseren næsten altid munter, elskværdig; han underholdt sig med sine Betjente, spurgte om deres Familie, deres Anliggender, stundom endog om deres Forlystelser. Naar hans Toilette var endt, forandrede hans Ansigt pludseligt; han blev alvorlig, tankesuld, og viste sig igjen som Keiser. Man har paaستاet, at han ofte slog sine Tjenere; det er usandt. Kun een eneste Gang har jeg seet ham gjøre det, og i Sandhed, de Omstændigheder som foranledigede det, og den Opreisning som fulgte derpaa, tillade os vel at holde ham sligt tilgode. Det var Morgenens efter Marskalk Lannes's Død. Keiseren var dybtgreben, og havde ved Toiletten ikke talt et eneste Ord. Neppe var han paaflædt, før han forlangte sin Hest. Et ulykkelig Tilfælde vilde, at Jardin, hans første Piqueur, ei var i Stalden, da der blev sadlet, og Staldknægten lagde et fremmed Bidsel paa Hesten. Neppe sad Keiseren i Sadelen, før Dyret steilede og slog Rytteren af. Jardin kom just til, som Keiseren ærgerlig stod op, og i det første Anfald af Vrede slog han ham med Bidsken i Ansigtet. Jardin fjernede sig, fortvilet over en Behandling hvortil han ikke var vant. Nogle Timer efter var Overstaldmester Caulincourt allene hos Keiseren og skildrede ham Jardins Krummer. Keiseren beklagede sin Hestighed, lod Piqueuren kalde, talte naadigt med ham, og lod ham udbetale en Gratification af 3000 Fr.

Aaret 1804, der var saa hæderfuldt for Keiseren, blev ogsaa et af de kummerfuldeste for ham. Det sømmer sig ei, at jeg bedømmer saa store Tildragelser; jeg fortæller kun hvad jeg har seet og hørt. Den 21de Marts 1804 (samme Dag som Hertugen af Enghien blev skudt) traadte jeg tidligt ind i den første Consuls Bærelse. Jeg fandt ham med Hæanden under Kinden; hans Mine var mørk, hans Farve bleg. Da han saa mig, satte han sig op, før nogle Gange med Hæanden over Panden, og sagde: „Constant! Jeg har Hovedpine!“ I det han med Hefstighed fastede Overdynen af sig, tilføiede han: „Jeg har sovet ret elendigt!“ Han syntes meget takfuld, og saa ret lidende ud. Medens jeg klædte ham paa talte han ikke et Ord. Ingen var i hans Bærelse uden Ruxtan og jeg. Samme Dieblik jeg, efter fuldendt Toilette rakte ham hans Daase, hans Lommeørklæde og hans lille Bonboniere, gik Døren pludseligt op, og vi saa hans Gemalinde træde ind i sin Morgendragt, med forstyrrede Træk og taarefulde Øine. „Hertugen af Enghien er død! raabte hun: O, min Ven, hvad har Du gjort!“ Hulkende sank hun derpaa i Consulens Arme. Denne blev bleg som Døden og sagde, ubeskrivelig bevæget: „De Ulykkelige have hastet altfor meget!“ Derpaa gik hun ud, og grædende støttede Josephine sig ved ham.

I Bologne, som overalt, vidste Keiseren ved sit Maadehold, sin Retfærdighed og sin Hvimodighed at vinde Alles Kjærlighed. Dog flagede man engang over ham. Han var uretfærdig og Marsag i megen Ulykke. Jeg vil fortælle den sørgelige Begivenhed. En Morgen steg han til Hest, og bekendtgjorde, at

han vilde mønstre Søetropperne. De Skibe, som dannede Embossage-Linien fik Ordre til at forlade deres Position, fordi han vilde foretage Mønstringen i aaben Sø. Han reed med Rustan til sin sædvanlige Promenad, og yttrede det Ønske, at Alt maatte være beredt ved hans Tilbagekomst. I hans Fraværelse meldtes hans Ordre for Admiral Bruix, og Denne svarte med sin uroffelige Koldblodighed, det gjorde ham ondt, men Mønstringen kunde ikke finde Sted i Dag. Skibene bleve altsaa liggende. Ved sin Tilbagekomst spurgte Keiseren om Alt var færdigt; man sagde ham hvad Admiralen havde svareret. Man maatte gjentage dette Svar, til hvis Tone han ei var vant. Admiralen blev hentet, og kom strax, dog, efter Keiserens Ønske, ikke hurtigt nok, hvissaarsag Denne gik ham imøde. Generalstaben fulgte og stille sig taus omkring ham. Hans Dine lyste. „Hr. Admiral! spurgte han opbragt: Hvorfor har De ikke udført min Ordre?“ — „Sire! svarte Admiralen, med ærbødig Fasthed: En frygtelig Storm er nær! Deres Majestæt vil kunne see det saavel som jeg. De kan ei ville, til ingen Nytte, at exponere saamange brave Folks Liv!“ — Luften var lummer, og alt hørte man Bølgerne larme i det Fjerne, — „Herre! svarte Keiseren, stedse vredere: Jeg har givet Ordre; endnu engang, hvorfor har De ikke udført den? Folgerne angaae mig allene! De adlyder strax!“ — „Sire! Jeg adlyder ikke!“ — „Herre! De er uforstammet!“ Og med truende Bevægelse traadte Keiseren, der endnu havde Ridestaven i Haanden, mod Admiralen. Denne traadte et Skridt tilbage, lagde Haanden paa sit Kaardestæfte, og sagde blegnende: „Vogt Dem,

Sire!" Alle Omstaaende vare grebne af Forsærdelse. Ubeværgelig stod Keiseren en Stund med oploftet Haand, seende stift paa Admiralen, der ikke rørte sig af Stedet. Omfider kastede Keiseren sin Vidst paa Jorden, Bruix tog Haanden fra sin Kaardeknep, og ventede stiltiende Resultatet af dette rystende Optrin. „Hr. Contreadmiral Magon! sagde Keiseren: De lader diebliffelig de af mig befalede Maneuvres udføre. Hvad Dem angaaer, Herre! vedblev han, idet han igjen vendte sig til Admiral Bruix: Inden 24 Timer forlader De Boulogne, og gaaer til Holland!" Strax fjerndede Keiseren sig; nogle Officerer, men gandske Faa, trykte Admiralens Haand. Imidlertid lod Admiral Magon gjøre den af Keiseren befalede Bevægelse. Reppe vare de første Anstalter truffne, før Havet frembød et skræffeligt Syn. Der reiste sig et Uveir, og Stormen rev Skibene fra hinanden. Alt hvad Admiralen havde forudseet gif i Opfyldelse. Fortrædelig, med høiet Hoved og forsklagte Arme, gif Keiseren om ved Stranden; da hørtes pludseligt et frygteligt Skrig. Over 20 Kanoneerslupper, besatte med Soldater og Matroser, vare kastede mod Kyssen, og det med Bølgerne kæmpende Mandskab raabte om Hjelp, som Ingen kunde give. Da sprang Keiseren selv i en Redningsbaad. Forgjæves vilde man holde ham tilbage. „Jeg maa redde dem!" raabte han. I et Dieblit var hans Baad fuld af Vand, Bølgerne skyllede derover, og Keiseren blev gjenneemblødt. En endnu stærkere Bølge havde nær kastet ham selv overbord. Han tabte sin Hat. Nu sprang Alle, Officerer, Solda-

ter, Matroser og Borgere i Schalupper og søgte at redde. Men det lykkedes kun Faa, og næste Morgen saaes over to hundrede Liig, tilligemed Napoleon's Hat, kastede paa Stranden.

Uvindeligt Heltemod i den store Age.

Anekdoter af den sidste franske Revolution.

Utallige ere de Træk af Heltemod, som hine mindre Dage, den 27de, 28de og 29de Juli 1830 have fremkaldt. Med Deeltagelse ville Læserinderne erfare, hvorledes Mange ogsaa af deres Køn, have blandet sig mellem de Kæmpende. Paa Grevepladsen saae man to Kvinder rive Bøsserne fra dræbte Soldater og flyde over to Timer paa de fgl. Tropper; Andre kastede sig midt blandt de Kæmpende, for at bringe dem Brød og Viin. Med saamegen Begeistring og Patriotisme har endnu aldrig nogen Nation kæmpet. Det første Offer som faldt i denne Revolution var en Pige Charlotte de Montsidor, Datter af en fortjent Officeer. I Triumph bar man hendes Liig til la place de victoire, og nedlagde det ved Statuen her. Fra alle Kanter lød Raabet: vengeance! vengeance! (Hævn!) Siden bar man det, tilhyllet med et sort Klæde, gennem Gaderne. En anden ung Pige viste en Helts Tap- perhed. Paa Børspladsen trodsede hun de Kongeliges Rugleregn, for at bemægtige sig den første Kanon. Hun fulgtes op paa Raadhuset, sat- tes paa en Stol, bedækkedes med Laurbær, og bares derpaa i Triumph gennem Gaderne, med

en Begeistring som Fortællingen om hendes Helte mod fremkaldte. Kassernen Babylone blev af Afdelingerne fra Forstaden St. Germain adskillige Gange tagen og igjen erobret. I de forreste Rækker udmærkede sig et gandske ungt Menneske ved sit uforfærdede Mod. Overvunden af Mæthed segnede han omsider til Jorden. Man iilte ham til Hjælp, og fandt, at det var en Kvinde. — Truffen af en Kugle styrtede en ung Mand til Jorden. Udsat for den brændende Solhede kæmper den Ulykkelige mod Smerten og Døden, og de andre Borgere ere forsysselsatte med Striden for at kunne staae ham bi. Bludseligt styrter en Kone ud af en Forstue, griber den Saarede, og bringer ham ind i sit Huus, trods Kuglerne, som omsuse hende fra alle Sider. — Madam Belin blev truffen af en Kugle som bortrev begge hendes Been. — Følgende Oprin hidrog meget til at opflamme Gemytterne: I Gaden St. Honoré styrtede en Kone paa omtrent 30 Aar, truffet i Panden af en Kugle. En Bagersvend, hvis Arme og Been vare blottede, greb strax Liget, og bar det, idet han med herkulist Kraft holdt det over sit Hoved, til la place de victoires, skrigende: Hævn! Efter at han her havde nedlagt det ved Foden af Ludvig XIV Statue, tilstalte han den ham omringende Mængde med en Energie som gjennemtrængte alle Hjerter. Herpaa greb han Liget paany, og bar det til Bagten udenfor Banken, hvor han, opløstende det høit, tilraabte Soldaterne: „See her, hvorledes Eders Kammerater tilrede vore Kvinder! Vilde I handle ligesaa?“ — „Nei, svarte En af Soldaterne, trykkende hans Haand: Gaaer, og bevæbn Eder.“ Alle de øvrige Krigere vare dødsblege, og Taarer

fyldte Officerens Dine. — Ved en Oldings Eide
 faae man en ung Pige kæmpe med udmærket Mod.
 Mere end een Gang beskyttede hun Faderens Liv idet
 hun vovede sit eget. Trængselen var uhyre, og Kam-
 pen gik fra Gade til Gade. I Montmartregaden frei-
 fer en Kugle Datterens Arm og trænger igjennem Fa-
 derens Bryst. Samme Dieblis bøier en ung Kriger
 sig over Liget — det er Sønnen som havde dræbt sin
 Fader! — En Gardeofficeer, som kommanderede en tal-
 rig Afdeling, lod fyre paa alle dem der viste sig i den
 Gade hvor han stod. Qvinder og Gubber, faldne un-
 der kongelige Rugler, laae paa Streenbroen. Den gru-
 somme Officeer, der ikke var langt fra at træde de be-
 flagesselsværdige Offre under Fodder, smilte op til nogle
 Damer, som en inderlig Interesse i disse tragiske Sce-
 ner havde loffet til Vinduerne. Pludseligt gaaer et
 Skud løst gjennem et Vindue; det er en Qvinde som
 har straffet Morderen med Døden. — I Hospitalet
 indbragtes mange saarede Qvinder. I Hospitalet pe-
 tie lod Forstanderinden de Saarede, som bragtes til
 hende, omhyggeligt pleie, medens hun fuldendte den
 trefarvede Fane, som skulde vaje over Hospitalets Port.

Saaledes har det Køn, som ellers kaldes det svæ-
 ge, givet Exempler paa Mod og Styrke, som vel for-
 tjene at nævnes hvor Taler er om hiin Frihedens Seier
 over Vilkaarlighed, og at opbevares for Efterverdenen,

T a a r e r s M a g t.

Min Lolly mig fornærmed', jeg blev vred;
 Og skjøndt mit elskovsfulde Hjerte blødte,
 Jeg ublid hende bort dog fra mig stødte
 Og sagde haardt: „Lad Lolly mig i Fred!“

Da bad hun ømt: „Vær ikke længer vred!“
 Men hendes Stemmes Solvflang mig ei rørte;
 Al! ellers altid let den mig forførte;
 Men nu mit Sind ei røkkedes derved.

Da bad hun atter: „Vær ei længer vred!“
 Og Lollys Læber hang ved mine Læber;
 Skjøndt ellers hendes Kys min Harme dræber,
 Jeg nu af hendes Favn dog fald mig fæd.

Hun bad igjen: „Vær ikke længer vred!“
 Og Taarer fald i hendes Himmelsøie;
 Da maatte sig mit haarde Hjerte bøie,
 Min Brede tabte sig i Kjerlighed.

Ja Taare, Taare! hvo kan Dig modstaae
 Naar demantklar i Pigens Blik Du hænger?
 Du voktsomt Dig til Mandens Hjerte trænger,
 Og Forsæt, Bredden med Dig smelte maa.

K. Claudius.

O var jeg Fuglen i det Blaae!

Den varme Sommer bort fra Egnen flyer,
 Snart Vintrens Gubbe Storm og Kulde bringer;
 Det sufer gennem Høstens mørke Skyer
 Og fjernt mod Syd sig Fuglestæren svinger;
 O kunde jeg som den min Vinge slaae!
 Da fløi jeg did, henover Dal og Høie,
 Hvor Himlen straalte fra den Elsktes Døie —
 O var jeg Fuglen i det Blaae.

Men ak! — jeg sværmer, tør ei følge med,
 Omsnoet af Virkeligheds Kobberlænker,
 Dog rastløs Anden flyve vil affted
 Og Smerten dybt sin Torn i Varmen sænker;
 Jeg føler vildt det hebe Hjerte slaae,
 Det banker i en aldrig stillet Længsel
 Og stormende det sprænge vil sit Fængsel —
 O var jeg Fuglen i det Blaae!

Farvel, o Trækfugl! — o farvel, farvel!
 Farvel! Din Sanger fulgte Dig saa gjerne,
 Dog Engle hvikke: aldrig Sjæl fra Sjæl
 Formaaer den kolde Skjæbnes Haand at sjerne;
 Fri skal min Tanke sine Vinger slaae,
 Skal Vei hen over Dal og Høie finde —
 Jeg er Dig evig nær, min Sjæls Veninde! —
 Flyd, Fugl! affted kun i det Blaae!

Fr. Sneedorff Birch.

E p i g r a m m e r.

Til G** med Hensyn paa hans sidste Værk.

Om Dit Genie man siger,
 Bestandig høiere det siger.
 Det siger? ja det gjør; thi nu kan man det flue
 Af Størrelse knap, som en lille flue.

Dødens Betænkning om de hyppige Selvmord.

Jh, Gud skee Lov! Der lader, jeg kan vente
 Mig Hvile nu paa mine gamle Dage.
 Nu komme Folk til mig — og for en Tid tilbage
 Jeg maatte selv med egen Haand dem hente.

Om en Bedrager, som døde pludselig.

Man havde troet, Du længer havde levet;
 Men tro til Døden Du Dig selv er blevet.

Om et Skuespil.

En blid og rolig Hvile fik
 Bort Publicum ved dette Digt;
 Og, da det havde gjort sin Pligt,
 Det siden selv til Hvile gik.

C. Hellemann.

E p i l o g.

Nach der Vorstellung des Majorat's gesprochen von der
Mad. Rosenbusch.

Oft bei Thalien's heiterem Sonnenstrahl
Versammelt' Euch die Kunst im Zauberthal
Der Phantasie — oft bei dem Mondenlichte,
Das Melpomenen's düßlern Blick verklärt,
Die schönste Perle glänzt' auf Eurem Angesichte,
Des Künstlers Lohn — o mehr als Kronen werth!

Heil uns! — wir strebten nicht vergebens.
Die schönsten Blüthen unsers Strebens,
Was hoch des Künstlers Herz erfreut,
Habt Ihr auf unsern Pfad gestreut.

Im Meer der Zeiten drängt sich Well' auf Welle,
Die Stunden rauschen hin mit Blitzesschnelle,
Doch heilig sey uns stets, was Ihr gewährt
Nie wird sie welken, die Erinnerungsblume
Tief in des Herzens stillem Heiligthume
Vom Thau der Dankbarkeit genährt.

Sr. Sneedorff Birch.

Möllerens Dötre.

(Af Frauentaschenbuch 1831.)

Udenfor Petersporten i Leipzig stod indtil 1541 et Nonnekloster, Sanct Georg. Da Churfyrst Moritz, ved Slottets Bygning, flyttede Slotsgraven længere ud, nedrebes ogsaa det forladte Kloster. En Dag stødte Haandværksfolkene, i en af de snevre Celler, paa en Steen, der maaskee, i farefulde Tider havde maattet gemme Beboerindens Skatte eller Hemmeligheder; her fandtes en smal Jernkasse; den aabnedes, og indeholdt en liden Cunn gammelbogs Mynter, to flette, størstedels udslattede Billeder, en simpel Ring, en Bønnebog med Solospænder, en Samling latinske Breve, og en Skriftrulle paa Pergament, ombunden med sorte Baaud. Da disse Sager ikke fristede Egennytten, men da der paa Kassen fandtes Bogstaverne B. v. W. og paa Omslaget af et Brev Benedicte von Wasserbach, saa troede Finderen bedst at finde sin Regning ved at tilstille en endnu levende Descendent af dette adelige Huus det Fundne. Virkeligen glædedes Familiens Overhoved ogsaa ved Brevenes Besiddelse i den Grad, at han udløste dem med en anseelig Belønning; Billederne gemte man, som Mindesmærker om Fædrene; Mynterne vandrede i et Kabinet — men med Skriftrullen vidste man ikke hvad man skulde foretage sig. Det var vanskeligt at hitte Rede i de første Sider, thi her havde Skriften lidt meest. Man tabte Laalmodigheden, og Pakken med de sorte Baaud fik saaledes sin Plads i mørk For-

borgenhed, indtil, for kort siden, en kyndig Haand atter drog den frem af Støvet. Af Indholdet lader sig ikke slutte hvo Forfatteren er, dog falder en rimelig Formodning paa Frøken von Wasserbach selv. Hun og hendes Søster Elisabeth, Abbedisse i samme Kloster, skulde have været ligesaa fortrolige med Pennen, som mangen Munk. I Indledningen siger hun: hun vilde nedskrive Alt, hvad der, om en gaadefuld, hartad vidunderlig Historie var hende bekjendt, helst da hun maaskee var den Eneste, der nu kunde bidrage noget til at opklare Mørket; mellem Sandhed og Bedrag formaaede kun Gud at skjelne. Det Øvrige findes, i forandret Dragt, paa følgende Blade:

I nysnævnte Stad Leipzig, i Reichgaden, stod et lavt lille Hus, der, som næsten hele Gaden, tilhørte Brødrene Reiche. Her boede en gammel Enke, med to Piger paa tyve og sytten Aar. Det var ikke hendes Døtre, men Børn af en Søster, allerede tidlig moderløse, og i lang Tid ogsaa berøvede deres Fader. Denne, Jacob Meinecke, eiede engang en smuk Mølle, med Mark og Skov, og levede i blomstrende Velstand. Hans Ungdom havde været fuld af Eventyr, han havde gennemreist fremmede Lande, havde været indviklet i mangehaande Misligheder, og gjaldt for et uroligt Menneske, der gjerne vilde høiere end Andre. Da han kom hjem fra sine Vandringer, fattede han en lidenskabelig Kjærlighed til den fattigste Pige i Eggen, og ægtede hende mod sine Forældres Villie, som kort efter døde. Det blev en nagende Beklei-

delse, forbittrede hans Liv og hans Hjerter, gjorde ham indsluttet, mistroisk, trættekjer. Sine elskede han indtil Forgudelse, og de Saa, han viste nogen Velvillie, hang ved ham med saadan Trofskab, at hans Gjender meente, han kunde forgjøre Folk. Saaledes havde Qvinden hengivet sig ham, mod sin Samvittighed, der begjerte Forældrenes Velsignelse, og hendes henvisnende Liv var kun Omhed for ham. Efter sex udbortes rolige Aar kom Meinecke i Strid med en adelig Raboe, angaaende Mølle-Aaen; haardnakket paastod og forfulgte han sin Ret. Han fløi fra Sted til Sted, fra en Instants til en anden, trængte sig kjæft frem til sin Landsherre, sparede ikke Pengs, og udstødte sælsomme Trusler, som stadfæstede den Mening, at han, i tidligere Aar, havde været et hemmeligt Redskab for visse Stormænd, af hvilke han nu krævede Forbøn og Bistand. Hjemme savnedes imidlertid Husbondens Die; Markerne vare forsvante, Engene oversvømmede, og den dødsyge Kones svage Stemme, den lille Elisabeths milde Smil, selv den endnu bevidstløse Patteglut, som Moderen holdt ham imøde, formanede ham til Fred.

En Tid randt hen i skuffende Stilhed; pludseligt blev Møllerkonen svagere, og døde, inden hendes Mand begreb den truende Fare. Hans Smerte var mørk og vild, og da han troede, at Raboens Uretfærdighed havde styrtet hende i Graven, fylstes hans Sjel med Had og Hævntørst. Han begyndte Striden paany, var igjen tidt fraværende, og naar han blev hjemme, sad han mørktgrublende, uden at tage Deel i Husets Anliggender. Kun Børnene

sysselsatte ham. Hele Timer reed han Rante med dem paa sine Knæ, fortalte dem om deres Moder, pleiede dem naar de vare syge, og da Møsteren fra Leipzig tilbød at tage dem til sig, afflog han med Hefstighed hendes Tilbud. Processen gik imidlertid sin Gang med stigende Forbittrelse. Møsterens Eien- dom bebyrdedes med Gjeld; den velhavende Mand var forarmet! Da bankede det en Aften paa En- tens Dør i Leipzig, en Reisende stod for hende med et Barn ved Haanden og et Andet paa Armen; det var Jacob Meinecke. Dyb Græmmelse og nagende Bitterhed havde paatrykt hans betydnings- fulde Ansigt deres Spor, skjøndt han bestræbte sig for, at give sig et Skin af Rolighed. „Her, kjære Mutter Gottschalk! sagde han: Her bringer jeg Jer mine Børn! Forestil Jer, at jeg er død, og at I har arvet dem efter mig.“ Han foer med den flade Haand over Dinene, Elisabeth flyngede sig fastere til hans Knæ. „Min Gud! Er det da kommet saa yderligt med Jer?“ spurgte Enken deel- tagende. Han svarte ikke, men saae vist paa hen- de, medens Taarerne, trods han Anstrængelse, rul- lede ned ad hans brune Kinder. „I ligner dog min salig Hustru overordentligt, Beate! sagde han: I vil ogsaa være god ved de stakkels Børn!“ En- ken greb hans Haand og gjentog sit Spørgsmaal. „Jeg er en Betler! svarte han, idet han tvang sig til et ulysteligt Smil: Min Proces er ude, jeg har Uret, den Dom har jeg kjøbt med Huus og Hjem. Forrige Uge gif den gamle Mølle op i Røg ved Midnatstid. Folk siger, jeg har selv sat Ild paa den, fordi den ikke var min mere. Lad dem troe hvad de vil; men, Beate, sørg for, at Bør-

nene ikke holde deres Fader for en Mordbrænder, bevar mig deres Kjærlighed, om jeg ikke skulde see dem mere; jeg gaaer ud i den vide Verden!" Beate bestræbte sig for at forandre hans Beslutning; hun foreslog ham en og anden redelig Næringsvei, hun vilde selv gjerne dele sin Fattigdom med ham for det første; et bittert Smil var hele Svaret. De sadde sammen til ud paa Natten; Faderen bragte selv sine Børn tilfængs endnu en gang. Da han om Morgenens tog Afsted, var det rørende at see, hvorledes de hang ved ham, og ikke vilde slippe ham. Elisabeth havde, syv Aar gammel, allerede Forstand nok til at føle Skilsmisssens hele Bægt; den lille Agathe følte blot, at Faderen lod hende allene i den fremmede Omgivelse. Hun var hans Yndling, hendes Livs første Glæde kom fra ham, knyttede sig til ham; frampagtigt klyngede hun sig om hans Hals, og var længe ikke til at trøste, da den eensomme Vandrer allerede havde Stadens Enemærker bag sig.

Efter Aar og Dag kom Meinecke uventet igjen, og fra nu af besøgte han sine Børn hvert Aar. Hans Minde levede i de unge Hjerter; de følte mere end almindelig Kjærlighed for den fraværende Fader. Samvittighedsfuld holdt Beate hans Umindelse i Værelse; men hvad hendes hemmelige Tanker angik, var der dog Meget som ikke vilde behage hende hos Mølleren. Skjult og hemmelighedsfuld havde han altid været, ogsaa hovmodig og stolt; hans Ulykke havde gjort ham endnu mere indsluttet, og ikke ydmyget hans Stoltshed. Han kom om Aftenen, og gik inden det dagedes; han sagde ikke hvor han boede, ei heller

hvad han foretog sig, og dog ymtede han om vidt-
udseende Planer og Forhaabninger. En Betler syn-
tes han ei at være mere, thi tomhændet kom han
aldrig; men Enken frydede sig ved hans Forærin-
ger. Hvad der syntes hende værst, var den Om-
stændighed, at han fornægtede sit ærlige Navn.
Han kaldte sig nu Rehbock, og sagde, hun skulde
glemme Navnet Meinecke. „Meinecke, sagde han:
har kun havt faa gode Timer paa Jorden! Ja-
cob Rehbock synes at have bedre Lykke; maaskee
oprinder for ham en bedre Stjerne end Meineckes
Gjender troe!”

Efteraarssdagene med de lange Aftener havde
i Almindelighed medbragt det hemmelighedsfulde Be-
søg, og Beate undredes, da Vinteren engang kom,
uden at Meinecke viste sig. Men da Sne og Is
smeltede, og Græsset spirede frem af den optøede
Jord, da Sommeren henrandt og Druerne sankedes
igjen, ja, da nok en Vinter nærmede sig og listede
sig forbi, da kom hun de betydningsfulde Ord ihu,
som Mølleren ved Afskeden pleiede at sige: „Ude-
bliver jeg engang, saa kan I vide, at jeg er død,
og minde mine Børn om at begræde deres Fader!”

Med tungt Hjerte opfyldte hun altsaa hans
Billie, og meddeelte Søstrene, der endnu drømte
hver Dag om Faderens Komme, sin Aelse. Eli-
sabeth var dengang 12 Aar og Agathe havde
tilbagelagt det niende. Ved det sørgelige Budskab
fyldtes Elisabeths blaae Dine med Taarer; hun
foldede Hænderne og sagde sagte: „Jeg tænkte det
vel, men sige det vilde jeg ikke; jeg bad kun den
gode Gud, at det ikke maatte forholde sig saa.”
Agathes Smerte viste sig heftigere, hun kaldte paa

sin Fader, hun flagede og jaturede lydt, hun trøstede sig med, at han vilde, at han maatte komme igjen, for at kysse og kjærtegne sit Barn. Han glemtes ingenlunde, og om end Maaneder og Aar gik hen, stadfæstende hans Død, saa blev hans Billede dog i Døttrenes Hjerter, en søærmerst skjon Erindring.

I besteden Ynde vorte Pigerne op, Elisabeth blev en nydelig blond Glut, og Enhver saae hende gjerne, skjøndt der ei var noget udmærket i hendes Træk, uden hendes store blaae Øines Venlighed, som hun havde arvet efter sin Moder. Agathe derimod udfoldede tidligt en udmærket Skjønhed; hun havde Faderens betydningsfulde Træk, hans dunkle fyrige Øine, med et sødt søærmerst Udtryk, som fattedes ham. Mørkebrunt Haar stod i tykke Lokker om hendes hvide Pande, hendes Mund havde en fortryllende Ynde. Hun var større og rare end hendes Søster, og der var noget Edelt i hendes Bevægelser som adskilte hende fra andre Piger af samme Stand. Ogsaa hendes Hu stræbte høiere, hendes fyrige Indbildningskraft forlod gjerne et simpelt Livs Bane, for at skabe Drømme, ad hvilke Elisabeth smilte, medens Beate sukede, fordi hun her meente at gjenfinde Meinelkes Sindelag. Den stille Elisabeth fandt snart, i en Barndoms- Legebroder, en Veiler, men han var fattig og forældreløs som hun, Lykken syntes ei at følge hans Skridt, og det undgik ei Matronens koldere Blik, at han hellere søgte den paa den brede magelige Alfavei, end ad trange møiesfulde Stier. Agathe drog de unge Mænds Blikke paa sig; for at see hende gik mangen riig Borgersøn forbi, og naar

Beate om Søndagen lystvandrede med Pigerne uden for Byen, mødte hende de samme Ansigter hun saa vandre saa flittigt forbi sin Dør. Men Pigen foretrak Ingen; saasnart man begyndte at nærme sig, forsvandt endogsaa det Skin af høflig Venlighed, der hidtil havde oplivet hendes Hilsen. Jo mere den Gamle bestormede hende med Bønner og Forestillinger, destomere frastødende viste hun sig mod alle Mænd, den Eneste undtagen, hvem hun allerede betragtede som Broder. Han var hende ei allene kjær, fordi han tilhørte hendes Søster, men der fandtes ogsaa en Overeensstemmelse i deres Tænkemaade, og hvad Andre bebreidede ham, dadelte hun ingenlunde. Paul Liebhard kunde, i hvor fattig han var, ikke sammenlignes med andre Ungersvende af samme Stand, han saa fast ud som en Junker, vidste smukt at belægge sine Ord, flædte sig godt, og naar han udviklede sine Anskuelser af Lykke og Livsnydelse, lignede de gandske dem som forekom i Agathes Drømme. Glemme kunde han aldrig, at hans Forældre havde levet i Rigdom og eiet et stort Huus i Petersgaden, hvor han, sorgløs og forkjælet, havde naaet sit tiende Aar. Da Forældrene døde, blev af Velstanden Intet tilbage uden Erindringer, og under Mangel og Tryk yttrede sig unge Vaner og pirrelig Stolthed. Et Letsind, en levende Følelse for det Gode, skjøndt uden Fasthed, Duelighed til mange Ting, skjøndt uden stor Udholdenhed, et behageligt Udvortes, et kjærligt Gemyt, gjorde ham yndet selv hvor han ikke attraaede det. Han forstod at læse og skrive, ogsaa det velste og latinske Sprog, og var i Regnekunsten vel erfaren. Mangt et Handelshuus havde allerede an-

taget ham paa sit Contoir; mangen en geistlig og verdslig Herre var han bleven anbefalet som Haand-
 skriver. En Tidlang havde han ogsaa beklædt slige
 Poster, men stedse strandede hans Forhaabninger paa
 Umuligheden af at søie sig i et underordnet For-
 hold, at taale smaae Uretfærdigheder, eller at under-
 kaste sin bedre Indsigt Høieres Dom. Saaledes
 var han, i sit Hjem, uden Udsigt, indskrænket til
 ringe, tilfældige Arbejder, der forskaffedes ham af
 en gammel Ven, en Munk fra Franziskanerklosteret
 Sanct Paulus. Elisabeth levede kun for de
 Timer han besøgte hende. Hendes Indgetogens-
 hed voxte da Agathe nu dagligt besøgte et fornemt
 Nabohuus, hvor hun hjalp Frøkenen med et Altar-
 klæde til Catharinakirken. Den skaansomme Søster
 tilgav hende gjerne, at hun fra nu af var mere ad-
 spredt, mindre deeltagende, endog fraværende i de
 faa Diebliffe, hun tilbragte i Sines Kreds. Beate
 bemærkede det med Misfornøielse, og da atter en
 Frier nys var bleven afvist, tog en lønlig Forstems-
 hed Plads i det fredelige Huus.

En Aften sad Beate med Elisabeth allene i
 Maanestkinnets; længe havde Pigen lyttet efter de
 Forbigaaendes Skridt; i hver Mandsskikkelse troede
 hun at see sin Paul, som hun i Dag ventede i
 usædvanlig Spænding. Hvergang fandt hun sig
 skuffet. Derimod saae hun, tidligere end sædvan-
 ligt, sin Søster nærme sig langsomt. Da hun aab-
 nede Stuedøren, spurgte Matronen forundret: „Er
 det Dig? Vi ventede Liebhard! Du kommer jo
 ret tidligt.“ — „Vort Arbejde er færdigt! svarte

Agathe: Nu bliver jeg her igjen." — „Allerede færdig? spurgte den Gamle: Jeg meente, I vilde have Noie med at fuldende det til St. Catharina: dag?" — „Det er færdigt!" sagde Agathe, idet hun, uden at sige et Ord videre, satte sig ned i Mørket. Hastigt rev nu Elisabeth Vinduet op, og saae et Dieblif ned ad Gaden. „Der er han!" raabte hun høit. — „Nu, godt! sagde Matronen: Saa ville vi saae at høre, om han denne gang — —." „O, bestorm ham ikke strax med Spørgsmaal, kjære Moder! bad Elisabeth: Nu, Tiden er kommen, har jeg intet Haab mere!" Hun saae ham liste sig frem langs med Vinduet, men hun rystede saa hestigt, at hun ikke kunde gaae ham imøde. Med sagte Røst bød Liebhard God Aften, gik derpaa til Elisabeth, og sluttede hende bevæget i sine Arme; hun behøvede intet Spørgsmaal, intet Svar mere. Imidlertid bød Beate Agathe tænde Lampen, og traadte det elskende Par nærmere. „Nu, Liebhard! Har I intet Budskab til mig og Elisabeth? spurgte hun: Hvor staaer det? Er Embedet bortgivet? Har Raadet valgt Jer?" — „Jeg er født til Ulykke! svarte han: Embedet har en Anden faaet. Den gamle Syndikus Schönherr gjorde sit Bedste for mig; det var forgjæves." — „Atter forgjæves! Og I gjorde dog saa fast Regning derpaa? sagde den Gamle fortrædelig: Har I ogsaa gjort hvad Eders var? Ungdommen er nuomstunder altfor hoffærdig; bukke sig vil den ikke; den mener, Alt skal komme af sig selv. Hvor har ikke den stakkels Pige haabet og frygtet, og jeg med hende! Hvilken Dag har hun ikke haft! Mener I, Liebhard, hun skal saaledes henleve sine bedste Dage i

Sorg med Eder? Tænk efter, om I ikke allerede kunde have Guden under Eders eget Bord, naar I havde stillet Eders Ting klogere. Hvad siger nu Vatter Joseph, der havde saa godt et Mod? Han vil dog vel, i det ringeste, skaffe Jer den Regnskabsførerpost, som er ledig i hans Klosters Bryghuus?!

„O, jeg tænker paa ingen Lykke mere, raabte Liebhard: Jeg opgiver Alt. Og I har Ret: Elisabeth bør ikke dele Skjebne med mig. Hun tage sit Ord tilbage, og Gud gjøre hende lykkeligere! Ja, Elisabeth, det er ikke førstegang, jeg har næret denne Tanke. Glem mig, og tilgiv mig de sorgfulde Timer, som have mørknet Din Ungdom. Mig maa det gaae herefter, som Gud vil.“

Elisabeth fastede sig grædende om hans Hals, „Har jeg fortjent det af Dig, Paul! sagde hun smerteligtbevæget: Moder mener det godt, men over vor Pagt har ingen Tredie at raade. Jeg vil aldrig ønske mig nogen Helgens Forbøn, om jeg ikke elsker Dig endnu stærkere, jo mere Lykken flyer Dig!“

Agathe kom nu ind med Lampen. Hun saae sin Søster græde, nærmede sig hende rask, og omfingrede hende med sine Arme. Imidlertid rev Liebhard sin Haand af Elisabeths, som stræbte, at holde ham fast, sagde med skjælvende Stemme Godnat, og iilte hurtigt ud af Huset.

„Agathe, for Himlens Skyld, han kommer ikke igjen! raabte Elisabeth: Jeg maa efter ham.“

„Vær Du rolig! svarte Agathe: Sæt Dig ned; jeg indhenter ham nok.“

Hun fløi ud paa den stille Gade. Ved Dørflokkens Lyd standsede Liebhard, saae den vinkende

Skikkelse, tøvede et Nieblif, og vendte derpaa tilbage. „Du, Agathe?“ sagde han.

„Jeg gif efter Dig! svarte hun: Hvad har Du gjort, Du heftige Menneske! Den gode Elisabeth — af, som er tusindgange bedre end alle vi Andre — vil Du dræbe? Kom tilbage, eller gif mig Dit Ord, at Du vil komme imorgentidligt og gjøre Din Uret god igjen — ellers kan jeg ikke gaae ind til hende igjen.“

Liebhards rystede paa Hovedet og taug haardt; de meest modsigende Følelser bestormede ham.

Men Agathe afstod ei at bede ham, indtil hans eget Hjertes Onske traadte paa hendes Side; han lovede langt om længe, at komme næste Morgen og gjøre Udbigt for sin Hestighed. Med hurtige Skridt gif han derpaa ned ad Gaden, ad Torvet til. Uden at have villet det, befandt han sig i Nærheden af Peterskapellet, ligeoverfor sit Fædres huus; en smertelig sød Ungdomserindring havde ført ham did. Eensomt laae det gamle Huus for ham, klart befinnet af Maanen. Det var ubeboet, thi Cieren tjente hos Kong Carl af Böhmen, som Tydskeerne nys havde valgt til deres Keiser under Navn af Carl den Fjerde. Det kom den fattige Liebhards fore, som om Døren nu maatte gaae op og hans muntre Fader kalde ham over Tærsklen til det sorgløse Vellevnet, han saa bittert savnede.

Imidlertid opholdt Agathe sig endnu i Forstuen; den friske Esteraarsluft gjorde hende vel, og hun var i en Stemning, som skyede Beates forfænderne og uendelige Spørgsmaal. Aftenen var smuk; den stille Gade svømmede i hoflig Dufte, som Maanen forsolvede; Intet rørte sig, uden hif

og her et fjernt Fodtrin. Men nu fremtreen, af de høie, Reichiske Huses Skygge, en Skikkelse; nærlende nærmede den sig Agathes Hjem, og stod stille udenfor Vinduerne. En sort Kappe og en Hjerhat, et blinkende Baaben ved Siden, da Rappen slog tilbage, Gang og Anstand som en høi, ridderlig Yngling, gjorde ham kjendelig for Pigens Dine — hendes Hjerter havde gjenkjendt ham, saasnart hun blot blev hans Skygge vaer. Skjælvende trak hun sig tilbage; hun vilde lukke Døren, og formaaede det ei.

„Han opsøger mig, og det gjelder det sidste Farvel!“ sagde hendes bankende Hjerter; frygtsomt traadte Foden over Dørtrinet, saa hun, klartbelyst, stod i Maanestkinnets, kæmpende mellem Undseelse og Kjærlighed. Næppe aandende hørte hun de sig nærmende Skridt, det sagte Glædesudraab, hvormed hendes Navn blev nævnet; hun vendte sig om, men vovede ei, at slaae Dinene op.

„Hvor lykkelig er jeg, at jeg finder Eder! sagde Ynglingen: J har nu saalænge været skjult for mig, og i Morgen maa jeg bort. — Kjære Agathe, jeg havde ikke kunnet reise herfra, uden at see Eder endnu engang. Ei behøver jeg at sige Eder, hvor tung Affæden falder mig, eller hvor høit jeg elsker Eder. — Destoværre var jeg svag nok til, ved Eders Side at røbe mine Jølelser. Det vil jeg altid bebreide mig selv; det vil martre mig mere, end min egen Ulykke. Aldrig var jeg letsindig, og, saasandt Gud hjælpe mig, aldrig har jeg, med Forsæt, gjort nogen Sjæl paa Jorden uret. At jeg har givet Eder et Haab, som jeg ikke kan opfylde, det er den første flette Handling i mit Liv.“

„J har intet Haab givet mig!“ sagde Agathe sagte. — „O, ei er det blot Ord, som love og give Rettigheder! raabte den unge Mand med Varme: Der gives et Sprog, som siger Mere, end Ord. Vee mig, om jeg vilde fornægte dets Gyltighed!“

„Jeg har Intet haabet! gjentog Agathe: Hvor kunde jeg vel det? Nei, mod mig har J ikke syndet.“

„Kun mod Eder! svarte han rast: Man har fortalt Jer, at jeg hjemme har en Brud. Jeg er, liig en Broder, opvoxt med Pigen, og er hende hjerteliggod; nu veed jeg, at jeg ikke elsker hende, saalidet som hun mig. Men hun har mit adelige Løfte; min Faders Lykke berøer paa denne Forbindelse. Med Beskjæmmelse tilstaaer jeg: aldrig kunde jeg tænke paa Eder, og skjøndt jeg aldrig vil glemme disse lykkelige Dage, har dog Anger og Smerte forbittret dem meget — jeg har jo bedraget Jer.“

„Mit eget Hjerte har bedraget mig — J ikke! svarte Agathe: Jeg vidste jo Eders Stand og Navn. Agathe Meinecke torde ikke tænke paa, nogensinde at erholde Eders adelige Løfte. Hun har ikke kunnet dølge sin Svaghed for Jer, men troe skal J, at hun veed at hæve sig saa godt, som var hun adelsbaaren. Gaae, og vær lykkelig, jeg vil bede for Jer, og hvad jeg har følt for Eder, skal blive mig en hellig Erindring.“

Den korte Minut, hvori Begge hengave sig Afskedens Smerte, afbrødes af en larmende Drop unge Haandværkere. Unglingen maatte sjerne sig hurtigt, Agathe ilte ind i Huset, tørrede, udenfor

Stuedøren, sine Dine, strøg de dunkle Loffer tilbage, og traadte temmelig fattet ind.

„Du kan være rolig, stakkels Elisabeth! sagde hun: Han kommer i Morgen, og aldrig mere vil han saaledes bedrøve Dig.“

Elisabeth sprang op, og kysede sin Søster; hun var pludseligt et gandske andet Væsen, pudsede Lampen, og greb efter Lenen. Men Agathe klagede over Hovedpine, lukkede Vindene, og syntes at indslumre; hun vilde kun undvige alle videre Samtaler.

Da Søstrene vare allene i deres lille Kammer, førte en ligetidig Bevægelse dem til hinanden; de favnedes fast og inderligt, stedsde paany og stedsde med hjerteligere Kjærtegn. „Har Du mig virkeligt endnu af Hjertet kjær? spurgte Elisabeth omsider: I den sidste Tid har jeg ofte savnet Din Deeltagelse — og dog — medens jeg anklagede Dig, var jeg vist Skylden selv.“

„D, siig ikke det! raabte Agathe: Du var Dig altid liig, Du havde aldrig nogen Skyld.“

„D jo, jeg veed det vel! vedblev Elisabeth: Vi have kun nydt liden Glæde i vort Liv. Nu fik Du uventet glade Timer, som Din Ungdom ønsker dem. Dit Hjerte var fuldt deraf, og saa stødte min Alvorlighed, min Eigegyldighed Dig tilbage — hos mig fandt Du intet aabent Øre for Din Glæde. Af Gud, min Skjebne gjør mig vel ret umild; jeg skammede mig, da Du i Dag var saa god. Kjære Agathe, jeg har havt en tung Dag, og seer en mørk Fremtid imøde.“

„Og dog er Du tusindgange lykkeligere, end Du tænker! svarte hun lidenfabelig: Liebhard og Du,

J ere Eet i Liv og Død — Intet kan adskille Jer. Begge vilde J ogsaa, i tro Kjærlighed, oppebie den Dag, da Gud giver Eder en Arne, naar ikke Møster, med sin Utaalsmodighed, formørkede Eders Lykke. Saaledes marttrer hun ogsaa mig, og vil nøde mig til at gifte mig, at jeg kan vorde en riig Borgerkone, og bære Fløiel og Silke og gyldne Smykker tilskue. Elisabeth, naar jeg mangengang neppe veed at forsvare mig, saa tænker jeg paa vor Fader — han vilde nok beskytte mig — og han lever da ogsaa endnu, kan jeg troe — han kommer nok igjen engang, skal Du see."

"Vor Fader er død for længe siden!" sukkede Elisabeth.

"Det troer jeg ikke! svarte Agathe: Jeg vil ikke troe det. Hvor levende staaer hans Billed for mig! See, jeg vilde forbinde mig til at afstegne ham, som jeg saae ham sidstegang. Jeg sad paa hans Skjød, han fortalte om den gruelige Græshoppeplage, som, liig sorte Skyer, var kommen over Polen, Böhmen, Ungarn og halve Tydskland; i en ungarsk Landsby havde Folk troet den yderste Dag var forhaanden. Det huffer jeg Altsammen gandske grant."

"Fader nævnte Landsbyen, afbrød Elisabeth hende: og Møster mærkede sig Navnet — aldrig før havde han nævnet noget Sted, hvor han havde opholdt sig. — For tre Aar siden, da Liebhard, i Paulinermunkens Orinde, reiste til Ungarn, opskrev han, paa min Begjering, Byens Navn, for, om muligt, at erfare Noget angaaende Jakob Rehbock. Da han kom igjen, fortalte han mig: min Fader var død Anno 1339 i en lille østerrigsk Bye.

Hidtil have vi dulgt det for Dig, men engang maa Du dog vide det."

Agathe taug et Dieblif, slap sin Søster, og saae op mod Skjerne. „Jeg kan alligevel ikke opgive mit Haab! sagde hun derpaa: Pas paa, hvad jeg siger — vi faae nok vor Fader at see engang igjen. Han, som døde hist, heed jo ikke Rehboet; det kan have været en Anden. Og hvad har der ikke været for en Uorden og Forvirring i hine Aar; Hungersnød og smitsomme Sygdomme afløste Græs; hoppeplagen og hele Lande lagdes øde. Hvor vilde man da kunne opspørge et enkelt Menneske, eller finde hans Grav? Nei, I skal ei berøve mig min skønne Tro!"

„Haab da, min kjære Søster, svarte Elisabeth: Skjøndt det, Du anfører, snarere vidner for Død, end for Liv. Og nu — gaae tilsæns. Du er saa bevæget. Lad os henstille Alt til Gud."

„Nei, jeg har endnu en Uret at gjøre god! raabte Agathe: Du maa tilgive mig først. Jeg har luffet mit Hjerte for Dig, med dets Lykke og dets Lidelse; hvor Du troede mig glad, der har jeg fundet en lang Kummer, thi jeg bortgav mit Hjerte til en Mand, som ikke lever for mig. I Dag — nu — har jeg seet ham for sidste Gang, og sagt ham et evigt Farvel — ham, og al Glæde, al Ungdomslust, maastkee Livet selv."

Engstet ved den stigende Hefstighed, hvormed hendes Søster talte, drog Elisabeth hende ned paa Bænken under Vinduet, og en Række ængstelige Spørgsmaal bestormede den Grædende.

„Han er af Adel, sagde Denne, og hans Navn
 Max von Northast. Hvorfor han var saalænge
 i Leipzig, veed jeg ei, men hvor jeg kom, kom han
 ogsaa. Naar vi, i Skumringen, ophørte at arbeide
 paa Alterklædet, maatte jeg følge Frøkenen ind
 i den store Sal, hvor alle Husets Børn vare for-
 samlede, og han kom hver Aften. Vi legede,
 sang, dandsede vel ogsaa, men vi To fandt altid
 hinanden blandt alle de Andre; et Ord, et Blik,
 en let Berørelse gjorde os lykkelige. Naar han ikke
 var der, kunde jeg slet ikke finde mig i det larmen-
 de, lystige Væsen; jeg stirrede mod Døren, til han
 treen ind — saa var det en gandske anden Verden.
 Ham gik det ligesaa; det vidste jeg, inden han end-
 nu havde sagt det. — Moster har tidt kaldt mig
 stolt; men tro ikke, at jeg med Klarhed har tænkt
 paa, at vorde en Adeligs Brud; jeg haabede og
 frygtede Intet — for alt dette var ikke Rum i mit
 Hjerte — dog, jeg skulde vækkes af min Ruus.
 En Dag syede jeg selvtrædie paa Alteredugen. Frø-
 kenerne, som ogsaa godt kunde lide Junkeren, talte
 meget til hans Noes. Jeg bukkede mig dybt mod
 Kammen, og hørte med Fornæielse paa dem. Plud-
 seligt sagde den Ene: det var underligt, at han al-
 drig talte om sin Brud; man maatte fixere ham
 dermed, og passe paa, hvorledes han redede for sig,
 om denne Forbindelse maaskee kun var hans stolte
 Faders Værk. — Ved disse Ord rystede Naalen i
 min Haand; Guldblomsterne vaklede hid og hid —
 det var, som om jeg skulde døe. Maaskee havde
 jeg dog havt Haab, uden selv at vide det. Fra
 den Tid undveeg jeg ham; jeg bad Frøkenen tillade
 mig at arbejde ved Lys, og i utroligfort Tid var

Arbeidet fuldendt. Jeg havde ingen Ro, for min Fod var over Tærsklen sidste Gang. I Morgen forlader han nu Leipzig, og jeg seer ham aldrig mere."

"Det give Gud! sagde Elisabeth: Sid Du aldrig havde seet ham! Skulde Du see ham tiere, saa lov mig, at flye ham. Lov mig det, ved vor stakkels Moders Minde og for vor Faders Skyld, som de falske Stormænd have drevet fra Hús og Hjem."

Agathe svarte kun med Taarer. Rykkende tæt sammen, sadde de i Maanestkinnet. Midnatstimen slog, inden de listede sig til deres Leie, og Elisabeth vaagede endnu længe over den sovende Søster.

Paa denne Tid — Aar 1348 — tildrog sig en sælsom Begivenhed, som Efterverdenen let kunde fristes til at ansee for romantisk Digtning. — Keiser Ludvig, som, efter en haard Kamp med Paverne og en ulykkelig Regjering, var vegen for Carl IV, havde, for 29 Aar siden, da den askaniske Mandsstamme uddøde med Waldemar af Brandenburg, forlænet sin Søn Ludvig med Mark-Brandenburg, uden at ændse Lænsfætternes, Sachsens og Anhalts, Fordringer. Brandenburg lystedes ikke ved denne Tyrstes Regjering; han paalagde sine Undersaatter Byrder, der trykte dem haardere, fordi han, vant til det finere, sydtyske Væsen, aldrig blev en Fader for dem, fordi han, tilligemed Keiseren, var erklæret i Band, og hans Egtteskab med Margaretha af Tyrol gjaldt for ulovligt. — Men deres Suk hendøde i Tysklands almindelige Elendighed;

thi de to Reiseres Kamp, Band og Interdikt, Jord: skjæls, Pest og den frygtelige Jødeforsølgelse gjorde denne Tid til en af de sørgeligste og mindeværdigste i Lydslands Historie.

En solklar Middag viste sig, udenfor det erke: biskoppelige Pallads i Magdeburg, en gammel Mand, i simpel, dog just ikke fattig Dragt, ledt af en Ungersvend, der viste sig saa omhyggelig for ham, som en Søn. De satte sig under Skillehvælkingen, for at hvile sig, og Dagterne vovede ei, at formene dem det. Den Gamles Ansigt var saare alvor: ligt, men særdeles smukt; hans Haar var blandet med Sølv, hans Nie dunkelt og tindrende. Ung: lingen lignede ham ikke; hans Lokker vare lysere, hans Træk mildere, hans aabne Dine viste et mod: digt Hjerter, men ogsaa tidligt Bekjendtskab med Livets Alvor. Fælles havde Begge imidlertid hiint Udtryk af Værdighed, som betegner en høiere Stil: ling i Livet og en over det Almindelige ophøiet Tæn: kemaade. Trods deres simple Dragt adskilte de sig, ved et ubekjendt Noget, fra lignende Vandrere, som hjælpssøgende betraadte den geistlige Fyrstes Pallads.

Fra det Sted i Indgangen, hvor de Fremmede sadde, oversaae man den brede Trappe. Talrige Tjenere gik op og ned med rige Ketter, med Kur: ve fulde af Viin og med mægtige Sølvvandsfade, hvori den kostelige Drik skulde holdes kjoelig. Fra den aabne Episefal lod hviroftet Tale og Bøgers Klang. Nu stod den gamle Mand op, gav sin Led: sager Armen, og nærmede sig Trappen. En Hofbe: tjent, som just vilde gaae op, fastede et hurtigt Blik paa dem, og spurgte om deres Verinde.

„Meld Din Herre, den høierbærdige Biskop, sagde den Fremmede: her er en Pillegrim, der allerede nogle gange har søgt hans Ansigt, skjøndt for-
gjæves. I Dag beder han kun om et Bæger Viin fra det biskoppelige Taffel, at han kan vederqvæge sig, og efterlade en Hemmelighed paa Bægerets Bund.“

Studsende saae Hiin paa Pillegrimen; han talte ikke som en Bedende — rank og stolt stod han der, som En, der er vant til at befale.

Tjeneren bukkede taus, iilte op, og kom strax tilbage med en svær Sølvpokal. Den ældre Fremmede tog den, hans Haand rystede lidet, alvorlig saae han et Nieblis ned i den gyldne Drif, gjorde nogle stærke Drag, og rakte sin Ledsager Bægret med de Ord: „Gid det, vi gjøre, maa skee i en god Stund og lykkes vel!“ —

Da nu Bægret næsten var tomt, kastede han hemmeligt en Ring deri, og bød den ventende Tjener bringe Erkebissen Pokal og Indhold.

Saa Minuter efter blev der stor Uro i Spisesalen. Erkebissen forlod sine Gjæster, Pillegrimene førtes op, vare længe hos ham i hans aflaaiede Gemak, og forbleve i Hofborgen. Bude gik fra og til, Hyrster og Biskopper forsamlede sig i Magdeburg, og fra Palladset udgik et høimælet Rygte, som, med Tankens Hurtighed, gjennemfløi alle Lande.

Da Erkebisp Otto af Magdeburg, paa Bunden af Bægret fandt Waldemar af Brandenburgs velbekjendte Signetring, lod han Pillegrimene bringe for sig, og ved at see den Ældre bares det ham fore, som han havde oplevet en Dødnings Opstandelse. Med udbredte Arme stod han ligeoverfor ham, bleg, for,

færder, mistroende sig selv, og uvilksaaarligt nævnte hans Mund Waldemars Navn.

„Det er mig! svarte den Fremmede: Vel mig, ei heller her har man glemt mig!“

Derpaa hidkaldte Otto Biskoppen af Camin og en anden geistlig Herre, som havde befundet sig ved Tasset og Begge kjendt Markgreven meget nøie. Det gik dem, som ham, ja, de forsikrede helligt, de torde sværge paa, at de saae Hr. Waldemar af Brandenburg, hvis de ikke vidste, at han forlængst var død. Var det virkelig ham, saa maatte han løse Gaaden paa en tilfredsstillende Maade. Markgreven fortalte derpaa: at han, for 29 Aar siden, da man havde troet ham død i Berwald, hemmeligt havde forladt sit Rige og Fædreland, for, som Poenitent, at valsefarte til Jerusalem, medens et fremmed Liig, istedetfor hans, var bleven stædt til Hvile i Chorie. Han havde gjort det af Samvittighedsuro, fordi han var for nær beslagtet med sin Gemalinde, Agnes af Brunsvig, hvis Barnløshed han havde anseet for en Straffedom, skjøndt han dog havde elsket hende for høit, til at ville krænte hende ved en Skilsmisse. Hans Land havde, efter mennefskelig Indsigt, ingen Nød at frygte: han havde en ung Neveu og et blomstrende Stamhuus. Nu, efter at have tilbragt saamange Aar i from Indgetogenhed, havde han, ved et Tilfælde, der vel fortjente at kaldes Tilfikkelse, erfaret, hvorlunde hans Land var fremmede, uretsfærdige Herskere underdanigt, og han havde begivet sig hid, for at hjelpe sine Fætterer, Sachsen og Anhalt til deres Ret. Mødig af den lange Reise, havde han naaet sin Ungdomsbens, Berthold von Nothhaft's Huus; han havde prøvet, om han

ogsaa kunde kjende den Alderstegne, og Nothhaft havde ei allene strax gjenkjendt hans Ansigt, men ogsaa døende, for mange Vidner, forsøgtet hans Ret, og medgivet ham sin eneste Søn, den samme Yngling, der ledte hans endnu svage Skridt.

Efter at have endt denne Fortælling, aabenbarede han endnu mange hemmelige Ting, som kun han og hans Tilhørere kunde vide, og udslættede derved hver Tvivl om hans Sanddrthed. Fyrster og Herrer toge hans Parti; Fyrsterne af Mecklenburg, Brunsvig, Pommern, Anhalt og Sachsen, Biskopperne af Cammin, Havelberg og Lebus stode paa hans Side; Keiser Carl erkjendte Gyldigheden af de Mænds Vidnesbyrd, som tilforn havde kjendt ham, og erklærede sig gjerne for denne Huset Wittelsbach's Modstander. Den Gjensopstandne førtes, af sine Beskyttere, ind i sit Land; alt Folket hylkede ham; fra mange Byer drog man ham imøde med Faner og Kors, og saadan Hengivenhed belønnede han med store Friheder.

Ludvig, just dengang fraværende, havde længe foragtet sin Fjende. Da han hørte, hvilken Fremgang han havde, og hvorledes Keiser Carl rustede sig til hans Forsvar, ilte han til Brandenburg, men var nu ikke mere istand til at dæmpe Folkegunstens lydelige Røst. Alle Stæder hylkede Waldemar, undtagen Frankfurt, Spandau og Brieggen — derfor kaldes den sidste Stad, endnu den Dag i Dag, Treuenbrieggen. Ludvig og hans Tilhængere opløstede en hvimælet Klage og be-
kjendtgjorde offentlig: den foregionne Markgreve var en simpel Mand, hvis skuffende Lighed med den Udsø-
de lettede hans Bedrageri, en Møller Meinecke, kaldet Rehbock, fra Hundelust, bekjendt som en klog,

rænkfuld Partigænger, og, af Hufene Anhalt og Sachsen, afrettet til den Rolle, han spillede.

Imidlertid rykkede Keiseren og Hertugen af Sachsen med en Hær ind i Brandenburg, og Ludvig maatte med Sine, trække sig tilbage til Frankfurt, hvor han snart blev indsluttet.

I Nærheden af Frankfurt, ved Heinrichsdorf, slog Carl den Fjerde en Leir, og denne Skueplads, som Ludvig kunde overse fra Frankfurts Mure, var bestemt til Waldemars høitidelige Forlæning. Udenfor Keiserens prægtige Telt havde man indhegnet en viid Plads og belagt den med kostbare Tæpper; trindtom stode Bæbnede med røde Faner, Riddernes og Herrer: nes Tjenere, Musikanter og Pibere. Bag denne Række myldrede Folket, og fra kunstige Stelladser saae utallige Dine ned paa Scenen. Keiseren sad under en Baldachin, paa en høi Stol. Han var af Middelsørrelse, ikke gandske regelmæssigt bygget, havde et bredt, fuldt Ansigt, store Dine, sort Skjæg og Haar, skaldet Pande. Hans Dragt var simpel: en fasttilsluttet Kjole, uden Broderi og Besætning. Hans Bæsen var nedsladdende og fint. Ham omgav en viid Kreds af geistlige og verdslige Fyrster; hans Kantsler stod, med det aabne Lænsbrev, ved Thronen, og foran Denne den gjenopstandne Waldemar, i fyrsteligt Smykke, ved hans Side Mar von Nothhaft og otte fornemme brandenburgske Herrer af Slægterne Rochow, Quizow og Puttlitz. Med høi Røst opfordret af Keiseren, traadte Hertugerne af Sachsen og Mecklenburg, samt mange andre Personer, der ngie havde kjendt Markgreven, for den keiserlige Stol, og erklærede ham for den rette, ægte Waldemar; de brandenburgske Herrer gjorde ligesaa. Derpaa læste Kantsleren

Brevet; høitibelliøt forlænede Keiseren den knælende Markgreve med Mark-Brandenburg. Trompeten lød, Folket trængte sig nærmere mod Sfrankerne, Carl stod op, talte venligt med Fyrsterne, og bød dem ind i sit Telt.

I dette Dieblis lød, temmelig nær, en klar Stemme fra Folkets Midte: „Jakob Rehbock! Hvad gjør Du, i Guld og Hermelin, ved Keiserens Fodder?“

Alle Dine sloi hid, hvor Stemmen kom fra; Ansigtet af en ung Mand, i simpel Dragt, hævede sig høit over Mængden; tykke, buskede Haar hang vildt om Hovedet; et Udtryk af trodsig Forbovenhed lyste af de glødende Dine.

„See paa mig, Jakob Rehbock! raabte han endnu engang: Du veed, at jeg kjender Dig — op; giv Dit falske Spil!“

Bestyrrede vege den Forbovnes nærmeste Naboer fra ham; men langt fra, at vælge ham til Maalet for sin Opmærksomhed, søgte hvert Die Markgreve Waldemar. Men Dennes Blik mødte de forfærdede, blegnende Ansigter med en rolig Høihed, som, idetmindste for Dieblisset, nedslug al Mistanke.

„Griber Fredsforstyrderen hist! raabte Rudolph af Sachsens tordnende Stemme: Lader ham ikke undløbe! Griber ham, at han kan høste Lønnen for sin Frækhed!“

Landseknegtene iilte hid; hundrede Arme vare rede at opfylde Befalingen, men tomt var det Sted, hvor, for en Minut siden, den dristige Taler havde staaet, og Abningen var lukket, som Vælgerne lukke sig over en sjunken Gjenstand.

„En høi Belønning byder jeg Den, som giver Efterretning om dette Menneske! sagde Keiseren: Man sende Soldater ud blandt Folket, Ryttere til de omliggende Steder, man kundgjøre Vor Villie overalt! Indtil Vi ere bedre underrettede vil det, som jeg haaber, være Forsamlingen nok, at dens Keiser ikke har flettere Tanker om Markgreven, end tilforn.“

„Det maa være os nok! svarte En af de brandenburgske Herrer: Skjøndt det ikke staaer til at nægte, at vi ere bestyrkede, og at en saadan Tildragelse vel kunde ryste Troens Klippe.“

Glødende, med sunklende Dine, stod Max ved Siden af Waldemar; han kastede et Blik fuldt af Uresfrygt paa Keiseren og sagde: „Raadigste Herre, tillader I den Yngste og Ringeste af de her Tilstedeværende et Ord?“

„Tal! svarte Keiseren: Dit Ansigt giver Dig saa godt et Vidnesbyrd, at Din Ungdom intet skader.“

„Jeg er kun denne høie Herres Tjener, vedblev Max bevæget: men han kalder mig Søn — en Søns Hjerte, et Barns Tillid har jeg for ham. Han er, hvad han siger. Min Fader døde i denne Visshed, og som jeg troer paa det Helligste, troer jeg paa hans Ord. — Betragt ham! Kan en Bedrager have slige Træk! Lader den Sjelsadel sig efterligne, hvis Præg det hele Væsen bærer her? Hvo vover, at antaste denne Fyrstes Fyrstelighed? — Tillod min Keiser det, ønskede jeg, at gjøre dette Spørgsmaal lydt og opfordrende, og at stille mig væbnet mod hver Tvivler, at Gud kunde dømme os imellem, som det var Skik iblandt Fædrene!“

„Det er ingen Udvei for mig, unge Mand! sagde Reiseren: Vi bygge ogsaa paa Guds Dom, dog, om muligt, ved mildere Midler, hvorpaa det ikke vil fattes. Hine Kampes Tid ligger bag os, og ei ville Vi vække den hensovede Skif. Men vær rolig, og stol paa mit Ord: Løgneren skal vorde eftersporet med keiserlig Fuldmagt, indtil han findes og Forvirringen opløses.“

Toget satte sig nu i Bevægelse til Teltene, hvor et ødselt Maaltid ventede Carls Gæster; men kun Reiseren og Waldemar syntes at kunne glemme det Forefaldne. Efter Tasset førte Begge en lang Samtale. Reiseren gjorde adskillige Spørgsmaal angaaende Max von Northaft, som hans skarpe Blik havde udmærket, dernæst ogsaa angaaende Markgrevens Skjebne i hans Graværelse. Waldemar's Fortællinger stadfæstede meer og mere Tilliden til ham; det lod sig ikke tænke, at et simpelt Menneskes kunstige Forstillelse kunde opsvinge sig til denne Høide. Carl hørte med Deeltagelse paa ham, og fastede af og til sit Die paa den unge Mands ædle, dybsindige Ansigt.

Vi vende tilbage til Møllerens Døttre, og optage igjen deres Skjebnes tabte Traad, der imidlertid er udsunden anderledes, end man skulde ventet. Langsomt var en sorgelig Vinter henrunden for dem, og da den med Længsel ventede Vaar kom, bragte ei heller den noget Solskin i de kummerfulde Hjerter. Før havde den yngre Søsters fyrige Aand bevæget og opmuntret deres Livs Eensformighed, og tidt havde hendes Munterhed forjaget Elisabeths

stille Græmmelse. Du tjente den samme Jld kun til, at forhøje hendes Smerte, og Elisabeth var det nu, der, tarveligt nok, maatte trøste hende og sig selv. Den gode, blide Sjel stod, glemmende sig selv, ved Siden af to lidenskabeligt bevægede Gesmytter, mellem uenige, stridende Partier, søgte at trøste, at jevne, og leed mere, end Noget meente. Liebhard blev stedse haabløsere, stedse bitterere, søn: deres stedse oftere hendes Hjerte med det Udraab: hun var fri, og snart skulde hun aldrig see ham mere! — Beate var gnaven, frantede hele Vinteren, frygtede sin Død, og greb hver Leilighed til at minde Liebhard om, hvorlunde hun havde haabet, før sin Bortgang at see Elisabeth forsonet. Ogsaa mod Agathe blev hun umild, kold og haard, og bebreidede hende tidt, at hun havde forsømt sin Lykke.

Liebhard kom nu sjelden, udeblev ofte hele Uger. Elisabeth mistede derved sit Livs eneste Glæde; men hun ønskede det ikke anderledes, thi af, han modtoges ikke mere med Kjærlighed i dette Hus, hvor han før indtraadte som en elsket Søn. Hun taalte det, og beroligede sig med den Tanke, at hans Hjerte var uforandret. Han var jo endnu sømmere, varmere, end i deres Samværs lykkelige Dage; kun havde hans Væsen en Uro, en Hefthighed, som smertede hende. Mod Sommerens Udlob udeblev han usædvanligt længe; Beate var just meget syg, Elisabeth fik ei engang Stunder til at see efter, om han ei gik igjennem Gaden; det faldt hende stundom tungt paa Hjertet, at han slet ikke spurgte efter hende, slet ikke bekymrede sig om hendes Nød.

Uventet indtraadte han en Morgen, just som Søstrene havde paaklædt den Syge og bragt hende tilsæde i Lænestolen. Agathe var meget vred paa ham, hendes blege Kind rødmede, og hun saae ikke til ham. Elisabeth foer sammen, da han pludseligt stod for hende; først nu fornam hun, hvor hun havde frygtet for at tabe ham; Taarer strømte over hendes Kinder, men hun ilte, med den gamle Kjærlighed, i hans Arme.

„Havde Du glemt mig?“ spurgte hun. — „Nei, af Gud, nei! raabte han bevæget: Jeg var syg, jeg kunde ikke komme — meer, end nogensinde, var jeg sysselsat med Dig.“

„Syg? sagde Elisabeth, og saae nysie paa hans blege, indfaldne Ansigt: Af, det seer mørkt ud, ihvor jeg vender mig!“

„Mørket er forsvundet! vedblev Liebhard: Du skal nu, min Elskede, glemme Alt, hvad Du for min Skyld har lidt; langt om længe kan jeg gjenkjelde Dig det! — “

Elisabeth saae forundret op til ham; han lod Hovedet synke ned paa hendes Skjød, og trykte hende heftigt til sig. Derpaa reiste han sig, og gik, med fri, næsten stolt Anstand, hen mod den lyttende Gamle. „Nu kan jeg begjære min Brud af Eder, sagde han: og jeg haaber, I vil leve længe nok, for at see Eders Spaadomme om Mangel og Råd skuffede.“

„Har Pater Joseph sørget for Jer?“ spurgte den Gamle glad. — „Ei som I mener! sagde Liebhard: Men den første Efterretning om min Lykke er kommen til hans Kloster, og ved ham til mig.“

Han satte sig nu ned, og fortalte udførligt om en Onkel, som tidligt havde forladt sit Hjem og aldrig ladet høre fra sig. Ofte havde hans Forældre i Spøg trøstet ham med Haabet om at arve ham, thi en vidtbereist Mand havde fundet ham i Constantinopel som riig, ugift Kjøbmand. Sælsomt nok var nu den spøgefulde Tale opfyldt, thi i Rimini, i Belskland, var Onklen død, og en til Klosteret St. Paulus indløben Efterretning opfordrede Liebhard til at modtage Arven. En Reise til Rimini blev derfor nødvendig.

Den stille Elisabeth var det ikke let, at finde sig i sin Lykke. Den syntes hende næsten for stor. Agathes lidende Ansigt, de hede Taarer, hvormed hun faldt Søsteren om Halsen, blandede Rummer i den ubante Glæde. Liebhard var viensynligt syg endnu; hans Ansigt var ikke, som det pleiede; hans Væsen var sig selv uligt. Ofte var han stormende-glad, udsævende i sine Udsigter og Planer, ofte grublende, drømmende og vemodig. Den lange Reise ængstede Elisabeth, og det kom hende næsten fore, som om han selv frygtede den, hvorvel han loe ad hendes Bekymring. Enkelte Ord, Bønner og Bestemmelser, for det Tilfælde, at han ikke skulde vende tilbage — Dødstanker, der laae, som en sort Grund, bag lyse Forhaabninger, skrækkede hende lidt, men da han gandske var Herre over hendes Forstand, saavelsom over hendes Hjerter, beroligede han hende altid igjen, og saalænge hun saae ham, var hun lykkelig.

Guldkommen tilfreds var kun Beate; hun levede viensynligt op, og ordnede, med moderlig Glæde, det lille Udstyr, der længe havde ligget rede.

Den sidste Aften før Reisen kom Paul, for at tage Afsked. Han drog Elisabeth til sit Bryst, og forkyndte med glødende Blikke, at han i Dag havde gjenvundet det eneste, hvortil næst hendes Besiddelse, hans Hu havde staaet: sine Forældres Huus. Aldrig havde han, uden bitter Smerte, kunnet gaae der forbi; Murene havde mindet ham om hans Ulykke, hans Armod og Fornedrelse. Han havde underhandlet med Eieren, og Denne havde gjerne overladt ham det, dog paa det Vilkaar, at den gamle Enke, som beboede en lille Stue næstved Porten, og havde været Sælgerens Umme, skulde have frit Huusly til sin Død. Det bliver da herefter atter, hvad det før var, Liebhardts Huus, vedblev han.

„Og Gud gøre os det til en Broders Bolig, sagde Elisabeth: og lade os i Ydmyghed erkjende, hvorlunde et Bink af ham gjør riig og arm. Dig er saadan Herlighed intet Ryt, Du er opvoxen i Overflod; mig forekommer det som en Drøm, og gjør mig næsten bange.“

Hun rev sig løs af hans Arme, og fulgte Agathe ud i Kjøkkenet. Dybsindig saae han efter hende, til den Gamles Stemme vakte ham.

„Bidste Meinecke det!“ sagde hun. — „Hør! svarte Paul: Gaa Mennesker vide ret at sige, hvem Søstrene tilhøre — I og jeg og Pater Joseph — ellers vel Ingen. Mølleren er død for længe siden, men nu hører man, at hans Ravn nævnes igjen, og — det er ufornuddent, at man kjender hans Børn. I forstaaer mig.“

„Hans Ravn nævnes? spurgte Matronen: Og vel neppe i Ære? Hellige Stephanus, det har jeg

altid frygtet. Vær ubekymret, Paul Liebhard ! Jeg har aldrig tænkt paa at rose mig af ham, skjøndt jeg har skjult mine Tanker for de stakkels Piger."

Søstrene traadte ind. Samtalen blev afbrudt. Sorgmodigt nød man Afskedsmaaltidet, og Skilsmisssens Time slog. I Afskedsøieblikket greb en frygtelig Smerte Ynglingen, han trykte Elisabeth til sig, som om det var den allersidste Gang, bad hende ideligt, hun maatte dog ikke glemme ham, og hvis Døden skulde overraske ham paa Reisen, skulde hun ikke tænke paa hans store Kjærlighed. Pigen var ude af sig selv, Agathe maatte tilsidst rive hende fra ham, og hun laae grædende i den Gamles Arm, medens Søsteren fulgte ham ud. Elisabeth ansaae denne tunge Skilsmisse for et ondt Barsel. Bleg og drømmende gik hun omkring; ved hver Lyd foer hun ængsteligt sammen; hun tog ingen Deel i Forberedelserne til Brylluppet.

Imidlertid maatte hun snart ansee sin Frygt for utidig og ugrundet, thi til den bestemte Tid kom Liebhard tilbage, raske og muntrere, end han var reist. Dagen før Simon Judæ bestemtes nu til Brylluppet, og alt en Uge tidligere flyttede Beate, med sine Døttre, ind i det gamle Huus ved Petersporten.

Agathe havde paaflædt sin Søster, flettet hendes blonde Haar og fæstet Brudekrandsen i hendes Lokker; et Skjær af Salighed forklarede Elisabeths Træk, indtil hun, ved et Blik i Speilet, saa Agathes skønne, lidende Ansigt, og Taarsporet i hendes Pine.

„Agathe, min Kjære, eneste Søster! raabte hun: For Dig er dette en Eidsdagsdag, og det kunde jeg glemme!“

„Jeg er lykkelig! svarte den Anden: Jeg er i Dag ligesaa lykkelig, som Du. Ei vil jeg nægte, at jeg i Nat har tænkt meget paa ham, der vel allerede har glemt mig — ogsaa paa Fader har jeg tænkt — Du dog ogsaa, Elisabeth? Er han død, da omsvæver han os i Dag; men han er ikke død! Mit Hjerter viser mig ham levende, og aldenskund jeg nu aldrig vorder nogen Mands Hustru, er jeg maaskee bestemt til at pleie ham paa hans gamle Dage.“

Brudgommen, Brudepigerne, Pater Joseph kom. Kvinderne fandt endnu noget at rette paa Brudens Pynt. Imidlertid lod Joseph sig føre gennem Huset, og hørte med Velbehag paa Pauls Erindringer. En lille Stue med mørke Vægge betraadte Liebhard næsten ufrivillig, idet han fulgte Paterens Skridt. Her havde han seet sin Fader i Døden. Siden havde hans Moder ladet de store Bærelser staae ledige og flyttet ovenpaa, i mindre Bærelser, hvor Beate skulde boe herefter og hvor de nu havde forladt Bruden. Paul blev staaende i Indgangen; det Forgangne blev ham nyt, men traf ham i Dag med større Magt. Joseph gik om langs de mørke Vægge, betragtede med Opmærksomhed det kunstigt udskaarne Træværk, og saae, gennem det smaa, spidse Vindue, ned i en lille Gaard, som grændsede til Peterskapellet. Begge vare i dybe Tanker — da hørtas flere Gjæster kom

me. Liebhard foer op, og tvang sig til at forjage Lungsindighedens Skyer.

Langsomt bevægede Toget sig til Thomaskirken, Wielsen fuldbyrdedes, i en Ruus af Lykke og Kjærlighed førte Liebhard sin tidligste Ungdoms Veninde hjem som Brud til Fædrehuset. Ved Døren modtoges de af den gamle Eleonore, Husets Bogterfke, en gammel Kone med klare Dine. Hun havde bestrøet Forstue og Trappe med Sand og grønne Grene, og tiltalte Elisabeth med et smukt rimet Sprog. En heel Skare af Gæster fyldte, bag hende, Huusrummet; de Fattige i Nabolaget holdt sig ogsaa til; ved Trappen sadde Musikanterne paa lange Bænke, hilsende Brudefølget med festlige Toner. I to store Værelser, hvis Vinduer beleiredes af nysgjerrige Tilskuere, flokkedes man om Bordene. Alt sank Solen dybere, men Gildet var endnu ikke forbi. Muntrere klang Glæssene, Stemmerne bleve høiere, Latter og Sang overdøvede Musiken, Mændene havde ikke sparet Vinen. Da skjed Pater Joseph sagte sin Stol tilbage, og fjernede sig. Da de Fattige just havde forladt Huset, betydede han den gamle Eleonore, hun skulde kun lukke Døren, og have et Die med Porten, da Bryllupsglæden derinde let kunde vare langt ud paa Natten.

„Ingen skal vorde indladt, sagde Eleonore ydmyg: undtagen de Formummede, som allerede have forsamlet sig histovre i Badstjærens Huus. De ville komme tilpas til Dandsen.“

Da Pateren var kommen udenfor, aandede Lufren ham vederqvægende imøde. Han glædede sig ved, at være sluppen, thi han var en afholdende

Mand, og ikke meget selvstændig. Langsomt listede han sig ud af Porten. Ikke langt fra Kloostret mødte ham en anden Dominikaner. „Lovet være Herren!“ sagde Denne.

„I Evighed!“ svarte Pater Joseph, signende sig med Korset. — „Har Du været i Staden, Fader Joseph?“ spurgte den yngre Munk. — „Med Dispens, til Paul Liebhard's Bryllup!“ svarte Joseph: Men jeg længe efter min Celse, efter de Dødes Selvskab. Hvo der engang har faaet Genfomheden kjær, Broder Martin, lystes kun lidet ved Menneskeselskab.“

„Liebhard? Paul Liebhard?“ spurgte Martin: En ulykkelig Bryllupsfest maa det være, hvis ei en Bilsfarelse finder Sted her. Thi feiler jeg ikke, vorder Brudgommen fængslet i dette Dieblif. Det har jeg hørt hos Borgemeesterens, hvis syge Datter jeg har besøgt.“

Intet Træk forandrede i Paterens alvorfulde Ansigt. „Umuligt!“ sagde han: Eller det maa være en Feiltagelse. Det opklares vel; han har vakkre Mænd og Benner om sig.“

I Liebhard's Huus voxte Larmen. Kun Agathe blev stillere, jo mere Tummelen om hende tiltog. Hendes mørke Blik hvilede nu og da paa Brudgommen, og det kom hende fore, som om der, i hans Munterhed, var noget Uroligt, Kunstlet, der stak paaafaldende af mod Elisabeth's barnlige Saelighed. Nu blev der mørkt, Kjerterne bares ind. Med dem kom de Formummene, unge Haandværkere og Kjøbmandssvende, i underlige Dragter, med spøgefulde Gaver. De yngste Knose omringede, pi-

geklædte, Bruden; Andre toge Liebhard imellem sig, og forfulgte ham uafsladeligt, saa han, adskilt fra sin Halvdeel, maatte løstjæbe sig med en Foræring, efter den Lids Skik.

Under al den Tummel og Latter hørte man det pludseligt banke paa Gadedøren, og raae Stemmer forlangte at indlades siebliffeligt. Skjælvende saae Eleonore Raadets besvæbnede Tjenere, og bag dem fire skjæggede Krigere. Trodsigt marscherede Soldaterne ind, stødte Geværet flirrende mod Steengulvet, og spurgte, om Huset havde flere Udgange. „Nei!“ stammede den dødsblege Gamle, og to kraftige Skikkelse stode, liig Statuer, ved Døren, medens de Andre gik ind.

Det Skræffens Udbrud: „Hr. Liebhard var paa keiserlig Befaling en fangen Mand!“ — gjorde de Berusede ædrue og forvandlede Glæden til Jammer. Skrigende vred Beate sine Hænder, omringet af sine Veninder; Elisabeth hang halvasmægtig om Agathes Hals; skjælvende stod Denne der, flirrende mod en Tapetdør, hvorigjennem Liebhard, for saa Minuter siden, var gaaet ind i sit Sovestuekammer.

„Hvor er han?“ raabte ti Stemmer paa een gang; i Trængsten havde Ingen savnet ham — „Der gik han ind!“ sagde Agathe: Han vilde hente Foræringerne til de Formummede; han kan ikke undkomme, thi der er ingen Udvei.“

De ældste Bryllupsgjæster bestormede imidlertid Bagten med Spørgsmaal; man trak betænkeligt paa Skuldrene — et keiserligt Brev ned slog enhver Tvivl. Med faste Skridt gik de Ulyffkens Sender bnd gjennem den forskædede Forsamling, ledsagede

af Agathes lydelige Jamren. Elisabeth Jaae som død.

Man aabnede Sovestuen — det var tomt. De høie Vinduer, som vendte ud til en af Muur omgiven Gaard, vare ikke lukkede. Der viste sig en anden Dør, men her modstod en fast Laas. Man maatte bruge Vold, for at aabne den, og efter et spildt Kvarteers Forløb traadte man ind i hiint Kammer, hvor Liebhard om Morgenstunden havde været med Pater Joseph. Her fandtes ingen Udvei videre, intet Spor af nogen Aabning. Vinduet var velforvaret. Liebhard var forsvunden.

Indtil langt ud paa Natten varede Efterforskningen. Noget Uger efter holdtes Huset bevogtet — han var forsvunden. Al Sandsynlighed til Trods, maatte han være undkommen gjennem Vinduerne.

Alle Bestræbelser for at finde ham bleve, saavel i Stadens Omkreds, som udenfor dens Mure, forgjæves.

Den lange Vinter havde forhoiet Elisabeth's Græmmelse i en frygtelig Grad. En dyb Melankolie, en død Egegysdighed for Alt, beherskede hende. I Ulykkens første Dage søgte hun, med bang Uro, Trøst hos Andre, uden at finde den. Beatrice var forbittret paa Liebhard — det taalte Elisabeth; men da Agathe reent ud fordømte ham, som Den, der havde røvet dem det Sidste, deres ubesmittede Vre, da hun med Haardhed affærdigede Elisabeths frygtsomme Indvendinger, og faldte hendes Kjærlighed Svaghed — — da var det, som om alle Baand brast, der endnu knyttede den

Arme til Menneskene. Hun flyttede ind i det lille Kammer mellem den store Stue og hiint mørke Bærelse, udfyldte sin Tid med Arbeid og gudelige Bøgers Læsning, og tvang sin Indbildningskraft til, at fremkalde den Forsbunde, saa uafadeligt, at hendes Aand tidt vaklede mellem Sandhed og Billedfarelse. Kun ved Middags- og Aftenbordet var hun hos de Dyrige — stum, uden Deeltagelse, uroligt ligende efter Eensomhed. Med stor Betyrning saae Agathe denne hendes Væsens paaældende Forandrung; hun følte, at hun havde stødt det blødende Søsterherte fra sig; Kjærlighedsfuld opsogte hun Elisabeth, for at adsprede hende.

Elisabeth lønnede hende med rørende Venlighed, men det var aabenbart, at hun kun, med Taalmod og Hengivelse, bar hendes Selskab og Samtale som en Byrde.

Eleonore sluttede sig selskabeligt til Beate og Agathe. Hun var en klog, munter Pølse, som havde seet og erfaret Meget. Liebhardts Venner og Beates faa Veninder havde, siden det ulykkelige Bryllup, skævet Huset, thi skøndt ingen Betyrning havde truffet Qvinderne, vidste man dog, at der holdtes Die med dem, at der lagdes Mærke til deres Skridt, deres Omgang, at Eleonore nøie passede paa, hvem der gik ud og ind. Elisabeth ahnede noget Eignende; en dunkel Modbydelighed for den venlige Gamle tog Plads i hendes Sjæl.

For bedre at lære Elisabeths indvortes Liv at kjende, kaste vi et Blik i hendes forladte Tilstand. Dengang, da væbnede Mænd endnu bevogtede hendes Dør, og hun selv, bedende og hændervridende, vankede af et Bærelse i et andet, anraabende Gud

om Eys, fandt hun, i Liebhard's Sovestammer, en smal Strimmel Papiir med de Ord:

„Jeg lever, og er sikker. Tie for hver levende Sjel. Vogt Dig for Eleonore. Vi sees igjen.“

Elisabeth kunde, skjøndt hun ikke selv forstod at skrive, læse tydelig Skrift; hun havde lært det af Paul. En Gysen, men en Glædes-Gysen overfaldt hende; denne Plads maatte staae i Forbindelse med den Fraværende, her var han hende nær, hid naaede hans Haand. Fra nu af boede hun her, og sølte sig ei allene. Hun var taus mod Enhver, som han havde befaleet hende. Var hun hos de Andre, saa ønskede hun sig tilbage i sin stille Celle; indtraadte hun atter i den, da saa hun sig skælvensde, glad og ængstelig omkring, og ikke altid forgjæves. Fra Tid til Anden naaede et Kjærligheds-, et Haabsord hendes Hjerter, og hun spurgte ikke, hvorfra, hun søgte ei at løse Gaaden, men hengav sig villieløs et velgjørende, skjøndt farligt Sværmeri.

I Martsmaaned blev Beate sengeliggende, og døde efter et kort Sygeleie. Ufortroden havde Elisabeth hjulpet Agathe at pleie hende, hendes drømmende Væsen var veget for levende Omhu, selv Eleonores Bistand havde hun ikke forsmaaet. Men da Spændingen var forbi, vendte det melankolske Væsen tilbage, og skjøndt hun ikke forlod Agathe saa tidt, som tilforn, sad hun dog stum hos hende, og gik bort, naar Eleonore treen ind. Agathe syntes dette Besøg at være kjær; der herskede mellem hende og Eleonore, en Fortrolighed, som Elisabeth ellers neppe havde undt den Sidste — nu

bemærkede hun den kun lidet. Dog var Agathe langt fra, i Omgang med Matronen at søge Erstatning for Søsterens Tilbageholdenhed.

Engang, da Elisabeth vilde gaae tilbage til sit Bærelse, holdt Agathe hende tilbage, og udbrød i de Ord: „Har Du slet intet Hjerte for mig mere? Har jeg da gandske tabt min Søster?“

Elisabeth blev bange for hendes Hefstighed, hendes Taarer. „Min Gud! sagde hun: Var jeg da virkelig saadan, at Du maatte tvivle om min Kjærlighed, at Du saaledes maa græde over mig? Var jeg det, Agathe, saa gaae ei irecte med mig! Hvo har erfaret saadan Skjebne, som jeg? Den Ulykkelige søger Trøst, for at kunne bære Livet; jeg finder den i Eensomheden. Saa er den Tabte hos mig, saa har jeg ham igjen, hører hans Røst, seer hans Ansigt. Andre Mennesker forjage det kjære Billed. — Jeg er ingen god Selskaberske mere, det føler jeg selv. Du har ogsaa et sørgmodigt Hjerte, men Livets Sol kan dog skinne derind. — Jeg saae, hvorledes Du fluttede Dig til Eleonore; hun er gammel, men i Sammenligning med mig er hun ungdommeligglad.“

„Tænk paa den forgangne Tid, svarte Agathe med Taarer: og spørg Dig selv, om Noget i Verden kan erstatte et søsterligt Hjerte! — Eleonore seer jeg gjerne, hun er klog, god og tjenstvillig; hvor hun er, kan man ikke kjede sig. Jeg er fyrig — enten skal jeg fryde mig eller martre mig, aldrig har jeg kjendt Ungdommens Glæder, en Række af Sorger var min Lod. Med et Hjerte fuldt af skuffet Kjærlighed og nagende Græmmelse boer jeg inden mørke Mure, og kun udenfor, trindtom mit

Bængsel, fromme Livets Bølger. Undrer det Dig, at jeg gjerne vil undslø mine sorte Tanker, gjerne see et muntret Ansigt? Undrer det Dig, at jeg gjerne er om Eleonore?"

„Nei, nei, Agathe! raabte Elisabeth: Og Gud velsigne hende for hvert muntret Dieblit, hun skaffer Dig, Du arme Barn!"

„Der er endnu Noget, som drager mig til hende! vedblev Agathe rødrende: Hun kjender Ham! Hendes Søn tjener ham, hun nævner mig undertiden hans Navn. Men nu vil jeg ikke høre hende — Dit Raad vil jeg følge. Han er igjen her, og søger mig op, vil tale med mig, opdage mig vigtige Ting. Eleonore taler for ham, og naar jeg opløfter Minene, seer jeg hans Skikkelse. Hvad skal jeg gjøre? Engang maatte jeg, ved vor Faders Minde, love Dig, ei at see ham mere; uden Din Villie vil jeg Intet beslutte."

„For Himlens Skyld, gjør det ikke! sagde Elisabeth: Luk Dit Øre for Gristerinden! Den adelige Ungersvend har Intet at byde Dig. Agathe, Dit Hjerter er allerede hildet; staae nu stille, gaae intet Skridt videre. See, hvor ulykkelig jeg er. Du har kaldt det Svaghed, at jeg endnu troer paa Liebhard, at jeg elsker min Mand, om han end havde begaaet noget Ondt. Vær da stærkere end jeg; fly Den, som, i sin Lidenkab, glemmer en hellig Pligt!"

„O, Du er grusom! raabte Agathe: I dette Dieblit skulde Du ikke gjentage mine umilde Ord. — Bidste Du, hvor jeg har angret dem! — Men, godt — jeg vil — jeg vil gjøre, hvad Du forlanges, om end mit Hjerter skulde briske derved. Hvo

som er haard mod Andre, maa ikke fare lempeligt med sig selv. Du skal see, om jeg har Kraft!"

Elisabeth havde ikke villet krænke sin Søster, „Jeg er ei mere, hvad jeg var! sagde hun: Hvorhen jeg kommer, bringer jeg Sorg; den, jeg elsker, kan jeg kun bedrøve. Tilgiv mig, og lad mig søge min Censomhed. Men tilgiv mig først, viis mig Dit tilgivende, søsterlige Nie, lad mig hvile ved Dit Hjerte!"

De holdt hinanden længe i Favn, de kjærteg- nede hinanden med rørende Omhed; varmere, end nogensinde før, udgjøde sig deres Hjerter i inder- ligt Sjælesprog.

Eleonore treen ind; uvilkaarligt gjorde Eli- sabeth nogle Skridt mod Døren, men hun kunde ikke gaae — hun maatte see sin Søster glad igjen. Med Binene fæstede paa Agathes Ansigt, sad hun stille ved Vinduet, med foldede Hænder, og hensank snart i sine Drømme. Imidlertid begyndte Eleo- nore en lang Fortælling, hvortil hun ikke lagde Mærke, før Agathe raabte: „Jacob Rehbock? Eleonore, var det virkelig saa, I sagde?"

„Nu ja, saa har min Søn kaldt ham! svarte den forundrede Gamle: De bayerske Herrer og der- res Tilhængere blive altsaa derved, at den formeent- lige Markgreve er en Møller, Jacob Rehbock, som de af Sachsen og Anhalt have undertjøbt. Men Reiseren er paa hans Side, han har forlænnet ham, og viist de brandenburgske Stæder til ham, under Straf af Rigets Aht. Hele Folket har taget hans Parti, paa nogle saa Stæder nær, og to store Hære staae i Felten mod hinanden, Waldemar's og Lud- vig's. Landets Stormænd ere ogsaa uenige, Een

er med ham, en Anden imod ham; de stolte Hove-
der hist og her vægre sig ved, at bøie sig for Møl-
leren. Men min Søns Herre, han staaer, med
klippefast Trofskab, paa hans Parti; han agter det
for stor Ære, at Fyrsten behandler ham som Søn,
og vil give Liv og Blod for ham. — Gjenderne
mene, at Mølleren har forhevet ham og Alle, som
troer ham. Altid skal han have forstaaet, at vinde
Folks synderlige Kjærlighed; Den, han seer paa med
sine store sorte Dine, indtager han strax, og Den,
han har besnæret, maa være ham tro i alle Ting."

„Elisabeth! raabte Agathe: Hvad mener
Du? Min Fader, min kjære Fader! Dine herlige
Dine, Dit hele uforsignelige Billed seer jeg for mig.
Have Fremmede elsket Dig saa høit, at Hadet kun-
de mistyde det, hvad maa da Dit Barn føle ved
den Tanke, at Du lever!"

„Eders Fader? spurgte Eleonore forundret:
Mølleren Eders Fader?"

„Jeg har kun hørt Lidet af Eleonores Fortæl-
ling, Søster, sagde Elisabeth: men mig synes, at
er denne Waldemar ei, hvad han udgiver sig for,
saa er han en snedig Bedrager. Kunde Du ønske,
saaledes at gjenfinde Din Fader?"

Agathe følte det Grundede i denne Bebrei-
delse, og dog kunde hun ikke undertrykke sit Hjertes
Længsel.

Noget Dage forgik. Agathe var meget urolig;
hun kæmpede en svær Kamp, og frygtede, at ligge un-
der. Elisabeth understøttede hende ikke; hun hensesank i
sin forrige Længsel, og i Eleonore havde Agathe

en værre Fiende, end sit eget længselsfulde Hjerte. Omfide seirede Kjærlighed og Smiger; den gamle Kone fik Tilladelse til, Klokken ti om Aftenen at lukke Junkeren ind. Men Undseelse og Anger mar trede Agathe, saasnart hun havde samtykket; hun gruede for at see sin Søsters alvorlige Ansigt, hun foer sammen, hvergang Døren gik, thi kom Elisabeth, hvorledes skulde hun da følge sin Brøder for hende?

Men da Elisabeth ikke kom til sædvanlig Tid, og hendes Vige ei heller kunde give anden Underretning om hende, end at hun vilde være allene i sit Kammer, maatte alle fremmede Tanker vige for hendes søsterlige Omhu. Hun bankede paa den lukkede Dør, og forlangte at indlades; Elisabeths heftigt bevægede Stemme bad hende om Rolighed og uforstyrret Stillehed. Paa Agathes ængstelige Spørgsmaal, om hun var rask, om hun Intet behøvede, svarte hun, hun havde forsynet sig med Alt, og følte sig kraftigere, end hun længe havde været.

Rolende fjernede Agathe sig. Da det begyndte at skumre, kom hun igjen, men fik den samme Bækked, og et saa rørende Godnat, at hendes Hjerte smulmede af Anger og Græmmelse.

Et Dieblis foresatte hun sig, at bekjende sin Brøder for Elisabeth, men hun formaaede det ikke. Søsteren maatte aldrig erfare, hvor svag hun havde været. Eiden vilde hun opsoge Eleonore, for at tage sit Ord tilbage — men et Blik ned paa Gaden, hvor just den elskede Skikkelse gik langsomt, hemmeligt, forbi, tilintetgjorde hendes Forsæt. Nu slog Klokken i Thomastaarnet ti; i Huset var Alt stille. Sagte bankede det paa Eleonores Vindues:

ffoder, Døren gik op, og Matronen førte den lønlige Gæst ind i den store Stue, hvor Agathe skjælvende ventede ham. Begge vare nu allene, forenede — de saa hinanden igjen efter saa langt et Savn! — Men kun Ynglingen følte sin Lykke. Agathe fornam i dette Dieblif, at Uret formørker hver Glædesnydelse. Men Nothhasts ridderligædle Bæsen fjernede snart denne uhyggelige Følelse, thi ei troede han, at kunne ære Pigens Tillid bedre, end ved den ømmeste Vrefrygte for hende og for den hellige Censomhed, som omgav dem.

„Oploft Dit Die, min Elskede! sagde han: Du begaaer ingen Uret. Uret var det kun, at slyge mig saalænge. Max von Nothhaft var ikke hos Dig, naar han ei kunde komme, sin Ære og sin Samvittighed usforkrænket. Man forekaster mig adelig Stoltthed; — saa skal man da idetmindste aldrig kunne bebrejde mig nogen uadelig Handling!”

De satte sig ned hos hinanden, Haand i Haand, Die i Die. Med ungdommelig Gld udmalede han Fremtidens lykkelige Udsigter. Stedse hedere blev hendes Blik, stedse klarere hendes Blik, hendes Skjønhed syntes som forklaret i Lykkens uvante Solglands. Intet havde manglet i disse herlige Træks Fuldendelse, uden den Henrykkelse, som nu besjelede dem.

Da Waldemar af Brandenburg traadte frem af sit Mørke, reiste sig en Meningsstrid mellem Landets Stormænd, og med hans Modstandere forenede sig de Baklende efter hiin gaadefulde Tildragelse i Leiren ved Frankfurt. Nothhaft, som, af sin døende Fader, var henblijft til Fyrsten, fluttede sig

Kun desto nærmere til ham, jo mere han levede med ham. Waldemar kaldte ham Søn, og agtede det ei under sin Værdighed, ved Siden af sine store Sørger, at bære Ynglingens Ønsker i sit Hjerte. Derimod bortvendte Huset Kochow sig aldeles fra ham, og denne fjendtlige Stilling i det offentlige Liv løste det Baand, som, fra Barndomsdagene, havde forenet Max von Nothhaft med en Frøken von Kochow. Heldigt nok kunde det sønderrives, uden at efterlade nogen Smerte i deres Jnderste, ja, den unge Mand fattede nu Haab, og vovede at aabne sine Ønsker for den taknemmelige Fyrste og en gammel Tante, som elskede ham lidenskabeligt. Keiser Carl, endnu stedse Waldemar's Ven, skøndt mindre virksom, end han i Begyndelsen syntes, viste Max megen Naade. Ved Forhandlingerne mellem ham og Markgreven betjente man sig af ham som Gesandt, og mere end eengang opfordredes han til, dristigt at begjære en Naadesbeviisning for sig selv. Aldensind nu denne romerske Konge var den Første, som, ved Ord og Brev, har forlenet Adels, byggede Waldemar og Fru von Plettenberg, Nothhafts Tante, derpaa en Plan til at gjøre deres Yndling lykkelig, uden at hans Huus blev besmittet ved en ulige Forbindelse, eller hans Faders velbekjendte Billie krænktes i Graven. Carls Naadebrev bemyndigede Fru von Plettenberg til, at give Agathe Meinecke sit eget Navn, men den lykkelige Max skulde ikke røbe det, han skulde kun overtale Pigen til, at tilbringe nogle Uger hos den gamle Dame i Brandenburg, paa det Denne kunde afgjøre, om hun ogsaa fortjente den Lykke, man havde tiltænkt hende. Mangen kostbar Uge hengik,

inden han kunde finde et Paaskud for denne Begjering; et Tilfælde fremskyndte omsider hans Reise, og Max tiltraadte Reisen saameget lettere om Hjertet, som han ikke ønskede, at vise sig anderledes mod sin Elskede, end aaben og uforstilt.

Begge hans Livs helligste Anliggender forenede sig dennegang, for at kalde ham til Leipzig. Markgrevens store Lykke vaklede fra den Dag af, da hiin Ubekjendte, for Keiser og Folk, havde brændemærket ham med Navnet Rehbock. Ubegribeligt, ligesom opslugt af Jorden, var den Forbavne undkommen. Dog fandtes, mere end eengang, hans Spor, og ofte var han allerede i Forsølgernes Hænder, men altid slap han fra dem igjen. Nu vilde en listig Speider have seet ham i Omegnen af Leipzig, i en Skov ved Runawitz. Det blev derfor nødvendigt, at opfordre Øvrigheden her til Alarvaagenhed, og Max selv paatog sig, at udføre Keiserens Befalinger og lede Efterforskningerne. Midt i denne gandske frugtesløse Bestræbelse underrettedes han om Elisabeths Skjebne, og erfarede af Eleonore, at Søstrene vare Molslerens Døttre. Guld af Gld opfattede han den Tanke, at bringe Begge i Sikkerhed, inden endnu tungere Skjebner traf dem, og tillige at benytte Døttrenes høitidelige Vidnesbyrd til Fordeel for sin Fyrste. De maatte kjende deres Fader, de maatte være underrettede om hans Skjebne. To uskyldige Bøsseners Ord og Eed maatte idetmindste tilfredsstille dem, der, kun ugjerne hengave sig Tvivlen. Selv tvivlede han ikke.

Nothhaft's Meddelelser vare endnu ikke tilende, da Midnatsklokken slog. Samme Dieblis hørtes

et sagte Godtrin; det samlede ved Døren, og søgte Laasen med usikker Haand. „Eleonore?“ spurgte Agathe. — „Luf op, Agathe! Det er mig! svarte Elisabeth: Luf op for Himlens Skyld!“

Agathe troede, at skulle synke i Jorden. Hun kunde ikke taale denne Bestjæmmelse. Hendes første Bevægelse var en stum Bøn til Northaft, at han vilde skjule sig bag Gardinerne. Ugjerne soiede han hende, men Dieblisset tillod ingen Betænkning, og Agathe aabnede Døren.

Dødsbleg traadte Elisabeth ind, greb Agathe, hvis Forvirring hun ikke bemærkede, ved Armen, og sagde: „Hjælp mig i den skrækkeligste Time! Liebhard er hos mig, men kun for at døe i mine Arme. — Tag Mesters Mirakelbalsom, og kom med mig, om vi kunne hjælpe ham!“

Agathe aabnede Skabet, for at gribe det Forlangte; hun var gandske fortunlet, hun begreb ikke Muligheden af det, hun hørte. Elisabeth drog hende med sig, de betraadte det eensomme Værelse ved Siden af det brune Kammer — det var tillaaset, og Elisabeth dreiede Nøglen om igjen, saasnart de vare indenfor.

Her laae Liebhard paa Elisabeth's Seng, i Feberhede, uden Bevidsthed. Medikamenter stode hist og her; en qvindelig Reisedragt laae ved Siden af en Bylt. Med skjælvende Haand bestrog Elisabeth den Syges Lindinger med Balsamen; han slog Vinene op, saae smt paa hende, men lukkede dem strax igjen.

„Maaskee tager han nu Feberdriften! sagde Elisabeth: Han sagde, det var det sidste Redningsmiddel.“

— „Hvem sagde det?“ spurgte Agathe. — „En, som jeg ikke tør nævne!“ svarte hun. — Hun rakte den Syge Drikken; hastigt tog han den. Elisabeth kastede sig over ham; et Glimt af Haab gav hendes tørre Dine Taarer.

„Hvorlænge har han været her?“ spurgte Agathe: Og hvorledes har han kunnet komme ind i Huset, uden at sees af Leonore?“

„Spørg mig ikke!“ svarte Elisabeth: Ofte havde jeg Efterretning fra ham — aldrig torde jeg tale derom. I Gaar anmodedes jeg om, at holde mig rejsesærdig, hvis jeg vilde følge min Mand til et fremmed Land. Jeg betænkte mig ikke — — see — der ligge mine Reisesæder. Da Du i Skumringen var ved min Dør, tog jeg Afsked fra Dig i mit Hjerte. Det blødte, men — jeg havde intet Valg. Hvor skjalv jeg og hvor glædede jeg mig! Hvor haabede og hvor bad jeg! — Gud har villet det anderledes. Liebhard kom — jeg havde ham igjen, men glæde mig kunde jeg ikke. Hans sidste Kraft var det, som bragte ham hid. De have ja get ham, som et Stykke Vildt, i rastløs Flugt; kæmpende med brændende Feber, har han i Gaar forladt St. Laurentii Kloster i Skoven; i Rastswig er han bleven liggende halvdød i en Lade, og lange om længe er han da kommen hid til mig, at min rystende Haand kunde lukke hans Øie og mit Hjerte staae stille med hans.“

„Gud — men hvad har han gjort?“ spurgte Agathe.

„Jeg veed det ikke!“ sagde Elisabeth: Jeg tilgiver ham Alt, friskjender ham, hjælper ham at bære.

Forlader end hele Verden ham — jeg maa hænge ved ham. — O, min Paul, hvor er Du stum ved mine Klager! Gaae ikke fra mig, tag mig med, eller bliv her!”

Natten forgik. Morgenlyset skinnede ind. Da syntes det, som Liebhard kom til sig selv; han udstrakte Armene efter Elisabeth, han nævnte Agathes Navn. — —

Paa samme Tid reiste der sig stor Uro i Huset; Porten aabnedes, Dørre fløj op og i, Eleonore kaldte høit paa Agathe, og Denne listede sig ud af Sygestuen. Da hun traadte ud i Forstuen, fandt hun den besat af Beværnede; Eleonore kom hende imøde, med hende Max, som førte Pigen ind i Stuen, idet han bød den snaksomme Gamle tie.

„Jeg opfylder en tung Pligt, sagde han mørkt: og fordrer af Dig det første Beviis, at mine Sorger nu ere Dine Sorger. — Liebhard er min Fange! Han er her i Huset, jeg maa see ham, mens han endnu er istand til at aflægge et Vidnesbyrd. Kun hans Tilstaaelser kunne løse en Gaade, som ellers maa løses med Blod. Her gjelder ingen Skaansel; dog skal Liebhard erfare, at Max von Nothhaft er hans Hustrues Broder.”

„O min Gud, det er min Skyld!” raabte Agathe hændervridende.

„Gaae til Din Søster! sagde Nothhaft: Jeg bliver, med tre Vidner, her i Huset. Ei vil jeg trænge mig ind i Ederes Rummers Helligdom. See selv efter, om den Syge kan modtage mig. Jeg bygger paa Din Sanddrubed.”

Agathe gif. Hun fandt Liebhard i rolig Søvn, Elisabeth med opmuntret Ansigt. „Seer hun! sagde hun: Seer han ikke gandske anderledes ud? Han er gandske ved sig selv.“

Agathe sukkede dybt, skulde sit brændende Ansigt ved Elisabeths Bryst, og begynde sin pünliche Beretning. Hun kunde nu ikke dølge sin Uret mere. I hvor forfærdet Elisabeth end blev over den nye Ulykke, fandt hun dog, da Agathe havde sagt hende Alt, sin Søsters Tilstand saa beklagelsesværdig, at et trøstende Ord var hendes første Ytring. Men hurtigt reiste hun sig derpaa, Purpur overfløi hendes Kind, og hendes blide Ole flammede, idet hun sagde: „Sig dem, at Ingen, hvem det ei er lige gyldigt, om han vorder en dobbelt Morder, maa nærme sig hans Leie. Paul lever, haaber jeg; da kunne de indslutte ham og mig i Fængselsnat — her har Du Haand og Fod — han skal ei undløbe, om han end kunde! — Bryde de ind her, forstyrre de den velgjørende Naturs Værk, saa falde min Jammer paa de Haardhjertede, og Mennekes Grusomhed forbittre engang ogsaa deres Dødsfund!“

„Elisabeth! raabte Agathe: Saadan saae jeg Dig aldrig! Ingen skal betræde Dit Kammer — nei, Din Forbandelse maa ei træffe ham; jeg er Skyld i Alt! Jeg lover Dig Rolighed, og jeg skal skaffe Dig den, med Himlens Hjælp.“

Da Elisabeth saae Søsteren fjerne sig, forvarede hun sin Dør endnu fastere, og satte sig, med bange Uarvaagenhed, paa Dørtrinet; hver Lyd bragte hendes Hjerter til at banke, og hun foer op

til fortvivlet Modstand. Men hendes Rolighed afbrødes ei, uden ved Agathe, som hidbragte Forsikringer og gav hende den Forsikring, at man vilde skaae den Syge. Elisabeth takkede hende fyrigt, men saae dog mistænksom mod Døren, og sølte sig ikke rolig, før hun igjen var alene.

Liebhards sov endnu stedse; hans matte Bogterste lagde Hovedet paa hans Pude, og af de forvirrede Tanker, som omsværmede hende, blev en drømmfuld Slummer.

Længe havde hun sovet, da hun pludseligt vaagnede ved en Berørelse og hørte sit Navn udtales sagte. Liebhards sad opret hos hende, og betragtede hende med hiint kjærlighedsfulde Blik, som, i bedre Dage, var hendes højeste Lykke. Det vilde Blik, den feberagtige Uro var vegen for det gamle, kjære Billede; hun hengav sig en grændseløs Glæde; hun haabede Alt, da hun saae ham frarevet Døden. Han selv syntes ikke at dele disse Forhaabninger; han vendte sig rystet fra hende, da hun takkede Himlen for hans Redning. Derpaa spurgte han, hvorlænge han havde været her, om han virkelig havde seet Pater Joseph, eller om det kun havde været en Drøm.

Hun forsikkrede ham om Virkeligheden af Josephs Besøg, viste ham de Midler, Munkene havde efterladt, og sagde, at han vilde komme igjen til Natten. „Du har været hos mig siden i Aftes! vedblev hun: Dine Fødder kunde neppe bære Dig hid; Du kunde kun fortælle mig, hvorledes de havde forfulgt, jaget, martret Dig. Jeg bragte Dig tilfængs, og strax efter begyndte hiin skrækkelige Tilstand, hvorpaa jeg ikke vil tænke mere.“

„Har jeg blot sagt Dig, hvad mine Gjender gjorde, svarte Liebhard: saa er det ogsaa nu paa Tiden, at Du erfarer min Brøde. Ja, Du troe Sjæl, tro til Døden, Du maa vide Alt! Jeg er en fræk Bedrager, som Guldets har blindet.“

„Glem det nu, arme Paul! raabte Elisabeth: Derom vil jeg Intet høre.“

„Nei, Elisabeth! sagde han med skrækkende Hefstighed: Nu maa jeg lette mit Hjerte; Dage til: høre mig ikke mere. — Jeg haabede, at kunne ført Dig bort herfra, men min Fod formaaer ikke længer. Jeg skal ikke have den Priis, for hvilken jeg syndede. — Du veed, Elisabeth, hvor grusomt Skjebnen behandlede os, hvor ofte jeg gik fra Dig i Forviselse, fastbesluttet, at gjøre Dig fri, da jeg ikke kunde gjøre Dig lykkelig. I en saadan Fristelses Time, da jeg just følte bittert, ei at være født til Armod og Ringhed, gjordes mig et Andrag af lokkende Art, forbunden med Farer, men just derfor maaskee saa lokkende. I Brandenburg var en falsk Waldemar optraadt, for at indtage den længst Begravnes Plads. Hans skuffende Liighed med Din Fader, i Forening med andre Omstændigheder, bragte det bayeriske Anhang paa den Formodning, at det var ham selv, der spillede Waldemar's Rolle. Ofte fentligen, for Keiseren og alle Fyrster, at nævne ham med dette Navn, og saaledes at ende det falske Spil, dertil søgte man et Redskab, og troede, at have fundet det i mig. Det var — forestillede man mig — en Lykke for Jakob Rehbock, om han, kaldet ved sit rette Navn, traadte fra Skuepladsen, inden hans Dristighed drev ham videre. Denne Grund gjorde kun lidet Indtryk paa mig.

thi jeg vidste jo, at ingen Dødelig kunde Rade Din Fader mere. Det Skjændige i sligt et Bedrag oprørte min Sjæl; jeg var jo desuden langt strafværdigere, end de, der fristede mig. De havde den faste Overbeviisning, at Brandenburgeren ikke var, hvad han vilde synes; men i mig vaklede denne Tro, thi jeg var vidende om Jakob Rehbocks Død, og Synden beherskede mig i den Grad, at jeg fortaug min Kundskab derom. Dengang vovede jeg ei, at see Dig i Dinene; jeg indelukkede mig hjemme med de forføreriske Billeder af Rigdom og Lykke, indtil de triumpherede over min Svaghed. Da treen jeg frem, vel bleg af Ansigt og urolig i mit Jnderste, men som en riig Arving, der nu torde boe i sin Faders Huus og ægte sin Brud. Først da jeg adskiltes fra Dig, for at fuldhyrde Boveslykket, saldt det mig tungt paa Hjertet. I Keiserleiren ved Franckfurt, hvor Carl forlænedes den foregionne Waldemar, blandede jeg mig i Sværmen, velforflædt, Hovedet hyllet i fremmed Haar, udrustet med vildt Mod. Allene var jeg ikke. Snedige Hjelpere omgave mig i tæt Kreds; havde jeg end gruet for Boveslykket nu — jeg havde ikke kunnet træde tilbage mere. Fremad maatte jeg, og saa raabte jeg da med høi Røst: „Jakob Rehbock, hvad gjør Du i Guld og Hermelin ved Keiserens Fodder?“ — Alle Dine sløi hen efter mig, jeg svimlede, jeg havde en Følelse, som om jeg stod paa en frygtelig Høide og tusinde Pile sigtede efter mig. Mig selv ubevidst — som dreven af en fremmed Magt — raabte jeg endnu engang — derpaa veeg jeg tilbage; de, som vare med mig, toge mig i deres Midte, og bragte mig lykkeligt bort, inden de

bestyrkede Fyrster endnu havde befinde sig. — I Sikkerhed var jeg, min Gjernings Løn havde jeg, men min Rolighed var forloren. Jeg stræbte, i mig at skabe en Glædestummel, som kunde overvinde min Angst og Anger, og stundom lykkedes det; dog saae jeg uafsladeligt Sværdet over mit Hoved, indtil det traf mig. Da de Formummede indfandt sig til vor Bryllupsfest, gav En af dem mig et Blad med de Ord: „Begib Dig usfortøvet ind i det brune Kammer, saa fjært Dit Liv er Dig!“ — Jeg kjendte Skriveren, men jeg nævner ham ikke. Ham selv var det, som ventede mig her, og som bragte mig i Sikkerhed ved Midler, som jeg ikke kjendte, men som han længe maa have været belavet paa. Ved de samme Midler fik Du Budskab fra mig. — Ei veed jeg, om Waldemar er den høie Fyrste, han udgiver sig for. Næsten skulde jeg troe det. Skulde en Bedrager kunne forstille sig saaledes i saa lang en Tid? — Skulde saamange ædle Herrer, saamange floge Fyrster, lade sig gjække af ham? — Gud veed Alt! — Jakob Rehbock, Mølleren fra Hundelust, er det ikke! Paa dette Udsagn vil jeg døe, og i Din Sjel nedlægger jeg det. Derfor skal Du nu erfare, hvad jeg altid fortaug, at Din Fader stod i Tjeneste hos en roversk Adelsmand; sammen tilligemed ham, døde han i en østerrigsk Stad, hvor haard Straf ventede ham. Disse Dokumenter, som jeg har baaret paa mit Bryst, indeholde et Vidnesbyrd fra hiin Stads Overighed; jeg erholdt dem, da jeg forfæde efter Rehbock's Skjebne. Ofte har jeg følt mig fristet til, ved dette Blad at gjøre min Uret god igjen, men jeg torde ei — min Tunge er bunden. At være aabenhjertig mod Dig, har

jeg, efter lang Betænkning, tilladt mig; derved mener jeg, ei at bryde mit Ord — i et reent Hjerte har jeg nedlagt Sandheden. — — "

Denne Fortælling fuldendtes af den svage Liebhard i store Pauser, i lange Mellemrum, ofte afbrudt af Elisabeths Klage og Trost, af Agathes sagte Spørgsmaal udenfor den lukkede Dør. Elisabeth aabnede ikke, thi saasnart det skumrede, kunde hun vente et Besøg, som Ingen maatte see. Saa blev hun da allene ved Sygesengen; i hendes Arm hvilede Liebhard's Hoved, hans brændende Haand omfattede hendes. Han blev stedse stillere; sorte hende stedse sjeldnere. Hun bad og græd, men hun bemærkede ei den mørke Engel, som stod ved hendes Side. — Pludseligt lød et dybt, langt Suk gjennem hendes inderste Sjel; alle hendes Nerver bævede, Liebhard's Haand greb hende fastere, hans Hoved tegnede tilbage. Med frygtelig Ahnelse kastede hun sig over ham, for at lytte til hans Aandedræt — kun Dødsstille traf hendes Øre. Hun udraabte hans Navn — han hørte ikke mere Kjærlighedens Røst. Da faldt hun ned paa sine Knæe, og laae her uden Taarer, livløs som han. — — —

Klokken ni aabnedes Døren til det brune Kammer sagte, og Pater Joseph traadte ind med en Laterne. Han fandt den Døde og den asfægtige Kvinde. Et Dieblit stod han dybtroestet foran Dødsleiet, hans Læber bævede og hans Næse vædedes. Derpaa lagde han begge Hænder paa Liebhard's Bryst, og sagde høitideligt: „Ei min Villie har ført Dig denne Vej! — Den stumme Lydighed, som ei tør spørge eller mestre, maa friskjende mig. Derfor ligger min Haand paa Dit Bryst, hvori intet Hjerte

flaaer mere — giv et Tegn — eller forbliv stum, at jeg kan vende rolig tilbage til min Celle."

Elisabeth hørte Paterens Stemme, foer op, og stod dødsbleg ved hans Side. „Fader! sagde hun, med hiin skrækkelige Rolighed, som griber dybere, end den lydeligste Smerte: Inden hellige Mure ønskede jeg at tilbringe mine Dage, indtil jeg samles med ham. Han behøver min Bøn, og jeg higer efter Fred. Her lægger jeg mit Løfte i Dine Hænder, og opfylder derved den sidste Pligt for denne Verden. — Dem derude maa jeg aabenbare Sandheden, thi har jeg ikke glemt at læse i hans Sjel, saa har han efterladt mig den, at den kunde worde kundbar for Alle, og hans Skyld udsløttet."

„Hvilken Sandhed? Hvo er derude?" raabte Munken forundret, idet Sorgens Udtryk veeg for en bydende Høihed. Elisabeth underrettede ham, med stor Bestindighed, om Dagens Tildragelser og om Liebhard's Tilstaaelser.

„Ei er I nu i den Tilstand, begyndte Joseph, efter nogen Betænkning: at I kan vælge mellem Ret og Uret! Jeg forbyder Eder, at aabne denne Dør og at have nogen Omgang med dem derude. Hverken Smerte eller Brede gjør, hvad der er Ret for Herren. Overvei først i lang Tensomhed og velberedt i Aanden, om I tør aabenbare, hvad den Døde lovede at fortie. I siger, det har været hans Villie — jeg er overbevist om det Modsatte. — Formaster I Eder, at troe Eders eget Lys i en saa vanstelig Sag? — Det er Grunde af aandig Art; hør nu ogsaa den verdslige Klogskab. Eders Beretning vil atter fastne en hæslig Knude, som alt begynder at løsnes, og det blodige Sværd vil kom-

me til at skjære den sonder. Waldemar, der sidder i Brandenburg, liig en Gjøg i fremmed Nede, er en Gjøgler, og Rehbocks Død torde vel være vanskeligere at bevise, end J mener. Fyrsterne og Herrerne i Brandenburg begynde at vorde fjede af Legen; Keiseren aabner Dinene. Man indseer efterhaands, hvor taabeligt det vilde være, at en Fyrste, som den frastige Waldemar, fattende en saa utrolig Beslutning, ei skulde have sikket sit Huses Arvesølge bedre, og først efter niogtyve Aars Forløb erfaret, hvorledes det forholdt sig dermed. Jeg siger Eder, den Strid, Brødre føre paa tydsk Grund, nærmer sig sin Udgang, og Guds Villie er det ei, at J lægger frist Tønder dertil. Gaae i en Celle. Flye dem, som friste Eder. Jeg befaler Eder det, i vor kjære Frues Navn, og forjætter Eder hendes Trøst, thi ogsaa hun har lidt."

"Velan da! sagde hun: Under det høihellige Navn høier jeg min svage Villie. Jeg vil følge, hvad jeg veed, til jeg vorder fastere i Sjelen. I min stille Celle vil jeg bede Gud oplyse mig."

"Gaa kom hastigt herfra! sagde Munken: J veed, jeg kjender Veie, ad hvilke man kan forlade dette Huus, uden at sees af Speiderøine. Jeg fører Eder til Nonnerne i St. Georg."

"Nu? raabte Elisabeth: Kan J byde mig, forlade dette Sted nu?"

"Intet Dieblif længer skal J tøve! svarte Joseph: Naar J er i Sikkerhed, skal jeg vise ham den sidste Skyldighed. Ubent indtræder jeg da i Huset. Ingen skal vise mig tilbage, eller frarive min Omhu det Jordiske, som endnu er tilbage af ham. — Tag Afsked, Elisabeth! —"

Han vendte sig om til Vinduet, opløstede Næ-
nene mod Himlen, hvor een eneste Stjerne kæmpe-
de med Skyerne, og bad længe med stor Jnderlighed.
Derpaa nærmede han sig Elisabeth med kraftige
Skridt, greb hendes Arm, og bad hende følge.

De traadte ind i det brune Kammer. Joseph
lukkede Døren — Elisabeth udstødte et sagte Kla-
geraab; dog fattede hun sig. Værens hemmelig-
hedsfulde Sylen vakte hendes Opmærksomhed. De
brune Bægge vare, ved ligefarvede Søiler, afdeelte i
Tabl. Med let Moie skød Joseph Godstykket til-
side, hvorpaa en Søile hvilede, trykte paa en Sjer,
og hele Kvadraten aabnede sig. De stode nu paa
en smal Steentrappe, Laternen lyste kun saa Skridt,
Joseph lukkede Indgangen igjen paa samme Maa-
de, og de steg ned ad omtrent tredive skrøbelige
Trin. En fugtig, lav Gang, krummet og skraanen-
de, maatte de nu gjennevandre; stundom blev den
saa trang og lav, at kun hendes ærværdige Fører og
hendes Ligegyldighed mod al Fare opretholdt Elisa-
beths Mod. Da Gangen ophørte, stødte Munken,
med al Anstrengelse, en Faldør op, hvorigennem et
Menneske neppe kunde trænge sig.

I dette Dieblif slukkedes Lyset i Laternen, Jo-
seph rakte Elisabeth Armen; de gik atter i en
Kreds, hun blev svimmel, og holdt sig ængsteligt
ved ham.

„Vi ere ved Maalet! sagde han: Du har er-
faret en Hemmelighed, som jeg strengt byder Dig
fortie. De Hænder, der engang have gravet denne
labyrinthiske Sti i Jordens Indre, har allerede man-
gen Forfulgt velsignet; men kun Saa maa vide, hvad
der ei skal vorde misbrugt. Diderik den Betrængte

er, ad denne Bei, frelst af en overhængende Fare, og Albert den Stolte opsteeg her i den trosprubundne Stad, da forbitrede Gjender vare tæt efter ham, og den Hest, en from Præst laante ham til Flugten, styrtede under ham. — See Glintet hist; Natsten paa Jorden er Lys mod Mørket i dens Indre."

Gjennem et Jerngitter traadte de ud i det Frie, og befandt sig i Nærheden af Petersporten, ved Foden af Volden. Deres Skridt opholdtes af tæt sammengroet Buskværk, som beskyttede den hemmelige Indgang, og de fulgte forsigtigt en smal Bei mellem Volden og Stadsgraven, til de naaede et siddt Sted, hvor opdyngtet Qvas dannede et Slags Overgang. Natten var mørk og stjerneløs, Lusten kold. De sidste Timers Tildragelser — Gjensynet af den Elskte — Tabet af ham — den sølsomme Vandring — — Alt forekom Elisabeth som en frygtelig Drøm, da hun, holdt af Paterens Arm, havde besejget Volden, og nu stod for St. Georgs Klostersport.

Vi vende vort Blik fra de sørgelige Mure, inden hvilke Pater Joseph, ved Midnatstid, med alle Tilstedeværende træder til den Dødes Leie, og, i Kraft af sin Værdighed, med saa veltalende Ord beskytter den Hensøvedes Levninger. Vi beskrive ei de Dage, i hvilke Agathe forgiæves forster efter Søsterens Skjebne, ei heller hendes Græmmelse, da Eleonore yttrede den rædselsfulde Formodning: hun kunde have fundet en selvvalgt Død. Agathes Reise, paa hvilken Eleonore ledsagede hende, frembyder heller intet Tiltrækkende.

Fire Maaneder levede Agathe i Fru von Plettenbergs Huus, og neppe var det Halve af denne

Tid forløbet, før den gamle Dame benyttende Reiserens Brev, gav hende Navn af Datter. Fru von Plettenberg havde et velvilligt Gemyt; Erindringen om en tabt Datter aabnede hendes Hjerter for et hvert blomstrende, ungdommeligt Væsen. Agathe sølte sig, i Matronens Arm, frelst af det Skibbrud, som begrov hendes hele Livslykke i Nat. Skulde hun ikke været taknemmelig! Og hvornaar er vel Mennesket elskværdigere, end i levende Taknemmelighed mod Gud og Mennesker, efter Erfaringer, som lære det, hvor svagt det er! — Begge levede i Begyndelsen eensomt, efter Fru von Plettenbergs Ønske, paa det ingen fremmed Indflydelse skulde standse den Fortrolighed, hvormed hun kom den udkaarne Datter imøde. Markgreve Waldemar var fraværende, og Max opsogte ham, saasnart han vidste Agathe i Sikkerhed. Her, beskyttet af Lykken og Kjærligheden, udfoldede Agathe efterhaands sin fyrige Lands rige Skat! Et nyt, et skønnere Liv besjelede hendes Træk, hendes hele Væsen.

Med Held havde den Waldemarske Krigshær, under Rudolph af Sachsen, kæmpet mod sine Fjender, slaget og fanget disses Feltherre, Pfalzgreve Ruprecht. Nothhaft havde været med i de krigerske Rader; han bragte sin Herre Seirens Budskab, og troede dermed at forkynde Enden paa den ulyksalige Forvirring. Men Markgrevens Sag blev desuagtet at vakle; Keiseren blev mærkeligt luntnere for hans Sag, de fornemme Vasaller vare deelte i to Partier, og Navnet Jakob Rehbock hørtes endnu stedse. Kun Gleertallet af de brandenburgeriske Stæder holdt fast, og med Jubel modtog Børgerne deres Herre, saaatidt han hjem søgte dem.

Hvad Baabenlykken nægtede ham, søgte Ludvig af Bayern nu ad andre Veie. For at hævne sig paa Keiseren og tvinge ham til, at lade Waldemar synke, fremstillede han en Mod:Konge i Greve Günther af Schwarzburgs Person. Denne gjæve, ridderlige Greve kunde kun med Nøie overtalles til, at tage mod Kronen; langt om længe bevægede man ham. Han valgtes af tre Churstemmer og mange andre Fyrster; høitideligt salvedes han i Bartholomæuskirken i Frankfurt. Paa Carls Side stode Frier og Eöln, og statsklog, mere stolende paa Underhandlingens, end paa Sværdets Magt, vandt han Pfalzgreven, En af Modstanderne, ved at faare ham til sin Svigersøn, forstærkede sig ved Stædernes Bistand, og havde nu kun Ludvig at vinde for sin Sag. Denne lovede han et Forlig med Paven og sin Mægling i den brandenburgske Sag. Ledte af verdslige Fordele, bøde to Fiender hinanden Haanden her, idet den Ene opoffrede den mægtigt beskyttede Waldemar, den Anden den heltemodige Greve af Schwarzburg. Ifølge Kongen af Danmarks Vidnesbyrd, som skulde være nøie underrettet angaaende Waldemar, bød Carl IV Brandenburg vende tilbage til sin retmæssige Herre; men fjorten Stæder svarte: de vare tilfredse med Waldemar, de troede ham vel, og vilde holde den Fed, de, ifølge Keiserens Befaling, havde svoret. Bøhmiske, meißniske og danske Krigsfolk oversvømmede nu det brandenburgske Land.

Midt under disse Uroligheder feirede Max og Agathe deres Forening, men ingen udvortes Festsighed udmærkede Dagen fremfor Andre; kun Fri

von Plettenberg og to prøvede Venner deelte de Elskendes Lykke.

Markgrev Waldemar var paa sit Slot i Beerwald, da Nothhaft holdt Bryllup, og den unge Mand havde Tilladelse til, her at forestille ham sin Hustru. For første Gang fremtraadte Agathe her i sin Rangs Smykke; Mar havde aldrig seet hende saa smuk — dog var hun meget urolig. Hendes Hænder rystede, da han førte hende op ad Trappen; en hoi Rødme lagde sig paa hendes Kind. Paa hans omme Spørgsmaal tilstod hun, hun var saa bange for at fremtræde for Fyrsten. Han havde villet sige hende, hvormeget han byggede paa hendes Udsagn, naar hun saae Waldemar's Ansigt; nu vovede han ei, at forvirre hende endnu mere — hellere vilde han overlade hende til sig selv. Men hun tænkte paa Eleonores Fortælling, og hendes Hjerte slog, som om det ahnede et stort Dieblif. I Forgemaaket ventede hun længe — nu gik Fløiddøren op. De traadte ind i et pragtfuldt Gemak — ligeoverfor var en anden Dør aaben — de saae Waldemar i Baggrunden, samtalende med adskillige Herrer. Deres Ledsager, en Page, meldte dem, og strax kom Fyrsten dem imøde. Agathe kastede et frygtsomt Blik paa hans Skikkelse; hans sorte, tindrende Øine hvilede paa hende med faderlig Belsvillie, han aabnede Munden, men hun hørte ikke en Lyd. Hun glemte Alt, Stedet, hvor hun stod, Vidernes Nærhed — en heftig Sølelse henrev hende.

„Det er min Fader! raabte hun høit: Store Gud — det er min Fader! Han lever, og jeg seer ham igjen! — “

„J feiler, mit Barn! sagde Waldemar rolig: Eders Bildfarelse er beklagelsesværdig, for Eder og for mig. Mar, leed Din Hustru til en Stol — hun blegner og ryster jo. Ved Herrens Grav, jeg vilde give et Tyrstendomme til, at jeg havde sligt et Barns Kjærlighed!“

Ved Agathes Udraab havde Herrerne i Audientsalen nærmet sig tjaekt, og stode nu omkring Gruppen, vexlende forundringsfulde og mistroiske Diekast. Det var tre brandenburgske Adelsmænd og en Gesandt fra Keiseren, en böhmisk Geistlig, Dietrich von Regelwit. En Tidlang lod Markgreven sit gjennemtrængende Die hvile paa deres Ansigter, som om han opfordrede dem til, at sige deres Tanker; men hans faste Rolighed beskjemmede de Triumpherende: „J kunne ikke tyde denne Begivenhed vedbørligt, J Herrer! sagde Waldemar omsider: Jeg vil derfor give Eder fornøden Underretning. Denne unge Kone er Mølleren Rehbock's Datter. At hun i mig troede at see sin Fader, er et nyt Beviis, hvorlunde Naturen har givet mine Træk Liighed med en Andens. Nærer J endnu samme Mening, som nys, mit Barn? Hvorlænge er det siden, J saae Eders Fader, og hvad veed J om ham? Tal uden Menneskefrygt — Gud hører Eder!“

„Dtte Mar var jeg kun, da jeg sidstegang sad paa hans Knæe, sorte Agathe: men hans Billed er blevet i min Sjæl, og jeg troede, han stod for mig. Gud staae mig bi, saasandt jeg taler Sandhed! Jeg frasalder min Mening — Alle sige, jeg har ingen Fader mere. Dog vilde mit Hjerte aldrig

troe paa hans Død, og jeg kunde ei betvinge det, da jeg saae Eders Træk."

"Skal jeg melde min Herre, Keiseren, hvad jeg her har hørt? spurgte Regelwit underdanig: Gjør Regning paa min Hengivenhed, hvis I ønsker det fortier."

"Ved min Fed, det gjør jeg ingenlunde! raabte Waldemar: Keiseren, Eders Herre, har jo allerede gjort mod mig det Værste, han kunde, har unddraget mig sin Stemme og sin Beskyttelse, og opfordret mine troe Stæder til at falde fra mig. Kongen af Danmark har vidnet mod mig — behøves endnu saa svage Beviser, som et otteaarigt Barns Hukommelse kan byde dem? Jeg spørger Jer, I Herrer — I ere jo Fædre, den ærværdige Præst undtagen — mener I, en Fader vilde døve, som jeg her, at staae ligeoverfor sin Datter? Mener I, jeg havde modtaget mit Barn i Eders Nærværelse, og trodsset Naturens hellige Stemme? Skal mit Ansigts Dannelsse, mine Øines Blik, vidne mod min gode Ret, saa er jeg stolt af, at der ikke gives bedre Beviser. Den træde frem, som kan bestylde mig for en usyrstelig Handling! — Vel kan jeg bevæges til at opgive en Ret, der vorder ansøgtet saa mangelund, men i mit Folks Hjerter bliver jeg altid Tyrke. — Hr. Gesandt, I er afskediget; Eders Breve skulle ligge færdige om et Par Timer."

De fire Mænd forlode Gemakket. Understøttet af Nothhaft, nærmede Agathe sig Markgreven, og omfattede hans Knæ.

„Hellig, kjære Datter! sagde han: Gud forbyde, at jeg skulde tilregne Eder, hvad der er skeet. Jeg selv bærer Skylden. Jeg meente, det var kun mine Fiender, som saae, hvad der nu ogsaa har skuffet Eders Dø. Mar, jeg frygter, vi maae adskilles for nogen Tid — maaskee kalder jeg Dig snart igjen i min Nærhed. Imidlertid kan Du drage til Din Borg — nyd Din Lykke — jeg velsigner Eder!“

Stiltsende boiede de sig over hans Hænder. Mar fattede sig omsider, og vilde tale, men den gamle Tyrste tilvinkede ham Tausshed, bortvendte sig med vaade Øine, og lod dem allene.

Adskillige Aar vare forgangne. Rjed af Striden, havde Ludvig overladt sine Brødre sin Ret til Brandenburg. Carl IV sad fast paa den romerske Keiserstol, og Günther af Schwarzburg hvilede i Graven.

Men ogsaa den gamle Waldemar trættedes i Kampen, og traadte hæderligt fra Skuepladsen. Høitideligt løste han de troe Stæder fra deres Eed, og begav sig til Dessau, hvor han, indtil sin Død, blev æret som ægte Markgreve. Selv hans Fiender vovede ei, med Vanære og Mistanke at forfølge hans sidste Skridt. Aldrig har nogen Haand gandske løftet det Slør, som dækker den gaadefulde Begivenhed, og vi kunne kun efterlade Efterverdenen vore Tvivl.

En taagesuld Høstasten kom Markgreven, med To af sine Fætttere og et stort Følge, hjem fra Jagten, og steg af udenfor sit Slot i Dessau. En

Qvinde i en mørk Raabe, som Pillegrime pleiede at bære den, stod ved Muren, og syntes at vente paa Toget. Da Tyrsterne nærmede sig, treen hun frem; Krigeren, som holdt Vagt ved Porten, saae paa hende og sagde: „Velan, nu gjelder det! — Det er ham, den gamle, høie Herre, med det anseelige Skjæg og de klare, sorte Dine — ham, der tumler sin Hest, som kunde han være en Ungersvend. See nu til, om Du har Mod.“

Markgreven svang sig af Stigboilen, og gav sin Page Tvilen. Da forlangte Pillegrimen, med frygt som Stemme, at høres — hun havde noget Vigtigt at melde Hans Naade.

„Nig, i Cenrum? spurgte Waldemar: Eller i Disses Paahør? — “

„J hele Verdens Paahør, om det var Guds Villie!“ svarte hun.

„Saa følg os!“ bad han. — De steg op ad en Vindetrappe. Med høiet Hoved stod Pillegrimen ved Indgangen til den pragtfulde Sal; Alle saae paa hende — hun lod Raaben synke — og stod nu der i geistlig Ordensdragt.

„Hr. Markgreve! begyndte hun med vaklende, dog efterhaands fastere Stemme: Det har været Guds Villie, at Eders forunderlige Liighed med en ulykkelig Mand har bragt Jer megen Skade og Kummer. Jeg er denne Mands ældste Datter, og forbauset staaer jeg for Eder, thi det bæres mig fore, som om jeg drømte om min Fader. Men J er ikke min Fader. Naturen gjentager stundom sine Gjerninger; men et opmærksomt Øie erkjender selv i Liigheden Afverling og Rigdom. Gaavist jeg haas-

her, hift, efter ført Balfart, at gjenfinde, hvad jeg tabte her, ligesaavist taler jeg i dette Dieblif til en haardt miskjendt Fyrste."

Et almindeligt Blædes; og Forundringsudraab afbrød Konnen; hun traadte nærmere, fremtog en Pergamentsrolle, og vedblev: „Dette Blad indeholder Efterretning om, hvor og hvorledes Jakob Rehbock, for mange Aar siden, er død. Den forførte Yngling, som Eders Gjender vandt til Eders Forværvelse, har bekjendt Ting paa sit Yderste, som ogsaa findes opfegnede her. De Timer, jeg havde tilovers fra Bøn og Bod, har jeg anvendt paa, at lære Skrivekunsten, og gid de Lærere, hvormed jeg har nedskrevet dette Vidnesbyrd for Eder, maa udrette mine Tabtes Brøde! Men kommer det for sig, de, saa vrede sig ikke — jeg holdtes af Vaand, som min Tunge maa fortie."

„Guds Veie ere ikke vore Veie! sagde Markgreven: For nogle Aar siden vilde dette Blad maaskee have større Virkning i min Haand, end i Dag. Men først i Dag maatte Dine Vaand løses. Dog takker jeg Dig derfor ikke mindre. Din Gave skal man sænke i Graven med mig; Dine Ord skal man tro bevare i min Slægt, thi de rense min Ihukommelse. — Din Dragt, fromme Søster, siger mig, at jordist Magt ei kan gjøre Noget til Dit Bedste; lad mig imidlertid forsøge, om jeg ei kan finde en Løn for Dig. Følg denne Herre, og bliv vor Gæst, saalænge Dit Løfte tillader det."

Paa hans Bink fremtraadte en ung Mand, som betydede Elisabeth, at hun skulde følge ham. Dybt

bøiede hun sig for den forsielige Forsamling, og fulgte sin Fører en lang Vej gjennem det Indre af Bygningen, indtil en mørk Port bragte dem ud i det Frie. Himmelstræbende Træer overskyggede Veien til et lidet Huus, hvis Mure støttede sig mod Slottets sidste Fløi. Den unge Mand lod hende alene i et Bærelse, hvis store, runde Vinduer vendte ud mod Muldestoden og mod den herlige Slotshave. Aftenluften tilhyllede, med let Flor, det skønne Billed. Høie Stemmer i Nærheden droge Elisabeths Opmærksomhed fra det hvilende Landskab. En Sidedør gik op; den fremmede Mand førte hende ind i et klartoplyst Bærelse. Her sad en Matrone; et guuloffet Barn stod hos hende. I Forgrunden stod en smuk ung Kone, som, med udbredte Arme, fløi Konnen imøde. — Elisabeth laae i Agathes Arme!

Taarer vare de søsterlige Kjærtegnss første Ledsaagere. Agathe var den Første, som fandt Ord. „Elisabeth, min Søster! sagde hun: Du lever, og jeg har Dig igjen! — Men hvorledes lever Du? Har Du forvundet den haarde Skjebne og fundet Trøst?“

„Jeg er ikke ulykkelig! svarte Elisabeth: Da Jorden blev gandske fattig for mig, sænkede Gud Himmels Ahnelse i mit Bryst.“

„Ik, sig mig det ret ofte! raabte Agathe: Lad mig ret længe see Dig i de klare Dine, som ingen Lidelser omtaage mere. Ellers kan jeg jo ikke frydes ved min Lykke. Ik, Elisabeth, for mig er Jorden saa riig. See her min Mand, Din Broder! — Hift vor Moder og mit Barn! — Og en Fader har jeg ogsaa gjenfundet. Du maa ei røbe mig den Tanke — lad det kun

være en Lante — den gjør mig lykkelig. — Naar Waldemar kysser min Pande, naar jeg tør opvarte ham, naar han kalder min Max Søn, og velsigner vort Barn, da taler det høit i mit Bryst: „Jeg har min Sader igjen!“

Slaget ved Peta.

Juldmaanen, som, i Natten mellem den 15de og 16de Juli 1822, steg op paa Grækenlands Himmel, bekræftede med sit Tryllelys de forenede Grækeres og Philhelleneres Hær om Peta *). Alt var dyb Stilhed udbredt over hele Leiren, og Krigerne, af hvilke saa Faa skulde hilse det næste Maanelys, laae i fast Søvn. Kun hist og her flammede endnu Lys gjennem de tynde Teltvægge, bag hvilke enkelte Soldater enten sadde sammen i fortrolig Samtale, eller gjorde deres sidste Tilberedelser for næste Dag.

I et af disse oplyste Telte sad endnu en ung Tydsker ved et lidet Teltbord, sysselsat med at skrive. Naar man undtager de to usle Senge, som stode hver paa sin Side af Teltet, de to Bæsker,

*) En Landsby i det sydvestlige Morea, som ligger paa et Bjerg og har en meget fast Stilling. Dens halve Side er omgivet af en mørk Oliveneskov.

som vare opstillede i en Krog, Sablen, som laae paa den ene Seng, og Pistolerne, som laae paa Bordet, var der, i hele Teltet, næsten Intet at see. Man havde ogsaa kunnet ansee den Skrivende for Teltets eneste Behoer, naar ei en Hund pludseligt havde begyndt at knurre under den ene Seng; nu sprang den høitgjøende mod Teldøren. Den ivrigt sysselsatte unge Mand saae op, og ind traadte en Anden i frankisk (d. e. europæisk) Dragt, høivoren, med ædle Træk, men allerede graanende Haar og Skjæg. Saa snart Hunden saae ham, ophørte den at gjøe, sprang ham logrende imøde, og vendte der paa roligt tilbage til sin forrige Plads.

„Nu er jeg færdig, Adolph! sagde den Indtrædende, idet han tog Pistolerne af Bæltet: Verden har nu ingen Fordring til mig mere, og jeg er beredt til Døden.“

„Åk, tal ikke saa, dyrebare Ven! svarte Unglingen opspringende og gribende hans Haand: J vil dog ikke styrte Jer fortvivlende i Dødens Arme! Ogsaa jeg har ordnet mine Anliggender, og de sidste Linier til mine Forældre ere snart fuldendte; men tal ei om Eders Død med denne skrækkelige Bished.“

„Adolph! tog Vennen Ordet: Vi have sikker Efterretning, at Fienden i Morgen vil angribe os med uhyre Overmagt. En stor Deel af os maa falde, og hvi skulde jeg nu unddrage mig en hæderlig Død, jeg, som ingen Baand knytte til Verden mere, og som ved Døden kan haabe, at vorde gjenforenet med Vio og Børn? Men Du har endnu Forældre og Sødsfende; tænk paa deres Forhaabning

ger; ihukom, hvad Du er dem skyldig, og bevar Dit Liv!"

„Hvorledes, Landsheim! raabte Ynglingen høitrådmende: Hvor kan I tale saa? Medens I modigt styrter Jer i Sjendernes Rækker, skal jeg blive tilbage og see Jer døe Heltedøden? For skal“

„Swærg ei, unge Mand! faldt Landsheim ham i Ordet: Jeg kjender Dig for vel til at jeg skulde fordre Eligt af Dig. Du skal kæmpe ved min Side, men lov mig, at skaaene Dig, saavidt Pligt og Ære tillade.“

„Lov mig det samme!“ svarte Ynglingen rask, idet han bød ham Haanden.

„Velan! svarte Landsheim, læggende sin Haand i Vennens: Jeg lover Dig, vel ei at flye Faren, men dog ei heller dumdriftigt at vove mit Liv. — Men har Du endnu Noget at besørge, saa besørg det nu.“

Ynglingen vendte tilbage til Bordet, for endnu at skrive nogle Linier, medens Landsheim satte sig paa sin Seng, mumlende ved sig selv: „Hvo der vil døe, behøver i Morgen ei at søge Døden. Men Livet ønskede jeg gjerne den unge Mand, til hvem Verden endnu har saamange Fordringer.“

Efter nogle Minuters Forløb stod Ynglingen op, lukkede sin Lommebog, og sagde vemodig: „Saa ere de da skrevne, de Linier, der maaskee ville blive de sidste!“

Med disse Ord havde han nærmet sig Telt døren, og paa hans Raab indtraadte en Soldat, som han betroede Lommebogen med den Befaling, ved det Tilbud, som, inden en Time, skulde afgaae i Ære.

nestefager, at sende den til hans Ven, Lieutenant Landern, som, snart vendende tilbage til Hjemmet, skulde tilstille Adolphs Forældre den.

Soldaten gif. Vennerne begave sig til Hvile, og snart laae Adolph i dyb Søvn, medens Landsheim vaagede endnu en Stund og lod sit Livs deels frydelige, deels sorgelige Billeder glide forbi i Erindringen, indtil de bleve stedse utydeligere, og omsider opløste sig i Dromme.

Adolph var Søn af en velhavende Godseier i Nordthyskland. Denne, selv en Mand af Dannedelse, havde givet ham den omhyggeligste Opdragelse, og snart havde han den Glæde, at see de herligste Frugter deraf. Adolphs hurtigt sig udviklende Forstand og tiltagende Kundskaber berettigede Faderen til de skønneste Forhaabninger, medens hans Hjertes fortræffelige Egenskaber og hans herligt opblomstrende Skikkelse fyldte den kjærlige Moders Hjerter med Henrykkelse. Med ufortrøden Flid studerede Ynglingen de gamle Grækeres og Romeres Mesterværker, og deres Lectüre var ham snart den høieste Nydelse. Med Begeistring talte han om deres ædle Tænkemaade, om deres heltmodige Bedrifter, og da nu Budskabet om Grækernes Opstand mod deres grumme Tyranner fyldte hele Europa med den varmeste Deeltagelse, greb ham en mægtig Længsel efter, at kæmpe Heltekampen med. Men hans Forældre vilde intet høre derom, og den kamplystne Yngling maatte nøies med, i Tidender og Mindekrifter at læse Bedrifter, hvori han saa gjerne havde deeltaget.

Da fik hans Fader et Besøg af en gammel Ven, Landsheim. Ham var den skønneste huns

lige Eftke bleven til Deel. En ædel Hustru, to haabfulde Børn og gunstige udvortes Forhold lode ham Intet tilbage at ønske. Da bortrev en ondartet Sygdom hans Hustru, og, saa Uger efter, og: saa hans Børn. Nu Alt berøvet, hvad der havde været ham saa dyrebart, staaende gandske allene i Verden, der nu syntes ham saa øde, var han ei mere istand til at fortsætte sit hidtilværende Liv. Tilforn Lieutenant i preussisk Tjeneste, ihukom han nu den Tid, han havde tilbragt som Soldat, og for enten at bedøve sin Kummer i Krigens Larm, eller finde en ærefuld Død, besluttede han, at gaae til Grækenland. Snart vare hans Forberedelser til Afreisen gjorte, og ledsaget af en tro Tjener, som ogsaa vilde følge ham til Grækenland, besøgte han, paa Forbireisen, sin gamle Ungdomsven. Den hele Familie fik den ædle Mand meget kjær; snart var han som hjemme her. Især sluttede Adolph sig til ham. Men snart slog Skilsmisssens Time, og det var Adolphs høieste Ønske, at følge sin faderlige Ven til Grækenland. Efter mange Indvendinger tillode Forældrene det. Med det Løfte, at skrive saa ofte muligt, løstrev han sig af sine Forældres og Søds kendes Favntag, og reiste med Landsheim. Efter adskillige Farer og Væisommeligheder kom de til Grækenland, hvor Adolph rigtignok ikke fandt Alt, som han havde haabet.

Mange Officerer, som kom til Grækenland, maatte her stige ned til de laveste Poster, Mogle endogsaa finde sig i, at indtræde blandt simple Krigere. Landsheim drev det ikke høiere, end til Sergeant, og Adolph blev gemeen Soldat. Snart lede de Mangel paa Levnetsmidler og allehaande

Fornødenheder. Men alt dette havde ikke kunnet nedbøje dem; den ulukkelige Landsheim havde ingen ærgjerrige Planer; villig bar han alle Nøisommeligheder. Men Adolph haabede paa en bedre og hæderligere Fremtid. Men selve Grækernes Umildhed, Fjendtlighed endogsaa — selve Philhellernes evige Stridigheder, smertede dem mere, end alt Andet, og bragte dem tidt i de ubehageligste Forhold. I en Fægtning, som de havde gjort med, var Landsheims Fjener falden. Selv havde de hidtil været heldige, og Adolph havde ogsaa langt om længe faaet en liden Anførerpost.

Men ei kunde Baabenlarmen gjengive Landsheim den tabte Ro; kun i Døden haabede han, at kunne finde den forønskede Fred. Samme Dag, hvormed vor Historie begynder, havde han erfaret, at Tyrkerne næste Dag vilde angribe Grækernes og Philhellenernes Stillinger med fordoblet Overmagt, og i det Haab, at finde en god Soldaterdød, havde han bragt alle sine Anliggender i Orden.

Adolph havde neppe sovet tre Timer, før han vaktes. Slaaende Vinene op, saa han Landsheim halvpaaklædt staae udenfor Sengen. „Op, op! raabte Denne: Gjennem Urta's *) Port strømme allerede de hvidklædte Albaneseres **) Skarer!”

*) Stad og Fæstning ligeoversfor Peta.

**) Albanien eller Arnaut er et stort Landskab i det europæiske Tyrki. Dets Indbyggere, berømte ved deres Tapperhed, udgjøre en vigtig Deel af den tyrkiske Hær. De bære en hvid Skjorte med vide Ermer, som naaer dem til Knæene, en lille rød Hue, o. s. v.

Samme Dieblig hørtes de philhelleniske Trommer hvirvle, de græske Trompeter skralde; hele Leiren gjenslød af Vaabenlarm.

Adolph stod op, og, efter at Vennerne havde paaflædt og væbnet sig fuldstændigt, skrede de rask ud af Teltet i den maanelyse Nat. Den tappre Chauvassaigne *), under hvem de tjente, beordredes til at besætte en enkelt Klippespids, som beherskede en Bjergside. Da de naaede denne Post, begyndte det at dages, og alt saae de Sletten og Høiene foran sig bedækkede med Gjender.

Glødende steg Solen nu frem bag Bjergene, og i dens første Skjær blinkede Albanesernes, Grækernes og Philhellenernes Vaaben. Efterhaanden udviklede sig Gjendernes Skarer i en Halvmaanes Skikkelse, som begyndte at slaae de truende Arme om Høien ved Peta. Stedse nærmere væltede sig de fjendtlige Masser, indtil de, med et hvinende Allahsfrig, affyrede deres Gøpærer.

Men fra Philhellenernes og Grækernes Skander modtager dem nu en frygtelig Jld, hele Høien styrte og bedække Høiens Fod med deres blodige Ligg. Tyrkerne forstærkede sig, og rase op mod Høien, men deres Raseri strander paa Philhellenernes rolige Bestemthed og kolde Tapperhed. Nu besluttede de et nyt Angreb paa Chauvassaigne, der hidtil var uangreben, og, brændende af Kamplyst, ventede Gjenden med sin Heltestfare.

*) En tyveaarig Ungling, der før havde været Lieutenant i den franske Garde.

Fjendernes Fanebærer; en høi, stærk Albaneser, løb, som sædvanligt, over hundrede Skridt forud, for at stikke Halvmaanen i Jorden. Men idet han gjorde dette, ligger han, gjennemboret af en Kugle, ved dens Side, og foroven styrter Chauvassaigne sig ned fra Klippens Spidse. Han griber Fanen, og medens den forreste Albanesers Skare, neppe troende sine egne Dine, pludseligt gjør Holdt saa Skridt fra ham, har han igjen naaet sin Post, og svinger med den Benstre, den erobrede Fane.

Da lyder, ved Klippens Fod, et frygteligt Hyl, og rasende styrte Fjendernes Masser op mod Klippen. Men her møde de en uigjennemtrængelig Muur af Bajonetter og ildsprudende Flinteløb. Blodrød farves Klippen af de Gjennemboredes Liig. Et aientaget Angreb afflaae Philhellenerne med lige Tapperhed, men lidt efter lidt vise sig ogsaa Aabninger blandt dem, og allerede ligger Mangen mellem sine Venner i den dybe Søvn. Men Chauvassaigne staaer endnu som en Klippe; alt er han saaret, dog forsværer han sig som en Løve med Sablen i den Høire og Tyrkefanen i den Venstre. Men pludseligt seer han sig omringet af Fjender, rasende hugger han om sig, under hvert af hans Slag falder en Tyrk. I dette Dieblis bemærker Landsheim hans Fare; han gjør Adolph, som kæmper ved hans Side, opmærksom derpaa, og fulgte af nogle Tappre, slaar de sig igjennem til den heltemodige Chauvassaigne. Men samme Dieblis segner Denne, truffen af et Sabelhug i Hovedet og et Knivstik i Armen, og med sit Liig bedækker han den erobrede Tyrkefane.

Da raabte Adolph: „Efter mig, Kammerater! Lader os hævne den ædle Chauvassaigne!“ Som en Rasende styrter han ind blandt Fjenderne. Men hans

Baabenbrødre kunne ikke følge ham; han omringes, og alt lyner Sværdet over ham — da bryder Landsheim frem med Fortvivlelsens Kraft, de Øvrige følge ham med fældede Bajonetter, og Albaneserne vige.

Gjenderne flye, Adolph er befriet, men Landsheim segner, blødende af dybe Bunder, mat og bleg. Med et Smertesraab iler Adolph hid, bøier sig over den Dødeligtsaarede, og raaber med skjælvende Stemme: „Landsheim, Landsheim, skulde det blive Enden!“

„Mit hedeste Ønske er opfyldt, Adolph!“ sagde den Døende mat, og hans Mund lukkedes for evigt. Med en Søn's Smerte lukkede Adolph sin faderlige Vens Dine, trykte endnu et Kys paa hans blege Kinder, og forlod ham, thi atter lod det frygtelige Allahraab, forkyndende et nyt Angreb. Philhellenernes Skare var stærkt sammensmeltet, og ei istand til at afslaae et gjentaget Angreb af denne Overmagt. De besluttede derfor, at slaae sig igjennem til Hovedkorpsen, og efter at Adolph havde kastet endnu et vemodigt Blik paa sin affjelede Ven, stillede han sig i deres Spidse.

Lykkeligt naaede de Philhellenernes Hovedkorps, og fandt det i den fordeelagtigste Stilling. Allerede vaklede Tyrkernes venstre Fløi, og Philhellenerne vilde just gaae over fra Forsvar til Angreb — da fremrykkede 2000 Mand tyrkisk Kavalleri, og Forræderen Gogo *),

* Gogo, forhen Noverhøvedsmand i de albanesiske Bjerge, nu Chef for en græsk Division, forraadte, for 50,000 tyrkiske Pjastre, sine Landsmænd og Philhellenerne til Tyrkerne, idet han, just i det afgjørende Øieblik, forlod det snevre Pas, han havde at forsvare, saa det tyrkiske

som kommanderede en Afdeling af Grækerne, gav Signal til Flugt. Derved affkjares Philhellenerne fra Regimentet *) og hele den græske Hær. Forgjæves søgte Tarella **) og Normann ***) at bryde igjennem — Begge traf en Kugle i Brystet; Hiin var dræbt, Denne bevidstløs.

Philhellenerne vare nu gandske overladte til sig selv. Men uden at tabe Modet, bryde de igjennem til Peta, og finde det alt besat af Tyrker. En frygtelig Kamp reiser sig, hvert Huus vorder en Fæstning, Philhellenernes Kartætskild anretter et frygteligt Blodbad, Gaderne fyldes med Døde og Saarede.

Med nogle Kammerater stormede Adolph et Huus, hvorfra Tyrker fyrede — gjennem Bulderet troede han at høre de ynkeligste Klagetoner. Han styrtede ind i det første Værelse, og et sorgeligt Syn frembød sig ham. I en Krog laae en ung græsk Kvinde, græ-

Rytteri kunde bryde ind og adskille Grækerne fra Philhellenerne.

*) Det var de første Forsøg paa i Grækenland at organisere et Corps paa europæisk Fod. Iøvrigt bestod dette Infanteri-Regiment kun af 350 Mand, og paa en bestemt Uniform var ikke at tænke. Nogle vare tyrkisk, Andre græsk, eller Andre fransk klædte. Der fandtes ogsaa Mange, som bare en broget Blanding af Dragter, og paa deres Legem forenede alle mulige Nationaldragter.

**) Tarella kommanderede et Regiment, som efter ham kaldtes Tarella.

**) Normann, tilforn württembergsk General, han døde i Messolunghi, af en Sygdom.

Sende, vridende sine Hænder, bunden til Bæggen, medens hendes Børn, to smaae Piger, laae kneblede i en anden Krog. Et Nhyre af en Tyrk, som syntes uvidende om, at Huset var stormet, stod midt i Stuen, og forlystede sig ved de Ulykkeliges Angst. En gammel Grækers frygteligt lemlæstede Liig, som laae hos ham i sit Blod, anklagede ham skrækkeligt.

Aabnende Døren, oversaae Adolph, med eet Blik, den hele Scene, og styrtede, opflammet af ædel Brede, ind med dragen Klinge. Tyrken satte sig strax, vendte sit Baaben mod ham, og vilde indgyde ham Skræk ved sit Allahsfrig. Men med et Sabelhug fløvede Adolph hans Hoved, og rallende sank han ned ved Siden af sit Offer. Nu nærmede Frelseren sig den arme Kvinde, løste hendes Baand, befriede hendes Børn — da styrtede En af hans Kammerater ind med det Budskab, at Philhellenernes Kartætskild ophørte, og at Disse trak sig ud af Landskhyen igjen. Adolph ilte til Binduet, og saa, hvorledes Tyrkerne trængte rasende frem, medens Philhellenerne kæmpende vege tilbage for Gjendernes Overmagt. Nu var det høi Tid, at slutte sig til Baabenbrødrene — længere Toven maatte useilbarligt bringe ham Døden, uden at gavne de tre hjælplose Væsener, han havde reddet for et Dieblif. Derfor indgjød han dem Mod, bad dem søge at skjule sig, og forlod Huset med de Øvrige. Fastsluttede søgte de at slaae sig igjennem til deres Benner. Men dette var allerede vanskeligt; To af dem faldt sægtende paa Beien, og kun med een eneste Kammerat naaede Adolph Philhellenernes Corps, som allerede var meget svækket. Under stedsevarende Kamp naaede de,

kun 70 Mand stærke, Bjergets Spidse. Deres Bataillonetter anrette et grueligt Blodbad i Fjendernes Masser og frygteligt er de saarede Tyrkers Jammerstrig, men stedse trænge nye Fjendeskarer frem mod de Christne, og hver Enkelt har en heel Sværm at bekæmpe. Saatidt en Franke falder, styrte hundrede Albanesere sig over ham, stridende om hans Hoved. Her kæmper Fanebæreren Teichmann *) med en Tyrkeskare, for at redde Bataillonens Banner. Alt er det sonderrevet i hundrede Stykker; han selv, bedækket med Wunder og dryppende af Blod, formaaer neppe at holde sig opret mere; dog vedbliver han at kæmpe, indtil han lemlæstet segner til Jorden. Hist støtter sig Mignoc **), saaret i Foden, mod et Olietree, omringet af en Albanesersværm. Alt har han nedfaldet Syn — da springer hans Klinge, og samme Dieblig affjærrer en Tyrk bagfra hans Hoved. Saaledes kæmpe Enkelte med hele Skarer, og udødelige Bedrifter fuldbringes. Da vil den gamle Dannia ***), føre den lille Hob forenet til Heltedøden, men en Dobbeltfugle sonderriver hans Bryst — en Mohr falder hans Hest Tvilen, og en Albaneser skjærer Hovedet af ham.

*) Tilforn Lieutenant i den preussiske Armee.

**) Forhen fransk Officer, og bekjendt som En af de bedste Fægtere i hele Armeen.

***) Philhellener-Bataillonens Commandeur.

I dette frygtelige Dieblif raabte Mizewsky: „Efter mig, Landsmænd! Efter mig! Seier eller Død!“ — Sexten polske Krigere fulgte ham; og saa Adolph fluttede sig til de Tappre. Den lille Heltefære angreb Landsbyen Peta, og trængte feierrig frem lige til Kirken. I denne kastede de sig ind, og fyrede gennem Vinduerne; men snart fattedes dem Krudt og Bly; de formaaede ei heller at holde Bøsserne mere, thi de vare bleuene gloendehede af den stedseuarende Skyden. De trak sig derfor tilbage ad Kirketaget, og kastede Teglstene ned paa Tyrkerne. Men Disse bestege nu ogsaa Taget i tætte Mæsser, og en græsselig Kamp med Næver, Kægle og Tænder tog sin Begyndelse. Paa eengang hørte Adolph et jammerfuldt Skrig bagved sig; han vendte sig om, og saa, med En af sine Smaaapiger paa Armen, den samme Grækerinde, han nys havde befriet, staae i Vinduet af sit i lys Lue opblussende Huis. De to ulukkelige Væseners Angstskrig sønderrev hans Hjerte. Glemmende Alt omkring sig, saa han kun disse Hjælpeløses skrækkelige Tilstand, og uden at betænke sig, flattede han ned ad Kirken, styrtede sig foroven op ad den allerede brændende Trappe, og i et Nu stod han, med de gennem Røg og Flamme Frelste, paa Gaden.

Nu saa han efter Kirken, men — han sånede den ikke mere. I dens Sted fløi en tyk Støvsky op — der hørtes et dæmpet Skrig — Ben og Sjænde vare for evigt begravne under Kirkens Ruiner! Rystet stod Adolph der; Tanken om de Andres Undergang lod ham, for et Dieblif, glemme sin egen Stillning. Men et Blik paa dem, han havde at frelse, minder ham om Nødvendigheden af, at

satte en rask Beslutning. Bekymret for deres Redning, saae han sig om efter et Tilflugtssted for dem, men trindtomkring stode Husene i Flamme, og Gaden var skjult af Tyrker. Hurtigt vilde han bøje om med dem i en anden Gade, men derfra kom dem just en Trop tyrkiske Ryttere imøde, og paa Flugt var ei at tænke mere.

Adolph støttede sig, med Sablen i Haanden, mod et Huus, fastbesluttet, hellere at døe, end give sig fangen, og den første Rytter, som angreb ham, faldt, truffen af hans Staal, blødende af Hesten. Men nu trængte alle de Øvrige ind paa ham; han fik et Hug i Hovedet, og sank bevidstløs til Jorden.

Dog vaagnede han snart igjen af sin Bedøvelse, og fandt sig, til sin Skræk, bunden paa en af de tyrkiske Heste; andre Fanger, Græker og Francker, saae han saaledes bundne til Rytternes Heste, at de vare nødte til, at gaae dem gandske nær, snart hurtigt, snart langsomt. Da Adolph vaagnede, hilste Tyrkerne ham med en satanisk Haanlatter, og tilraabte hverandre nogle Ord, som Adolph ikke forstod. De vare allerede et godt Stykke fra Landsbyen, og kom nu til en Bjergklippe, paa hvis Bagside findes en meget glat, bred Schiefersteen, som gaaer heelt ned i Dalen. Her dannede Tyrkerne to Rækker, og Adolph maatte være Vidne til, hvorledes en Fange efter en Anden blev løst, tungen til at gaae mellem Rækkerne, og sammenhugget af Tyrkerne.

Adolph var den Sidste; ogsaa han løstes nu, men vægrede sig ved at gaae mellem Rækkerne. Barbarerne sloggerlo, og indgjød ham Mod med

haanlig Mine. Men Adolph stod ubevægelig, og En af Tyrkerne red nu hen imod ham, for med Sabelen at sætte ham i Gang. Da vendte han sig pludseligt om, løb hen mod Schieferstenen, og, befalende Gud sin Sjæl, lod han sig, med uhyre Fart glide ned ad den glatte Klippe. Forbandede saae Tyrkerne efter ham; Ingen vovede, at følge ham ad denne fortvivlede Vej, men Adolph naaede Klippesfoden velbeholden, og skjulte sig i det høie Siv nedenfor. Ad den sædvanlige Vej kom Tyrkerne ned, og ledte alle vegne efter deres Slagtoffer. For at skjule sig desto bedre, maatte Adolph vade dybt ned i Sumpen, og dog maatte han frygte at opdages, thi adskillige Gange vare de ham gandske nær. Da de omsider troede, at have gennemført Alt, og Intet havde fundet, trak de sig rasende tilbage, og Matten, der begyndte at brede sit Elør over Bjerg og Dal, lovede Adolph hastig Befrielse af den mislige Stilling. Da det blev fuldkommen Nat, forlod han Sumpen, og vandrede langsomt i Maanestinnen til Languada *), hvor Maurocordato **) stod. Hid maatte Levningerne af det slagne Whillehenkorps have taget Flugten. Udmattet af denne Dags uhyre Anstregelser, gjennemblød, rystende af Saarfeber, formaaede han neppe at slæbe sig frem. Han havde, saa godt han kunde, forbundet sit Hoved, hvori han følte heftige Smerter. Til denne ynkværdige Forsatning kom endnu Erindringen om Dagens Begivenheder, om hans Vens Død, hans Baa-

*) Sex Mile fra Peta.

**) Den græske Armees Feltherre.

Benbrødres Ulykke. I den mørkeste Sindsslemning, syg, dødsnat, vaabenløs, tænkte han ei paa Veiens Farer, ei paa den Mulighed, at overfaldes af Fjenden. Langt om længe naaede han Skoven, hvor han satte sig udmattet paa et Klippestykke. Da han vilde reise sig igjen, segnede han afsmægtig ned i det høie Skovgræs.

Da han igjen slog Øinene op, befandt han sig paa et gandske fremmed Sted. Han laae paa et meget blødt, med et Teppe bedækket Moosleie; et Blik paa Omgivelsene overbeviste ham om, at han befandt sig i en Hule. Han vilde see sig om efter dens Beboere, dog kunde han Ingen opdage. Men ved hans Fødder rørte sig nu et Væsen, som løb hurtigt hid, slickede hans Haand, og spørgende saae paa ham med sine troe Øine. Det var hans — egen Hund!

Den viste sig ogsaa et menneskeligt Væsen ved Hulens Indgang; en Pige nærmede sig den Syges Leie. Rødmende greb den hulde Skabning hans Haand, og spurgte med kjærlig Stemme, hvorledes han havde det. Han forsikrede hende, at han følte sig meget styrket. Glad hidkaldte hun nu ogsaa sin Fader, en ærværdig Gubbe. Fader og Datter fortalte ham Følgende:

„Hiin Nat, som fulgte paa den blodige Træfning ved Beta, stod Oldingen tilfældigviis ved Indgangen til sin midt i Skoven beliggende Hule. Pludseligt hørte han Noget bevæge sig stønnende gennem Krattet. Ahnende Fare, vilde han trække sig tilbage i Hulen, men samme Dieblis sprang en Hund flægende op ad ham. I den naturlige Forudsætning, at den ikke var allene, og befrygtende, at dens Herre

kunde være en Fjende, søgte han at jage Hunden bort. Men jamrende, ligesom bønfoldende ham om Hjelp, vendte den hvergang tilbage. Oldingen besluttede omsider, med sin Tjener, at følge Dyrets Opfordring. Det førte dem til et Sted, hvor de fandt et Menneske liggende i sit Blod, som død. Men da de, ved næiere Undersøgelse, endnu fandt Liv i ham, tog Tjeneren den Ulykkelige paa Ryggen, og bar ham til Hulen. Adskillige Dage havde Adolph ligget i fuldkommen Bevidstløshed, og Hyttens menneskefærlige Beboere vare meget bekymrede for Ynglingens Liv; omsider veeg Sygdommens Magt for den omhyggelige Pleie. Den Syge blev roligere, og i Dag havde de nu den Glæde, at finde ham, efter en lang Søvn, styrket og sig selv fuldkommen bevidst."

Med rørt Hjerte takkede Adolph sine Belgjorere, og fjærtegnede den troe Hund, han saa uventet havde gjenfundet.

Snart var Adolph gandske helbredt, og nu først erfarede han Følgende om Hyttens Beboere: Velhavende og anseete havde de tilforn ført et lykkeligt Liv i en nærliggende Stad; Barbarerne havde tvunget dem, med mange Andre, til at forlade Alt, for, skjulte i Skoven, at friste en sørgelig Tilværelse. Taalmodig bar den ædle Olding sin haarde Lod; taalmodig bar ogsaa Datteren sin, men tidt bemærkede Adolph stille Taarer i hendes skjonne Dine, naar hun saae, hvorledes Faderen maatte finde sig i Savn og Møisommeligheder, hvortil han ikke var vant. Adolph røstes dybt derved. Han fandt, at ihvor smuk end den unge Grækerinde var, overstraalte dog hendes Lands og Hjertes Egenheder hendes legemlige Fortrin. Snart besluttede han, at byde hende

Haand og Hjerter. Han gjorde hendes Fader bekendt med sine Forhold i Europa, og udtrede sit Ansøge for ham. Gerne samtykkede den vakkre Gubbe. Ogsaa Pigen, der hang ved den ædle Yngling med inderlig Tilbøielighed, gav med Glæde sit Ja, og Afreisen til Europa blev besluttet. Oldingen samlede sine i Hulen skjulte Formueslevninger sammen, og snart glæde alle Tre hen ad Oceanet paa et europæisk Skib.

Uden Fare naaede de Lydsland, og ubeskrivelig var Forældrenes Glæde, da Adolph en Aften treen ind til dem, med Bruden ved den ene Haand og Oldingen ved den Anden.

T a m a n g s.

Sand Begivenhed.

Skibscapitain Ledour var en dygtig Sømand. Han havde begyndt som simpel Matros og var der paa bleven Underskibmand. I Slaget ved Trafalgar knustes hans venstre Haand. Den amputeredes, og han afskedigedes med et hæderligt Vidnesbyrd. Dog hugede Nødsigheden ham ikke; da der atter frembød sig en Leilighed, traadte han som Underlieutenant i Tjeneste paa et Corsarskib. De Pengene, nogle Priser indbragte ham, satte ham istand til, at kjøbe sig Bøger og at studere Naviga-

tionstheorien. Med Tiden blev han selv Capitain paa et Corsarskib med 9 Kanoner og 60 Mand; endnu ihukommes han levende, hvor han tilforn var fjendt. Freden bragte ham til Fortvivlelse. Han havde, under Krigen, erhvervet sig en lille Formue, som han endnu haabede at forøge paa Engellændernes Beføstning. Nu maatte han tilhyde fredelige Kjøbmænd sin Tjeneste; men da han var bekendt som en modig og erfaren Mand, betroede man ham gjerne Skibe. Da Negerhandelen forbødes, og man, for at drive den, ikke blot maatte skaffe de franske Douaniers, hvilket just ikke var vanskeligt, men ogsaa de engelske Krydsere, hvilket var langt farligere, blev Ledoux en kostbar Mand for dem, der handlede med Jbenholt *).

Ganske forskjellig fra de fleste Sømænd, der, som han, længe have befundet sig paa underordnede Poster, besad Ledoux ingenlunde hiin dybe Modbydelighed for alt Nyt og hiin Vedhængenhed ved den gamle Glendrian, som pleier at betegne slige Menneſker. Han var tvertimod den Første, der anbefalte sin Skibsrheder Brugen af Jernsade til Vandbeholdninger. Paa hans Skib vare Lænkerne, som Negerfartøierne behøve i stor Mængde, fabrikerede efter et nyt System og omhyggeligt ferniserede, for at bevares for Rust. Hvad der imidlertid, blandt Slavehandlerne, bragte ham den største Ære, var Bygningen af en til denne Handel bestemt Brig, som han selv førte — en fortræffelig Seiler, lang, smal, som et Krigsfartøj, og dog istand til at rumme en

*) Saaledes talde Negerhandlerne deres Menneſkeladninger.

stor Mængde Negerere. „Saabet“ kaldte han dette Skib. Han anordnede, at det smalle Mellemdæk kun havde en Høide af tre Fod og fire Tommer, idet han paastod, at dette Rum vel tillod Slaverne, selv dem, der havde en anstændig Væxt, at sidde beqvemt. Og hvortil behøve de da at staae? „Naar de komme tit Kolonierne, pleiede han at sige: faae de nok Lov til at være paa Benene!“

Siddende i to Parallellinier, med Ryggen mod Skibsbeflødningen, lode de Sorte endnu et Rum aabent mellem deres Fodder; paa alle andre Negerfartsier brugte man det til Gjennemgang. Ledoux fandt paa, i dette Rum atter at anbringe andre Negerere, som laae perpendikulairt med hine. Paa denne Maade rummede hans Skib et Dusin Negerere meer, end ethvert andet af samme Størrelse. Egentligt havde man kunnet sammenstuve Flere endnu, men — — man maa dog være menneskelig, og give en Neger idetmindste fem Fod i Høiden og to i Bredden, for at han, paa den lange Reise, kan røre sig en Smule; „thi — sagde Ledoux, for at retfærdiggjøre disse liberale Forholdsregler, til sin Skibsrheder: disse Negerere ere dog, naar Alt kommer til Alt, Mennesker ligesaavel som de Blanke.“

„Saabet“ affeilede en Fredag fra Nantes. Inspecteurerne, som undersøgte Briggen omhyggeligt, opbagede lykkeligviis ei de sex store Kister med Lænker. Ligesaalidet undredes de over de uhyre Vandforraad paa „Saabet“, som dog, ifølge sine Papirer, kun skulde til Senegal, for her at hente Træ og Elfenbeen. Overfarten er rigtignok ikke lang, men Forsigtighed kan jo aldrig skade.

En Fredag affeilede altsaa „Haabet," udrustet med alt Nødvendigt. Ledoux havde gjerne seet, at Masterne havde været noget stærkere; dog havde han hidtil ei havt Grund til at klage derover. Overfarten, lige til den afrikanske Kyst, var hurtig og heldig. Han kastede Anker i Floden Gaale paa en Tid, da de engelske Krydsere just vare fraværende. Mæglerne kom strax ombord. Diebliffet kunde ikke været gunstigere valgt. Tamango, en berømt Kriger og Menneskesælger, havde just drevet en stor Mængde Slaver til Kysten, og solgt dem yderst billigt, da han vidste, at han besad Kraft og Hjelpemidler nok til at hidskaffe Flere, saasnart han fandt Uffærning for dem.

Ledoux steg iland, og aflagde et Besøg hos Tamango. Han fandt ham i en Straahytte, som man i en Hast havde bygget til ham; hos ham befandt sig begge hans Hustruer og nogle Underkjobsmænd og Slavedrivere. Tamango havde ret pyntet sig, for at modtage den blanke Capitain. Han havde en gammel blaa Mondur paa; Corporalsdistinctionerne vare endnu at see derpaa. Paa hver Skulder hang to Guld:Epauletter ved een og samme Knap, saaledes, at den Ene hang ned fortil, den Anden bagtil. Da han ingen Skjorte havde paa, og Kjolen var noget kort for en Mand af hans Væxt, saae man, mellem sammes hvide Rabatter og de hvide Lærredsbuxer, en betydelig Strimmel kort Hud, som lignede et bredt Belte. En stor Ravalleriesabel hang i en Snor ved hans Side, og i Haanden holdt han en smuk engelsk Dobbeltbøsse. I denne Dragt meente den afrikanske Kriger, at

kunne maale sig i Elegants med den meest fuldendte Cavalier i Paris eller London.

Laus betragtede Ledoux ham en Tidlang, mens Tamango rettede sig, liig en Grenadeer, der passerer Revue for en fremmed General, og syntes at glæde sig ved det Indtryk, han gjorde paa den Blanke. Da nu Ledoux en Tidlang havde betragtet ham med Kjendermine, vendte han sig til sin Ledfager med de Ord: „Det er en Karl, som jeg, naar jeg bragte ham lykkeligt til Martinique, vilde kunne løse mine 1000 Daler for.“

Man satte sig nu, og en Matros, som forstod lidt af det wolofesiske Eprog, tjente som Tolk. — Da de første Hoslighedsbeviser vare forbi, bragte en Skibsdreng en Kurb med Brændeviinsflasker. Man drak, og for at sætte Tamango i godt Lune, forærede Capitainen ham et smukt Krudthorn med Napoleons Brysbillede paa. Med megen Taknemmelighed modtoges det; man gik ud af Hytten, og satte sig i Skyggen, ligeover for Brændeviinsflaskerne.

Nu gav Tamango Ordre, at føre de Slaver frem, han havde at sælge. De kom, i en lang Række, nedboiede af Mæthed og Frygt. Hver Hals sad i en Gaffel, over sex Fod lang, hvis Ender vare lukkede med et Iværtræ. Naar Toget skal sætte sig i Bevægelse, tager En af Førerne Enden af den første Slaves Gaffel paa Skulderen; Denne tager den Følgendes, den Anden bærer den tredje Slaves Gaffel, og saa fremdeles indtil den Sidste. Vil man gjøre Holdt, saa støder den Første i Linien den spidse Ende af sit Gaffelskæft i Jorden, og hele Kolonnen standser. Man tænker sig let, at Ingen,

der bærer en stor Blos af sex Fods Længde om Halsen, kan faae Indfald om at desertere.

Bed hver mandlig eller kvindelig Slave, som gik ham forbi, trak Capitainen paa Skulderen, fandt Mændene stygge, Qvinderne for gamle eller for unge, og beklagede sig meget over de sorte Racers Udannelse.

Imidlertid traf han dog, midt i sin Dadel, et foreløbigt Udvalg af de kraftigste og skønneste Negre. For Disse kunde han betale den sædvanlige Priis, men for de Øvrige forlangte han et betydeligt Afslag. Tamango talte for sine Vare, det bedste han kunde; han yttrede, hvorsunde Menneskene stedse bleve sjældnere, og hvilken Fare der var forbunden med denne Handel. Han sluttede med, at forlange en vis Gjennemsnitspriis for de Slaver, Capitainen vilde tage ombord.

Saa snart Tolken havde oversat Tamango's Forslag paa Fransk, stillede Ledoux sig, som om han skulde synke i Jorden af Forundring og Ubillie; derpaa mumlede han nogle græsselige Eder, og stod op, som om han vilde afbryde al Handel med et saa ublue Menneske. Nu holdt Tamango ham tilbage, og det kostede ham megen Moie, at faae Capitainen til at sætte sig igjen. Der toges Hul paa en frisk Flaske, og Underhandlingerne begyndte paa ny. Den Blanke gjorde et Bud, som den Sorte fandt reent ravgalt. Man skreg, man disputerede frem og tilbage; umaadelig meget Brændevin blev der drukkit, men det frembragte en gandske forskjellig Virkning paa begge de underhandelnde Partier. Jomere Franskmanden drak, desto lavere bød han; jomere derimod Afrikaneren tog til sig, desto mere

flog han af. Saaledes blev man da omfiddet enige, efterat Glasfoderet var tomt. Glette Bomuldstøjer, Krudt, Brændeviin og nogle fordærvede Bøsser fik den Sorte for 160 Slaver, som strax bleve stukne blandt de franske Matroser. Disse skyndte sig, at befrie dem fra Trægafterne, hvormod de betyngede dem med — Jernlænker. Et soleklart Beviis paa den europæiske Civilisations Overvægt. —

Der bleve nu henimod tredive Slaver tilbage: Børn, Oldinge og svage Qvinder. Skibet var fuldt. — Tamango vidste ikke, hvad han skulde foretage sig med dette Udskud; han hød altsaa Capitainen dem, Stykke for Stykke, for en Glaske Brændeviin. Tilbudet var forførerisk. Ledoux mindedes, at han engang havde bivaanet en Operaforestilling i Neapel og seet en Mængde tykke og fede Personer trænge sig ind i Parterret. Dette havde været gandske fuldt, og dog havde de Alle fundet Plads, isølge den Egen:skab ved det menneskelige Legeme, at lade sig sammentrykke. Saa kjøbte han da endnu 20 af de Tyndeste.

Nu forlangte Tamango ikke mere end et Glas Brændeviin for Enhver af de Ti, som endnu vare tilbage. Ledoux betænkte, at Børn kun indtage og betale en halv Plads i Diligencerne. Han tog altsaa tre Børn endnu, men erklærede derpaa, at han ikke havde Rum til een Eneste mere. Da Tamango saae, at han beholdt 7 Slaver tilbage, greb han sin Bøsse, og lagde an paa en Regerinde, som stod forrest. Det var hine tre Børns Moder.

„Kjøb dem! tilraabte han den Blanke: eller jeg skyder dem ned! Et Glas Brændeviin, eller jeg trykker løs.“ — „Hvad Satan skal jeg gjøre med

hende?" svarte Ledoux. Tamango skjød, og Slavinden sank død til Jorden.

„Nu en Anden! Freg Tamango, og sigtede paa en affældig Olding: Et Glas Brændeviin, eller — —“

Her faldt En af hans Hustruer ham i Armen, og Skudet ramte ikke. Hun gjenkjendte, i den Gamle, en Guisot eller Magier, som engang havde spaaet hende, at hun skulde worde Dronning.

Tamango blev rasende, da han saa, at man modsatte sig hans Villie. Han slog sin Hustru med Flintekolben, og vendte sig derpaa til Ledoux: „Der, tag hende! Jeg giver Dig hende til Hustru!“ sagde han.

Hun var smuk. Ledoux betragtede hende smilende, tog hende ved Haanden, og sagde: „For hende skal jeg nok finde en Plads.“

Folket var et Menneske. Han gav Tamango en Papæske for de sex Slaver, der endnu vare tilbage. Derpaa tog han Gafflerne af dem, og lod dem gaae, hvorhen de vilde. De adspredte sig ogsaa strax, Een hid, en Anden did, ei uden den største Forlegenhed; thi hvorledes skulde de komme tilbage til deres Fædreland, der laae over 100 Mile fra Kysten?

Imidlertid tog Capitainen Afsked fra Tamango, og skyndte sig at indskibe sin Ladning. Det vilde været uflogt, at tove længer. Krydseren kunde vise sig igjen, og næste Morgen vilde han siske i Søen. Tamango strakte sig hen i Græsset, og sov sin Brændeviinsruus ud.

Da han stod op, var Baaden allerede under Seil, og gled ned ad Floden. Noget forstyrret

spurgte han efter sin Kone Nyche. Man svarte, hun havde haft den Ulykke, at mishage ham, og han havde derfor foræret hende til den blanke Capitain, der havde taget hende ombord med sig.

Ved denne Efterretning slog Tamango sig vild: bestyrtet for Panden, tog derpaa sin Bøsse, og løb, da Floden havde mange Bøininger til Havet, lige til en lille Bugt, der laae omtrent en halv Meil fra Landingspladsen. Her haabede han, endnu at træffe Baaden, hvis Gart Flodens Krumninger maatte opholde, inden den naaede Briggen. Han tog heller ikke feil. Han fik Tid nok til at kaste sig i en Canot og indhente Negereskibet.

Ledoux studsede ved at see ham, men endnu mere ved at høre ham fordre sin Hustru tilbage. „Givet er givet!“ svarte han ham, og vendte ham Ryggen. Den Sorte gjentog sin Begjæring, og bød næsten Alt for hende, hvad han havde faaet for Slaverne. Ledoux loe, og forsikrede, at Nyche var en meget vakker Kone, og at han vilde beholde hende. Nu udgjød den arme Tamango en Strøm af Taarer og udstødte de heftigste Jammerfrig. Snart væltede han sig paa Dækket, og kaldte paa sin dyrebare Nyche, snart løb han Hovedet mod Masten, som om han vilde ombringe sig selv.

Capitainen var gandske ligegyldig derved, og pegede kun paa Rysten, for at tilskjendegive ham, at han nu skulde forsøge sig bort. Men Tamango blev. Han bød endogsaa sine Epauletter, sin Bøsse og sin Sabel. — Alt forgjæves!

Medens disse Underhandlinger stode paa, sagde Skibslieutenanten til Capitainen: „Tre Slaver ere døde for os i Nat; vi have altsaa Plads.

Hvorfor medtage vi ikke denne kraftige Mand, der er mere værd, end hine Tre tilsammen?"

Ledoux betænkte, at Tamango kunde indbringe ham idetmindste 1000 Daler, at denne Reise, der allerede tegnede saa fordeelagtig for ham, var hans sidste, at han, naar den var forbi, havde gjort sin Lykke, og at det, da han derpaa vilde opgive sin Slavehandel, kunde være ham ligegyldigt, hvad man sagde om ham paa Kysten af Guinea. Iøvrigt var Ingen at see paa Kysten, og den afrikanske Kriger var altsaa gandske i hans Bold. Det gjaldt blot, at fratage ham hans Vaaben, thi farligt vilde det været, at lægge Haand paa ham, saalænge han havde dem. Ledoux lod ham altsaa aflevere sin Bøsse, under det Paaskud, at han vilde undersøge og prøve den, om den var saameget værd, som den skønne Nylche. Medens han prøvede Laasene, lod han med Flid Krudtet falde af Panden. Lieutenanten besaae imidlertid Tamango's Sabel, og da Denne saaledes var afvæbnet, styrtede to haandfaste Matroser over ham, fastede ham baglænds ned, og begyndte at kneble ham. Den Sortes Modstand var heltemodig. Da han havde fastet sig efter sin første Bestyrtelse, kæmpede han, trods sin ufordeelagtige Stilling, i lang Tid med begge Matroserne. Hans uhyre Muskelkraft gjorde det muligt for ham, at arbeide sig op. Med et Ræveslag nedhug han Den, der holdt ham i Kraven; et Stykke af sin Kjole lod han i den anden Slendes Hænder, og nu styrtede han, liig en Rasende, mod Lieutenanten, for at frarive ham sin Sabel. Lieutenanten hug efter ham, og bibragte ham en bred, men ikke dyb Bunde i Hovedet. Tamango styr:

tede tilbage. Nu bandt man hurtigt hans Hænder og Fodder. Medens han endnu stedse forsvarte sig, hylte han frygteligt. Men da han saa, at al Modstand var forgjæves, lukkede han Dinene, og bebægede sig ikke mere. Kun hans hastige og heftige Aandedrag viste, at han levede endnu.

„Hilledød! raabte Capitain Ledoux: Hvor ville de Sorte lee, naar de nu ogsaa see ham som Slave! Saa ville de dog kunne begribe, at der er et Forsyn til.“

Imidlertid laae den arme Tamango i sit Blod. Den medlidende Folk, som, Dagen tilforn, havde reddet sex Slaver, traadte til ham, forbandt hans Saar, og trostede ham.

Den Sorte laae stum, som et Klid. To Mastrofer maatte bære ham til det Sted, hvor han skulde ligge. I to Dage viste han Mad og Drikke tilbage; man saa ham neppe aabne Dinene. Med et Slags sløv Forundring betragtedes han af de andre Fanger, som han selv havde solgt. Endnu indgjød han dem saamegen Frygt, at ei een Eneste vovede at spotte ham i hans Elendighed, skøndt han havde foraarsaget deres.

Begunstiget af en frisk Landvind, fjernede Saa bet sig hurtigt fra den afrikanske Kyst. Uden Frygt for de engelske Krydsere, tænkte Capitainen nu kun paa den uhyre Fordeel, han kunde vente sig i Kolonierne, hvortil Reisen gik. Hans Ibenholt holdt sig uden Afgang. Ingen smitsomme Sygdomme. Kun 12 Negere — de Svageste af Alle — vare freperede af Hede. Det var en Bagatel! Paa det hans Menneskeladning skulde lide saalidt

som muligt af Overtørens Møje, var han saa forfærdiget, hver Dag at lade sine Slaver gaae op paa Dækket. Skifteviis fik en Trediedeel af disse Ulykkelige en Times Frihed til at indaande sit Forraad af frisk Luft for hele Dagen. En Deel af det indtil Hagen bevæbnede Skibsmandskab bevogtede dem da, at de intet Oprør skulde stifte. Stundom mørede en Matros, som kunde spille Violin, dem med en Concert. Da var det underligt at see, hvorledes alle disse sorte Skikkelser vendte sig mod Musikanten, lidt efter lidt tabte det fortvivlelsesfulde Udtryk, loe grotest, og klappede i Hænderne, saavidt Lænkerne vilde tillade det. — Legemsbevægelse er nødvendig til Sundhedens Vedligeholdelse. Derfor var det ogsaa en af Capitainens Maximer, tidt at lade Slaverne dandse, ligerviis som man lader Heste fourbettere paa en lang Overreise. „Allons, mine Børn! Dandser, og værer glade!“ tilraabte Capitainen dem med en Tordenstemme, medens han smældede med sin uhyre Svøbe. Og strax hoppede og sprang de arme Negere.

En Tidlang maatte den saarede Tamango opholde sig i det nedre Rum. Da han kom op paa Dækket, reiste han Hovedet stolt blandt de øvrige Slavers frygtsomme Mængde, og kastede et sørgmodigt, dog roligt Blik paa den umaalelige Vandflaade, som omgav Skibet. Derpaa lagde han sig ned. Ledoux, som sad ved Bagstavnen, smøgede roligt sin Pibe. Hos ham stod Nyche, uden Lænker, i en elegant Kjole af blaat Cattun, med smukke Marokkinstøffer paa Fodderne, holdende i Haanden en Præfenteertallerken med Likører. Det var let at

see, at hun maatte staae høit anskreven hos Capitainen.

En Neger, som hadede Tamango, drillede ham, ved at gaae did, hvor hun stod. Tamango vendte Hovedet, saae Nyche, udstødte et Skrig, sprang op, og styrtede mod hende, inden de vagthavende Matroser kunde modsætte sig et saa skrækkeligt Brud paa Skibsdisciplinen.

„Nyche!“ raabte han med Tordenstemme, og Nyche udstødte et Forfærdelsesstrig: „Troer Du dog, at der ingen Mama: Jumbo er i de Blankes Land? —“

Allerede hidløs Matroserne med opløstede Stofke, men Tamango vendte, med forslagte Arme, gandske rolig tilbage til sin forrige Plads, medens Nyche, svømmende i Taarer, syntes ligesom forstenet ved hine hemmelighedsfulde Ord.

Folket forklarede Ledoux, hvo denne frygtelige Mama: Jumbo var, hvis blotte Navn indjager saadan Skræk.

„Det er,“ sagde han: Negernes Bussemand. Naar en Neger frygter, at hans Kone er ham utro, saa truer han hende med Mama: Jumbo. Selv har jeg seet ham, og begriber nu den hele List, men Negerne ere altfor eenfoldige. Forestil Dem blot! En Aften, mens Qvinderne dandsede, hørte man pludseligt, fra en lille, meget tyk og mørk Skov, en underlig Musik, uden at man saae Noget, som opførte den. Alle Musikanterne vare skjulte i Krattet. De havde Rørfløiter, Trætambourins og Guitarret, gjorde af halve Græskar. Alle dette opførte en Musik, som kunde gjort den Bedste tos:

set i Hovedet. Men neppe havde Qvinderne hørt det, før de begyndte at skjælve og vilde løbe deres Vej. Mændene holdt dem tilbage. Qvinderne vidste kun altforvel, hvad de havde paa Samvittigheden. Pludseligt fremtraadte af Skoven en stor, hvid Skikkelse, høi som vor Jokmæst, med et Hoved, saa tykt som en Tønde, opspilede Dine og et ildsprudende Svælg, som Satan selv. Denne Skikkelse stred gandske langsomt frem, omtrent en halv Kabelstængslængde fra Krattet. Konerne skrege: „Der er Mama: Jumbo!“ Mændene sagde til dem: „Allons, J Mære, bekjender nu, om J altid have været troe! Lyve J, saa æder Mama: Jumbo Jer med Hud og Haar.“ — Nu fandtes rigtignok Nogle blandt dem saa trohjertige, at de bekjendte deres Synder, og saa sloge Mændene da ogsaa væk paa dem, som paa gammelt Jern!“

„Og hvo var da den hvide Skikkelse?“ spurgte Capitainen. — „Jh nu, en Gjøgler, hyllet i et hvidt Klæde. Paa en lang Stok bar han et stort, udhullet Græskar, hvori man havde tændt et Lys. Der hører da rigtignok ikke meget til, at bilde de stakkels Negerer noget ind. Men med alt dette er dog den Mama: Jumbo en god Opfindelse, og jeg vilde ønske, min Kone troede ogsaa derpaa.“

„Hvad min angaaer, sagde Ledoux: saa er hun rigtignok ikke bange for Mama: Jumbo, men desomere for mit Spanstrør. Men hvad den naragtige Regle anbelanger, som phantaserede om Mama: Jumbo, saa siig ham, at han skal tage sig sammen, og ikke ængste den unge Kone der, eller jeg skal fløe hans Ryg, saa den sorte Hud skal werde saa rød, som frist Rostbeef! — “

Med disse Ord gif Capitainen ned i sin Kahyt, lod Nyche kalde til sig, og forsøgte at trøste hende. Men hverken hans Kjerategn, eller de Hug, han anvendte, kunde berolige den skønne Negerinde. Fortrædelig gif Capitainen op paa Dækket igjen, og gav den vagthavende Officeer en Jrettesættelse for den Mangrove, han just kommanderede.

Om Natten, mens Skibets hele Equipage laae i dyb Søvn, hørte Bagten først en alvorlig, høitidelig, klagende Sang, der lød op fra Mellemdækket, og kort efter et frygteligt Qvindeskrig. Næste Dage blif gjenlød Ledoux's Tordenstemme og Smældene af hans Slavepidst over hele Skibet. Strax efter var Alt stille. Dagen efter viste Tamango sig paa Dækket med blodstrimet Ansigt, men med ligesaa stolt Mine, som før.

Neppe havde Nyche seet ham, før hun, fra Bagstævnen, hvor hun sad ved Siden af Capitainen, i største Hast løb hen til Tamango, kastede sig ned for ham, og med den dybeste Fortvivlelses Udtryk tilraabte ham: „Tilgiv mig, Tamango, tilgiv mig! — “

Tamango stirrede paa hende et Nieblif. Da han overbeviste sig om, at Tolkene ikke var tilstede, sagde han derpaa: „En Fiil!“ og lagde sig ned paa Dækket, vendende hende Ryggen. Capitainen irettesatte Nyche haardt for hendes Forhold; han gav hende endogsaa nogle Slag paa Øret, og forbød hende strengt, at tale med Negeren.

Imidlertid opmuntrede Tamango de øvrige Slaver til at vove et modigt Forsøg paa at gjenvinde den tabte Frihed. Han foreholdt dem de Blankes ringe Tal og Slavevogternes stedse aftag-

gende Opmærksomhed. Derpaa yttrede han, at han nok skulde finde Midler til at føre dem tilbage til deres Fædreland, roste sig af at besidde forborgne Videnskaber, og truede dem, som vilde vægre sig ved, at understøtte ham, med Djævelens Hævn. Ved disse Taler betjente han sig af Peulernes Dialekt, som næsten alle Slaver forstode, men som Tolken slet ikke kjendte. Talerens Ry, Slavernes Bane, at frygte og lyde ham, understøttede hans Betsalenhed mægtigt, og længe før han endnu selv troede sig istand til, at udføre Befrielsesværket, bade de Sorte ham bestemme Dagen dertil. Han gav de Sammensvorne ubestemte Svar: Dagen dertil var endnu ikke kommen; Djævelen, som aabenbarede sig for ham i Drømme, havde endnu ikke underrettet ham, men Alle skulde, ved første Tegn, holde sig beredte. Imidlertid lod han dog ingen Leilighed ubenyttet til at forsøge, hvorvidt de Blankes Opmærksomhed gik. — Da en Matros engang havde sat sin Flint mod Brystværnet paa Dækket, og morede sig ved at betragte en Skare flyvende Fiske, som fulgte Skibet, tog Tamango Bøssen, og exercerede dermed, idet han, med grotestke Fagter, efterabede Matrosernes Bevægelser. Efter nogle Diebliffes Forløb tog man Flinten fra ham; men han havde dog nu overbevist sig om, at han kunde gribe efter et Gevær, uden strax at vække Mistanke.

En Dag fastede Nye en Skibstøvebak hen til ham, idet hun gjorde et Tegn, som kun han forstod. Tøvebakken indeholdt en lille Fisk. Paa dette Redskab heroede Sammensværgelsens heidige Udfald. Tamango vogtede sig vel, at han ikke strax viste sine Staldbrodre Filen; men om Natten begyndte han

at mumle uforstaaelige Ord; af og til udstødte han endogsaa et heftigt Skrig. Hørte man hans Stems forskjellige Afsværlinger, da maatte man troe, at han var i levende Samtale med en usynlig Person. Alle Slaver bævede, thi Ingen tvivlede om, at Djævelen var hos ham. Tamango endte omsider dette Optrin, idet han udstødte et Glædeskrig. „Kammerater! raabte han: Manden, jeg har manet, har langt om længe givet mig, hvad han har lovet mig, og her i min Haand holder jeg Redskabet til vor Befrielse. Nu koster det kun lidt Mod, og vore Lænker springe!“ — Nu lod han sine Naboer røre ved Jilen, og ihvor grov end hans Løgn var, fandt den dog Tiltro.

Efter lang Venten frembrød omsider Hævnens og Frihedens store Dag. De Sammensvorne havde indbyrdes forbundet sig ved en høitidelig Eed, og, efter modent Overlæg, udkastet deres Plan. De Forvoxneste, med Tamango i Spidsen, skulde, naar de kom op paa Dækket, bemægtige sig deres Bogterers Baaben; Andre skulde derpaa storme ned i Capitainens Kahyt, for at sætte sig i Besiddelse af Bøsserne her. Men trods adskillige Nætters anstrengte Arbeide, vare dog kun de Færreste af Slaverne istand til, at tage energisk Deel i Udsørelsen. Derfor fik tre haandfaste Negere det Hver, at dræbe den Mand, som havde Nøglen til Lænkerne i Lommen, og derpaa strax at befrie de endnu lænkebundne Kammerater.

Samme Dag var Ledoux just, gandske mod Sædvane, i et allerkjæreste Lune. Han eftergav Skibsdrengen en Straf, som Denne havde forskyldt; han gjorde den vagthavende Officeer en Compliment for

hans Mandsøire; han tilkjendegav Skibsmandskabet sin Tilfredshed, og lovede hver Mand en Gratifikation, saasnart man havde naaet Martinique. Alle Matroser opfattede strax denne behagelige Tanke, og overlagde allerede, hvortil de skulde bruge denne Gratifikation. De tænkte just ret levende paa Brændeviin og paa nysnævnte Des farvede Qvinder, da man lod Tamango og de andre Sammensvorne stige op paa Dækket.

Omhyggeligt havde Disse gennemfilet deres Jernlænker saaledes, at man ikke kunde see det; dog kunde de med liden Møie bryde dem sonder. Iøvrigt lode de Lænkerne rasle saa stærkt, at man skulde troet, de bare dobbelt saa Mange. Efterat de nu en Tidlang havde indaandet den friske Luft, toge de hinanden i Hænderne og begyndte at dandse, medens Tamango istemte sin Families Krigssang *), som han forhen pleiede at synge, inden han gik i Slag. Da Dandsen havde varet en Tidlang, lagde Tamango sig, som om han var meget træt, saa lang han var, ved Fodderne af en Matros, som lænede sig skjodesløst mod Skibets Brystværn. Alle de Sammensvorne gjorde ligesaa, og paa denne Maade var hver Matros omringet af adskillige Negere.

Pludseligt udstødte nu Tamango, som imidlertid havde løst sine Lænker, et høit Skrig, trak den Matros, han laae hos, ned ved Benene, satte ham Foden paa Brystet, fræved ham hans Bøsse, og dræbte strax den vagthavende Officeer. Samme Dieblif angrebes hver Matros af Vagten paa sam-

*) Hver Negerhøvding har sin.

me Maade, og dræbtes paa Stedet. Fra alle Sider reiste sig et Krigsffrig. Underbaadsmanden, som bar Røglen til Lænkerne, var En af de Første, som faldt. Nu oversvømmede en Masse af Negere Dækket. Det europæiske Skibsmandskab var forloren. Dog stillede nogle Matroser sig endnu til Modværge paa Bagdækket, men de havde hverken Vaaben eller Mod nok. Ledoux levede endnu, og var den Eneste, som havde beholdt sin fulde Besindighed. Da han bemærkede, at Tamango var Sjelen i Sammensværgelsen, saa haabede han, naar først han var dræbt, let at kunne affærdige de Dørige. Han styrtede ham altsaa imøde med Klingen i Haanden, og kaldte ham til sig med hoi Røst. Tamango tøvede ikke længe. Han havde grebet en Flint ved Enden af Løbet, og brugte den som Kulle. Saaledes mødtes de. Tamango slog først til; men Capitainen undveg Slaget, Kolben foer ned mod Bræderne, Skjæftet splintredes. Tamango var nu værgeløs, og med et djævelsk Glædesmiil opløstede Ledoux sin Arm, for at gjennembore ham. Men Tamango var saa smidig, som hans Fædrelands Pantherdyr. Han styrtede sig i sin Fjendes Arme, og greb den opløstede Haand. Den Ene opbød nu al sin Kraft for at fastholde Vaabenet, og den Anden gjorde Alt, for at bryde det til sig. I denne frygtelige Kamp faldt de omfædd Begge overende, men Afrikaneren laae nederst. Da greb Tamango, uden at tabe Modet, sin Modstander med rasende Kraft, og heed ham saa voldsomt i Struben, at Blodet fremstrømte, som under en Løves Tænder. Klingen faldt af Capitainens matte Haand, Tamango greb den, foer derpaa op, udsødte et Triumph

krig, og gjennemboiede den allerede halvdøde Sjende med gjentagne Stik.

Seiren var nu ikke tvivlsom mere. Forgjæves anraabte de saa Matroser, som endnu vare ilive, Seierherrernes Medlidenhed; Alle, Tolkens undtagen, som aldrig havde gjort dem noget Ondt, bleve nedhugne uden Naade. Lieutenanten døde hæderligt. Han havde trukket sig tilbage til en af de smaa Kanoner, som man kunde dreje om og som vare ladede med Kartætsker. Med den venstre Haand rettede han Skydsen, og med Sabeln i den Høire forsvarte han sig saa godt, at han hidlokkede en Mængde Negerer. Nu trykte han Kanonen af, og dens Ladning aabnede en bred Wei gennem den tætte Mængde. Et Dieblik efter blev han hugget i Stykker.

Da den sidste Blankes Liig var kastet i Havet, opløstede Negerne, hvis Hævn nu var mættet, deres Dine til Skibets Seil, som, fyldte af en frisk Vind, endnu st. dse syntes at adlyde deres Undertrykkere, og at føre Seierherrerne, trods deres Triumph, til Trældommens Land. „Saa er da saagodtsom Intet gjort! sagde desørgmodigt: Og vil da vel de Blankes store Fetisch bringe os tilbage til vort Fædreland, os, som have udstødt dens Herrers Blod?“ — Nogle meente, Tamango vilde nok lære den at lyske.

Med stort Skrig hidkaldtes altsaa Tamango. Men han hastede slet ikke med at komme op. Man fandt ham staaende i Kahyten; med den ene Haand støttede han sig paa Capitainens blodige Sabel; den Anden rakte han, med adspredte Blik, sin Hustru Nyché, som, knælende for ham, kyskede den. Glæ-

den over den tilkæmpede Seier formindskede ei en mørk Uro, som aabenbarede sig i hans hele Holdning. Mindre raa, end de Dvrige, følte han bedre det Farlige i sin Stilling.

Langt om længe viste han sig paa Dækket, idet han stillede sig langt roligere, end han var. Af hundrede i Munden paa hinanden raabende Regere opfordret til, at lede Skibets Løb, nærmede han sig Roeret med langsomme Skridt, ret som om han, endnu nogle Minuter, vilde udsætte det Niesblik, der skulde vise, hvorvidt hans Kræfter naaede.

Paa hele Skibet var der ingen Neger saa rosfet, at han jo skulde have bemærket den Indfyndelse, et vist Hjul og en foran samme staaende Budike, havde viist at have paa Skibets Bevægelser, men skedse havde der, i denne Mechanisme, ligget noget særdeles Hemmelighedsfuldt for dem. Længe undersøgte Tamango Compasset, idet han bevægede Læberne, som om han læste de derpaa tegnede Træk. Derpaa holdt han Haanden for Panden, liig En, der regner noget ud i Hovedet.

Alle de Sorte omringede ham med gabende Munde og opspilede Næse, ængsteligt iagttagende alle hans Bevægelser. Omfæddet gav han, med hiin Blanding af Frygt og Lillid, som er Følgen af Uvidenhed, Roeret et heftigt Tryk.

Liig en ædel Ganger, der steiler under en flet Rytters Spore, bevægede sig den skønne Brig, ved denne udførte Manøvre, høit ipeiret paa Boverne. Man skulde troet, at den derpaa, fuld af Brede, vilde styrtet sig i Afgrunden med sine uvidende Piloter. Det nødvendige Forhold mellem Roerets og Seilenes Retning var pludseligt ophævet, og Skibet

lagde sig saaledes paa den ene Side, som om det skulde synke. Dets lange Seilstænger dukkede ned i Havet. Nogle Negere faldt om paa Dækket, Andre kastedes endogsaa overbord. Men snart reiste Skibet sig atter stoltelig mod Bølgerne, som om det vilde kæmpe med Forstyrrelsen endnu engang. Vinden blev heftigere, og pludseligt faldt, med frygteligt Brag, begge de knuste Master ned nogle Skridt foran Broen, idet de skjulte Dækket ligesom med et tungt Net af Strikker.

De forfækkede Negere flygtede ind under Lujerne og udstødte et Forfærdelseskrig; men da nu Stormen ingen mere Modstand fandt, hævede Skibet sig igjen og gled langsomt frem igjennem Bølgerne. Da steg de meest Behjertede atter op paa Dækket. Tamango stod ubevægelig, støttende sig med Albuen paa Kompashuset, og skjulte Ansigtet i de hvide Arme. Nye stod hos ham, men vovede ikke at tale eet eneste Ord til ham. Efterhaands nærmiede sig de Sorte. Der opstod en Rumlen, der snart forvandlede sig i en Strøm af Bebreidelser og Skjeldsord. „Froløse! Bedrager! tilraabte de ham: Du er Skyld i al vor Elendighed! Du har solgt os til de Hvide, og nu har Du atter tvunget os til at gjøre Oprør mod dem. Du har rost Dig af Dine Kundskaaber; Du havde lovet os, at bringe os tilbage til vort Hjem. Vi have troet Dig, vi Ubefindige! Og nu ere vi Alle nærvæd at omkomme, fordi Du har fornærmet de Hvides Fetisch.“

Tamango løstede sit Hoved stolt iveiret, og de Sorte, som omgave ham, traadte frygtsomme tilbage. Da greb han to Geværer, gav sin Kone et Tegn, at

følge ham, og gik midt igjennem Mængden, som gjorde Plads for ham, til Forstavnen af Skibet. Da beredte han sig af tomme Fouslager og Bredder en Slags Bold, og satte sig midt inde i denne Forstandsbning, hvorfra begyge hans Geværers Bajonetter truende stak frem. Man lod ham nu i Ro. Blandt Oprørerne græd Nogle, Andre løstede Hænderne mod Himlen, og anraabte deres egen og de Hvides Fetiſch. Nogle af dem laae paa Knæ foran Kompaſſet, hvis beſtandige Bevægelse de beundrede. Men Andre kaſtede ſig ſom døde ned paa Dækket. Midt iblandt diſſe Fortvivlede hylte og ſkrege forførdede Qvinder og Børn, og fyrgethye Saarede bønſaldt om Hjelſp, ſom Ingen kunde give dem.

Pludſeligt kom en Neger op paa Dækket. Hans Aaſyn ſtraalede af Glæde. Han forkyndte, at han havde opdaget det Sted, hvor de Hvide havde ſkjult deres Brændeviin, og hans hele Væſen viſte, at han allerede havde prøvet det. Denne Efterretning bragte for et Dieblif de Ulykkeliges. Skrig til Taushed. De ilte ned i Brændeviins-Kummet og drak ſig fulde. En Time efter ſaae man dem at dandſe og lee, og overlade ſig til alleſlags Udfvævelſer. De Saaredes Stønnen og Jamren afkompagnerede deres Dands og Sang. Saaledes henrandt den øvrige Deel af Dagen og den hele Nat.

Bed Opvaagnelſen næſte Morgen ny Fortvivlelſe. Om Natten var en ſtor Deel af de Saarede døde. Skibet ſvømmede, omgivet af Liig. Havet gik huult og Himlen var mørk. Man holdt Raad. Nogle Begyndere i Magien, men ſom for Tantango ikke havde vovet at tale om deres Kundſkaber, tilbode nu deres Tjenefte. Man forſøgte nogle voldsomme

Sammensværgelser. Ved ethvert unyttigt Forsøg tog Modet af. Endelig talte man igjen om Tamango, der endnu ikke var kommet ud af sin Forstandsnings. Han var dog i al Fald den Klogeste af dem Alle, han allene kunde redde dem af den frygtelige Tilstand som han havde bragt dem i. En Olding nærmede sig til ham med Fredsforslag. Han bad ham komme frem og give gode Raad. Men Tamango var døv for alle deres Bønner. Om Nat-ten havde han, midt i den største Uorden, forskaffet sig et Forraad af Tvebak og salt Fisk. Han syntes fastbesluttet, at ville leve allene i sin Forstandsnings.

Endnu var det Brændeviin. De Fleste glemte herved Hav, Død og Slaverie. Man sov, man drømte om Hjemmet, og næste Morgen begyndte Jammerklagerne paany. Saaledes gik det i flere Dage efter hinanden. Skrige, hyle, rive Haarene af sig, drikke sig fuld og sove, det var Tilstanden. Adskillige døde af overdreven Drik, Andre styrtede sig i Havet eller stak sig selv ihjel.

En Morgen traadte Tamango ud af sin Fæstning og gik tæt hen til den afbrukne Stormast. „Slaver! sagde han: Manden har viist sig for mig i Drømme, og har opdaget mig Midlerne til at bringe Jer bort herfra og til Jert Fædreland. Jeres Utafnemmelighed fortjente, at jeg forlod Jer, men jeg har Medlidenhed med disse grædende Qvinder og Børn. Jeg tilgiver Jer! Hør paa mig!“

Alle Negerne boiede ærefrygtsfulde deres Hoveder, og trængte sig nærmere hen til ham.

„De Hvide — vedblev Tamango — kjende allene de mægtige Ord, hvorved de store Træhuse blive ledte,

men vi kunne derimod nok føre deres lette Baade, som ligne vore egne." Derved viste han paa Schaluppen og Briggens øvrige Baade. „Lad os fylde dem med Levnetsmidler, bestige dem, og roe dem afsted med Vinden. Min og Jeres Gud vil nok lade dem lufte ad vor Hjem til.“

Man troede ham. Aldrig gaves der en galere Plan. Han indbildte sig, at naar man kun roede lige frem, saa vilde de nok til Slutning naae et af Negere beboet Land, thi de Sorte vare jo i Besiddelse af Jorden, og de Hvide levede paa deres Skibe. Saaledes havde han hørt sin Moder sige.

Snart var Alt istand til Indskibningen. Men nu fandt man, at kun Schaluppen og een Baad vare istand til at gjøre Tjeneste. Begge vare for smaae til at rumme omtrent 50 endnu levende Negere. Man maatte altsaa lade de Syge og Saarede blive tilbage. Størstedelen bad om at blive dræbt forinden man forlod dem.

Begge Baadene, som med overordentlig Anstrængelse blev gjort flor og overladet, forlode Skibet i et stormende Veir, som hvert Dieblisk truede med at sluges dem. Først gik Baaden bort. Tamango og Nyche befandt sig i Schaluppen, som, langt sværere tilsladt, blev langt tilbage. Endnu hørte man nogle af de Ulykkeliges Skrig som vare blevne tilbage paa Skibet, da en høi Bølge kastede sig mod Siden af Schaluppen og fyldte den med Vand. I mindre end eet Minut sank den under. Baaden saae dens Ulykke, og fordoblede sine Anstrængelser, for ikke at blive nødsaget til at optage Nogle af de Skibes brudne. Næsten alle de som vare i Schaluppen druknede. Kun et Dusin Stykker kunde naae Skibet igjen. Blandt disse vare Tamango og Nyche. Da Solen

sank, saae de Baaden forsvinde ved den yderste Horizont. Man har aldrig erfaret dens Skjebne.

Nu indtraf der paa Skibet den græsseligste Hunger. Omtrent en Snees Personer paa et lidet Rum, snart kastede omkring af det rasende Hav, snart gjenembrændt af den glødende Sol, stredes de daglig om den Smule Levninger af deres Skibsforraad. Hvert Stykke Tvebak kostede en Kamp, og den Evagere døde, ikke fordi den Stærkere dræbte ham, men fordi han lod ham døe. Efter nogle Dages Forløb var der ingen Levende ombord undtagen Tamango og Nyché.

En Nat var Havet stærk oprørt, Stormen hylte, og Mørket var saa stort, at man paa Skibets Bagstavn ei kunde see Forstavnen. Nyché laae paa et Dækken i Capitainens Kahyt, og Tamango sad ved hendes Fodder. Begge havde længe været tause; da raabte Nyché pludseligt: „Tamango, alt det som Du lider, lider Du for min Skyld!“ — „Jeg lider ikke!“ svarede han trodsigt, og kastede Halvdelen af en Tvebak, den sidste han havde, hen paa Madratten ved Siden af Nyché's Hoved — „Behold den Fels! sagde hun, idet hun blidt skjød Tvebakstykket tilbage: Jeg er ikke sulten! Desuden, hvorfor skal jeg spise mere? Min Time er jo kommen.“ Tamango stod op, uden at svare hende, vaskede op paa Dækket, og satte sig ved Masterstumpen.

Pludseligt hørtes et høit Skrig lyde gjennem Stormens og Havets Brusen. Et Lys blev synligt. Han hørte Stemmer raabe, og et stort sort

Skib skøi pilsnart forbi, og det saander Tamango's Skib, at Seilstængerne gik tæt over Hovedet paa ham. Han saae kun to Skiffelser, som belystes af en Lygte, der hang i Maffen. Disse udstødte endnu et Skrig, og Skibet, drevet bort af Vinden, forsvandt i Mørket. Udenbivis havde Matrosvagten seet det skibbrudne Fartoi, men var af Stor- men bleven hindret i at komme det til Hjælp. Et Dieblisk efter saae Tamango et Kanonglimt, hørte Knaldet, kort efter endnu et Glimt, men ikke mere noget Knald. Næste Morgen var der ikke et Seil at sene paa Horizonten. Tamango kastede sig igjen ned paa sit Leie, og luskede Dinene. Nylche var død om Ratten.

Den engelske Fregat Bellona fandt Braget af et masteløst Skib, som efter al Tilsyneladende var uden Folk. En Schaluppe entrede det, og fandt deri en død Negerinde, og en saa udmarvet Neger, at han lignede en Mumie. Han var uden Bevidsthed, men dog var der Liv i ham. Skibsskirurgen behandlede ham med Omhu, og da Bellona landede i Kingston, befandt Tamango sig vel igjen. Han maatte fortælle sin Historie. Dens Plantører forlangte, at man skulde hænge ham som en oprørsk Neger, men Gouverneuren interesserede sig for ham og fandt hans Forbrydelse tilgivelig, eftersom det var skeet til Selvforsvar, og de Ombragte kun vare Franskmænd. Man behandlede ham derfor som andre Negere, man finde ombord paa et erobret Slaveskib. Man gav ham Friheden, det vil sige:

man lod ham arbejde for Regjeringen, men han havde dog daglig 6 Eous og fri Kost. Tamango var en meget smuk Mand. Obersten for det 75de engelske Regiment saae ham, og ham ansatte som Bækkenslager ved sin Regimentsmusik. Han lærte lidt Engelsk, men talte det aldrig. Derimod drak han skrækkelig meget Rom og Tafia. Han døde i Hospitalet af en Brysibetændelse.

Den skjönnne Pige i Ludgate.

Brittekongen Carl den Andens Regjering er min: deværdig ved to store, skrækkelige Tildragelser: Den Første er den frygtelige Pest, som bortrev Londons Befolkning; den Anden den uhyre Brand, som ødelagde saa stor en Deel af denne kæmpemæssige Metropole.

Kort før Pesten vilde Tilfældet, at Kongen en Dag fik Lyst til at spise i City. Han reed derfor did, kun ledsaget af Grev Rochester og et Par andre Herrer. I det de, raft som sædvanligt, galop: perede over Højen ved Ludgate, ad St. Paulskirken, saae Greven, at Kongen standsede sin Hest, og saae opmærksomt paa en Bygning tilhøre. Herrerne saae nu ogsaa did, og bemærkede et ungt, vidunder: lig deiligt Fruentimmer, i riig, smagfuld Klædning, fuldkommen værdig en Konges Beundring. Monar: ken var ogsaa som fortryllet. Damerne bemærkede ikke Herrerne strax; disse havde derfor Tid nok til

noie at betragte saavel hendes Dragt, som hendes Ansigt. Paa Hovedet bar hun en lille Hue af sort Fløiel; den sluttede tæt, og gik ned i Panden i en Spids, der bar en stor Perle. Hendes Haar var stærkt og blond; efter Datidens Mode faldt det, paa begge Sider af Hovedet, ned i store Lokker, som bestyggede Halsen. Hist og her vare Lokkerne ogsaa forbundne med Sløiser af store Perler. Hendes Kjole var af hvidt Silketøj, rigtsmykket med Smaragder, som vare opheftede i Form af Jordbærstilker og befæstede med Guldspænder. Hendes Ærmer vare meget vide og naaede til Albuen; dog bar hun ogsaa Underærmer af særskendtsfarvet Satin. Hendes Armbaand vare besatte med Smaragder; Bæltet, som omsluttede hendes Taille, var af Guld. Saameget kunde Kongen og hans Ledsagere bemærke, medens hun, ligesom fordybet i Tanke, stod i Vinduet. Men neppe vaagnede hun af sine Drømmerier, og fik Die paa dem, før hun strax forsvandt.

Kongen stirrede endnu, ligesom i Drømme, paa Vinduet et Par Minuter, og spurgte derpaa, vendende sig til Rochester, om han kjendte noget til denne Dame. Hurtigt svarte Greven, han vidste ei Andet om hende, end at hun var den yndigste Skabning, hans Dine nogensinde havde seet. Derpaa bad Kongen ham blive tilbage og erkjendige sig om den Fortryllende.

Meget tankesfuld red Kongen herpaa, med de andre Adelsmænd, til City, besørgede sine Forretninger her, og vendte derpaa, i et større Selskab, tilbage over Cheapside, hvor han traf Greven.

Saa snart Kongen saae Rochester, spurgte han hastigt: „Hvad Nyt?“ — Denne meddeelte ham Alt, hvad han vidste. „Hvad hendes Navn angaaer, saa hedder hun Alice; men hun kaldes ellers den skønne Pige i Ludgate. Under dette Navn er hun bekendt i hele Egnen. Hun er en riig Juvelhandlers eneste Barn.“

„Vel, vel! sagde Kongen: Hun maa til Hoffet.“

Og hemmeligt samtalende, raadsløge de, hvorledes dette lod sig iværksætte.

Udendtvivl var ogsaa den skønne Pige falden i hiin berhyggede Hofmands Snarer, hvis der ei var forefalden en Begivenhed, som forvandlede enhver Tanke om Lyst og Nydelse til Angst og Forfærdelse. Thi nu udbrød der i London hiin frygtelige Pest, der foregedede Dødeligheden i saa høi Grad, at de Dødes Tal snart i een eneste Uge steg fra Hundreder til Tusinder.

Ved Smittens første Udelæggelser forlode mange Familier deres Huse, og flygtede paa Landet. De Tilbageblivende indeluktede sig i deres Vaaninger, som om de beleiredes af en usynlig, frygtelig Fjende. Pesten tiltog med rædsom Hurtighed, udbredte sig fra Huus til Huus, fra Gade til Gade, indtil hele Qvarterer vare angrebne deraf.

Bludseligt blev Alices Fader syg, dog ei af Pesten. Men de forfærdede Tjenestefolk kunde ikke overbevise sig om, at hans Sygdom var nogen Anden, end Pesten. Fulde af Rædsel, flyede de Alle, overladende deres Herre til hans inderligbedrovede Datters Omsorg.

Morgenens efter at hun saaledes var bleven forladt, sad hun hos sin Fader, ved hans Seng — —

da hørte den skønne Pige Stemmer tale høit paa Gaden; hun saae ud af Vinduet, og opdagede adskillige Ungersvende, som holdt nedenfor med sadlede Heste. Reppe viste hun sig ved Vinduet, for de Alle raabte, hun skulde komme ned til dem, for at flye med dem. Alice sølte sig hjerteligrørt, og bevidnede dem, med Laarer i Dinene, sin Tak; dog sagde hun dem tillige, idet hun pegede ind i Stuen: der laae hendes Fader, ude af Stand til at forlade Sengen.

„Saa er der ingen Hjælp for ham! raabte Hugh Percy: Gud være hans Sjæl naadig! — Pesten nærmer sig denne Egn med stærke Skridt. Alt har jeg seet de røde Kors i Cheapside. Jeg beder Eder, dyrebare Alice, kom ned til os! Vi ville følge Jer til Verdens Ende! — “

Bed disse Ord brast Alice i hestig Graad, og der hengik en Stund, inden hun formaaede at svare. „Hugh Percy! sagde hun: Er det, som I siger, da skee Guds Villie; men aldrig lader jeg min dyrebare Fader uden Hjælp.“

Derhos vinkede hun med Haanden, som til det sidste Farvel, lukkede Vinduet, og vendte tilbage til Sygesengen.

Næste Morgen kom Ynglingerne igjen, for at bevæge Alice til Flugt, men de vare allerede færre. De bade Alice, hun maatte dog idetmindste komme til Vinduet, og da hun havde opfyldt denne Bøn, bade de hende igjen saa inderligt flye med dem, og opbøde alle mulige Grunde, for at bevæge hende dertil; men standhaftig blev hun ved sit Forsæt. Omfider spurgte hun, hvor de Andre vare, og hvor: for Hugh Percy ikke var med.

Hun fik det Svar, han var samme Morgen bleven syg af Pesten.

„Åh, mine dyrebare Venner! raabte hun derpaa: Lad det tjene Jer til Advarsel, og forlader Staden, mens det endnu er Tid! Det vilde gjøre mig ulykkelig for stedsse, maatte jeg sige mig selv, at jeg var Skyld i Eders Ulykke; hvad mig selv angaaer, saa er jeg gandske beredt paa Alt, hvad Gud tilstikker.“

Herpaa lukkede hun Vinduet, og sørgende fjernede Ungersvendene sig, Een undtagen, som ingen Hest havde medbragt, ei heller isemte de Døriges Bønner.

Da Alice, efter nogen Tids Forløb, traadte til Vinduet igjen, for at drage frisk Luft, bemærkede hun ham, fuld af Forundring, ved Døren.

„Hvor kommer det, Ralph Seaton! tilraabte hun ham: at I endnu opholder Eder paa dette sørgelige Sted?“

„Skønne Alice! svarte Seaton: Jeg er ei, som de Andre, hidkommen, at bevæge Jer til Flugt; altsaa kan I ei heller tvinge mig til at gaae!“

„Ralph Seaton! sagde Alice: Taknemmeligt erkjender mit Hjerter Eders Godhed for mig, men I har en Moder og en Søster at sørge for.“

„De ere i Sikkerhed, Alice, og langt herfra.“
— „Giv Gud, I var hos dem, fjære Ralph — gaae! Udtryk, fjernt fra mig, Eders Kjærlighed i Bønner for mig! Jeg ønsker Eder tusindgange at leve vel, men jeg bønkalder Eder — gaae! —“

Med disse Ord vendte hun sig bort, tørrede Øinene med den ene Haand og lukkede Vinduet med den anden, som om det var for evigt! —

Næste Morgen kom de unge Menneſter tredie Gang, og i gandske ringe Graſtand ſaaes et rødt Kors paa Døren. Der var nu kun Tre — Fire. Nogle havde forladt Staden; Andre havde Veſten allerede bortrevet. Det varede længe, inden Alice kom til Vinduet, og alt begyndte de unge Mænd at frygte, hun kunde ogsaa være bleven ſyg. Langt om længe kom hun dog, og da hun ſaae, hvor vilige Ungersvændene endnu vare til at tjene hende, raabte hun i halv Fortviſe: „For Himlens Skyld, kommer ikke tiere hid, hvis J ikke ville knuſe mit Hjerte! See, Rædselstegnet er allerede gandske nær, og i Morgen ſees det maaffee paa denne Dør. Lad ikke Eders Slægningers og Benners Forbandede ramme mig, fordi jeg var Skyld i Eders for-dærvelige Toven! Gode J den ringeſte Medynk med mig, ſaa lader dette være vort ſidſte Farvel!“ —

Med diſſe Ord rørtes Ynglingerne dybt, og Nogle af dem bade hende om et Erindrings tegn. For at opfylde denne Bøn, hentede hun ſine Arm-baand, og gav To dem. En Tredie gav hun en Handske. Men Seaton gav hun en Ring, ſom hun mangegange havde trykt mod ſine Læber.

Dagen efter denne Aſked maledes det ſkrækkelige røde Kors paa Juvelerens Dør. Øvrigheden havde erfaret, at han var ſyg, og det antoges derfor ſom gandske naturligt, at han var angreben af Veſten. Døren tilnaglede omhyggeligt, ſaa Ingen kunde komme ud eller ind. Tilmed vare Bægtere anſatte, ſom ſkulde vaage over, at denne Beleirings-tilſtand blev respekteret. Diſſe Bægteres Pligt var det, at ſørge for, at de i Huſene indelukkede Syge ikke ſkulde lide Mangel paa Levnetsmidler. Diſſe

Personers Haardhed og Eiggysldighed foranledigede ikke sjelden, at de Syge virkelig døde af Mangel.

Ogsaa Alice saae, efter saa Dages Forløb, Faderen lide Nød. Han trængte til Styrkning, thi hans Sygdom havde næsten gandske forladt ham. Alice var nærved at fortvivle.

Da saae hun en Mand gaae over Gaden; hun tilraabte ham, og besvor ham, af Kjærlighed til Gud, at bringe hende nogen Næring. Men til hendes Forsærdelse flyede Manden, saasnart han hørte hendes Ord, med alle Tegn paa Landsforvirring.

Da hun saae sit Haab saa grusomt stuffet, truede hendes Hjerter at briste. Men idet hun saae over paa den anden Side af Gaden, blev hun en anden Mand vaer, som kom med en Krukke og noget Brød. Hun følte nyt Mod. Da Manden var under hendes Binduer, raabte hun ned til ham, og bad ham om en Bid Brød og en Drik Vand til den syge Fader.

„Til ham vil jeg jo!“ svarte Manden, og idet han ved disse Ord opløstede sine Dine, saae hun, at det var Scaton, som bragte dem Hjælp i Nøden.

„J kan dristigt spise og drikke deraf, vedblev han: thi jeg har hentet det flere Mile borte, fra et Eted, som Smitten endnu ikke har naaet.“

Alices Hjerter var saa fuldt, at hun ikke følte sig istand til at svare. Dog tilte hun strax bort, og hentede en Snor, for at trække Brødet op, til ligemed Krukken, hvori fandtes en fortræffelig Viin. Da Faderen havde endt sit Maaltid, hvorved han følte sig særdeles styrket, kom Alice tilbage, og lod

Krukken glide ned igjen. Men paa Bunden deraf blev Seaton noget Glimrende vaer.

„Ralph Seaton! sagde Alice: Bær denne Juvel til en Erindring om mig. Himlens Belsig- nelse være med Eder for den Velgjerning, I har viist os, men ved den hellige Treenighed besværger jeg Eder, ei at komme igjen!“

Med Tegn paa den inderligste Glæde skjulte Seaton Akenodiet paa sit Bryst, tilvinkede Alice sit Farvel, og gik, uden at sige et Ord videre.

Da han var borte, tænkte Alice med fornyet Rummer paa den følgende Dag, da hendes elskede Fader sikkert vilde blive givet til Priis for samme Nød; thi i al den Tid havde de skjodesløse Op- synsmænd slet ikke viist sig i Nærheden af Huset. Hele Natten tilbragte hun derfor i ængstelig For- ventning, og hendes Frygt steg, da hun hørte Rær- rerne rasle, der kom ved Midnatstid, at hente Lige- ne ud af Husene.

Midt om Natten fjørte en af disse Vogne gjennem Gaden med en Mængde Liig. En Mand med en Klokke og to Bægtene med Fakler fulgte den. Med svag Røst tilraabte Alice dem. Da Mændene hørte hendes Stemme, fjørte de med Rærren under Vinduet, thi de troede, at et Liig vilde blive nedkastet. Men neppe havde de hørt Alices Bøn, for de, barsk og brummende, svarte, de havde Andet at tage vare. Og uden at agte paa den uhyggelige Piges Bonner, fjørte de videre.

Morgenen henrandt under voxende Haab og Fortvivlelse; men mod Aften kom Seaton igjen med en Krukke Bliin og en lille Kurr, som indeholdt fold Steg, Brød, m. m. Med usigelig Møie havde han

skaffet sig det i en temmelig langt fra London beliggende Landsby. Forrigt trak den skønne Pige det op gjennem Vinduet, thi hendes Fader begyndte nu at faae hiin stærke Madlyst, som er et af de første og sikreste Tegn paa en lang Sygdoms Ophor. Alice lod den tomte Kurv og Krukke glide ned til Seaton, idet hun gjentog sin inderlige Bøn, han skulde dog ikke tiere, ved at vende tilbage til Staden, udsætte sig for en saa overhængende Fare. Han svarte Intet; han trykte kun sine Hænder mod sit Bryst, som om han vilde vise hende, hvor behagelig hendes Frygt var ham. Hun tilvinkede ham sit Farvel, og han gik.

Saaledes hengik nogle Uger, og Dag for Dag bragte den ædle Yngling friske Levnetsmidler, indtil den gamle Juveleer omsider var istand til, at forlade Sengen. Et naadigt Forsyn beskyttede dem Alle mod Pestsmitten, skjøndt der døde Mange paa begge Sider af Gaden, thi Odelæggelsen havde nu naaet sin Høide. Husene bleve øde, Gaderne tause og forladte; den ubetraadte Steenbro var bevoxen med Græs.

Fader og Datter begyndte at kjedes ved deres Fængsel, helst da Hiin nu var saavidt helbredt, at han kunde see ud af Vinduet og overbevise sig om de Odelæggelser Pesten havde anrettet. Disse Tegn paa den almindelige Elendighed opfyldte ham med saameget større Angst, som hans og hans elskte Datters Liv endnu hver Time var udsat for den højeste Fare. Hans Bekymring var saa stor, at den lod hende befrygte et Tilbagefald, og den ymme Datter fandt derfor kun liden Trøst i Faderens Hølbredelse, aldenstund hun ideligt maatte befrygte, for:

gjæves at have glædet sig over hans Livs Nedning. Virkeligen maatte det, for et sølende Bæsen, være en hjertesønderrivende Smerte, at see sig i saa frygtelig en Jammer's Midtpunkt. Bestemme lod det sig ei heller, om Vesten vilde ophøre af sig selv, eller om den vilde rase saalænge, som den endnu fandt Offre.

Med Aarets Udlob ophørte den imidlertid, og Kongen, som itide havde forlagt sit Hof til Windsor, besluttede nu, at aflægge et Besøg i den ulykkelige Hovedstad. Han steg derfor tilhest og reed til Staden, ledsaget af Lord Rochester og de samme Herrer, der havde været hans Følgesvende paa den Reise, vi have omtalt i Begyndelsen af vor Fortælling.

Monarken følte sig dybtgreben ved dette Syn, som frembød sig ham. Huult lød Hestenes Tramp gennem de øde Gader; kun saa Nysgjerrige lokkedes til Vinduerne derved, og disse lignede snarere omvankende Spøgelsers end levende Menneſker. Mørkt stemt red Kongen gennem Gaderne; den lystige Grev Rochester søgte at opmuntre ham, men for-gjæves.

Saaledes kom Rytterne til Ludgates Hvi. Pludseligt ihukom Kongen den deilige Nige, han her havde seet, og rask saae han over til Huset. Ak, det frygtelige røde Kors saaes malet paa Døren endnu! — Kongen viste Rochester dette Dødstegn, og stiltiende rystede Begge paa Hovedet, som om de vilde sige: „Ak, hun er død!“

Men for dog at overbevise sig, sprang Greven af Hesten, og bankede høit paa Døren. Men der hørtes intet Svær; heller ikke saaes Nogen ved Vinduet.

Med tungt Hjerter rede de nogle Huse videre — da saae de en ung Mand, liig et Gjenfærd, sidde ved et Vindue med en stor Bog, der saae ud som en Bibel. Kongen, som først saae ham, spurgte ham hurtigt, om den skjønnne Pige i Ludgate var død.

Men Manden vidste ei at sige Andet, end at Juveleren havde været En af de Første, som Pesten, i dette Kvarteer af Staden, havde angrebet. I sit Jnderste overbevist om, at den skjønnne Alice ogsaa hørte til de mange tusinde Døffe, som Pesten havde bortrevet, red Kongen forgmødig videre gjennem Staden, og behøvede adskillige Timer, for allevegne at overbevise sig om de græsselige Ødelæggelser.

Derpaa vendte han tilbage ad samme Vej, som han var kommen, og da han igjen nærmede sig Juvelerens Hus, saae han nogle unge Mennesker staae udenfor. De havde ogsaa, skjøndt med ligesaa ringe Held, banket paa, for at erholde nogen Underretning om den skjønnne Pige. Omfider var deres Taalmodighed bleven udtømt; da Kongen nærmede sig, begyndte de at kaste Stene ind ad Vinduerne. Greven af Rochester saae det, og tilraabte dem, idet han red forbi: „Ederes Røje er forgjæves, I Herrer! Ederes Stads Krone er død; det kunne I erfare, om I blot ville spørge det levende Skelet ved Vinduet hist.“

Ved disse Ord affstode de unge Mennesker fra deres Forsæt, thi de troede, at Greven havde sikker Grund for sin Paastand, og begge Tog fortsatte nu deres Vej i forskjellige Retninger, Kongen med sit Følge til Windsor, og de unge Mænd til deres Hjem, Alle dybt sorgende over den skjønnne Piges Død.

Hvad den ædelmodige Ralph Seaton angaaer, da havde han, nogen Tid tilforn, ophørt, at vise sig under Juvelerens Vinduer, aldenskund der ikke levede Nogen i Huset mere, som kunde drikke hans Viin og spise hans Brød. Alligevel vedblev han, af og til at bringe Alices Fader et Stykke Kage, vel ogsaa en Glaske Viin. Han levede med ham under eet Tag, hos sin Fader, en redelig Yeomen i Kent; thi hid havde Ralph bragt den gamle Juveleer, saas snart hans Helbred tillod ham, at foretage denne Reise.

Den gamle Herre overlevede Pesten i tyve samfulde Aar; men den skønne Pige fra Ludgate, som ogsaa havde overstaaet Pesten saa heldigt, ophørte kort efter at være — Pige; thi hun forandrede sit Navn til Alice Seaton.

Træk af Fyrst Talleyrand's Liv.

// Intet beundrer jeg saameget, sagde Ludvig XVIII til Talleyrand: som den Indsindelse, De har havt paa alle Begivenheder i Frankrig! Hvorledes har det dog været Dem muligt, først at styrte Directoriet og siden Buonapartes kolossalske Magt?"

„Min Gud! svarte Ministeren: Jeg havde slet ikke Haand i Spillet ved alt dette. Jeg kan selv ikke forklare det; men jeg troer, jeg er et Fatum for de Regjeringer som tilfidesætte mig.“

En af Ministrene bad Ludvig XVIII tilstede Prindserne af Blodet Udgang i Conseilet. „Nei! sagde Kongen: Det kan jeg ikke gjøre. At indføre den tilkommende Thronarving i mit Conseil, vilde være det samme som at nedlægge Regjeringen. Ved De, hvad Følgen deraf vilde være? Alt det Onde, som hændtes, vilde man tilskrive Kongen, og alt det Gode hans Thronarving.“ Talleyrand var deri gandske af Kongens Mening. En vis Prinds som havde erfaret det, gjorde ham Bebreidelser derover. Den snilde Hofmand svarte ham: „Engang vil maaskee Deres Majestæt takke mig for det der nu mishager Deres Kongelige Høihed.“

En Dag var Talleyrand ved Hoffet, just som det diplomatiske Korps gjorde Kongen sin Opvartning. Man bemærkede, at han noget betænkeligt fæstede sine Bine paa En, som ogsaa var indladt i den blaae Sal, og som havde paaafaldende tynde Been. Da man spurgte ham, hvad der fængslede hans Opmærksomhed, svarte han: „Jeg er gandske ueens med mig selv, hvad jeg skal troe — bærer den Herre der tre Kaarder, eller — har han tre Been?“

En af hans Venner fortalte ham, at han var kommen i en mere end levende Ordvevling med Grevinde Genlis, som havde sagt ham adskillige bittre Ting. „Nu! Og hvad gjorde De derpaa?“ spurgte Talleyrand ham. — „Jeg gav hende nogle bidende Replikker!“ — „Det var uret af Dem! svarte Hiin: Der gives to Slags Mennesker, af hvilke man skal lade sig slaae paa Dret uden at flage — Fruens timer og Biskopper!“

En yttrede for Talleyrand, man maatte sige om de Deputeredes Kammer hvad man vilde, Medlemmerne af det første Kammer havde dog den mindste Samvittighed. „O, upaatvivleligt! svarte Talleyrand: Der gives meget samvittighedsfulde Personer iblandt dem; En af dem har endogsaa to.“

Efter Seiren ved Austerlitz overafte Napoleon sin Adjutant, General Narbonne, med Raadesbevisninger. Han troede derved at kunne vinde Generalens Moder, som var En af de ældste og meest forhærdede Aristokratinder i Forstaden St. Germain. — „Nu, min General! sagde Keiseren til sin Adjutant: Nu holder dog vel Deres Moder endelig af mig?“ Generalen var forlegen for et Svar; da tog Talleyrand Ordet og sagde: „Sire! Fru Narbonne har endnu ikke kunnet bringe det videre end til Forundring.“

Ludvig XVIII var vred paa Talleyrand fordi han havde modsat sig den sidste Invasion i Spanien. Allerede talte man i Paris høit om hans Bortffjærmelse. Saavidt kom det ei; Sagen endtes med følgende Samtale mellem Kongen og hans Minister: „Keiser De ikke snart paa Landet?“ spurgte Kongen. — „Nei, Sire! Med mindre Deres Majestæt gik til Fontainebleau; i saa Fald vilde jeg have den Fornøielse at ledsage Deres Majestæt, for at opfylde min Tjenestes Pligter.“ — Kongen: „Nei, nei, jeg ønskede at vide, om De ikke gaaer paa Deres Godser?“ — T. „Nei, Sire!“ — K. „Ja saa! Siig mig dog, hvor langt er der fra Paris til Valency?“ — T. „Sire! Der er 14 Miil længere end fra Paris til Gent!“

Medens Keiser Alexander var i Paris, sagde han en Dag: „Da jeg og mine Allierede rykkede ind i Frankrigs Hovedstad, var det vor eneste Hensigt, at styrte Napoleons Despotisme. Vi vilde overladt Nationen selv at vælge sig sin Regjering. Ved min Ankomst steg jeg af i Talleyrands Hus. Han havde Napoleon den Anden i den ene Haand og Bourbonnerne i den Anden; han aabnede hvilken han vilde.“

Med al sin Landsøverlegenhed har Talleyrand dog ikke kunnet løsrive sig fra hiin Svaghed, som pleier at bryste sig selvbehageligt i Glansen af en fornem Byrd. Ved flere Leiligheder lagde han sin Rangstoltthed for Dagen. Under Directoriet, saavel som i Begyndelsen af Consulatet herskede i franske Selskaber en Lighed, som ophævede al Rangsforstjæl, idet mindste blandt Personer som pleiede at sees i eet og samme Assemblée. Kunstnere, Skuespillere, o. s. v. fandt Udgang overalt, og ingen Grændselinie adskilte den borgerlige Kunstner fra den borgerlige Minister. Talleyrand var Den som først prøvede at gjenreise Rangens Skillevej; han gjorde det paa et glimrende Val, som gaves hos Udenrigsministeren. En stor Mængde Operadansere vare indbudne. Da man vilde gaae tilbords, fremtraadte Vestris og rakte En af de fornemste Damer sin Arm. — Da lod Talleyrand høre, til hans dybe Krænkelse, vide, at der for Danserne var dækket i en anden Stue. — Paa denne Maade gav Talleyrand det daværende Statsøverhoved et Bink om Nødvendigheden af at iagttage Rangsforstjælligheden, og Buonaparte var ei den Mand, der lod sig sige to Gange. Gaa

Dage før det omtalte Bal havde Consulerne bivaadnet en stor Dinee i Versailles, hvortil ogsaa nogle Acteurer og Actricer vare indbudne, og de officielle Journaler bekjendtgjorde dengang, at den første Consul havde ført Mademoiselle Condat, Cambaceres' Mademoiselle Devienne, og Lebrun Mademoiselle Mezeray til Taffels. Fire Aar derefter saae man Talleyrand selv, ved høitidelige Feter, bag Keiserens Stol.

I hvormeget man end frygtede Talleyrands gjennemborende Bittighed og træffende Indfald, sporedes dog stundom en godmodigere Natur deri. Ofte indeholdt de de lykkeligste Complimenter Noget er istand til at sige. General Montbern var indbuden til Talleyrand, men kom meget for sild, og vilde derfor undskyldte sig. Talleyrand, hvis Yndling han var, afbrød ham med de Ord: „O, lad De det være godt! De er den Sidste, det er sandt. Men hvad siger det? Det beviser blot, at man ei har sat Dem Stevnemødet paa en Balplads, thi da vilde De, min kjære Bayard, sikkert have været først paa Pletten.“ — Da Talleyrand kom tilbage fra sin første Gesandtskabsreise, vendte Keiseren sig til ham med det Spørgsmaal: „Hvad tænker man om mig ved de nordiske Hoffer?“ — „Sire! svarte Hofmanden: Nogle ansee Dem for en Gud, Andre for en Djævel, men Ingen for et Menneske!“

Chateaubriand sagde engang meget bidende om Talleyrand: „Den som kjober ham, sælger han siden.“

R o s e r n

som Sindbilleder for Piger og Koner.

Rosen har været Skjønheds Sindbilled fra Arilds Tid, altsaa ogsaa det smukke Kjøns. Men der gives, som bekjendt, mange Slags Roser, der kunne gjælde som Sindbilleder paa ligesaa mange Characterer. Det var derfor meget ønskeligt, om Digtere og Iffedigtere, saa ofte de i deres Hyldingshyttinger sammenligne en Dame med en Rose, nærmere vilde bestemme den Sort Roser, hvortil den priste Skjønhed skal høre. — Man tillade mig at drage Omridsene til nogle Paraller:

Alperosen, som blomstrer og brænder i Sneen paa Bjergtoppe, kunde være Sindbilled paa en fjernesund, kraftig Landsbypige, og paa en Kjærlighed, som, tilfreds og nøisom med sin Skjebne, trods ser Ulykken og føler sig vel i sin Kreds.

Sukkerrosen kunde betegne en romantisk Kjøbskødsmand, hvis Væsen hensmelter i sød Sentimentalitet.

Kedigerosen kunde forestille det Modsatte, nemlig en midaldrende, egenfindig og lunefuld Jomfru, som endnu ønsker at gjøre Lykke i Elskov. Hendes Væsen er suurt, hendes Bittighed bider som Edike.

Jerichorosen, som, skøndt forlængst visnet, opblomstrer frisk paany, naar den lægges i Vand, fremstiller Sindbilledligt det Ordsprog: „Gammel Kjærlighed rufter ikke!“

Vinrosen kunde sammenlignes med en Peber: mis, som efter mangt et forulykket Giftermaalsproject, omsider naar hun seer alt Haab briste, trøster sig philosophisk med et Glas Vin.

Sunderrosen forsmaaer gandske det troløse Mand: Kjon, og skænker en fireføddet Ben, som finder sig i Alt, sit mistkjendte Hjerter.

Den vilde Rose kan betegne en Amazone, som erklærer alle Mandfolk aaben Feide, og aldrig befinder sig bedre, end naar hun kan spille dem et eller andet Puds.

Kanzeelrosen betegner en Sydlænderindes lidenskabelige Kjærlighed, som f. Ex. Elvira's i Måll: her's Brøde.

Moschusrosen, som med sit Aroma overdufter hver anden Lugt, er den qvindelige Egoistinde, som vil herske over Alt og paatvinge al Verden sin Existent. En qvindelig Moschusrose trænger sig frem overalt, og er at høre, som Blomsten er at lugte.

Sløtelsrosen er et Sindbillede paa Moen med den fineste og sømteste Følelse.

Den gule Rose er et Symbol paa nagende Misundelse og Jørsyge.

Centifolien er et qvindeligt Overflødighedshorn af Yndigheder og Dyder; den vækker Beundring, hvor den viser sig.

Mangen Skjønhed kan, efter denne lille Skizze til en fremtidig Rose-Symbolik, paa eengang høre til forskjellige Sorter af Roser; Mangen kan føle sig hædret ved at sammenlignes med disse Blom:

ster; Mangen maa i Sammenligning finde Meget, som ikke smigrer.

Paa denne Maade er der vistnok Fare ved at sammenligne Qvinderne med Roser. I detmindste kan Sammenligningen ikke optages som ubetinget Hylдинг, og ingen Skjønhed kan fortænkes i, om hun af sin Tilbeder forlanger en nærmere Forklaring, hvad det nemlig er for et Slags Roser, han ligner hende ved.

Det kan let giøre Mændene Hovedet kruset; derfor være Enhver paa sin Post.

Ruffner.

Dets Physiognomie.

Diet giver Ansigtet hartad hele dets Udtryk. Tilhyltede man end hele det øvrige Ansigt paa et Menneske, saa at blot Dinene kunde sees, vilde man dog være istand til, at kjende hans Sjels Tilstand og de Fidenskaber, der bevæge den. Derimod udtrykker Ansigtet, uden Dinene, intet Bestemt; Trækkene ere rigtignok bevægelige og foranderlige, men Livet synes at fattes dem; i dem yttres sig vel et folende Bæsen, men i Dinene viser Mennesket og dets hele Sjel sig for os. — Det er ved Dinene i Særdeleshed man bedømmer Physiognomiernes Lighed og sande Caracteer; ved dem kjendte,

som Obysseens Sanger fortæller, Helena, i Telemach's søn. Endeel Moralister have yttret det fromme Ønske, at Mennesket havde et lidet Vindue for Hjertet, at man kunde see, hvilke Følelser, hvilke Lidenskaber der ledte og bevægede det; Men det vilde ei være tilstrækkeligt; man vilde kun see de Fibrer, der drive Blodet afsted. Imidlertid findes dog virkelig dette Sjælens Vindue, om man saaledes tør udtrykke sig; det er — Dinene.

De, der have smaae, dybtliggende Dine, see ofte uden at man bemærker det, og udmærke sig ved Forsigtighed; de derimod, hvis Dine ere store og klare, lade os gjennem disse see Alt, hvad der foregaaer i deres Sjæl. Man betragte blot engang hiin unge blaaviede Pige, hvorledes det bange Dielaag jirtrer; hun frygter for, at man i hendes ømme Blik skal gjette de Følelser, hun nærer, og dog omhyggeligt skjuler.

Bedrageren, Hykleren, alle de, der ei kunne have Fordeel af at lægge deres Samvittighed for Dagen, vogte sig vel for, at see dem, de tale med, lige i Dinene. I China skulle Dommerne søge i de Ansørgedes Blik, at udforske Sandheden; vanstelig er det for en Forbryder, at skjule sin Ubestemthed og sine Samvittighedsnag. Et frygteligt Menneske slaaer Dinene ned, eller vender sig til en anden Side, enten fordi et gennemtrængende Blik gjør ham bange, eller fordi han befrygter, at man i hans Dine kan læse Noget, der kunde mishage eller fornærme. Undseelsen fæster sine Blik paa Jorden; ogsaa Stoltheden seer ei lige ud: — den skuer mod Himlen.

Men nu give man Agt paa dem, der ville meddele hinanden deres lønlige Tanker, to Bøeser.

ner, som fuldkommen Jnderlighed forener! Deres Dine søge hinanden; saasnart de mødes, forstaaes og begribes Alt. Hvo har ei idetmindste eengang i sit Liv kjendt, forstaaet Diensproget? Hvo har ei, beruset af Kjærlighed i den tilbedte Gjenstands Blik, erkjendt og læst en Tilstaaelse, et Løfte, et ømt Ønske, Indrømmelsen af et Offer, en Eed for Ewigheden?

Dinene tale langt hyppigere, og ere langt mere veltalende, end Tungen. Men ved Dinenes Tagtagelse ere to Ting, som physionomiske Tegn, at bemærke: deres Form og deres Udtryk.

Dinenes Form er ikke meget vigtig. Den tartariske, chinesiske Mennefteslægt har skjævtliggende Dine, hos Europæerne derimod staae de i en horizontal Linie, men Størrelsen og Figuren ere overordentlig afvejlende. Diet er næsten altid lige stort, og det er formedelsf Dielaagenes større eller mindre Abning, det synes større eller mindre; dog har denne Omstændighed ingen Indflydelse paa Anden og Characteren. Ere Dielaagene tykke, og stedse halvt tillukte, antyde de Dørstthed og Langsomhed. Vidtgaabnede Dine, hvoraf man kan see det Hvide rundt omkring Iris, tilkjendegive i Almindelighed en bizar original Aand, og selv en Begyndelse af Vanvid; men undertiden er det og Tegn paa overordentlig Magerhed.

Personer, der have smaae runde Dine, udmærke sig gjerne ved Snedighed, Livlighed, tidt endog ved et Hang til Satire.

Om Diet træder mere eller mindre frem, beroer paa større eller mindre Udviifling af den Deel af

Hjernen, som ligger lige bagved, og da, efter Gall, dette Hjerneparti er Hukommelsens Organ, saa have Mennesker med fortrinlig Hukommelse vidt fremstaaende Dine. Ogsaa Dinens Farve afgiver nogle physionomiske Kjendetegn. Dine af meget lys Farve tilhøre i Almindelighed blide, frygtsomme, men aandrige og listige Personer.

Et sort eller brunt Nie antyder Kraft, Mod eller Livlighed, og stor Forstand. De Mennesker, der, hvad dog sjelden er Tilfældet, have røde Dine, saaledes som Albinoerne, ere lige svage i Henseende til Sjæl og Legeme. Dinens Udtryk, som man kalder Blikket, er det vigtigste physionomiske Kjendetegn. Et funklende livligt Nie kan kun tilhøre et forstandigt og aandrigt Menneske; et saadant Menneske kan rigtignok undertiden have et ubist omstreifende, lidet udtrykksfuldt Nie, men taler han om en Gienstand, der sætter hans Hjerte i Bevægelse, eller vækker hans Lidenstaber, saa funkler hans Nie og vorder Liv; den Ild, der brænder i hans Sjæl, slaaer ud af ham. En Dumrians Nie har derimod stedse det samme Udtryk. Det er mat, og kun lidet bevægeligt; tyve af hans Blik, ere ligesaa betydningsløse, som hundrede Ord fra hans Tunge.

Den, der ved alle vigtige Begivenheder i sit Liv beholder det samme kolde Blik, vorder aldrig fortrølig med noget stort, skjønt Unliggende. En aandrig Mands Dine antage i et Nieblik det Blik, der passer til de Omstændigheder og Personer, han befinder sig iblandt. En Udannet viser allerede ved sit Blik, at han veed ei at finde sig i de Mennesker og Ting, der omgiver ham.

For at være udtryksfuldt maa Diet være bevægeligt; men en altfor stor Bevægelighed antyder en urolig, bizar, forstyrret, eller syg Aand. Et tindrende, fugtigt, Die med halvblutte Dienlaage er Kjendetegnet paa et ret lystigt, yppigt Temperament; det ubedragelige, sanddrueste Udtryk af Kjærlighed og Attraa. Dine, der hvert Dieblis skifte Udtryk, røbe et Menneske, der er modtagelig for Alt, der besidder en levende Phantasi.

Enhver kjender et dristigt eller frygtsomt, et uforstammet eller beskedent, et haardt eller kjærligt, et hævnjerrigt, et foragteligt eller velvilligt Blik. Hvis et af disse Blik er det sædvanlige, tilkjendegiver det, tydeligt og uimodsigeligt, den dertil svarende Caracteer. End lettere læser man i Dinene den netop herskende Sjælstilstand, de Isølseser og Lidenstaker der fremkalder den. Modet besjeler, Attraaen udskyder tusinde Gnister, Breden opflammer, Sorgmodighed nedslaaer, ved Skræk holdes Sjælen aaben og ubevægelig.

Hemmeligheden angaaende Gustav Adolphs Dødsmaade opklaret.

Følge et svensk Blad har man, i de svenske Archiver, fundet et Brev, som, paa en troværdig Maade oplyser Hemmeligheden angaaende Gustav Adolphs Død den 6te Novbr. 1632. Det er dateret den 27de Januar 1725, og skrevet af Andreas Goeding, Probst i Weris, til den daværende Rigsarchivsecretair: „Da jeg i Aaret 1687 var i Sachsen, opdagede jeg, ved et lykkeligt Tilfælde, Omstændighederne ved Gustav Adolphs sorgelige Død. Denne store Tyrste var, kun ledsaget af een eneste Tjener, reden ud at rekognoscere Tjenden. En tyk Taage hindrede ham fra at see et Detaschement østerrigiske Tropper som gav Ild paa ham, og saarede ham, dog uden at dræbe ham. Tjeneren, som hjalp at føre Kongen tilbage til Leiren, skjød han med en Pistol, og bemægtigede sig hans Briller, som han, der var meget kortsynet, altid havde paa. Jeg købte disse Briller af Dechanten i Naumburg. Just som jeg opholdt mig der, nærmede Kongemorderen, som nu var meget gammel, sig sit Endeligt. Hans Samvittighed lod ham intet Diebligs No. Han lod Dechanten kalde til sig, og skristede sin Forbrydelse for ham. Jeg har denne Efterretning af den Geistliges egen Mund.“

(Som bekendt beskyllder Sagnet Hertug Frands Albert af Sachsen: Lauenburg for dette Kongemord, og Mistanken forøgede han derved, at han sildigere traadte i keiserlig Tjeneste.)

Den store Pistol-Skytte.

Paa et Kaffehuus sad nogle Officerer, fortællende Anecdoter. De ærgrede sig over, at en Jøde, som tog Deel i Underholdningen, stedse gav de vittigste Indfald til Bedste. For nu, ved deres Fortællinger, at bevæge sig paa et Gebeet, som Jøden ikke kunde følge dem paa, begyndte de at tale om Færdighed i at skyde med Pistoler, og den Ene vidste at overtræffe den Anden i Fortællingen om utrolige Mesterskud, som de enten havde gjort eller seet. Da de vare udtømte, tog Jøden atter Ordet og fortalte Følgende: „Se verßeihe, meine Herren, ich habe auch gekennt anen franzeschen Major, der geschossen hat was die Möglichkeit is. Seinen Nahmen in die Thurmshne zu schießen aus freier Hand auf 100 Schritt, is ihm Pomade gewesen. Die Vogel hat er geschossen im Fliegen — aner Fliege, die an der Wand gestanden is, hat er in voller Karrier, was das Pferd nur im Trapp hat laufen wollen, jedesmal den Kopf weggeschossen — aber sein Hauptstück is gewesen, was ich nu verzehlen will. Er hat sich nemlich halten lassen auf funfzig Schritt ane Eugidor — hat druf gespielt, und wie se gestanden hat, fwey, vier, fünf und å halb, oder sechs und å achtel Prezent, hat er jedesmal geschossen die Lage (Algio) weg.“

Gustav Adolph og Ebba Brahe.

(Efter Ricander.)

Gustav.

Hæren venter! Afskedstimen lyder,
Striden kalder! Trommen gaaer!
Men en Strid som hiin høit overbyder.
Bed Dit Bryst endnu mig forestaaer,
Savnet drager med paa Havets Bolge;
Seirens Haab mig sjenker ringe Trøst,
Siig: at mig Din Kjærlighed skal følge;
Siig det, Ebba! til den sjerne Kyst.

Ebba.

O, min Sjæl, som for det Store luer,
For sin Konge bøier sig!
Men i Hjertet læs, og see: Du fuer
Hvor det, Gustav! elsker Dig.
Men, da Du, hvem kun det Største binder.
Som Naturen og som Himlen har,
Maaskee mere ei Din Ebba finder
Paa den Plads, som hendes fordom var.

Gustav.

Frygter ei! Blandt Fædrene og Døden
Er min Kjærlighed som nu.
Skjønne Ebba! Sjon som Morgenrøden
Mig Himlen, i Dit Vie, aabner Du.
Du med Blomster skal min Jæse trykke.
Glød Dig! end i Dødens Nat og Vold:
Sverrig, Vren, Ebba Brahe smykke
Skal mit blanke, Troens Skjold.

E b h a.

Gik da til den høie Vres Møde
 For hvis Blik den Feige flyr!
 Løs Dig stærk, Din Elskov, Gustav! døde,
 Nu Din Flugt mod hø're Stjerner flyr!
 Om Du end seer Taarer Diet bade,
 Naar Din Stridshest Dig til Stranden bær,
 Maa Dit seiersfyldte Bryst forlade
 At det ei af Glæde er.

J. p. Miller.

 Det er sødt at være Skjald!

Det er sødt at være Skjald! —
 Helb den, som Guddomsgniisten føler!
 Den hellige Begejstring's Kald,
 Den Ild, som ingen Vinter fjøler.
 I mørke Nat, ved lyse Dag,
 Naar Solens gyldne Straaler spille,
 Naar Philomele slaar sin Trille;
 I Stormens vilde Tordenbrag,
 Naar drønende det hule Bulder
 Igjennem Uveirfjænen ruller,
 Imod sit høie Ideal
 Med evig Længsel seer hans Øie
 Og Intet Aandens Mod kan høie —
 Det er sødt at være Skjald!

Det er sødt at være Skjald! —
 Ham dobbelt skjøn Naturen vinker,

For ham i dobbelt Klarhed blinker
 Den azurrene Himmelsal.
 I Dæmringen, naar Skovens Fugle
 Med Qviddren hilse Dagens Kugle,
 Da staaer han i Naturens Hal,
 Med Hjertet varmt af hellig Gløden,
 Og jubler ud i Morgenrøden:
 O det er sødt at være Skjald!

O det er sødt at være Skjald!
 Naar Aftenlusten aander sval
 Han svinger sig fra lave Tue
 Mod Nattens hvalte Stjernebue
 Did, hvor de tusind Lamper staae
 Og Engle deres Vinger staae.
 I rene Harmoniers Bølger
 Sig, liig en Svane, Nanden følger
 Og glemmer hver en jordisk Qual. —
 O det er sødt at være Skjald!

O det er sødt at være Skjald!
 Men sødest er det, naar han stuer
 I et beslagtet Dies Luer,
 Som elsker og — forstaaer hans Kald;
 Naar Phantasiens Stjerner tindre
 Med i et rigtbevæget Indre,
 Som klart gjenspeiler Ethrens Glæds
 I Tankens lette Bølgebands.
 Naar i et sympathetisk Hjerte
 Han seer Begeistrings rene Kjerte
 Frembluske ved den stærke Klang,
 Som bruser gennem Hærens Streng —
 O mine Venner! har min Sang
 Til Eders Hjerte kunnet trænge

Dg har den vaft i Eders Bryst
En Ahnelse om Himlens Lyst,
Da vil jeg henrykt af min Lykke
Dy til mit Hjerte Harpen trykke,
Dg kraftig over Bjerget og Dal
Skal Sangens glade Fugl sig svinge
Mens høit de gyldne Strenge klinge:
O det er sødt at være Skjald! —

Fr. Sneedorff Birch.

Den bedste Tid paa Dagen.

Fra Sol staaer op, til Sol gaaer ned, er kun en Time lille;
Dag — meer end nok, det Himlen veed, den gi'er os at bestille.
See! Matten bruger alle Folk paa selv og samme Maade;
Men Dagen — bruge den tilgavns, er hele Livets Gaade.
At der er Nat hveranden Dag, det maae vi høiligt love;
Thi Den, som intet Andet kan, han kan dog altid sove:
Dg, var der aldrig Nat paa Jord, og Ingen stod i Skyg-
gen,
Hvad blev det vel af alle dem, som sove sig til
Lykken?

Saaledes heller Ingen vet er enig med sin Næste,
Hvad Tid paa Dagen egentlig skal holdes for den bedste.
En roser Formiddagen meest for — Kulden eller Heden;
En — Morgenstund; det er saa rart: man lantrer sig i Neden;
Det Samme — sans comparaison — vil nogle Damer mene,
Og navnlig de, som bruge Cuur — den grønne notabene!
En Thevandstidens gyldne Stund ei noksom høit kan prise;
En Anden sætter Middag først, for saa — saa skal man spise.
At Nogle hylde Natten meest, vedkommer ikke Sagen;
Thi dette, seer man, kan kun de, som Natten gjør' til
Dagen.

Ku! har da Noget af dem Net? — mou ei de grønne Pi-
ger? —

Nei! siger jeg — og jeg har Grund, hvorfor mit Nei jeg siger.
Den rette Sammenhæng er den, isald man det vil vide:

Lus mørket er den bedste Tid, naar Lys og Skygge stride:

Da sidder man saa luunt i Krog, af venligt Mulm omgivet,

Med Pigebarne paa sit Skjød, og Armen rundt om Livet;

Man gjækkes, leger Skjul paa Skromt med søde Hjertetanker,

Og aabner for den lille Skjelm, som under Brystet banker.

Ei! sig de, ved høilys Dag man gjøre kan det Samme:

Og Mørket skjuler Kindens Blod og Niets Hjelne Flamme.

Vel sandt! men Haandens varme Tryk kan tyde Blikkets Lue:

Og Elskov er en blandet Ting, halv lys, halv mørk at fæ.

I Mørke mangt et Kys man gi'er, som maa ved Dagen
røves,

Og til at læse Hjerteskift ei Maanestien behøves.

Desuden — vil man Lys partout — det mangler heller ikke:

Man veed jo, Pigen er en Sol, og Stjerner hendes Blikke.

Chi lad dem Vaarens Vand og Vind som Dug og Zephyr rose!

Mig synes om den hele Stads, det er som God i Høse.

De lyse, smukke Sommerqvæl — o, ja! de kan passere:

Man gaaer omkring, slaaer Myg ihjel, og stikkes immer mere;

Guldmaanen smiler fra sin Skye saa fornemt gennem Ranten,

Som om det Herren var, der stod, isledetfor Drabanten;

Selv Himlen slaaer saa fregnet der, med Stjernestænk i
Panden,

Med Roser paa den ene Kind og Sværte paa den anden —

Nei! da jeg love maa for Alt min Vinter med sin Taage,

Sin lange Skumring, korte Dag, og sine dunkle Kroge;

Lad dem beholde deres Lys, og lad dem Lyset dyrke:

Gud Amor er en Hjerte-Lyv — han stjæler bedst i Mørke.

S. J. Hansen.

E p i g r a m m e r.

Om en Opera, der vandt ufortjent Bisald.

Saamange Klap det fik, at fast man slutte maa,
Folk henteb sig en Nuus fra dette nye Stykke.
Dog nei — paa denne Grund kan man vist ikke bygge,
Da der er Intet i, som kan i Hov' det gaae.

Mere end een Recensents Methode.

Han over Bennens Grund paa Hofesokker gaaer,
Eksandt tidt og ofte der Wandstøvler var til Nytte;
Men, skal han Guden ind paa fremmed Alger flytte,
Han sine Støvler først med Hesteføe beslaaer.

Om en Bog, hvori Meget savnedes.

Til M***.

Du havde handlet vel, isald Du havde sat
En liden Apostroph' ved Enden af Din Bog;
Thi feil af den saa let man da vist ikke tog:
Man veed, hvor denne staaer, er Noget ubeladt.

Dialog.

En Forfatter.

Al! Subscribenter blive daglig færre;
Dg det er meget slemt, det veed vor Herre.

Hans Ven.

Kan det Dig saa forunderligt da falde?
De avancere til Skribenter Alle.

Carl Sellemann.

Mesmersk Kjærlighed.

En Novelle.

Af Fr. Kinds Taschenbuch zum gesell. Vergnügen 1831.)

Man har villet bemærke, at der i Danmarks Hovedstad, som tillige omfatter Landets Universitet, hartad mere end noget andet Sted, finder et inderligt Sammenhold Sted mellem unge Mennesker, som dyrke eet og samme Studium; derved befæste de sig i deres priisværdige Kjærlighed til deres udvalgte Fag; derved opstaaer tillige en esprit de corps, som uægteligt er meget gavnlig for den alvorlige Fremskriden paa Videnskabens Bane, saa længe den kun ei, hvilket vel stundom torde være Tilfældet, udarter til Laugsarrogants.

Saaledes havde der sammesteds, for ikke meget længe siden, dannet sig en Cirkel af yngre Læger, som holdt maanedlige Sammenkomster, paa hvis Diemed der, maaskee med større Ret, end paa mange hist og her voldsomt adspalttede Samfund, kunde hæftet Mistanke for demagogiske „Umtriebe," for saavidt nemlig en levende Lyst besjelede dem til at drive om i Hospitaller, Fattighuse og andre til Folkets Bedste stiftede Sygeanstalter, og i hyppige Møder at meddele hinanden de gjorde Bemærkninger og Erfaringer. Naturligviis deeltog Professore og andre hæderligt bekjendte ældre Læger, der agtede deres Kunst høiere end det daglige Erhverv, forudsat, at Tiden tillod dem det, i disse Samfund,

vor tidt Lægevidenskabens vigtigste Punkter og Phænomener foredroges og undersøgtes.

En høist umild Esteraarsaften, paa hvilken desuden et Slags offentlig Forlystelse, som adskillige Omstændigheder gjorde til en halv Folkefest, forsamlede Ungdommen, syntes man, skjøndt det var den til Møde bestemte Dag, siltiende og uden Aftale at være kommen overeens om, for dennesinde ei at besøge Samfundets Lokale, saameget mindre, som det temmelig affides liggende Huus befandt sig i Nærheden af det store Hospital. Kun meget Faa, og blandt dem et Par paa dette boende Candidater, havde indfundet sig.

Da de havde drøftet Marsagen, hvi man i Dag neppe torde gjøre Regning paa et større Antal, blev de, aldensund de dog, ifølge det bekjendte: Tres faciunt collegium, næsten udgjorde et Dobbelst, enige om, i Aften ei at adskilles, og lode sig, skjøndt ei overeensstemmende med Selskabets Statuter, en Bolle Punsch hente op fra Bertens.

Alligevel vare, som sædvanligt, medicinske Gjenstande Sjelen i deres Underholdning, som, ved en meget naturlig Vending i Samtalen, ogsaa faldt paa Mesmerismen, thi saaledes vilde en aand og fundstabsrig ung Mand blandt de Tilstedeværende, at man skulde kalde Magnetismen, for hvis indre Bæsen han nærede en Grefrygt og Interesse, som han slet ikke lagde Dølgemaal paa, — „ihvad end, tilføiede han: vor gode Ortberg“ — saa ville vi kalde denne agtede og yndede ældre Læge — „kunde have at indvende derimod, siden han er bleven omvendt fra denne Overtro, som Folk falskelig kalde den. — Hvad smaaaler Du ad?“ afbrød han sig

selv, da han bemærkede, at en ligeoverfor ham siddende Ben saae stibt ned paa Bordet med et skjelmst Smil.

„Jeg kunde, svarte Denne hemmelighedsfuld: meddele Eder en Hemmelighed. Men, Gutter, reens Mund! Vor gode Ottberg, som Du siger, anvender, i dette Dieblif, Magnetismen i en Sygdom, og har allerede bragt Patientinden til Clairvoyance!”

„Ottberg! raabte Hiin — Braun vilde vi kalde ham — rask, næsten stormende: Det er ikke muligt! Men var det saa, at han, han, der saa ganske har bortvendt sig fra denne ophøjede Lære, som formaaer, at drage Himlen og Saligheden ned i vort arme Liv, nu, skjøndt hemmeligt, bekjender sig dertil, da ønskede jeg, strax at kunne forvandle denne simple Punsch til Cardinal! Ottberg, siger Du? Ottberg! Virkeligt! Nu, saa klinker da med mig, mine Venner — — Ottberg leve!”

I dette Dieblif gif Døren op, og ind traadte den høitagtede Læge, der vel ogsaa hørte til dette Samfund, men i Dag ikke ventedes saa sild.

„Jeg takker Eder, Børn! sagde han godmodigglad: Men hvad foranlediger Eder da til at ihukomme mig saa fjærligt?”

„Jeg — raabte Braun hurtigt; dog holdt han strax inde, og vedblev derpaa, med et hurtigt Blik paa de Andre, raskbestemt: Hvi skulde vi ikke være aabenhjertige mod den agtede Mand? Hvi forholde ham hans Hemmelighed, som, hvis det virkelig skal blive en Hemmelighed, dog aldrig kan bevares bedre, end just naar han veed, at vi ere Medvidere?”

„Nu da?” spurgte Ottberg forundret.

„En af os vil vide, hvad der idetmindste gjør mig lykkelig, salig, at De, hvis indre Overbeviisning, Erfaring og Dom, vi agte saa høit, at De giver en i lang Tid ikke udtalt Sandhed Vren, og hylder Mesmerismen. De veed, hvorledes min Sjæl, mit hele Væsen, kunde jeg sige, opoffrer sig for dette ligesaa uimodsigelige, som uforklarlige Natursphænomens Studium? Tor jeg troe det? Er det virkeligt saa?“

„Det er saa! Nægte vil jeg det ei, svarte Ottberg rast — hans forrige, rigtignok sjelden ret munstre Smil var gaaet over til mørk Alvorlighed — skjøndt jeg ikke gjerne, ved mit Exempel, vilde kaste Jid i Eders Hidsigkops Krudttaarn, unge Ven, og i Fleres! Nu ja, jeg bekjender mig til dens Lære.“

„De? Dens aabenbareste Modstander?“ spurgte En af de Tilstedeværende.

„Ja, min Ven! Langt farligere, end en skarp Kniv i et Barns Haand, er denne Videnskab i Eders Drengelhænder. I Mørket famle vi begjerligt en Klarhed imøde, hvis hulde Lys ei kan opfattes af jordiske Dine, uden at betænke, at hvert Skridt deri, foretaget uden Forsigtighed, Besindighed og Religion, er strafværdig Formastelse.“

„Formastelse, med en god Billie?“ spurgte Braun.

„Selv med en god Billie, naar Eet af hine Tre kun fattes.“ „Min gode Billie — vedblev han, idet han maalte de Tilstedeværende skarpt med Dine — jeg kjender Eder Alle — Braun der har nys sagt, at min Kundskab om, hvorlunde I dele min Hemmelighed, vilde gjøre denne endnu fastere; det forlanger jeg ikke. — Hele Verden maa vide den!

kun vilde jeg bevare Dem, min kjære Discipel — vendte han sig til Braun — for Formastelse, for ubesvidst Brøde, og vil det endnu! Derfor vil jeg meddele Eder en anden Hemmelighed, som kun min Død fritager Eder for at bevare. — Saa vider da: min gode Willie har gjort mig til Morder!”

„Morder! Umuligt! meente Braun: Ei kan Den kaldes saaledes, som, vel ikke fri for Brøde, dog sikkert kun er betyngt med en uforsættlig.”

„Uforsættlig! gjentog Ottberg: Nei, forsættlig! Med velberaad Hu har jeg begaaet et Mord, forsaavidt jeg har unddraget et Liv min Hjelp, som maaskee jeg ene og allene havde kunnet redde, forsaavidt jeg ei har villet løse den Trolddom, jeg selv tildeels havde frembragt. — Ak, kun lidet kjende J til Livets Forviklinger, til det Godes og det Ondes hartad uadskillelige Sammentjædninger! Lader Jer give en ny Bowle, og hører mig! Min Erfaring lære Jer, hvis J endda trøste Jer til, ei at slippe de farlige Baaben, idetmindste at føre dem med Besindighed, med samvittighedsfuldt Alvor, ligesaavel som med ungdommelig Kraft.”

Ottberg begyndte:

*

*

*

Fra den tidligste Ungdom har jeg været udrustet med en meget levende Phantaste, forenet med et pirreligt Nervesystem, som dog, med de modnere Aar, blev stærkere. Naturligt, at jeg, med saadan Sindstemning, meer end sædvanligt, havde aabent Øre og aaben Sands for alle Fortællinger om Ahnelser, Drømme og aantige Meddelelser fra en høiere Verden. Ja, jeg nægter ei, at det endnu stedse bæres

mig fore, som om jeg selv har havt Anelser af sildigere Tildragelser, Drømme, som ere gangne i Opfyldelse, Skjøndt Selvbedrag sikkert har spillet en vigtig Rolle derved. Af slige sildigere Begivenheder er, i modnere Aar, kun een, som jeg siden skal berøre, bleven mig vis og klar. Psychologen Moritz's „Magazin der Seelenkunde“ var mig derfor meget tidligt, og er mig endnu, især forsaavidt den faktiske Deel angaaer, et meget kjær Bærk, og saaledes bragte mig min Tilbøielighed til at trænge ind i Naturens Væsen, paa at studere Medicin, aldenstund jeg dog maatte begynde paa noget Praktisk.

En liden Formue, meer end eet, ei ubetydeligt Stipendium, satte mig istand til, at tilbringe to Aar ved det berømte Hospital i W—. Skjøndt Magnetismen var ilde anseet paa dette Sted, begyndte den dog hemmeligt at vinde nogen Anseelse blandt Lægerne efterhaands. Min Skjebne vilde, at jeg kom til at logere i et Hus, som engang havde været beboet af Mesmer selv, og hvis gamle Eier, en fordoms Ben af denne mærkværdige Mand, var en hemmelig Tilhænger af hans Lære, og idetmindste ogsaa overbeviste mig om, at om end Jesuitisme og Pengegjerrighed sildigere hen havde indhyllet Mesmers klare Aand i jordist Saage, saa meente han det dog saare alvorligt med Videnskaben selv, hvis guddommelige Udspring han havde erkjendt, Skjøndt den Bane, han betraadte, for at nærme sig den, førte ham paa Afveje.

Fra theoretisk Afgtelse for den mesmeriske Lære gik jeg snart over til dens Udvøelse. Nyere, især tyske Lægers Anskuelser vare mig alle bekjendte, og det lykkedes mig, trods min ungdommelige Utaalmo-

dighed, snart at tilegne mig den Bestemthed, Rolighed og Villiestyrke, uden hvilken man aldrig kan gjøre heldige Fremskridt paa denne Bane. I mit Fædreland havde jeg efterladt en elsket Brud; dette gjorde mit Hjerter fast og bevarede mit Gemysk reent. Og har jeg end ikke kunnet modstaae alle et ungdommeligt Blods Anfægtninger, saa tør jeg dog idetmindste paastaae, at min Videnskabs Udøvelse aldrig er bleven forstyrret af nogen ureen Tanke.

Fuld af Selvtillid hørte jeg altsaa paa min gamle Bert, der elskede mig som en Søn, da han en Dag lukkede sig inde med mig, og gjorde mig et ærefuldt, men tillige hemmeligt Andrag. En anseet Embedsmands Kone var, med sin Datter, kommen fra en fjern Provinds til B., for her at søge Helbredelse for Denne, der leed af et svækket Nervesystem. Alle hidtil gjorde Forsøg paa at helbrede hende havde været forgjæves. En fælleds Ven af hende og min Bert, ogsaa en Tilhænger af den mest smukke Lægemethode, havde for den Sidste erklæret, hvorlunde han kun af den ventede Hjælp for den Syge, og, i dette Nøiemed, bedet ham om Raad og Bistand. Min Bert, der længe, til sin Glæde, havde været Vidne til mine praktiske Fremskridt i denne Videnskab, anbefalte mig strax. — Forslaget blev antaget. I det samme Huus, hvor jeg boede, besørgedes Bærelser for Moder og Datter; Anstalter bleve truffne til de forestaaende Læge-Forsøgs strengeste Hemmeligholdelse — kun mit Samtykke fattedes endnu. Behøver jeg at sige, at jeg, inden jeg endnu kunde gjøre mig et fuldstændigt Begreb om den Syges Tilstand, gav det med Glæde, maaskee for overilet?

Efter nogle Dages Forløb meldtes mig, at den Syge allerede var flyttet ind med sin Moder, og at man ventede mit Besøg.

Med stærktbankende Hjerter traadte jeg ind i de stadselige Værelser. Paa Tærskelen var jeg tilmoder, som om jeg skulde miste Veiret. Var det Angst — var det Glæde over, omsider at have bragt det saavidt, at min lønlige Hjælp søgtes af den store Verden? Var det Ahnelsen af en usalig Skjebne? — Jeg veed det ikke.

Artig og tillidsfuld kom en fin, pyntelig, godmodig Kone mig og den mig forestillende Bert imøde. Mit første Spørgsmaal gjaldt naturligviis den Syges Tilstand. — Moderen brast i Graad. Og hvad jeg nu erfarede, opfyldte i Sandhed ei blot mit Hjerter med den meest levende Medlidenhed og den varmeste Deeltagelse, men bragte det ogsaa til at skjælve for Vanskeligheden af den Opgave, jeg havde at løse.

Fra en Overspændthed i Sjelen, hvori hun betragtede sig som et Dødsbud for alle dem, som havde hende kjær og som hun elskede, var den ulukkelige Pige sunken i et Slags følelsesløs Sløvhed. Alle Forsøg paa, at udrive hende af denne, Vanvid lignende Tilstand, vare hidtil mislykkede; kun for Øieblikke formaaede et nyt Phænomen at vække hende deraf; den Indbildning, som havde grebet den arme Pige, var ligesaa dybt begrundet i Naturen, som den Skjebne, der havde fremkaldt den, var skrækkelig og usædvanlig. Jeg givt ved at erfare den, og selv den friest Tænkende maatte det koste Meie, at skrive det, der var mødt hende i hendes endnu saa unge Liv, paa Tilfældets Regning. Glad

havde hun tilbagelagt sin Barndom. Næsten endnu mere, end ved Fader og Moder, hang hendes unge Hjerter ved to Væsenes, som Begge vare Husets Venner og Frænder, og især ved deres blide Lærdomme, samt ved deres kjærlighedsfulde, altid sig selv lige Udfærd, havde draget det smitsolende Barn til sig. Den Ene var hendes Forældres Skriftestader, og snart ogsaa hendes; den Anden hendes Morbroder og Gudfader, en meget anseet General, som vel levede paa sit Gods, men dog, med og uden Familie, tilbragte hele Uger, helst om Vinteren, i hendes Forældres Huus. Hun var ogsaa begge disse værdige Mænds Yndling; den Ene søgte at danne hende for den finere Verden, den Anden for det, der er Højere end Verden. — Især fandt den patriarkalske Olding en sand apostolisk Glæde i, at forberede den opvoxende Jomfru til den forestaaende Confirmation. Aldrig havde heller den hulde Pige oplevet en lykkeligere Tid. Det var, som om hendes rene Hjertes uskyldige Glæder, forenede med den forudsolte Himmelsalighed, der strømte fra den værdige Præsts Læber i hendes Hjerter, lovede, at gjøre hende Jorden til et Paradis. — I denne glade, salige Stemning knælte hun, paa Confirmationsdagen, for Altret, medens den blidtsmilende Olding, i sin festligste Ornat, opløstede de skjælvende Hænder, for at give hende sin Velsignelse. — Da berørte hans opløstede Høire, haardt, næsten bedøvende i sin Redgliden, den knælende Piges Pande, og hendes forskædede, hurtigt opadvendte Blik saae den Firesindstyveaarige styrte affjelet for hendes Fodder. Et Nerveflag havde pludseligt truffet ham. Hvo begriber ei, hvilket Indtryk en saadan Tildragelse

maatte gjøre paa det ungdommelige, glade, med al Jordens Glendighed endnu ubekjendte Genr! — Dog indgjød den hende kun Skræk og Kummer; men ikke Forældrene, ikke den muntre, jevnaldrende Omgivelse — kun Morbroderens Komme og hans floge, mildtberøsligende Ord, der altid vidste at finde Indgang hos hende, formaaede at trøste hende efterhaands. — For at opmuntre hende, lod han hendes Vndling komme, hans yngste Barn, en nydelig lille Pige paa otte Aar, og ved sin Afreise, som hans Forretninger snart gjorde nødvendig, tillod han, at hun maatte beholde den Lille hos sig Vinteren over. Tiden og det muntre Barns Bedhængenhed adspredte lidt efter lidt hendes Mismod; hendes Munterhed vendte tilbage, men, aldrig overgiben mere, var den forbunden med hiin Alvorlighed, som altid parrer sig med et dybt religiøst Væsens Glæde, der vel tager Deel i Jordens Goder, dog uden at glemme et Nieblif, hvor forgængelige de ere.

Musik og Skuespil horte til Husets sædvanlige Forlystelser. Barnet toges stundom med i Theatret. Og den Lilles Glæde over de brogede, prægtige Synne i denne nye Trylleverden, forhøjede, forædlede — kunde man sige — Benigna's Lyst; — saa hed min Syge. Engang, mod Udløbet af Vinteren, skulde en, i Barnets Paahør meget omtalt Opera gives; alt iforveien havde hun afstøffet Benigna det Løfte, at hun, i Dennes Selskab, maatte see den. Vel havde Familien en Løge; men just denne Aften var hun buden i glimrende Selskab. — Ero sit Løfte, udbad Benigna sig Tilladelse til, at udelukke sig fra Selskabet, fik den med Nøie,

og fjørte om Aftenen, gandske ene med Barnet, til Skuespilhuset. Den prægtige Forestilling, den henrivende Musik, voldte Begge, Barnet især, stor Glæde, helst da, ved Slutningen af første Akt, et smagfuldt Theaterfyrværkeri forhoiede Fremstillingens Glæde. Da lyder pludseligt Brandraab. Musikken forstummer; Mændene raabe, Qvinderne skrigge; Alt reiser sig i ængstelig Forvirring, Alt styrter til Udgangene. Ilden paa Scenen, Skriget, Forvirringen bedøve Benigna. Ængsteligt omklamrer hun sit uilidsfulde Kjærligheds dyrebare Pant; med utrolig Hurtighed, næsten med Kæmpestyrke deler hun den forvirrede Mængde i Gangene, og naaer den øvre Trappe: Forsal, hvor alle Gange tømmes og Alt trænger sig sammen ligesom i et uopløseligt Møgle. Først her finde hendes anstrengte Kræfter Modstand, og med den taber hun Besindelsen — snart smerteligt sammenklemt, snart voldsomt reyen nogle Skridt fremad og igjen tilbage, snart løftet iveiret, snart næsten kastet til Gulvet, vorder hun en Vold for en rasende, forfærdet Mængde, og neppe kan hun fatte sig saavidt, at hun formaaer at tænke paa sin egen Redning. Som ved et Under befinder hun sig omsider paa Gaden. Den friere Luft udriber hende af hendes Bedøvelse. Hendes Besindelse vender tilbage; en Glædesstraale gjennembæver hendes Bryst. Endnu holder hun den hende betroede Skat fasttrykt til sit Hjerte; hun løser det beskyttende Shawl af den Lille; hun kalder paa hende med de sødeste Navne — hun svarer ikke. — Barnet er dødt! — hendes gjennemtrængende Skrig vækker den hende omgivende Mængdes Opmærksomhed. Man tilraaber hende trøstende, opmuntrende Ord — endogsaa

Fatter berører hendes Øre — det havde kun været en blind Brandalarm — men Barnet var og blev dødt.

Lige afsmægtige og blege bragtes Begge hjem. Der fattedes ikke meget i, at jo den heftige Sindssygdom, som greb Benigna, snart havde forenet hende med hendes qualte Yndling; men hendes Ungdom seirede. — Legemligt helbredtes hun; vel ogsaa aandigt for en Deel. Den skrækkelige Angst, som, siden hiint Dieblis, da hun opdagede Barnets Død, truede at knuse hendes Hjerte, syntes vel at være bleven formildet ved den dybtbedrøvede Faders trostende Breve — intet Dieblis miskjendte han hendes troe, men frugtesløse Omhu; men det Tungsind, hendes første Ulykke havde efterladt hos hende, var vendt tilbage med fordoblet Kraft. Især gruede hun for, at see Barnets Fader. Og dog kom det hende fore, som om hans Breve ikke vare hende nok, som om hans milde Røst nødvendigt maatte gjentage hende den Trøst, de indeholdt, hvis hun ikke skulde forgaae. Sildigere, end sædvanligt, først i Løbet af Sommeren, anmeldte han sit foreskaaende aarlige Besøg.

Efter gammel Skik førte Familien ham imøde. Benigna var det umuligt, at komme ham imøde paa et Sted, hvor hun, i en Række af Aar, havde modtaget ham med høimælet Glæde. Og saa denne Gang tilkæmpede hun sig med Møie Tilladelse til, at affondre sig fra de Øvrige, der ligesaameget frygtede, at overlade hende til sig selv, som det dog i Grunden var dem imod, selv at maatte føre hende den saa haardt krænkede Slægtning imøde. Overalt syntes det, som om hun, siden

hine Ulykkestilsælde, var bleven mere fremmed selv for sin nærmeste Omgivelse. Ulykken har en hentsørende Aande. Saa blev hun da, da de Dørrige fjorte bort, tilbage i en Tilstand, der vanskeligt lader sig beskrive. Alle havde gjort stort Toilette; hende var det umuligt at tænke derpaa. Hendes Moder havde, efter sin Egtfællers Ønske, iført sig prægtige Sørgeklaeder, som, med deres Brusen, syntes at at haane Datterens Græmmelse. Benigna bar, som sædvanligt, en simpel hvid Morgentjole. Tænkende paa Moderens dybe Sorg, paa sin egen, paa det saarede Faderhjerter og den elskede Døde, greb hun, næsten mekanisk, en sort Sløise, for at hæfte den paa sit Bryst. Men pludseligt bortkastede hun den igjen med Uffky. Hun forekom sig selv som en arm Synderinde, der pynter sig til sin sidste Vandring — og hvo bestemmer, hvormegen Liighed hendes Jølelser maaskee have havt med en saadan Ulykkeligs! Haanden fasttrykt mod Brystet, gik hun urolig op og ned i den lille Have ved Huset, lyttende efter Vognerens Raslen og efter Uhrenes Slag. Og dog var hun tilmode, som om hun, ved ethvert, med Utaalmodighed ventet Klokkeslag, skulde synke i Jorden!

Men ei varede denne Qual længe. Nogle Timer før hun kunde vente Familien tilbage, hørte hun Hestetramp i den noget fraliggende Port. Standsende stod hun stille et Øieblik. Fattende sig voldsomt, nærmede hun sig Indgangen, for at erfare Aarsagen til det Hørte. Men neppe traadt udenfor, blev hun Generalen vaer, som, nys stegen af Hesten, øiensynligt echaufferet og rørt, stum, som kunde han ei finde Ord, treen hende rask imode, rakte hende

Begge sine Hænder, trykte hendes, med et ubeskrivelig mildt Blik, heftigt til sit Hjerte, derpaa slog han sine Arme om hende, og lagde sit Hoved mod hendes blegnende Kind. Saaledes stode de et Par Minuter; da blev den gamle Mand paa eengang tung i hendes Arme — for tung — han segnede, skøndt halvt baaren af dem, blidt til Jorden, og — var død. Da var det forbi med Pigens klare Sands. Disse tre saa besynderlige Ulykkestilfælde havde noget saa Forunderlig: Grueligt ved sig, som, ved Gjen tagelsen, stedse blev rædselsfuldere, og nu, ved det Sidste, der dog var saa forklarligt for den rolige Forstand, i Benigna's Dine fik Udseende af en Guds Dom. Forgjæves forklarede man hende Omstændighederne: Generalen havde, ved Efterretningen om sit elskede Barns rystende Død, havt et let apoplektisk Anfald, som han troede at maatte følge, især for den arme Benigna, dog ogsaa, for hendes Skyld, for de øvrige Slægtninger i Staden. Hans meget langsomme Helbredelse havde forhalet hans sædvanlige Besøg derinde. Og da nu dette omsider skulde gaae for sig, følte ogsaa han det dobbelt Smertelige i, at modtages af Familien paa et Sted, hvor den saatidt var kommen ham imøde med Glæde. En rigtig sympathetisk Takt sagde ham, at Benigna ikke vilde komme ham imøde her. Han følte forud hendes Qual, hendes bange Forventning, og for at forkorte den, besluttede han, at skuffe de Glædes Forventning, og saameget tidligere at trøste den med ham Sørgende. Han forlod Vognen, besteg sin medbragte Ridehest, valgte en kortere Vej, og naaede saaledes Maalet, mere sysselsat med den ængstelige, kjære Pige, end med Tanken om sin Sundhed.

Gjensynet af den forhen saa blomstrende, nu blege, hentærede Pige, rørte ham voldsomt. Og saaledes fremkaldte hans echaufferede Tilstand og hans exalterede Sindsstemning et nyt, hurtigt Anfald, som dræbte ham i det hjertelige, forsonende Savntag. —

Men for disse Bemærkninger havde Benigna ikke Dre. — Nu først opstod den ovenfor berørte Indbildning i hendes Sjæl, og saaledes hensneg sig nu, i en næsten sinds- og sandsforvirrende Tungsindighed, under idelig Frygt for at vise Nogen, selv Fader og Moder, Kjærlighed og Godhed, hendes mørke Liv, som, martræt af den Tanke, at være dødbringende for alle dem, hun elskede, lidt efter lidt førte hende Graven imøde.

Efter at jeg havde fattet mig noget efter denne saa overraskende Beretning, førte Moderen os i et svagt, dog mildt oplyst Cabinet, hvor den Syge laae paa en Sopha, smerteligt krummet, Hovedet halvt bortvendt, liig Madero's herlige Cæcilia.

Bed at høre vore Trin opløstede hvin med Næse Hovedet, og vendte det hulde Ansigt til os. Kastaniebrune Lokker omgave, liig en Glorie, de, vel ikke udmærket skønne dog særdeles yndige Træk, hvis blændende Hvidhed stak forunderligt af mod hendes Dines sorte Nat, som imidlertid stirrede paa mig, uden Glands og uden Betydning. Jeg gjøs. Aldrig havde jeg seet Dødens Billede saa yndigt, og i dette Dørblik paalagde jeg mig selv, at opbyde alle min Sjæls, mit Sinds og min Videnskabs Kræfter, for at bevare Verden og Livet en saa sjelden Edelsteen i deres dobbelte Krone.

Jeg nærmede mig hende, og forelagde hende, som Læge, nogle Spørgsmaal. Hun svarte mat,

ligeegyldigt, næsten med Ubillie. Inderlig Medlidenshed greb mig, sammensmeltet med frydeligt Haab.

„Forsag ikke! raabte jeg begejstret: Med Guds Bistand giver jeg Dem tilbage til Livet, til Ungdommen og til Glæden. Hav kun Tillid til mig — jeg har den til Gud! —“

„Min Moder har den, svarte hun, med et Blik paa Denne, hvori der dog viste sig Spor af et endnu varmt Hjerte: saa har jeg den ogsaa! Men syg er jeg jo ikke.“

Jeg fandt, at den Lidende ingen videre Forbedelse behøvede. Bærelsets Indretning, den Sinds- svages Stilling, var efter Ønske, og uden at oprette det, foretog jeg en simpel Manipulation, hvis øieblikkelige Virksomhed ei lod mig tvivle om videre forønsket Held. Og saa besluttede jeg da, under glade Forhaabninger, næste Morgen paa samme Tid, med endnu større Rolighed og Besindighed, med styrket Villiekræft, at fortsætte det allerede begyndte Værk.

Det lykkedes over al Forventning, langt tidligere, end jeg havde haabet. I Moderens og min Berts Nærværelse bragte et fast, med den fuldeste Villiestyrke af mig paa hende figeret Blik hende i rolig Søvn. — Lader mig være kort. Med utrolig Hurtighed gjennemgik hun de magnetiske Grader, indtil hun naaede Clairvoyancen, og steg, til min Forundring — selv havde jeg hidtil endnu ikke oplevet dette Phænomen — til en Høide, hvorpaa hun udbredte en sand Hellighed omkring sig — — jeg veed ei, om til min Lykke, men sikkert til min Beroligelse; thi hun var ung og smuk, og er ikke selv Frygten, at kunne blive fristet, allerede en Fri-

kelse? Men nu undgik jeg enhver, thi i denne liz
 gesaa sjeldne, som ophoiede Tilstand var hun und-
 rykket alt Jordist; hendes Legeme syntes at være
 mere sundere, fastere, kraftigere, men tillige aandis-
 gere, næsten gjennemsigtigt, kunde jeg sige, dog min-
 dre, end Omgivelsene vare det for hendes klartseende
 Aand. En Følelse af det høieste Velbefindende
 var udbredt over hendes milde, rolige Afsyn; en
 Salighed, som ingen Mund kan udtale, ingen Pen
 beskrive, straalte af hendes mod Himlen vendte
 Træk, som Gjenstinet af en overjordist Glands,
 hvori hendes Sjæl allerede var bleven deelagtig. En
 salig Engel sad hun der, i hver Mine Paradisets
 Utskud, den hellige, gjenerhvervede Reenhed, som ikke
 hun, men hendes Kjon, Aartusinder før hendes Fod-
 sel, havde forspildt. Det var, som om Synet af
 hende viftede mild Kjæling i mit Hjerte, en fast
 Dødssovn over hver slumrende Lidenkab, en Sab-
 batesstilhed i mit Sind, en frydfuld Jubel over, alt
 her i Livet at være bleven Vidne til en himmelsk
 Forklarelse. Det kom mig fore, som om jeg selv,
 ligeoverfor hende, var bleven en Engel; som i en
 høist sjelden, gandske fuldkommen Sundhedstilstand,
 indskrænkede mig neppe engang Støvet's Byrde —
 det var, som min blotte Villie formaaede at løfte
 mig over Jorden! —

Saadan har jeg ofte seet hende. Med hver
 magnetisk Sovn vendte denne overjordiske, salige
 Tilstand tilbage, og med hver Opvaagnen var hun
 et frommere, stedse stærkere Barn, som af disse
 himmelske Drømme, hvilke hun, engang vaagnet, ei
 vidste mere af at sige, kun havde reddet en større

aandig Berøieligse og en stedse mere blomstrende Sundhed.

Det kunde ikke feile, at jo et saa usædvanligt og indflydelsesrigt Phænomen hos Alle, som kjendte det, maatte vække en Deeltagelse, som var farlig for Hemmelighedens Bevarelse. Virkeligen betroedes den ogsaa stedse flere Venner, og det kostede mig ikke lidet Noie, at holde Mange ude, som gjerne vilde været Vidner til det Ubegribelige — Udgangen torde jeg kun lade staae aaben for gandske Gaa. —

Behøver jeg at sige, at hun selv, i denne Tilstand, angav mig Midlerne til sin Helbredelse? Og ligeledes, at jeg kun tillod mig de nødvendigeste Spørgsmaal, og ei tillod mig noget Experiment med hende, hvor tjenligt det end kunde været til Videnskabens Udvidelse, naar det ei stod i noie Forbindelse med hendes stedse, skøndt meget langsomt, fremstribende Sindshelbredelse? Tilmed syntes det virkeligt, som om hun, i denne gandske aandige Tilstand, havde faaet en ellers usædvanlig Indflydelse paa mig; vel beholdt jeg nemlig Kraft nok til at beherske hende efter min Villie, men tillige aabnedes, ved hendes aandige Tilbagevirkning paa mig, en ny Dør for den foromtalte af mig længe ikke ændfede Ahnelsesformue i min Sjæl.

I detmindste drømte jeg en Nat, med paafaldende Klarhed, følgende Drøm:

Det kom mig fore, at en ubekjendt ung Mand, hvis Træk jeg aldrig før havde seet, ei heller, trods al min Sjæls Anstrengelse, kunde huske mere, hvergang jeg vaagnede, traadte til mig, idet han ret indfærdigt og det endog, som jeg gandske tydeligt mindes, i mit Modersmaal, bad mig tilstøde ham

Udgang til en Have, eller rettere til en lang, smal, lys, med Blomster og Stjerner bestrøet, eller bevoren Sti, til hvis Bogter jeg, med et flammende Sværd i Haanden, var beklædt. — Jeg afflog hans Begjering, efter nøie at have betragtet hans moderne Dragt, hans løkkede Titushoved og hans, dengang brugelige, store Cravatte, med — klart mindes jeg det — det bibelske Sprog: „Vig bort, Du har ikke Brøst-lusksklæderne paa.“ Men han omfattede mine Knæ, og bevægede mig. Jeg lukkede ham ind, og medgav ham, som mig syntes, det flammende Sværd, som Bogter — i horisontal Stilling, den gloende Tungespids udstrakt mod hans Nakke, drev det ham ligesom hen for sig. Inderlig utilfreds, langsomt og grublende, fulgte jeg. Pludseligt, alt som jeg skred videre frem, var det, som om Stien tabte sig i det uoverskuelige Glandseshav, hvis Gjenskin jeg havde seet i Benigna's Træk. Da var det, som om en uhyre Rædsel greb Ynglingen. Hurtigt vendte han om, men styrtede pludseligt ned, da han bemærkede Jldsværdet, som hidtil, ubemærkt af ham, havde ledsaget ham. „Lad mig slippe tilbage! raabte han: Tilbage! driv mig ei i Dødens Nat! — Frygter Du Glandsen, svarte jeg: saa kast kun hastigt Dine Klæder af, at den saligt kan gjen-nemtrænge Dig! — „Hvad Glands! hylte han for-tvovlende: Alt bag mig er sort, sort, sort, og foran mig slikker en fortærende Jldtunge mit Brøst. Træk Straalen tilbage, Du Sværdets Herre.“ Men jeg trak det ikke tilbage, trods hans Beden gjorde jeg det ikke, og stedse nærmende sig ham mere, drev det ham baglænds stedse videre, indtil han styrtede ned

i Glandsen. Da forsvandt Alt i dyben Nat, hvori kun Jldsværdets gloende Tunge saaes — store Blods-
draaber dryppede derfra! — Baagnende med Skræk,
foer jeg op. Tregange gjentoges denne Drøm, med
saa Forandringer, i een og samme Nat, og efterlod
et mørkt Indtryk, som jeg forgjæves stræbte at
vorde qvit.

Vel havde jeg næste Morgen, da jeg besøgte
min Syge, løsbrevet mig fra alle fremmede Tanter,
men Moderen saavel som hun bemærkede ved min
Indtrædelse, at jeg saae meget bleg ud. Jeg lod mig
imidlertid ikke vildlede, men begyndte, med Alvor og
Tillid, den sædvanlige Forretning. Dog var Pigen
neppe clairvoyant, for min fra den forrige Dags saa
forskjellige Sindsstemning forekom mig selv paafal-
dende; ogsaa troede jeg, at bemærke en underlig Uro
i Benigna's ellers saa saligt forklarede Træk.

Jeg spurgte hende om Aarsagen. Hun foer
sagte sammen, og sagde sukkende: „Jeg lider med
Dem. En fort Streg gaaer igjennem Deres Hjerter
— det Sorte gjør mig bedrøvet.“

Ubekymret sagde jeg, noget beklemt, til mig
selv: „det var jo kun en Drøm.“

„Nei! raabte hun med en frampagtig Trækning,
høiere end sædvanligt, og fort: Nei, det er Sand-
hed! —“

Disse Ord grebe mig forunderligt. Gjerne
havde jeg spurgt hende, om denne Sandhed gjaldt
Drømmen eller Bedrøvelsen, som jeg virkelig følte
i dette Dieblis; men tillige følte jeg det Upassende
i et saadant Spørgsmaal, og vovede det ei. Imid-
lertid havde jeg vel bemærket hendes frampagtige

Stemning, og skyndte mig at lade hende vaagne af den magnetiske Sovn.

Endnu samme Dag fik jeg et Besøg af en ung Landsmand, som beklædte en Hofcharge i Fædrelandet, og nu, som velhavende Forældres eneste Søn, befandt sig paa den store Tour gjennem Europa. Vel havde jeg seet ham før, men vort saa forskellige Standpunkt i Verden havde afholdt os, eller idetmindste mig, fra en egentlig Tilnærmelse. Baron B** var en udmærket smuk ung Mand. Mandrig og ikke uden Kundskaber, lod han sig, ledet af en medfødt sandelig Fyrighed, meget let begeistre af alt Skjønt, ja selv blot Nytt. Skabt til at glimre i den store Verden, indtog han Mændene for sig ved en mere tilsyneladende, end sand Ligesfremhed, og alle Qvinder ved et høist artig Bæsen, der dog var himmelvidt fjernet fra tomt Emigrerie. Hans blomstrende Farve syntes at vidne om en ordentlig Leve-maade, ligesom hans Dannelse og Anstand tilkjendegav hans Standpunkt i Samfundet. Med elskværdig Uabenhed tilstod han, at blot en egennyttig Hensigt havde ført ham til mig. — Nogle Personer af de høiere Cirkler, selv hemmelige Mesmerianere, vare af min Vert, som, i sit Hjertes Glæde, ei kunde modstaae den Fristelse, at nyde en stille Triumph, bleve underrettede om mit Talent til at magnetisere, og Nysgter om det sjeldne Phænomen, min Clairvoyante frembød, gik i denne Kredse fra Mund til Mund. En af disse Herrer, i hvis Huus Baronen ofte kom, kunde, ved en Leilighed, da Denne tilkjendegav sin kjække Vantro i Alt, hvad Fornuften ikke kan forklare, ikke undlade, at drage ham tilside og hemmeligt at vise ham, hvor mægtigt min Videnskab ned slog hans

Maastand, og at bede ham, han skulde dog lade sig omvende af sin Landsmand.

Stolende paa Landsmandskabet, og let bevæget af alt Usædvanligt, iulte Baron en nu til mig, og besvor mig, i Fædrelandets, i min fremtidige Berømmelses Navn, at lade ham see min saameget omstalte Clairvoyante, en Gunst, jeg, som sagt, nødtvingen havde maattet indrømme Udskillige. Egefrem afflog jeg ham det; men Ordet Landsmand besidder i Udlandigheden, helst for Dansken, en mægtigere Trolddom, end han selv aner. Maaskee var min smigrede Forsængelighed eiheller istand til at modstaae hans indsmigrende Væsen og hans opblussende Begeistring for Videnskaben.

Saaledes gik det da til, at han først gik, efterat jeg havde maattet love ham, at indlede Besøget.

Moderen, paa hvem Titelen: „Kammerjunker og Baron“ virkede med samme Trolddom, som Landsmandskabet paa mig, tilstødte det gjerne, saafremt Datteren, der hidtil kun havde seet Bekjendte, vilde samtykke deri. Denne vilde givet efter for Moderens Ønske, om end ikke Bønøvnelsen „Landsmand og Ven af mig“ allerede havde erhvervet den Fremmede en udmærket Velvillie i hendes taknemmelige Sjæl. Og da mit Sind, Dagen efter, befandt sig gandske frit, og ingen foruroligende Symptomer mere forstyrrede den Syges magnetiske Tilstand, tovede jeg ikke med at føre ham ind.

Hun hilste den skønne Fremmede med den Ansigt og Rolighed, som, siden hendes fremskridende Bedring, vare hende egne, ogsaa i vaagen Tilstand. Men aldrig saasnart var hun falden i den magnetiske Søvn, før hun, inden hun endnu var bleven

clairvoyant, faldt i heftige Konvulsioner. Vel søgte jeg, paa den sædvanlige Maade, at stille dem, men forgjæves.

Jeg fjernede nu Alle, Moderen undtagen. Strax blev den Syge roligere, og Alt gik sin vante Gang.

Næste Dag, paa den til Magnetisering bestemte Tid, indfandt Baron en sig atter hos mig. Hans korte Nærværelse, meente han medrette, havde ei givet ham Anledning til nogen Jagttagelse, og da jeg, ifølge en hemmelig Mistro, hvorfor jeg dog ei vidste at gjøre mig selv Regnskab, i Begyndelsen forbad ham at ledsage mig, røbede han en Lidenskabslighed, som kun altfor tydeligt beviste, at hans korte Ophold i Sygestuen dog havde været for langt for hans Rolighed. Ei heller dennegang formaaede jeg, at modstaae hans hede Bønner.

Vi traadte ind i Værelset, hvor vi fandt Moderen og en Ven af Familien. Samme velvillige Modtagelse fra Datterens Side, som i Gaar, men ogsaa saasnart Sønnen havde indfundet sig, samme Virkning. De Fremmede maatte, ligesom forrige Dag, forlade Værelset. Dennegang fulgte Moderen Baron en ud; ved en forekommende Udsærd troede hun at maatte formilde den Hestighed, hvormed jeg havde tilbageviist ham. Benigna var strax blevet rolig, og gik, uden ubehagelige Tilfælde, over til Clairvoyance. Nu, skøndt uden bestemt Mistanke, benyttede jeg de saa Diebliske, vi vare allene, til at spørge om Grunden til hendes frampagtig Uro.

„Den Fremmede! svarte hun: Han har Intet tilfælles med Dem! Han er — jeg veed ei, hvad! Men jeg frygter, han er — intet godt Menneſte.“

Han har gjennemboet mig med saa hæslige, lystne Blikke — aldrig har jeg havt noget Begreb derom tilforn. Jeg ønsker ikke at see ham mere, om han end skulde komme igien; han bringer mig i Graven!”

Moderen traadte ind, og jeg vidste nok; af forhen gjorde og af andre optegnede Erfaringer havde jeg seet, at enhver sandelig Nærmelse under denne forhøiede Sjælstilstand, hvori Mennesket nærmer sig sin oprindelige Reenhed, virker høist fjendtligt og frastødende. Men selv havde jeg endnu ikke oplevet et lignende Tilfælde.

Imidlertid indfandt Baronen sig ogsaa den tredje Morgen; men jeg havde ladet mig nægte hjemme, og, ad en Bagtrappe, begivet mig til Benigna, som jeg fandt fuldkommen rolig. Intet Spor viste sig af Ondet fra i Gaar; jeg vogtede mig vel for at gjøre Spørgsmaal angaaende Gaarsdagen.

Hele Dagen tilende saae jeg ikke Baronen. Da jeg om Aftenen, som jeg pleiede, gik et Dieblisk over, at see til min Syge, fandt jeg ham, til min Forundring, tilligemed en anden Fremmed — den samme Herre, som havde aabenbaret ham vor Hemmelighed — i Benigna's Værelse. Hun var allerede bleven mærkeligt bedre, laae ikke mere paa Sophaen, men sad, med sin Strikkestrømpe i Haanden, bag Lampestjernen, mere som det syntes, hørende paa Underholdningen, end deeltagende deri. Hun var velvillig og forekommende mod Alle, ogsaa mod Baronen; Modbydeligheden var ophørt med den ophøiede, klare Beskuelsestilstand. — Ogsaa han var, som sædvanligt, meget elskværdig, og stedse nøie iagttagende Belansthændigheden, tøvede han ei længer, end et almindeligt Høflighedsbesøg pleier at vare.

Da jeg blev allene med Moder og Datter, spurgte jeg Benigna, hvorledes min Landsmand behagede hende.

„Saa temmelig! svarte hun smilende; Det er en smuk, interessant Mand, men ogsaa et Beviis, at der dog horer noget mere end det, til at indtage et roligt bankende Pigehjerte.“

Udriig før havde jeg seet hende saa munter. Moderen, som syntes meget indtaget for Baronen, udbredte sig meget vidtløftig over alle hans gode Egenskaber.

„Det er vel sandt! sagde Benigna; Alligevel lader han mig kold, og ihvor flydende end hans Tale strømmer — fra Hjertets Jnderste synes den mig dog ikke at komme.“

Hun kunde vel have Ret; den Glæthed, jeg kun tilskrev den sletne Hoste, foraarsagede en Misflang i Naturbarnets Dre.

Næste Morgen traadte Baronen uventet, og tidligere end sædvanligt, ind til mig. Han var ikke gandske uden Forlegenhed. Han søgte sig opfordret, sagde han, til at gjøre mig en Undskyldning, fordi han, uden mit Vidende, havde aflagt en directe Visit i et Huus, som jeg, blot i et videnskabeligt Niesmed, havde ført ham ind i; han var kommen saa tidligt, tilføiede han letbebreidende, for ikke anden gang at forstyrre mig i Forretninger, som kunde formene mig, at modtage ham.

Lirret ved hans Smule Overmod, forsikkrede jeg, at jeg tvertimod, i hvert Tilfælde, vilde tage imod ham, fordi ogsaa jeg søgte mig opfordret til, at tale aabent, uden Forbeholdenhed, med ham, og at opgive ham Grundene, hvortil jeg aldrig mere torde

tilstæde ham Afgang til mine magnetiske Lægeforsøg, samt hvi hans fortsatte Besøg hos denne Familie ikke vare efter mit Ønske.

Og nu meddeelte jeg ham bogstaveligt Benigna's Ord, som hun havde talt i sin magnetiske Tilstand.

Han stod et Dieblis som lynslagen.

„Hvad! raabte han derpaa blegnende: Det har hun virkelig sagt? Saaledes tænker hun om mig, saaledes? Og dog har hun i Gaar modtaget mig med Velvillie?“

Det gjorde mig ondt for ham. Jeg forklarede ham derfor den klartseende Tilstands mærkværdige Egenskab, hvorlunde nemlig, i den, det menneskelige Bæsen synes at dele sig ligesom i to Tilværelser, den naturlige, som Intet ahner af det, der vederfares den høiere, medens denne høiere, særligt opfordret dertil, gennemskuer den naturlige og de nærmeste Omgivelser, som et klart Krystal; den vaagne Benigna vidste altsaa Intet af den Dom, hendes klartseende Sjel havde udtalt.

Denne Forklaring syntes at indgyde ham Mod; han fattede sig hurtigt.

„Om nogen Anden, om hele Verden tænkte saa, raabte han heftigt: jeg vilde lee derad; men hun — hun — jeg er — vist et ret godt Menneske! — afbrød han smilende sig selv; men svag, svag, min kjære Ven — svag, som Ravens „Menneske“ betegner det! Kan jeg for, at jeg ei er bedre end Adams øvrige Slægt; at mit Hjerte er saa blødt, mine Liden skaber saa stærke, Skjønheden saa almægtig! — Ja, hvi skulde jeg nægte det, kjære Ottberg — hun har ikke gandske Uret. Da hun laae der, med

det søde, smægtende, salige Smil om den skønne Mund, attraaende noget Ubekjendt, som fattedes hende, men som hun intet Navn kunde give — da fristedes jeg til, at styrte frem, at trykke den uvidende Engel til mit Bryst, og under søde Kys at tilhviſte hende: „Her, her boer mit, Dit stille Ønske, her boer Glæden, Freden og Saligheden, som Dit salige Bæsen forud føler.“ — Men Uret har hun alligevel, thi fra det Dieblif af tilhørte jeg hende, hende allene. Alle Piger i hele Verden ere glemte. Det falske Flag, som, i hvert Skjort, viftede mig imøde, har jeg vendt Ryggen. Hende bliver jeg tro — troe mig, nu veed jeg først, hvad Kjærlighed er. Hvorfor afholde mig fra, at skue ind i en Sjel, som kun behøvede at berøre mit Hjerter med sit Gidblif, for paa eengang at forvandle det, nu, da det allerede er forvandlet? Kjære Ottberg! Dømmer De virkelig saa strengt, som den himmelske Pige, hvem jeg dog ikke kan vredes paa? Troer De ogsaa om mig, jeg er ikke god? Velan! saa lad hende gjøre mig god, og, ved alle Himlens Helgene — dog paa dem troer jo Ingen af os — men ved Gud, ved min Ære, ved vort Landsmandskab, dyrebare Ven — vedblev han, gribende begge mine Hænder — hun kan, hun vil det! Hendes hellige, rene Nærhed har allerede berørt mig velgjørende!“

Næsten blegnende sagde han disse sidste Ord, med en, vel opblussende, men derhos saa inderlig Sølelse, at han, i sin letsindige Oprigtighed, rørte mig. En Taare faldt endogsaa paa min Haand, en Taare, som ei var fremhyklet, thi han skammede sig ved den, og henhældte atter til en Overgiven-

hed, som giensynligt ikke kom fra Hjertet; thi hendes Ord, hendes Mistanke, den Følelse, at have fortruffet den flygtige Venus for den straalende Urania, som først havde talt til ham af hendes Blik, havde irret ham dybere, end han vilde lade sig mærke med, selv for mig, som han dog haabede at vinde for sin Sag.

Jeg var ung, deeltagende, tilbøielig til Venkæb, og mere lettroende, end jeg nu er. Baronens indsmigrende Elskværdighed forfeilede ei heller paa mig sin sædvanlige Virkning. Jeg troede paa hans Forbedring. Ja, alt som han, lidt efter lidt, stedse blev mig kjærere, ved en gandske forandret Levemaade, ved alvorlig Opfatning af Videnskaber, som han forhen havde seet fornemt ned paa, og endnu mere ved en levende Interessé for de hemmelige Naturkræfter, hvis Studium og Undersøgelse jeg havde sat mig til mit Livs Opgave — troede jeg, at alt dette var Frugten af en saaliggjørende Kjærlighed og af den himmelske Forhelvelse, hvori han havde seet den Elskede. — Og saa talte maaskee en endnu mægtigere Drivefjer i mig for hans Sag, kun ikke gandske tydeligt. Benigna syntes stedse at vorde stærkere, men om vi end troede hende helbredt, hvad sikkrer hende da for et Tilbagefald, saafremt ei den almægtige Kjærligheds Straale underholdt Sundhedens nye Jld, hvori hendes henvisnede Liv igjen syntes at opblomstre? Tilmed kjendte jeg hans Forhold, tildeels ogsaa Wigen. — Begge vare af adelig Byrd, og kjøndt hun maaskee talte færre Ahner, var jeg dog stolt af, at man, i mit Fædreland, tillagde saadan udvortes Glands mindre Værd, end i det Land, hvor

jeg opholdt mig. Baronen var desuden eneste Søn, og havde en Indflydelse paa Forældrene, som kun lod mig befrygte letovervindelige Hindringer fra deres Side. Og saaledes troede jeg da, at torde lade et elskende Hjertes stille Bestræbelser gaae deres rolige Gang. Paa denne Maade gjorde min Kjærlighed til Lægevidenskaben mig, næsten, uden at jeg ahnede det selv, til Kobler.

Imidlertid vogtede jeg mig vel, at jeg ikke bragte Baronen med mig i de Timer, da den Enge, endnu en Tidlang, var underkastet den magnetiske Indflydelse i saa høi en Grad. Deels troede jeg ham endnu ikke gandske; deels følte jeg, at naar Kjærligheden endnu ikke havde luttret hans Følelser saaledes, at han, uden sandelig Attraa, kunde nærme sig den Elskede, vilde det bestemt fjerne den Enge fra ham. Tilmed forekom mig det blotte Forsøg at være en indiscret Prøve, for hvis Skyld jeg ei torde stille den kjære Piges Sundhed blot. Men gjerne tillod jeg den nye Ven, i de sædvanlige Besøgstimer at gjøre Familien sin Opvartning, og med Fornøielse blev jeg vaer, at han, i meget kort Tid, gandske havde vundet Moderen for sig, uden desuagtet at kunne afløkke Benigna en større Velvillie, end hun viste Enhver, som Moderen gjerne saae.

Derimod tillod sig stundom Baronen, med mig at besøge de saa Patienter, hos hvilke jeg ellers anvendte den magnetiske Lægemethode — af hvilke dog Ingen, under Comnambulismen, havde naaet en saa klartseende Sjelstilstand, som Benigna — og ei uden Glæde bemærkede jeg, hvor begjerligt han optog enhver Jagttagelse i sig, hvor let han endog:

saa fattede Haandgrebene, og hvor gjerne han vilde gaae mig tilhaande, hvilket jeg, skjøndt jeg ikke vægrede mig ved, at meddele ham mine Erfaringer, dog aldrig tillod ham, deels fordi denne Bane afveeg saa gandske fra den ham bestemte, deels ogsaa, fordi jeg troede at bemærke, at det, uagtet hans gode Villie, dog fattedes ham paa en stærk Villies kraft, samt paa dyb Alvorlighed og Udholdenhed. Derfor vilde det heller aldrig hugge mig, naar hans gjennemtrængende Blik søgte at lære mig Manipulationerne af.

Benigns bedredes imidlertid Dag for Dag. Alt som hendes physiske Kræfter vendte tilbage, var hendes Melankolie bleven, om ikke gandske hævet, saa dog formildet. Vel svævede Fortiden endnu rykende for hendes Sjel, men ei virkede den fordærveligt mere paa hendes uskyldige Selobevidsthed; Tiden, i Forening med hendes klare Sands, havde hyllet den i en Aftentaage, som skjulte de skarpsaarede Omrids. Hun var bleven rolig, munter, endogsaa clairvoyant blev hun ikke mere. Den magtietiske Søvn gik stedse mere over i den naturlige. Min Magt over hende blev stedse ringere, men selv blomstrede hun op i ny Skønhed. Det var, som om den salige Forklarelse, hvori hendes Sjel, de jordiske Sandser ubevidst, var bleven deelagtig, i hendes Blikke havde efterladt en Afglands, som endnu udøvede et himmelsk Tryk. Baroneti klagede sig ofte for mig, men ogsaa den hede Kjærligheds-længsel, hvorpaa han beraabte sig, syntes luttret og reen, ligesom hans nuværende Levemaade, hvorpaa selv den strengeste Moralist Intet vilde fundet at udsette. Han havde indlogeret sig, vel ikke i det samme

Huus, men dog i min Nærhed; jeg ledte hans Syns-
ler; jeg kjendte hans Cirkler, hans ufyldige Ud-
spredelser. Det var, som om hiint Straaleblik, der
havde gennemtrængt hans Jnderste, heldbringende
havde luttret det efter den første stikkende Bunde.
Intet Hemmeligt var i hans Væsen; han sagde
mig Alt. Jeg vidste, at han havde betroet Benig-
na's Moder sin Kjærlighed, aabenbaret hende sin
ret lykkelige, om end ikke gandske uafhængige Stil-
ling, bedet om hendes Samtykke, og ogsaa faaet
dette, for saavidt det maatte lykkes ham, at vinde
Datterens Tilbøielighed. Saa — meente hun —
vilde Faderen nok sige Ja; selv en anseet Embeds-
mand, satte han sin største Lykke i at nærme sig
den høiere Adel og et gammelt Huus.

Imidlertid bemærkede jeg et Par Gange gandske
tilfældigt, at, naar han om Aftenen forlod mig,
blev dog Gadedøren, som var lige under mit Arbeids-
værelse, ikke aabnet strax efter. Og en Nat, da jeg
havde været sysselsat noget længe, og det klare Maa-
neskin havde loffet mig til det aabne Vindue, blev
jeg paa eengang vaer, at Døren sagte aabnedes,
og jeg saa en i en Rappe hyllet Mand træde for-
sigtigt ud, liste sig over Gaden og ind i det Huus,
hvor Baronnen havde sit Logis. Gang og Holdning
røbede, at det var ham selv.

Forgjæves grublede jeg, for at løse denne Gaa-
de. Hvent kunde det sildige Besøg gjelde? Dog vel
ikke den snukke Kammerpige, som, for kort siden,
var kommen til den over Benigna's Værelse boende
Familie? Men jeg forkastede denne Tanke, som min
Ven, eller rettere hans Kjærlighed uværdig; jeg

beslattede, at tie, og i Stilhed at gjøre mine Jagtagelser.

Men da han, næste Morgen, som sædvanligt, besøgte mig, fik min Utaalmodighed og Godmodighed Overhaand. Jeg sagde ham ligesrem, hvad jeg havde seet, og hvilken Formodning der, i Mangel af en Anden, havde paanødt sig mig.

Studsende sagde han, efter kort Betænkning, rask: „Nei! For Løgn og Svig skal Du ikke beskylde mig. Jeg var — tilføiede han med nedslagne Dine — jeg var hos Benigna!“

„Hos Benigna, saa silde? raabte jeg forundret: Umuligt! — “

„For intet Ondt! — vedblev han: Moderen var tilstede. Jeg havde ikke dulgt det for Dig, naar jeg ei, skjøndt mig min redelige Hensigt bevidst, havde frygtet Din Strengthed. Moderen har rigtignok ønsket Din Deeltagelse.“

„Hvad vil alt dette sige?“ spurgte jeg bestyrret.

„Holder Du virkelig — tog han, noget urolig, Ordet: Elfskovsdrifte, om de virkelig finde Sted, Drifte, mener jeg, hvorved man, i den oprigtigste Mening, søger at tilbende sig det Hjerte, der ene formaaer, at gjøre En lykkelig — holder Du dem for Synd?“

„Gjøglerkunster! raabte jeg oprørt: Sy!“

„Forstaae mig ret: klart, uskyldigt Band, blot af den reneeste Livs- og Hjerteskiide. — “

„Blot? — Ih! — “

„ — Magnetiseret ret med Kjærlighed og Villielkraft — — troer Du ei, at det kan bevirke Gjenskjærlighed?“

Jeg saae paa ham med store Øine. „Du vor-
der vel retnu min Lærer! sagde jeg: Hvorledes er
alt dette at forstaae? Hvad har Du, Ubefindige,
vovet paa egen Haand? Jeg kjender ikke slige
Kunster.“

„Jeg ei heller! raabte han leende: Jeg vilde
vel vogte mig for slig Formastelse. Ved det Hem-
melighedsfulde, maaskee ei engang Mulige, vilde jeg
blot vinde Dig for mine høist uskyldige Forsøg.
Staae mig bi, Broder, Ven! Jeg maa vinde hen-
des Gjenkjærlighed; jeg kan ikke leve uden hende.
Tvivler Du om min Kjærlighed, om den Kjærlig-
hed, jeg skylder et nyt, et bedre Liv?“

Han sagde disse Ord med en Magt, en Sand-
hed, som rørte mig. „Forklar mig blot Alt! Hvad
har Du da gjort?“ spurgte jeg.

„Hun har atter, som Du veed, sagde han:
en fast, sund Søvn. I Moderens Nærberørelse har
jeg nærmet mig hendes Seng; jeg har knælet ved
hendes Side; den fasteste Villie, alle min Sjæls
Kræfter har jeg fæstet paa hende; sagte, gandske
sagte og kort afbrudt har jeg nævnet hende mit
Naavn, indtil hun er bleven urolig, indtil hun hvii-
skende har gjentaget det — saa har jeg fjernet mig
igjen. Bebreid mig Intet; jeg har Intet gjort,
som maaskee havde kunnet fængsle hende til mig.
Fristet folte jeg mig — jeg tilstaaer det — til, uden
dog at berøre hende, at fare sagte med Haanden
over Hjertefulen; men jeg vovede det ikke. Heller
ikke var jeg rolig, bestandig nok dertil. Kjærligheden
stormede i mit Hjerte, og ei vilde jeg, for den hele
Verden, have voldt hende Smerte — men Du, Du!

Du har endnu ikke gandske ophørt med den magnetiske Kuur. Du bringer hende endnu i Søvn; mod Dig er hun velvillig, Dig er hun underdanig. Jeg er Din Ven — ikke sandt? Du elsker mig jo nu — saa maa hun jo ogsaa elske mig. Lad mig endnu i Dag være tilstede. Bring mig i Rapport med hende, i evig Rapport. Ikke mig personlig, om Du saa vil, men min Sjæl, vore Sjæle! Uadskillelige være de!”

Jeg talte med Moderen. Hun tilstod mig, at hun af gandske Hjerter ønskede en Forbindelse mellem Baronnen og Benigna. Begge de unge Mennesker vare mig kjære. Baronnen havde Benigna at takke for et gjenvundet moralsk Værd; hvi skulde hun ikke ogsaa have ham at takke for sin Fremtids Lykke? I usalig Forblindelse vilde jeg spille Skjebne, og opkastede mig til en Kjærligheds Skærskaad, som skulde være fordærlig for Alle.

Jeg opfyldte Baronens Ønske, efter at han, med de indstændigste Bønner, med de helligste Eeder, at jeg aldrig skulde angre min venstabelige Medvirking, havde gjort en Ende paa mine Betænklichkeiten. Jeg tog ham med til Benigna, og hengav mig en Fjælselighed, som jeg tilforn vilde anseet for formastelig, idet jeg, maaskee forledt ved den Rapport, som alt sandt Sted mellem deres Blikke, tilstod ham, at træde i mit Sted hos hende. Og idet jeg, til min inderlige Beroligelse, bemærkede, at hverken hans Forsøg, eller hans Nærværelse, forstyrrede den snart begyndte magnetiske Søvn, tilstødte jeg den mellem dem opstaaende magnetiske Rapport, dog uden at tillade ham, at veksle eet eneste Ord med hende. Hvad der eengang indraumes, skete nu ogsaa

tiere. Kun een eneste Gang vovede han raft det Spørgsmaal: „Er De mig ogsaa en Smule god?“

„Jeg maa vel!“ var Svaret.

Men — o uundforstelige, i Naturkræfterne liggende Allmægt! — Fra dette Dieblif antog hendes Velvillie mod Baronen en næsten lidenskabelig Character. Ofte hvilede hendes Blik længe, med vensynlig Godhed, paa ham. Med Henrykkelse bemærkede han det. Hans Besøg bleve hyppigere. Han vovede at give sine Ønsker Ord, og blev bønhørt. De Elskende følte sig lykkelige, og vare det. Paa Baronens spøgende Bebreidelse, hvi hun før havde været saa ligegyldig mod ham, svarte hun smilende: Himlen selv havde vel taget sig af hans Kjærlighed, thi hun havde ofte drømt om ham, og først isovne havde hun faaet Sands for hans Elskværdighed.

Den inderligglade Moder vilde just underrette Faderen om det, i hendes Tanker, forønskede Parti, da en gandske uventet Skrivelse fra ham satte os Alle i Forundring og Skræk.

Anledningen dertil, som siden kun blev os alt for klar, var følgende:

Allerede længe havde han faaet Efterretning om Datterens fremskridende Bedring, inden Moderen endnu vovede, at omtale Kuurmethoden. Han hørte til de Menneſter, som, fordi det er dem umuligt, selv, af egen Kraft, tydeligt at opfatte et Begreb, med blind Tillid hænge ved den offentlige Mening, og især ved saadanne Mænds, som nævnes af den med Høiagtelse. Ogsaa vidste den erfarne Hustru, at, skjøndt hun, nærværende, havde noget Her-

redømme over ham, kunde han dog, adskilt fra hende, meget let, i opfarende Hede, yttre og foretage Ting, som kunde have en skadelig Virkning. Desuagtet kunde hun, i sit Hjertes stedse stigende Glæde, ei undlade, i et Brev at omtale Mesmer og hans heldbringende Lægemaade.

Mesmer? Vel havde Manden ikke hørt det Navn før, men han spurgte sig for. Ulykkeligvis traf han paa de mesmeriske Opdagelsers meest erklærede Fiender. Han hørte tale, dels om Sjøgleri, dels om Trolldomskunster, og Haaret rejste sig paa hans Hoved ved blot at høre de sidste nævnes. Men da han nu endogsaa bragte i Erfaring, at Keiserinde Maria Theresia — det være nu sandt, eller ikke — skulde have besaaet Mesmer, inden 24 Timer at rømme Wien, grebes han hurtigt af en underdanig, statslovlig Jber; i Manden saae han allerede Kone og Datter, ei allene i Djævalens og Hæxeriets Kloer, men ogsaa, hvilket fast endnu var værre, i Politiets Hænder; sig selv saae han berøvet sit Embed, sin Ære, sit dyrebare Baasben, og, med sin Familie, slæbt i Fængsel. Og saa forkyndte han da nu, under en Blanding af Harm og Angst, Fruen sit personlige Komme til Hovedstaden, saasnart han, af Provindsens Gouverneur, havde faaet den dertil fornødne Tilladelse.

Konen skjalv, thi hun kjendte en saadan, rigtigst sjelden, Sindsbevægelses vilde Udbrud. Faren var nær, dog ikke overhængende, og saaledes beholdt vi dog endnu Tid til at møde den med Mod og Befindighed. Brevet var ikke kommet med Posten, men med en Koureur. Denne var en gammel, ubesliskelig, gnaven Knark, ved Navn Unger, som, op-

voren med Hr. von Beyer, saa bed Benigna's Fader, havde maattet astraade sit tidligere Herredømme over Denne til hans Hustru. I en Række af Aar havde han derfor været hende gram, og nu, da han udentvivl atter havde tilsneget sig Herredømmet, var han assendt som hemmelig Speider. Den flogne Rone indsaae strax, at Baronens maatte fjernes, hvis vore Planer skulde lykkes, idetmindste torde han kun vise sig sjelden, som en ligegyldig Besejndt. Dette sagde hun ham allerede næste Morgen, da jeg, sysselsat med et dristigt Forsøg, havde bedet ham undskyldte min Udeblivelse fra det sædvanlige Morgenbesøg, skjøndt et saadant, i dette Dieblif, syntes vigtigere, end ellers, da den ved hiint Brev, som, formedelfst Kourerens Nærværelse, ikke kunde blive skjult for Benigna, foranledigede Skræk, havde paadraget hende nogle nervøuse Kramperilsfælde, et Tilbagefald, som, rigtignok beslægtet med hendes forrige Svaghed, dog var gandske forskjelligt derfra. Jeg havde blot paalagt ham, nøie at iagttage Benigna, men tillige advaret ham, at han ei, ved stormende Udbrud af sin Videnskabelighed, skulde forøge hendes indvortes Uro.

Selv begav jeg mig i en til Staden grændsende Skovs uforskyrrede Morgeneensomhed, hvor jeg, ledet af en Idee, som min Videnskab havde givet mig, og hvis lykkelige Fremgang opfyldte mig selv med Beundring og Vresfrugt, i en afsidets Krog, med dyb Alvorlighed, Tankerne fast figerede paa Benigna, magnetiserede hende i Aanden.

Kolig, troende, skjøndt endnu ei i mit Faderste forviislet om et lykkeligt Udfald, ilste jeg hjem, hvor allerede længe havde ventet mig, for at

fortælle mig, at Benigna, midt under Samtalen, var falden i en magnetisk Søvn. Blædedrukten omfavnede jeg ham, uden videre at bemærke hans sinessynlige Forstemthed, og meddeelte ham det Foresaldne, med den frydelige Visshed, nu, ogsaa i Frastand, at kunne virke paa den kjære Piges Sundhed, for saavidt Magnetisering var nødvendig, uden, ved en fordulgt Nærværrelse, at compromittere mig og min Videnskab. Denne Meddelelse vakte pludseligt, i hans, ved den truede Skilsmisse, foruroligede Sjæl, en Tanke, som aabenbarede sig ved vort næste Morgenbesøg. At komme endnu engang, dertil havde han udvirket Moderens Tilladelse, ved det Løfte, strax derefter at sbye Huset.

Her besvor han mig nu, i Benigna's Nærværrelse og understøttet af hende, ved min Kunst, mine dybere Indsigter, at gjøre den mellem Begge opstandne Rapport saa stærk, tro og uforgængelig, at han, om muligt, ogsaa fjern fra hende, kunde staae i vedvarende sympathetisk Forbindelse med hende; tillige bad han mig tillade ham, under den i Dag forventede magnetiske Søvn at forelægge hende nogle Spørgsmaal.

Efter kort Betænkning tillod jeg dette, skjøndt ikke gjerne, for ei, ved en dem saa smertelig Vægring, at gjøre dem Skilsmisssens Time endnu tungere, i det Haab, at Benigna ikke vilde være modtagelig mere for noget Spørgsmaal, aldenskund hendes clairvoyante Tilstand paa nogen Tid havde aftaget betydeligt. Men jeg seilede.

Hendes truede Kjærlighed havde, med den tilbagevendende svagere Tilstand, forhøiet hendes aandige Irritabilitet, og saaledes viste hun os snart

for os igjen i en Afglands af den forrige himmel:
 ske Forklarelse, som vi for stedse havde troet forsvun:
 den — ja, det var endogsaa, som om den, med in:
 derlig Sindsbevægelse fornyede Rapport med den
 Elskede, der, til min Glæde, nu stod reen og luttret
 for hende — det beviste den venlige Mildhed, den
 blide Rolighed, der vaany udgjød sig over hende —
 forhøjede denne Tilstand.

Meget besindig spurgte han, om dette nye An:
 fald af Krampe vilde vare længe.

„Nei!“ gav hun til Svar.

„Vil det heller ikke vende tilbage?“ spurgte
 han videre.

„Jo, jo! svarte hun rystende — — græsseligt,
 dræbende, til jeg, forladt af Alle, omhylles af for:
 ten Nat. — Saa vorder Alt lyst!“ tilføiede hun med
 et stille Smil.

Nu var det forbi med Baronens Besindighed.
 Næsten ude af sig selv, bortvendt fra mig, hvistede
 han heftigt: „Forladt! Nei! Jeg forlader Dig ikke!
 Bore Livsgrene ere jo fra nu af forenede — bliver
 Du blot mig tro! — “

„Tro! faldt hun ham i Ordet, foldende sine
 Hænder: Mit Hjerter er tro; jeg gennemskuer den
 guldgule Bæv! Men Du, Du! — “

I en ubeskriveligvemodig Tone hændede Ordet
 paa hendes Læber.

„Mit Liv, sagde han rolig: er, aandigt og le:
 gemligt, forenet med Dit. Denne Præst, vedblev
 han, pegende paa mig: har viet os; han indestaaer
 for mig — jeg sværger! — “

Hefstigt gav jeg ham et Bink, at tie, af Frygt,
 at hans Lidenstabelighed, formedelft den underlige

Rapport, som forbandt dem, skulde virke skadeligt paa hende. Virkeligen var det ogsaa Tilfældet. Jeg fjernede ham hurtigt, og den Syge beroligedes snart. Baagnet af sin Søn, vidste hun, som sædvanligt, Intet af det Foresaldne. Men den forfærdede Moder, som dog vogtede sig for at sige hende det, syntes at være bleven gandske modløs, og bad mig ængsteligt sørge for, at Baronnen, ifølge sit Løfte, nu ogsaa skiede Huset, og at jeg selv kun vilde komme, naar Datterens Tilstand gjorde det aldeles nødvendigt.

Slig en Vending maatte altsaa en Kuur tage, af hvilken min Ergjerrighed, skjøndt jeg ikke vilde tilstaae det for mig selv, havde haabet saameget. Høist forstemt gif jeg paa mit Værelse.

Allerede i Løbet af samme Dag klagede Baronnen over en let Brystkrampe. Til hans Glæde opdagede jeg snart, at denne stemte nøie overeens med den Elstes lidende Tilstand; jeg overbeviste mig om, at maastee kun min Nærvarrelse forhindrede en mere udstrakt Indflydelse, og at Benigna's stærkere Sjæl havde udøvet en større Virk. i sig paa ham, end han, uden mig, vilde frembragt paa hende.

Da jeg, et Par Dage sildigere, adspurgte hende om hans tilbagevendende Evagthed, sagde hun kort: „Den vil ophøre med min! —“

Pludseligt hørte jeg en Morgen, at Benigna's Fader var ankommen om Natten, ledsaget af en Greve fra hans Ean. Jeg vilde just begive mig til Datteren, og agtede ei, at lade mig forstyrre ved hans Komme, i det, jeg ansaae for min Pligt. Men den lumste gamle Tjener, som hidtil havde seet

spodst til mig, afviste mig temmelig uartigt og meget bestemt.

En Time sildigere fik jeg, tilligemed en vægtig Bulle, min skriftlige, just ei uhøflige Afstedigelse, og tillige en ængstelig, bekymringsfuld Billet fra Moderen, som opfordrede os Begge, Baronens især, til Taalmod og Rolighed. Jeg havde Noie nok med at overbevise ham om Nødvendigheden deraf.

Allerede samme Dag flyttede Hr. von Beyer, med Kone og Datter, ud af Huset. To Dage efter vilde Baronens vide, at hele Familien pludseligt havde forladt Staden, og begivet sig til et, to Meil fra Hovedstaden beliggende Badested, hvor den store Verden, og selv en Deel af Hoffet, var forsamlet paa denne Tid.

Min Ven var Fortvivlelsen nær. Ogsaa jeg saaret paa mit æmteste Sted, solte mig i mit Jnderste oprøre ved, at see min Videnskab miskjendt og forsmaaet af Den, der maaskee havde mig at takke for et elsket Barns Liv. — Først nu blev Baronens Sag ret min; hans Kjærlighedspagt forekom mig, meer end nogensinde, som mit Værk, hvis Bevarelse jeg maatte hellige Livet selv. Men — hvad var her at gjøre? Ubekjendt med alle nærmere Forhold, kunde jeg kun gjentage: Tid og Taalmod! — Jeg gjorde imidlertid hvad jeg kunde, jeg søgte, gandske at helbrede min Ven for hans nervøse Anfald, og da han ogsaa kom sig snart, troede jeg nu ogsaa, at torde være overbevist om Benigna's Velbefindende.

Saaledes hengik en Stund usforsyrrer, det fra regnet, at jeg havde min Nød med Baronens fortvivlende Utaalmodighed. Han tilstod mig, at han tidt, med den meest anstrengte Villiekraft, fæstede

sine Tanker saaledes paa Benigna, at han meente, at see hende, og han troede sig overbevist om, at hun sukkede under en udbortes Magt.

Da tilstillede min Bert — som, skjøndt han nægtede det, dog sikkert stod i hemmelig Forstaaelse med Fru von Gayer — ham en Dag følgende Skrivelse fra Benigna:

„Hvorfor, Elskede, kalder Du mig saa voldsomt, med en Aandskraft, som min maa lyde! O, kald mig ikke saa! Gæst ei saa skarpt, saa mistænksomt, Tanken paa et Bæsen, hvis Sjæl og Hjerte, ihvad der end fleer, dog kun tilhører Dig. Hav Medynk med mig! Min Tilværelse er sønt erreven nok. — Jeg har Forældre, og Pligter mod dem, som jeg, ei engang for Din Skyld, tør tænke, om jeg end kunde. — Hvi vil Du forøge den udbortes Tvang, som hartad trykker mig til Jorden, ved en indbortes? Din Uro forstyrrer min Sjæls Ro; legemligt befinder jeg mig saa temmelig vel — lad mig det ogsaa aandeligt! — Tro mig, min Sjæl er Dig nær. Uden at kalde mig, skal Du høre fra mig, naar jeg tør opfordre Din Bistand, Din Kjærlighed!“

Stibt saa jeg paa ham, da han, med et forlegent Blik, rakte mig disse Linier. „Uværdige! Gruksomme! sagde jeg rystet: Misbruger Du saaledes, i Din Selviskhed, hvad der kun forundtes os til Hælbredelse og Held?“

„Kan jeg da afholde mig fra, at tænke paa hende? svarte han: Hun selv, ogsaa Du, det Du kalder sædelig Dyd, er jo Skyld i, at jeg kun tænker paa hende; men — saaledes vil jeg det ikke

mere, saaledes ikke! — Dog, hjælp mig ogsaa, min Ven, at søge aandig Udspredelse — sandselig ønsker jeg ikke — nu ikke! —

Han havde Ret; ogsaa jeg behøvede Udspreddelse, og vi benyttede dette Tidrum til at gjøre os fortrolige med alle den skønne Stads Mærkværdigheder, som han kun kjendte overfladisk, og jeg slet ikke.

I Begyndelsen syntes ogsaa dette Middel at slaae an hos ham, men kun kort, thi han nedsank uvilkaarligt i en mørk Tungsindighed, som han vilde uglede fra den Elsktes formeenelig lidende Tilstand, og heftigt forlangte han, at jeg skulde anvende Magnetismen som Lægemiddel. Men jeg vægrede mig derfor, af Frygt, at jeg derved skulde virke skadeligt paa den fjerne Elskerinde.

Da styrtede, en Altsen i Tusmørket, just som Baronnen, i en mørk Grublen, som jeg ikke kunde adspredde, sad hos mig paa Sophaen, min Bert, heftigt bevæget, næsten ude af sig selv, ind paa mit Bærelse. Uden at bemærke Baronnen, hvis Forhold til den syge Pige neppe kunde være ham ubekjendt, fortalte han, hvorlunde han nys havde erfaret, at Benigna offentligt, paa hiint Badested, var viet til den af Faderen medbragte Greve og bragt upasselig hjem.

Baronnen var nærved at synke i Almagt. „Seer Du! raabte han: O, min Ahnelse! —“

Men Slaget var faldet. Det Skete bærer en usynlig Trøst i sig, som, ihvor ugerne vi end ville tilstaae det, dog altid er tilstede og virker. Han bar det uhyre Tab, vel ikke mandigt og med Bærdighed, men han bar det. Som i Bedøvelse gif

han omkring, og lod sig, af saa medlidende Venner, føre om fra Udspredelse til Udspredelse, uden at tage Deel i Noget. Kort efter begyndte atter de forrige Anfald af Krampe, dog heftigere, end før. Han maatte blive paa sit Værelse, og nu troede jeg, det var paa Tiden, at anvende et magnetisk Lægemiddel.

Den magnetiske Sønn indfandt sig snart, men til egentlig Clairvoyance bragte han det ikke. Kundunkle, sorte Forestillinger sysselsatte hans Sjæl, der var omgivet som af en Taage.

Det kunde omtrent være paa tredie Uge — hans Svaghed havde taget mere til, end af — da foer han engang, under den magnetiske Sønn, iblandet med et smerteligt Skrig.

„Hvad fattes Dig?“ spurgte jeg ham.

„O min Gud! svarte han: Jeg seer — en Liigkiste!“

Min Tanke faldt strax paa Benigna. En dødelig Skræk greb mig. Jeg vovede ei at spørge mere. Da han igjen var kommen til sig selv, vidste han naturligviis af Intet at sige; men han undrede sig over min Blegghed. Jeg foregav en Upasselighed. Han derimod søgte sig roligere, smertefriere, end sædvanligt.

Næste Dag vendte Anfaldene ikke tilbage; han befandt sig næsten vel, kun beklemmt, nedtrykt og mat. Jeg selv raadte ham til at fjøre ud, men ledsagede ham ikke, thi jeg havde, paa Grund af hans Stilling i Verden, overtalt ham til, at besøge en fornem Landsmand, som var kommen for kort siden, og hvis Standpunkt var langt over mit. Nogle Timer vare forgangne; jeg kunde allerede vente ham

tilbage — da traadte vor sædvanlige Jobspost, Berten, ind til mig.

„Det er forbi! sagde han med sørgmodig Mine: Hun er død i Gaar.“

„Hvem? raabte jeg forfærdet: Benigna?“

Han nikkede. „Åh, Gistermaalet med den ungarske Greve har vist knust hendes Hjerte! svarte han, udbrydende i Taarer: Jeg kommer just fra B — n. Selv har jeg seet Liggfærden og den lufkede Kiste. I Morges er den bleven bisat i Sogneskirkens Hvalving.“

„O, min arme, arme Ben!“ raabte jeg ude af mig selv, og gik, som bedøvet, op og ned i Bærelset. Berten, som saae mig ude af Stand til, at fortsætte Samtalen, havde sagte listet sig bort. Jeg veed ei, hvor lang Tid jeg saaledes har tilbragt. Gludseligt hører jeg Rogen komme styrkende op ad Trappen.

Døren springer op, og bleg, forandret, men stærk, svulmende af Kraft, stod Baronen for mig, omfattede med begge Hænder mine, saae mig stibt i Diet, og hvisttede: „Veed Du det ogsaa?“

„Jeg veed det! sagde jeg: Hun er død! —

„Nei, ved den evige Gud! raabte han: Hun er det ei, hun kan ei være det! Kom! Kom! Vi ville ud; nu er hun min!“ Hun stol endnu vorede min!“

Forsfærdet saae jeg paa ham med store Mine. En iiskold Gysen foer mig gennem Marv og Been. Jeg omtvivlede ei, at han var bleven vanvittig.

„Ulykkelige! raabte jeg uvilkaarligt: Besind Dig — Du raser!“

„Du troer vel, sagde han, dybtaandende, men med ængstelig Uro — at jeg taler vildt? Ero ikke det! Af Gud, maa jeg da tale, nu, der neppe er Tid til at handle! Saa hor da! — Efter Dit Onske var jeg hos Ministeren. Som jeg vilde anbefale mig, indtraadte Kammerherre von M. „Undskyld, at jeg har ladet Dem vente! sagde han: Jeg kommer just fra B—n, hvor jeg har maattet bibaa-
ne Sjelemessen over en i Gaar afdød ung Rone, som var gift med en Slægtning af mig. Paa Spørgsmaalet „hvem?“ nævnte han Benigna's Ægtefælle. Jeg veed ei, hvorledes jeg er sluppen ud af Huset. Men neppe var jeg i det Frie, før der ligesom oprandt et klart Lys for mig. Hun kunde jo ikke være død, thi jeg levede endnu! Det kom mig fore, som om jeg, i de sidste Dage, havde vandret i en uigjennemtrængelig Taage, som denne Tanke pludseligt adspredte; som om tusinde smaa Toner forgjæves havde søgt at naae mit døve, omtaagede Øre, men nu pludseligt fundet Indgang Alle tilhøbe, idet de forenede sig til et stærkt, hørligt Uand: Raab — hendes Raab — der vel ei blev fornummet af mine Sandser, men dog, udgaaende fra mit Hjerte, gjennemtrængte mit hele Væsen. En fast Overbeviisning i mig, ledsaget af Salighed og uendelig Angst, siger mig, at hun lever, at maaskee en magnetisk Søvsn holder hendes Sandser, hendes Legem, hendes Sjel fangen, at kun vor Videnskab, min Willie, kan løse disse Lænker, naar mine Arme omslynge hende, min Haand berører hendes Hjerte, min Sjel kan falde ad hendes. Kom, o, tvivl ei, min Ven! vedblev han, idet han styrtede for mine Fødder og omfavnede mine Knæ.

— Jeg er ikke vandtigg! Ud! Ud! Dræb hende ei ved Din Mølen — giv hende Lys, Lust og Frihed igjen!”

Og havde han end været vandtigg, saaledes opfordret havde jeg maattet følge ham, ei fordi jeg just — skjøndt Muligheden rigtignok imødedæmrede min for Videnskaben glødende Sjæl — troede paa et lykkeligt Udfald af hans vensynlige Overspændthed; men dybt sølte jeg, at saa fast som han var overbevist, og saa beflemt, som hans, halvt forsvulende, halvt glade Hjerter var, maatte Modsigelse ufeilbarligt føre ham til Bonvid. Udfaldet selv maatte læge eller dræbe ham.

Hans vilde Heflighed virkede imidlertid, som det saati i Livet stær, beroligende paa mig. Snart gjenvandt min Sjæl sin Fatning, sin Bestindighed. Mine rolige, klare Ord overbeviste ham om, at vi, for at naae vort Diemed uforskyrret, maatte oppebie den for Hemmeligheden gunstige Nat. Hans Sag skulde det nu være, at skaffe „Guld, Guld og atter Guld,” som han udtrykte sig; jeg vilde sørge for det Øvrige.

Og saa skete det. En let Chaise var besorget; Baronens gamle Tjener skulde være Rudst; og neppe begyndte den lumre Augustaften at skumre, før vi allerede, i muligste Hast, tilbagelagde de to Mile til B—n. Vi lode Vognen holde paa en funlidet besøgt Sidevei, ikke langt fra Kirken, og Arm i Arm søgte vi Klokkerens Bopæl, som han just nærmede sig, kommende fra Kirken, hvis Dørre han, efter Vesperen, havde lukket.

Jeg tiltalte ham, drog ham tilside, gav ham at forstaae, at en nys ankommen Broder af den

i Morges bisatte Grevinde ønskede at see hende endnu engang, at hans Sundhedstilstand krævede Opfyldelsen af dette Ønske, og viste ham den vægtige Pung, hvormed vi tænkte at tilkjøbe os hans Tausshed og hans Tjeneste.

Den vægtigste var ham den vigtigste Grund; han gav efter. Bag Høialtret, udenfor selve Kirken, er Indgangen til Høvelvingen. Vor rige Gave overbeviste ham tilstrækkeligt om, at vi ikke vilde bestjæle de Døde. Efter at han derfor havde betegnet os Kisten, bedet os med Forsigtighed bruge Dirken, naar vi aabnede Ristelaasen, at intet Spor skulde røbe hans altfor store Tjenstvillighed, og stille den medbragte Lampe, Kisten nær, saaledes, at dens Skin ei kunde bemærkes udenfra, lod han os, ifølge vort Ønske, allene, stolende paa vort Løfte, selv at bringe ham Nøglen til Høvelvingen hjem.

Jeg torde forlade mig paa min Nolighed og Kandsnærværelse, og neppe havde Klokkeren fjernet sig, før vi nærmede os Kisten. Den fletforarbejdede Laas sprang op ved mit første besindige Forsøg, og uden Møie løftede vi Laaget af.

Hvorledes blev jeg tilmode, da det første Blik paa den skønne Henblegnede fremkaldte et Slags frydeligt Haab i min Sjel! Hun laae, som sunken i en fast magnetisk Søvn, vel dybt, dybt adskilt fra det Jordiske, uden ringeste Livstegn, men ogsaa uden ringeste Spor af Forraadnelse, liig en yndig Brud, som, ventende paa sin Brudgom, er indslumret under søde Drømme.

Baronens første, heftige Bevægelse var, at ville slutte hende i sine Arme — men jeg, tænkende paa den fornødne Forsigtighed, holdt ham rast tilbage,

og saaledes begyndte vi, midt blandt de Døde, det første Livs virksomme Arbeid, og med forenet Stræben, med al Sjelens Kraft, feirede vi Myfterierne, hvis troende Præster vi vare. Og see, det lykkes des! —

Baronens ahnende Følelse havde ikke stoffet ham. En sagte Trækken om Benigna's Mund bebudede mig de paany sig rørende Livsaander, der, ligesom nybeselede ved vor Livskraft, atter bragte det tilsyneladende stivnede Blod i mærkeligt Omløb. Snart reiste hun sig op i Risten, med lukkede Dine, med et sundt Menneskes Kraft. Et saligt Smil spillede om hendes Læber; dog tabte det sig atter ligesaa hastigt i et alvorligt Træk.

„Kjender Du mig?“ spurgte Baronen ubillkaarligt.

„Skulde jeg ikke kjende Dig?“ gav hun til Svar.

„Og Du seer saa alvorlig ud; er Du ikke glad, at jeg er kommen?“

„Nei!“ —

Bestyrkede saae vi paa hinanden et Dieblif; men Diebliffets Trang gjorde Fordring paa vor hele Opmærksomhed, og vi stræbte, saasnart hendes Tilstand tillod det, at løse hendes Søn.

Hun aabnede sine hulde Dine med et saligt Smil. Inden hun endnu kunde bemærke sit rædselsfulde Opholdssted, holdt den Elskende hende alledrede omslynget.

„Hvorledes? raabte hun: Det er Dig? Saa har Du dog hørt mit Angstraab, og vor gode Doctor med! Hvor er jeg da?“

Først i dette Dieblis, da det af mig Uhaabede, Uventede, virkeligen var indtruffet, behøvede jeg, for os Alle, min hele Landsnærværelse. Min første Gjerning var, rask at kaste Ristelaaget til; Laasen sprang i, for aldrig at aabnes mere. Paa et Blik greb Baronnen den studsende, om sig seende Elsterinde, som Lampens usikre Skin og Overraskelsen ei tillode, tydeligt at skjelne Gjenstandene, hyllede hende i sin Kappe, og bar hende hurtigt op i sine Arme. Jeg fulgte strax efter med Lampen, som jeg forsigtigt slukkede ved Indgangen til Hvælvingen, hvor Maanen, gjennem den paaklem staaende Dør, kastede sine Straaler ind.

Men imod vor Forventning stødte vi paa Klokkeren, som, vel mindre af Mistro, end for at forebygge en mulig Overraskelse, endnu stedse opholdt sig her. Vel veeg han forfærdet tilbage, da Baronnen stormende fløi ham forbi med sit lette Bytte; men hans derpaa følgende Bevægelse var saa truende, at jeg skyndte mig at række ham en endnu vægrigere Pung. „Lad den Vanvittige beholde sin Søsters Liig! tilhviiste jeg ham: Ingen skal erfare det, og der gives intet andet Middel til hans Helbredelse. Der! Tag dette, og glem ei, at eet eneste lydt Ord kan bringe Eder selv i stor Forlegenhed. Men tier I, er I en riig Mand, og ingen Mistanke hviler paa Eder.“

Han havde Landsnærværelse nok til at foretrække Tausshed. Jeg ilte efter min Ven. Snart var Vognen indhentet. Ruds og Heste gjorde deres Skyldighed. Men nu „hvorhen?“ Baronnen var for glædedrucken til at fatte Andet, end sin Lykke. Ogsaa jeg var beruset af et Held, hvorpaa jeg var

saalidet forberedt, at jeg, for det indtrufne Tilfælde, ingen Anstalter havde truffet. Men en dygtig Læge kan, helst hvor det kommer an paa Tillid, ikke længe være forlegen for Hjælpemidler, thi sit Frere, end enhver Anden, tør han bygge paa Taknemmeligheden. Snart faldt min Tanke paa en fattig Enke i Forstaden, som jeg havde hjulpet op af en haardnakket Sygdom; hendes pæne lille Huus syntes ret at egne sig til et Tilflugtssted.

Endnu før Midnat naaede vi Barrieren, og kort efter det temmelig skjult liggende Huus, hvortil Enkens lette Søn skaffede os ubemærket Afgang. Vi fandt her det, hvorpaa jeg havde gjort Regning: Velvillie og Tausshed. Den troe Tjener havde vi strax sendt tilbage til Byen med Heste og Vogn.

Nu først, i tryk, behagelig Ro, torde vi tilfredsstillende Benigna's ængstelige Nysgjerrighed og Forundring. Den sidste afløstes, ved vor Beretning, af en endnu større. Men ogsaa vi maatte kjende alle Omstændigheder. Her følger, kort sammentrængt, hvad vi, meget langsommere, stykkevis, og næsten kun spørgsmaalsviis afnødte, erfarede, eller gjettede, skjøndt Benigna's hurtigt tilbagevendende Kræfter, vel efterhaands, men dog vidunderligt, fortrængte hendes Legems Mæthed, og gave de slappede Lemmer ny Spændkraft.

Tilfældet havde føiet det saa, at Benigna's Fader, paa sin Reise til Hovedstaden, gjensandt en tidligere Bekjendt, som var Greve, af endnu høiere Adels, end han selv, og i Dennes Barm udøste han snart, da han blev opfordret dertil — thi han tænkte kun lidet paa, at skjule sit onde Lune —

Alt, hvad der trykkede ham, hvorpaa han, være sig nu af virkelig Velvillie, eller af andre Bevæggrunde, fik Løfte om virksom Bistand. Og virkelig blev denne, men ombendt og paa en meget velgjørende Maade, Moder og Datter til Deel; thi Begge havde ham at takke for, at Hr. von Geyers raade Hefsigheid, og taabelige, kun opsigtsvækkende Forholdsregler gik forbi dem som et truende Uveir, idet den hurtige Hjernelse fra den ulykkelige Trolldoms Skueplads tilveiebragte et taaleligt Forhold blandt Familiens Lemmer. Men rimeligviis havde Synet af Benigna indgydt den just ikke fiintsolende Greve dette kloge Maadehold; thi snart optraadte han, skjøndt i Stilhed, som en af Faderen begunstiget Beiler. Understøttet af Denne, der nu, ligesom forhen af Rone og Ejener, gandske beherskedes af ham, forstod han, saaledes at forknytte den for Datterens Vel bekymrede Moder, at hun gjorde sig al Umage for at foreholde Benigna hendes barnlige Pligter, eller snarere de Lidelser, hendes Vægring vilde bringe over dem Begge, og saa værende, saa uafsladeligt udmalede hun dem, at Pigen ei saae andet Middel til at afvende den truende Fare, end, under Paaskud af sin endnu svage Helbred, at søge Opsættelse.

Men kun kort Tid hjalp denne Udflugt. Greven, som ikke mærkede, eller ikke vilde mærke hendes Mangel paa Tilbøielighed, vidste at bibringe Faderen den Mening, at Egestanden nok vilde saae Bugt med Datterens Sygelighed, og Hr. von Geyer paaskyndte nu, uden Moders eller Datters Vidende, Sagen saa ivrigt, at først de hidstrømmende Lykønskingsbesøg underrettede Begge om, at

den Sidste var Brud. Inden hun kunde komme til Besindelse, blev hun, omgiben af agtede Bekjendte og Venner, pyntet, hartad uden at have haft een eneste Samtale med Brudgommen, uden Mod til at give Slip paa Fortiden, eller til at møde Fremtiden med Kraft, sig selv kun halbbevidst, adlydende den ængstelige Moders bedende Blikke. Men med det afstungne „Ja,“ som Sjelen ei, maaskee neppe læberne, udtalte, var det ogsaa ude med hendes Tanke, saavelsom med hendes Kraft.

Som lammende berørt af sin sædvanlige Svaghed, førtes hun hjem, og tilbragte, fra samme Dieblis af, nogle Uger i Sengen, uden at spore Lindring, indtil en fuldkommen Apathie oversalder hende, hvori hendes Liv, lidt efter lidt, opløstes tilsyneladende, medens hendes Sjæl, endnu stedse vaagen, fæstede alle sine Tanker paa den sjerne Elsker, med et uforklarligt frydeligt Haab, indtil hendes Bevidsthed tabte sig i en Døden lignende Bedøvelse, af hvilken hun pludseligt saae sig uddragen ved vor Bistand. Men midt i det saligsmilende Blik, hun, ved Slutningen af sin Beretning, fæstede paa den lykkelige Elsker, henseant hun i dyb Grublen.

„Ak! sluttede hun: og fra denne uventede, korte Frelse maa jeg nu vende tilbage til det stygge, gamle Liv! —“

„Hvorledes? raabte Baronnen heftigt, næsten blegnende: Det kan Du ikke mene! Hvad drager Dig atter ned fra vor Himmel? Mig tilhører Du fra nu af, og ingen Anden! Fader, Moder og Brudgom have lagt Dig i Graven, og begræde Din Død. Selv Din gode, spage Moder misunder Dig Din salige Fred, og beder til Gud for Din Sjæl. Vi ere — Du

er jo ogsaa salig, Benigna! Vil Du, at Din Moder skal fælde endnu smerteligere Taarer over Dit jordiske Liv? Kun som min Hustru tilhører Du atter Jorden og dens Lykke. Staaer der ikke frekvet: „Du skal forlade Fader og Moder, for at følge Din Sjels Udvalgte?“ — Dine vide Inter af Dig mere; de have allerede overvundet Skilsmidssens Smerte, og Den, der frækt begjerte, ei Din Kjerlighed, men kun Dine Indigheder, har Du aldrig tilhørt. Mig har Du svoret evig Trost, mig har Du tilsagt Dit Liv, Din Sjæl!“

Hendes Nie hang stedse glattere ved hans Blik, og havde hun end været tvivlsraadig — i dette Nie: Blik havde hun ei havt anden Villie, end hans, eller kanske ogsaa min. Ogsaa gjorde jeg hende opmærksom paa, at selv hendes vidunderlige Redning ei lod sig forklare paa nogen Maade, som Faderen eller Brudgommen vilde erkjende for tilfredsstillende, at den simple Sandhed kun vilde vække den Sidstes Skinsyge, vilde hende nye Lidelser og overbevise Faderen om skrækkelige Trolddomskunster. Denne Bemærkning gjorde hende det indlysende, hvor nødvendigt det var, saavel for hendes eget Vel, som for vores, og selv for hendes Forældres, at hun, i deres Mening, forblev død.

Vi lode hende i den mig hengivne Enkes Varetægt, og vendte, Baronens straalende af Lykke og Glæde, endnu før Daggrøn tilbage til vort Logis. Vor korte Udflugt havde ingen Opsigt kunnet vække. Rudsken taug. Vi saae vor Hemmelighed sikret.

Naturligvis begyndte Baronens strax at tale høit om sin Tilbagereise til Fædrelandet; han optog Rosten af sit Creditiv, og vilde overtale mig til, at

følge hjem med ham. Skjædt Længsel og Kjærlighed ogsaa kaldte mig, hævede dog mit Studium, min Fremtid og mine Forhold deres Rettigheder. Min videnskabelige Reise var endnu ikke tilende. Imidlertid lavede jeg mig dog til, med ham at forlade W., hvor jeg, især ifølge den fortalte Begivenhed, havde opholdt mig noget længer, end efter min Bestemmelse. Tilmed var det nu blevet mig til Pligt, at vide Benigna's Fremtid sikkert. Baronnen maatte derfor reise forud, for etsteds i Lydsland at finde en By, hvor Præsten ikke med altfor streng Samvittighedsfuldhed undersøgte de ikke gandske paalidelige Vidnesbyrd. Disse vare, ved en Vielse mellem forskellige Religionsbekjendere — en mislig Omstændighed, som vi hidtil havde overseet — aldeles nødvendige, og Præsten maatte derfor lægge Kjærligheden og dens Taknemmelighed i Vægtskaalen med. Efter at han havde fundet en Saa:dan, fulgte jeg med Benigna og Enten, for hvis afdøde Datter den navnløse Brud, i Kraft af en endnu opbevaret Døbeattest, maatte gjælde.

Efter at Vielsen var fuldbgyrdet, adskiltes vi — jeg fra den unge Kone med sande faderlige, ligesom hun fra mig, min Ungdom uagtet, med barnlige, taknemmelige, tillidsfulde Sølelser.

Baronen syntes, ved Afskeden, forunderligbe-klemt. Naturligt! meente jeg. Thi han gif unægteligt betænkkelige Forhold imøde, uden at have nogen saa prøvet og paalidelig Ven, som jeg var ham, i sin Nærhed.

„Jeg er tilmode, sagde han sagte: som om jeg adskiltes fra min Kjærligheds, mit Livs Skytsaand.“

„Den har Du hos Dig, svarte jeg : i hende, til hvis Liv Din Kjærlighed er bunden.“

„Hun lever kun i mig, vedblev han : ligesom min Livskraft er bunden til hendes. Og dog — o min Ven, hvi ledsager Du os ikke?“

Men Skilsmissten var nødvendig. Efter at vi, i Anledning af vor Brevveksling, havde gjort den fornødne Aftale, vendte jeg, med vor gamle Fortrolige, tilbage til W..., som jeg kort efter for stedse forlod. Kort efter døde Benigna's Moder. Brudgommen og Faderen har jeg hverken søgt eller seet; ei heller har jeg senere hørt, det ringeste til dem.

Længe ventede jeg forgjæves paa Brev fra min Ven. Først fra Danmark fik jeg en kort Skrivelse, hvori følgende Linier :

„Min Stilling er indvortes lykkelig, ihvor sjendtlige end de udvortes Forhold monne fremtræde. Benigna er en Engel, min Engel! Lad det være Dig nok, for ei at angste Dig over mig! Thi ret indstændigt maa jeg bede Dig, ei at meddele nogen Tredie min hemmelige Forbindelse. Min Fremtid er desværre ganske afhængig af dens troe Hemmeligholdelse. Først naar vi sees, kan jeg løse Dig denne Gaade. Indtil da : vær taus — vær taus, ihvad der end skeer, ihvad Du end hører om mig! — “

Men ingenlunde egnede denne Skrivelse sig til, at berolige mig angaaende hans Forsatning, saameget mindre, som jeg, fra den Tid af, slet ikke hørte noget fra ham mere, ei heller stødte paa nogen Landsmand, som kjendte ham eller hans Forhold.

Saaledes var der nu forløbet over et Aars-
 siden vor Skilsmisse, da den Ansættelse, som gik
 forud mit nærværende Embed, tilbagekaldte mig hurtig-
 tigare, end jeg havde tænkt. Jeg fulgte Raldet
 saa hurtigt jeg kunde; men istedetfor at reise lige til
 Kjøbenhavn, tog jeg Veien over en af de mindre
 danske Øer, hvor min Forlovede opholdt sig, for at
 see hende, og, aldenskund Gjensynets forønskede Time
 nu var kommen, ogsaa at træffe Anstalt til, ret
 snart at føre hende hjem som min Vio.

Under mit glade Ophold her traf jeg paa ad-
 skillige Personer, som ei vare ubekjendte med Resi-
 dentsens høiere Cirkler. Noget af dem hørte end-
 ogsaa selv til disse. Enkelte havde endnu for kort
 siden bevæget sig deri. Ved et høitideligt Lag, som
 — efter Smaaastædernes Skik — bivaantes af alle
 Honoratiorene, vovede jeg for første Gang at spørge
 efter Baron B., idet jeg flygtigt erkjendte mig,
 om han endnu ikke var gift.

„Endnu ikke!“ var Svaret, som ei gjendrevs af
 nogen Tilstedeværende: „Men man nævner forskjelli-
 ge Partier, og da det falder Baronens vanskeligt, blandt
 de mange Skjønne, han omflagrer, at fatte en Be-
 slutning, kommer vel den gamle Onkel, Ministeren,
 til at vælge for ham, og han vil sikkert vælge den
 Nigeste.“

Denne lidenkastede Yttring, som paany nedscæn-
 kede den kun i den skønne Natur og i Kunsten levende
 Reisendes Blik i de selskabelige Forholds bekumrede
 Taage, var ledsaget af Anekdoter og Bemærkninger,
 som dog mindre vakte et Slags vaklende Mistanke, end
 en heftig Uro i min Sjæl. Jeg erfarede paa samme

Tid, at B . . allerede var udnævnt til Kammerherre, at han, som saadan, gjorde Tjeneste og boede paa Slottet. Hvorofte havde han med Beskæmthed erklæret, at ville sige Hoffets Nærhed, mindre imidlertid fordi Hoffivet, ifølge hans lydtudtalte Mening, ikke hugede ham mere, end fordi Benigna havde yttret en afgjort Modbydelighed derfor. Af disse Ytringer var det klart, at der atter maatte være foregaaet en Forandring med ham, en, med Hensyn paa hans indvortes Lykke, neppe frydelig Forandring. Tilføier jeg nu mit fuldkomne Ubeskjendtskab med Benigna's Grilling, som dog stod mit inderste Væsen saa nær, og var mig saa dyrebart, vorder det let begribeligt, at hver halv Beretning, hvert flygtigt henkastet Ord, vakte min Beskymring i en Grad, som gjorde mig det umuligt, med Rolighed og Glæde at nyde den mig ellers tilsmilende Nutid. Det drev mig til Residentsen, og da nu et uforudseet Familieanliggende hindrede mig fra, efter Ønske at paaskynde mit Gistermaal, blev jeg med min Forlovede enig om, at opsætte det til Efteraaret og ufortøvet ile til Kjøbenhavn, hvor mine nye Colleger ventede mig med Længsel, og hvor jeg imidlertid i Nag kunde forberede mig paa, værdigt at modtage en Huusmoder.

Neppe var jeg hidkommen, før jeg strax erkjendte mig om B**. Hoffet laae endnu paa sin Sommerresidents udenfor Staden. Jeg vistes did. Men min lille Udflugt var frugtesløs. Jeg erfarede, at Baron B** var dispenseret fra at gøre Tjeneste nogen Tid, for, efter en Sygdom, i dyb Rolighed, at kunne forfriske sig i Landlusten. Man meente, han var reist til et af sin Onkels Godser, dog vilde

jeg* faae nærmere Underretning i Staden, i Dennes Huus, hvori Baronen ogsaa havde Værelser.

Da jeg gjorde Forespørgsel her, hed det, at Baronen vel befandt sig paa et af Ministerens Godser, men paa hvilket, vidste man ikke; dog vilde den Førstes Kammertjener kunne give mig den fornødne Oplysning.

„Den gamle Frank?“ spurgte jeg. Saa hed den prøvede Tjener, der havde ledsaget min Ven paa hans Reise og var indviet i vor Hemmelighed. Ingen i Huset kjendte dette Navn. Kammertjeneren var en gandske ung Mand; han havde rigtig nok ledsaget Baronen, men ventedes tilbage inden otte Dage. Ministeren selv opholdt sig paa et andet Gods.

Hvorvel denne Efterretning forhalede vort af mig med saamegen Længsel ventede Møde, beroligede mig dog det hemmelighedsfulde Anstrøg, som gaves hans Graværelse, tildeels, og paa en velgjørende Maade. — Hvor kunde han vel være, uden hos Benigna? — Mig ængstede imidlertid denne vedvarende Længsel, denne, som det syntes, bekymringsfulde Forborgenhed, uden dog at røbe mig den Sindssyge, jeg behøvede for at opfylde mine øvrige Forpligtelser. Jeg iulte derfor, at fornye gamle Forbindelser og knytte nye. Den Stilling, hvori mit Embed bragte mig, var gunstigere for min Tilhøielighed til Mesmerismen, end jeg havde været at haabe, og da jeg, ved nogle Omblis, blev vaer, at det ikke vilde fattes mig paa Patienter, som min Lægemetode med Held lod sig anvende paa, tog jeg ei i Betænkning, at udføre min længe i Stilhed nærede Beslutning, i mit Logis at

oprette en Baquette, ved hvilken jeg, paa eensgang kunde indvirke paa forskjellige Patienter. Skjøndt hermed uafsladeligt sysselsat, forsømte jeg ikke de Forpligtelser, der vare mit Hjerte saa dyrebare.

Efter otte Dages Forløb hørte jeg mig atter for i Baronens Bopæl.

Kammertjeneren var rigtignok kommen tilbage, men vanskelig at træffe, betydede man mig temmelig flygtigt: thi da Baronen var fraværende, gik han meest paa sin egen Haand.

Uergerlig over adskillige frugtesløse Forespørgsler, opsogte jeg ham en Morgen saa tidligt, at han ikke godt kunde undgaae mig. Dette tidlige Besøg syntes slet ikke at være ham behageligt, og paa det Spørgsmaal, hvor hans Herre opholdt sig, gav han noget frastødende til Svar: han vidste det ikke. Efter en temmelig levende Ordvevling, ved hvilken jeg dog i mit Inderste glædede mig over den uforstammede Snuhed, hvormed han, paa en ret unis: tænksom Maade, vidste at bevare sin Herres Hemmelighed, tog jeg ikke i Betænkning, ved et Par tvetydige Udtryk at lade ham mærke, hvorlunde jeg var indvietet deri, som en fortrolig Ven af hans Herre, og da han dog maaskee kunde have hørt en Ven nævnes, der sikkert ofte havde været Gjenstanden for Parrets Underholdning, saa tilføiede jeg med sagte Røst: „De kan troe mig — jeg er Doctor — “

Længe havde han maalt mig med et skarpt Blik. Nu afbrød han mig hurtigt, inden jeg endnu havde udtalt mit Navn, med de Ord: „Ah, De er Doctoren! — Hvorfor sagde De det ikke strax?

Har han da ikke selv, i sit Brev, givet Dem sin Adresse? — Jeg skal strax vise Dem derhen."

"Strax!" gjentog jeg forundret, skjøndt det, paa samme Tid, blev mig klart, at jeg kunde takke en Misforstaaelse for denne pludselige Tilid.

"Nei, ikke strax! forbedrede han: Jeg tør kun komme hid om Aftenen, og De allene kunde dog let tage feil af Huus og Dør. Siig mig blot, hvor jeg træffer Dem, naar det er bleven mørkt?"

Ligesaa forsigtig, som han, nævnte jeg ikke min Bopæl, men satte ham Stævne paa et tredje Sted, hjertensglad over, at være rykket det forønskede Maal saa uventet nær, og dog frygtende, at der kunde være tilstødt Benigna noget, som gjorde min Hjælp nødvendig.

Paa den bestemte Tid var jeg paa Pletten. Tjeneren var der allerede. Taus gik han foran mig, gjennem nogle Gader, ind i et Stræde, gjennem et Huus, over Gaarden, op ad en mørk Trappe, til en lille Baaning i Bagbygningen, hvor han bankede paa. Mit Hjerter var beflemt; i en saa ussel Forborgenhed skulde jeg gjenssee det elskelige Bæsen, hvem lyse Omgivelser vare det halve Liv. En Pige lukkede op, og vi traadte, gjennem et Kjøkken, ind i et lidet Værelse, hvor en vis broget Ziirlighed, om jeg saaledes maa kalde det, som fortrasterede med Baaningens Udvortes, traadte mig skjærende imøde.

"Doctoren! Før ham ind til Herren!" hørte jeg Tjeneren, idet han kastede et Par fortrolige Blikke til den ret smukke Pige, og trak sig tilbage

i Rjokkenet. Hun aabnede mig en anden Dør, uden videre Melding, end blot det gjentagne Ord: „Doctoren! —“

Jeg treen ind. Et endnu mere broget udstyret Værelse modtog mig. I Skyggen af en Astral-lampes dunkle Skjerm saae jeg en ung Mand ligge paa Sophaen, i hvem jeg strax gjenkjendte Baronnen. En hvidklædt Qvindeskikkelse, som havde sidet ved hans Leie, stod hastigt op, idet jeg nærmede mig, og traadte stiltiende tilside. Forundret stirrede jeg paa ham, thi min Phantasi havde ikke forestillet sig ham syg. Han syntes ligesaa forførdet, som overrasket, ved at see mig. Begge taug vi. Da kastede jeg et hurtigt Blik paa det tredje Væsen, i mit Indersie krænkter ved ei at høre noget Udraab, som røbede Forundring, Glæde, eller dog idetmindste Gjenkjendelse. Kun Skabningen var Benigna's. Jeg saae en mig gandske ubekjendt, men meget smuk Person. Pludseligt var min Phantasies Exaltation dæmpet.

„Du er syg!“ sagde jeg koldt, istedetfor gladelig at favne ham.

„Jå! svarte han modfalden: En lille Forkjølelsesfeber.“

Mit Blik sagde ham strax, at jeg havde grebet ham i en Løgn, thi et Bind, anlagt paa kunstmæssig Maade, røbede, at hans Arm snart vilde være helbredt af en Bunde. „Du har været saaret! vedblev jeg, seende mig om: Hvad betyder alt dette? Jeg savner Noget her!“

„Du skal erfare Alt!“ sagde han mig ængsteligt i Ordet: Kjære Mariane, lad os allene.“

„Hvorledes? Herren her er ikke Lægen!“ raabte Pigen nysgjerrigt nylende.

„Jo vel, jo vel!“ sagde Baronen, givende hende et Bink.

„En Sjelelæge, Mamsel eller Frøken! svarte jeg, neppe betvingende min Brede over en Nederdrægtighed, som jeg ahnede, men som endnu ikke var mig klar: En Sjelelæge — maatte jeg kun ikke være kommen for silde! —“

„Lad os allene! har jeg sagt — raabte Baronen pludseligt, med en saa raa og kraftig Stemme, at Pigen forskæddet foer sammen, og, uden at yttre et Ord, iilte ud af Døren. Næppe mig selv mægtig, traadte jeg hen for ham.

„See mig i Diet! raabte jeg: Hvor er Benigna?“

„Hvorledes er Du hidkommen — paa hvad Maade har den dumme Knekt robet mit Opholdssted?“

„En ret venstabelig Velkomst! Mig vilde Du altsaa skjule Dig for! — I Sandhed, den nybagte Kammerherre gjør sin Værdighed Være! Hvor er Benigna?“

„Du skal erfare Alt — Du skal vide, hvorledes Alt har fœiet sig!“

„Det vil jeg — men først: hvor er Din Kone?“ vedblev jeg stedse heftigere.

„St. ! Stille! svarte Baronen med paafaldende Vengselighed: Hun er ikke langt herfra — styr Dig og hør! —“

„Intet, Intet vil jeg høre, inden jeg har seet og talt med Benigna. I hendes Die vil jeg læse, hvad jeg skal tænke om Dig! Hendes Træk, hendes Til-

fredshed maa tilintetgjøre min Mistanke, idet de frifjende Dig, eller — hvor finder jeg hende?"

Efter kort Baklen gav han mig hendes Adresse. „Drøb hende ei! tilføiede han med ængstelig Hefsig-
hede: Hun ahner ei, at jeg er saaret; hun maa ikke vide det. Lad hende blive i den Tro, at Hof-
tjenesten fængsler mig."

„Menneske, Menneske!" — jeg qvaste de øvrige
haarde Ord, som svævede mig paa Læberne, og uden
videre at ville høre paa den efter mig Raabende,
iilte jeg bort. — I det yderste Bærelse maalte mit
gjennemtrængende Blik den forstrækkede Pige, hvis
Forvirring overbeviste mig om, at hun havde havt
Noie med at adlyde. Hun var smuk, meget smuk;
jeg vidste nok. Natten formaaede ei at berolige
mig, der desuden kun er altfor tilbøielig til Selv-
marter. Dog var jeg bleven fuldkommen Herre over
mig selv, da jeg, næste Morgen, begav mig paa
Veien til Benigna. Hendes Bopæl i den lille For-
stad udenfor Østerport var snart funden. Den gamle
Frank lukkede op for mig.

Der laae noget som Græmmelse i hans Blik;
dog hensmeltede det snart i inderlig Glæde, da han
gjenkjendte mig. Med et glad Udraab iilte han for-
an mig opad Trappen. Den gamle Mand's mun-
re Trin viste mig Veien. Jeg fulgte ham hurtigt.
Gjerne havde jeg overrasket Benigna; men mit
Navn var allerede nævnet, og jeg kunde ikke skjelne,
om ei den blide Rødme, det glade Smil, hvormed
hun hilste mig, maaskee havde afløst en sorgmodig
Stemning.

I Sandhed, havde jeg besøgt hende før Baro-
nen — ingen Mistanke om en uværdig Udsærd fra

hans Side var da opstegen i mig. Hun var smukt, men meget pænt indrettet. En skyggesfuld Have, der begrændsedes af en Høj, frembød en smilende Udsigt over Sundet og den herlige Kongestad — et majestætisk Syn, der vel kunde sammenlignes med hendes Fædrelands Egne. Hun deelte sin Tid mellem huuslige Syssler og Omhu for sin Have, hvis sydlige Blomsterfylde og kostbare exotiske Planter overbeviste mig om, at Baronen idetmindste ei var bleven træt af, at hylle hendes Liv i en Skuffens de Nimbuser. Hendes Glæde over at see mig igjen syntes ligesaa ublandet, som levende, maaskee for levende til ei at vække en stille Mistanke hos mig med Hensyn til hendes Tilfredshed med sin Stilling.

„O! sagde hun med den hende egne Resignation: Nu, da De, den saa længselsfuldt Ventede, er her, vil ogsaa Alt blive godt.“

„Er da ikke Alt godt?“ spurgte jeg med Bægt.

„O jo, svarte hun rask — og dog — hvorfor skuffe mig selv og Dem? — Nei! — Jeg seer min Mand heldnere, end min utaalmodige Længsel vil finde sig i. Ham beklager jeg nu først og sidst. Hans Forhold fængsle ham til Hoflivet, og dette Liv er ham modbydeligt. Hvad maa han ikke lide selv — jeg ahner, jeg veed, han har, for ikke længe siden, skuffet mig. Han har været syg, meget syg. Hvormeget maa han ikke have lidt ved, ei at have havt mig om sig i saa tunge Tider! — Gud være lovet, jeg erfarede det først, da Faren allerede var forbi. Den gode Frank meddeelte mig omsider denne trykkende Hemmelighed, da Ferdinands vedvarende Fraværelse

blev mig endnu pünligere, end den sørgelige Sandhed. Han har selv tilstaaet mig Alt, og nu — jeg har kun seet ham to gange siden — han har været længe, længe borte fra mig, og jeg vilde forgaae i den ængsteligste Uro, hvis jeg ikke daglig fik et Par Linier fra ham, som overbevise mig om hans Velbefindende. Men det er dog haardt, at han nu, ved en saa kjedelig, uafbrudt Tjeneste, maa gjøre fyldest for den Tid, han har tilbragt paa Engleiet.”

Stakkels, fluffede Skabning! sukkede jeg i mit Ynderste, medens hun endnu vedblev længe, i samme Tone, at tale, vel ei med forelsket Begeistring, men dog med inderlig Velvilje, om sin Egtesælle. Og saaledes blev selv hendes rørende Tillid til ham, hende ubevidst, en Anklage mod ham, hvis Brøde endogsaa blev mig klar af den gamle Franks smertelige Smil, med hvem jeg, uden at vi selv vidste det, vekslede beundningsfulde, hendes Udsagn gjendrivende Blikke. Imidlertid blev ogsaa hun, alt som hun berørte den Ustjebne, der svæbede over hendes ægteskabelige Forhold, stedse alvorligere. Til sidst bærede en Taare i hendes Øie. Jeg saae, at Noget irykkede hende, som hun ei ret kunde give Ord. Med Varme greb jeg hendes Haand, idet jeg berørte mig for, at skjule min urolige Befymring for hendes Fremtid, og spurgte, med hendes egne Ord, hvad der da, nu jeg var her, kunde blive godt.

Da var det, som om en nedkæmpet Vengstelsigheds forborgne Rilder pludseligt fik Lust. Hun brast i heftig Graad. „Det maa snart blive anderledes! sagde hun: Dette Golskin, som ei lader den mindste Storm reise sig, dette falske Haabstik —

denne vedvarende Hemmelighed ængster mig. Min Mand taler ikke om Fremtiden, og vel har jeg mærket, at selv det mindste Spørgsmaal, som jeg neppe vover mere desangaaende, gør ham beklemmt. Hvor fulde af Mod og Haab betraadte vi ikke dette Land — og nu — at han har skuffet sig selv med Hensyn paa sin Formuestilstand — bør det gøre ham modløs? Af, siden han blev Kammerherre, er han betagen af en Tængselighed, en Betænkelse, som gør mig yderst urolig. Ei for min Skyld — jeg er jo hans Skabning, som han har kaldt til Livet; vor indvortes Lykke er een — er uadskillelig; jeg lever kun i ham; jeg har jo intet Navn, ingen Slægtninge, intet Fædreland, ingen individuel Eksistens mere; mit Hjertes Banker, hvert Lusttræk, jeg indaander, er en Gave af ham. Jeg for min Deel har Intet mod det forborgne Liv; jeg vilde ei forlange mere, at stille mig i Solens Glæder. Det kommer mig selv fore, som om jeg maanestkinsblege Skygge ikke hører did mere! Hvor gjerne skulde min Billie altid være hans. Men hvorlænge tør jeg endnu følge, hvad kun han veed, at jeg — er Moder! Snart vil en Skabning træde ind i Verden, som, endnu usødt, har Fordringer paa hans Navn, paa Verden, paa dens Solglæder. Intet Mærke maa hvile paa Barnets Byrd. Dets ubesmittede Værelse i Verden maa bestyrkes ved dets Moders. — Det har jeg foranstillet Ferdinand; jeg har overbevist ham om, at denne Anskuelse maa være ham vigtigere, end alt Andet. Da traadte hans Sygdom derimellem; maaskee en Folge af Kampen med hans Tvivlsraadighed — men

— Gud saae min Betsymring for den Usødte — han er helbredt, og endnu vedvarer denne ængstelige Stilhed! — Jeg seer ham ikke mere! Kan jeg troe, at han frygter mit paamindende Blik? Og dog ligger denne Tanke som en tung Steen paa mit Bryst, selv i hans Nærværelse, thi det kommer mig fore, som om den samme Følelse ogsaa trykker hans Hjerter, ogsaa sammenpresser hans ellers saa veltalende Læber. Det er det, der har ængstet mig; thi nu, da jeg har betroet Deres Venkab denne Sorg, er jeg langt, langt lettere!" sluttede hun med det yndige, næsten forklarede Smil, der, som en sagte Efterklang af hiin overjordiske Tilstand, endnu stedse var hende eget.

„Det kan De være! sagde jeg levende rørt: Jeg tager denne Deres Sorg paa mig. Jeg er jo — som Baronens engang selv har sagt — Præsten, som først har helliget Ederes Pagt."

„Baronen? — sagde hun blidtsmilende — Hvorfor ikke hellere Deres Ven?"

Denne Bebreidelse skjar mig i Sjelen. Jeg følte, at jeg ikke mere kunde være hans. Og dog torde jeg, for hendes Skyld, ikke opgive ham. — Saameget dybere følte jeg min Ret til at kræve ham til Regnskab, og med fuldt Mod besluttede jeg, tæmmende mig selv, at gjøre det — og at gjøre det snart. Jeg var langt fra at forudsee, at Skiebningen endnu hurtigere vilde forvandle dette verdslige Intriguespylke til et dødbringende Sørgespil.

„Nu? sagde jeg til Frank, da han aabnede Gadedøren for mig: Nu?"

„Alt er ei, som det skulde være! svarte han: Jeg tør ikke følge det, og De vil selv saae det at

see. Jeg har været om Baronen, siden han var et Barn: jeg har ham ret kjær. Men ved min skønne naaigge Grue hænger jeg med Liv og Sjæl! Hun lider stor Uret."

Stiltiende trykte jeg hans Haand. Efter at mine Forretninger som Embedsmand og Læge, hvilke jo ogsaa krævede Besindighed og Rolighed, igjen havde bragt mit Sind i Ligevægt, lyste jeg at fornye et gammelt Bekjendtskab, som jeg hidtil havde forsonet, men som nu var mig vigtigt, fordi jeg vidste, at la Chronique schandaleuse ingensteds i hele Staden blev drøftet saa nøie, som i dette Hus, og jeg dog var begjerlig efter at erfare, om den ikke kunde bringe mig paa Spor, som Baronens sandsynligviis vilde bestræbe sig for at sjerne mig fra. Tilfældet var mig gunstigt. Sønnen af Huset traadte, under mit Besøg, ind i Stuen, ledsaget af en Gardeofficeer, hvis Tone og Udsærd strax røbede, at han maatte være bekjendt med den fornemme Verdens hemmelige Historie. Det faldt mig let, at bringe Taler paa Baronens og hans Fraværelse. Det lod, som om man troede sig overbevist om, at han befandt sig paa Onklens Gods. Derimod erfarede jeg, hvorlunde man holdt hans Fraværelse for Følgen af en Duel, hvori han havde indladt sig for en halvoffentlig Piges Skyld. Det var imidlertid kun en dunkel Formodning, blottet for alt Beviis. Dog vilde man med Bestemthed vide, at hans Modstander laae syg i Staden af en betydelig Skudbunde, skjøndt det almindeligen hed, at han var styrtet med Hesten. Jeg vovede et Spørgsmaal angaaende Gjenstanden for deres Strid. Men Svaret var saa kort, som det maatte være, naar det gjaldt en Pige, der modtager offentlige Besøg og

altsaa ei fortjener at omtales i en anstændig privat Cirkel.

Med en underlig Blanding af Indignation og Vemod begav jeg mig i Tusmørket til Baronens hemmelige Opholdssted, der nu maatte forekomme mig uværdigt, allerede af den Grund, at han ikke deelte det med Benigna. Nigen forlod, idet jeg indtraadte, Bærelset usfortøvet, uden at see paa mig.

„Nu? Du har talt med Benigna?“ tilraabte Baronen mig, ei uden Selvtillfredshed.

„Den arme Bedragne!“

„Bedragne? Hvor alvorligt og strengt Du nu strax tager Alt! Er hun mig da ikke dyrebar, som tilforn? Savner hun da Kjærlighed og Dinhu? Bestræber jeg mig ikke for, at dølge Alt for hende, hvad der kunde formørke hendes klare Blik? Maa jeg da, for hendes Skyld, være blind for Skjønhed, føleløs mod den varmeste Hengivenhed — endogsaa utaknemmelig — ja, utaknemmelig! Du veed ei, hvormegen Taknemmelighed jeg skylder den arme Skabning, der pleier mig saa omhyggeligt.“

„Menneske! Vilde Benigna have pleiet Dig mindre kjærlighedsfuldt, mindre omhyggeligt? Vee Dig, om Du ei har savnet hendes sømme Kjærlighed!“

„Jeg nægter det ikke — men den ulykkelige Skiebne!“ indvendte Baronen, trækkende paa Skuldrene.

„Nu, just om denne Skiebne ville vi først tale. Benigna's uværdige Forborgenhed maa ophøre; en Forborgenhed, som jeg aldrig har forestillet mig, ellers — —“

„Saa er det! Jeg ikke heller. Vor Siemnings Exaltation rev os med sig. Hvor gandske anderledes har ikke Alt søiet sig, end jeg, end vi havde forestilt os! Hør mig, inden Du fordømmer — saa dømme Du!“

Han fortalte mig nu, hvorlunde hans Fader, strax efter hans Tilbagekomst, var død. Han havde gjort den sørgelige Opdagelse, at der, paa hans Fædreneformue, hvilkte en saadan Masse af Gjæld, at naar han ei utilbørligt skulde indskrænke sin Moder, der dog havde maattet vælge et mindre dyrt Levested, end Residentsens, beholdt han alt forlidet tilovers til at føre et passende Huus. I sin første Bestyrtelse over denne uventede Opdagelse, bekvemmede han sig til, at beile til en Onkels Gunst, som var meget riig, og ngift tillige, men som han hidtil, formedelst hans ei til Tiden svarende Adelsfordringer, havde ubleet og skyet. Denne Gunst vandt han virkeligen meget hastigt, og ved Onkels indirecte Indflydelse blev han, trods sin Ungdom, udnævnt til tjenstgjørende Kammerherre. Samme Dag lod den Gamle ham, i sin tilfredsstillede Stoltheds Glæde, vide, at han ei allene havde udseet ham til sin Arving, men ogsaa, inden sin Død, vilde aabne ham en glimrende Carriere, saafremt han alvorligt havde fortaget sine forrige latterlige, saakaldte liberale Grundfærninger, hvilket hans Adfærd og hans Endighed i Fremtiden naturligviis vilde udvise. Skjøndt nu Baronnen, ved dette Tilfagn, havde naaet et vigtigt Niemed, saae han sig dog derved, med Gysen, fjernet endnu længer fra sin Lykkes og sit Livs Maal. Hans eneste Bestræbelse, forsikrede han mig, gik nu ud paa, ved en Forstillelse, fønt han i Grund-

den foragtede, men som han desuagtet ikke torde undlade, saasnart muligt at fremkalde den Time, da Onklen, overensstemmende med sit Løfte, vilde sikkre ham en uafhængig Stilling. Onklen tænkte allere: de paa, at overdrage ham Besiddelsen af et betyde: ligt Gods.

„Og saa — afbrød jeg ham — vil Du saa have Mod til, offentligt at bryde med ham, naar han ei vil billige dette hemmelige Bedrageri, da Du dog ei besidder det ædlere Mod, at aabenbare ham, hvad Du forlængst skyldte Din Kone og Dig selv — at Du allerede er forbunden med en Ægtefælle, mod hvis Byrd han Intet kan have at indvende?“

„Tael dog ei saa høit!“ afbrød han mig ængste: ligt.

„Har Du maaskee ogsaa her Nogen, som Du skylder Hensyn af anden Art?“ spurgte jeg bittert.

„Ingen utidig Spøg! faldt han mig i Ordet, nedkæmpende en opbrusende Brede: Og overlæg, in: den Du dømmer. En jevnbyrdig Gemalinde — ja! Men har Skjebnen selv ikke nægtet mig hvert Mid: del til at gjøre det troværdigt? Min Vielsesattest godtgjør i det Høieste, at jeg er gift! vedblev han med synkende Røst: I det Høieste, thi det simple Navn, den tillægger Benigna, vilde først for Alvor forværre Sagen. Tør jeg beraabe mig paa hendes, da jeg ei engang kan godtgjøre det ved hendes Li: gistes Indskrift, og om jeg end kunde, tør jeg da give hende til Priis for Efterforskninger, som, iste: derfor at sikkre mig hende, maaskee gandske kunde frarive mig hende og idermindste vække en alminde: lig Opsigt? Min Onkel vilde forlange Dokumen: tre, Stamtræer, og Gud veed, hvad mere — og Alt,

hvad jeg kan give ham, er en Historie, der klinger som et Eventyr, og hvilken han ligesaavidt vilde ansee for en slet Mystifikation, der med Rette maatte vække hans frygteligste Bredde, saa jeg selv, i ret profaiske Tider, føler mig fristet til, at holde mit 20—ste Eventyr for en Drøm, hvis jeg ei, tilføiede han sukkende: besad det Skønneste Beviis for det Modsatte: Saaledes har Skiebnen selv, under nærværende Omstændigheder, bundet min Tunge endogsaa for Benigna, for hvem en saadan Diskusion vilde være piintlig, ja dræbende, og Du gjør Uret i at dadle mig, hvor jeg kun bør beklages."

Jeg tilstaaer ligesvem, at jeg ei, med den simple Birkeligheds sløve Kniv, havde sonderlemmet de profaiske Belæg til en Begivenhed, der havde hævet mit hele Væsen over Verdenslivet, i samme Grad, som den selv var ophøiet over det Sædvanlige. Dog følte jeg, at der gaves Ansuelser, som han kunde følge og som han vilde have fulgt, naar ei Benigna havde ophørt at være hans Sjæls Ideal, Gjenstanden for hans sande Kjærlighed. Og denne Overbeviisning fremkaldte al min Sjæls Bitterhed.

„Jeg skulde vel snarere rose Dig, tog jeg Drødet: fordi Du saa godvillig føier Dig i Skiebnen, og, for ei at falde ud af den paatagne Hofstone, som Du, for at rette Dig efter den gamle Onkel, har tilegnet Dig, hengiver Dig uværdige Udspredelser, ja, fordi Du, i det Diemed, bag et uigjennemtrængeligt Slør at skjule Din hellige Pagt, som Du jo i Dit Hjerter forbliver tro, har duelleret om et offentligt Gruentimmer! Det vil sikkert glæde

Din Onkel, at Du dog i Grunden ikke vanslægter."

"Nu ja, et offentligt Fruentimmer, om Du vil! svarte Baronen med en Barm, som jeg, under andre Omstændigheder, vilde kalde skjøn: Men udelukker da denne Benævnelse, ogsaa i Dit ellers billige Hjerter, enhver Fordring paa Medlidenhed, Deeltagelse og Taknemmelighed? Naar det nu blot havde været Smerten over at være Vidne til et ikke adels: men ædelbaaret Bæsens dybe Redbærdigelse, der gav mig Baaben ihænde, mod den nedrige Forfører, som endogsaa gav sit Offer til Priis for Haan — hvad da? Eller er en stakkels forældreløs Piges offentligt myrdede Rygte ikke ligesaavel et Skud Krudt værdt, som en Dames tvetydige Værelse, der maaskee i Løndom villigt giver sit til Priis."

Hans Jld, hvori jeg blot troede at erkjende en ussel Lidenstabs, forbittrede mig endnu mere. Jeg slog Hænderne sammen over Hovedet. "Du falder ud af Rollen! raabte jeg: Du taler om nedrige Forførere, om myrdet Værelse — medens den arme Benigna! — Blodige Taarer vilde hun sælde, hvis hun her kunde see sin Forfører, sin myrdede Værelse stillet i Gabestoffen — hvorledes vover Du at tiltale Nogen for Utroskab?"

Baronen var bleven bleg. "Tie! raabte han: at jeg ikke skal glemme, hvad vi have været hinanden. Jeg er ingen Forfører, jeg har ingen Værelse myrdet, Benignaer min Hustru. Jeg veed, hvad jeg er hende skyldig!"

"Virkeligen? vedblev jeg mere fattet: Troer I da, at et Ord, udtalt for Altret, befrier Jer fra alle videre Forpligtelser? At I, med den tomme Lyd: Ægtefælle, tilstrækkelig betaler den Troskab, I har

afnødt et bedre Væsen? Du ingen Forsorger? Har Du ikke skuffet, overlistet den uskyldige Søvn, for, understøttet af den, lumskelig at kunne stjæle Dig ind i hendes Hjerte? Er jeg end ikke Medhjælper i Brøden, saa er jeg dog Medvinder, Hæler, og som Saadan, som Den, der har modtaget Dine dyre Eder, og troet derpaa, har jeg Ret, at tiltale Dig. Ingen Vre myrdet? Al, i Eders Mening taler jeg ei — her gjælder det myrdet Lykke, myrdet Liv — thi Du kjender Benigna! — Et Ord! — og hendes Hjerte har ophørt at slaae."

"Og vil Du nævne hende dette Ord?" spurgte Baronen med pludselig Kulde.

"Nei!"

"Velan, hvor er da den store Ulykke? — Til- læg dog ei denne Sag en Vigtighed, som den kun kan have i Dine Dine, fordi Omstændighederne, som saatidt i Verden, synes at have sammensvoret sig, for at stille mig i et ufordeelagtigt Lys. Tro mig, ingen lidenskabelig Tilbøielighed har bragt mig i dette Huus. Hør, og erkjend deri min Omhu for Benigna's Rolighed — jeg tilgiver Din Hestighed, thi jeg veed, hvormeget Skindet er imod mig, og hvor tungt skuffet Venstreb hviler paa Hjertet. Men endnu holder jeg mig ei uværdig Dit — hvad der trykker mig til Jorden, ligger langt fra disse Bæge. Gjør mig dog ikke værre, end jeg er! tilføiede han med et halvbittert Smil: Hør mig!" —

Baronen fortalte nu Følgende, og — det maa jeg lade ham — med den blandt os sædvanlige Albenhed, som jeg ikke kunde mistroe.

"Det kan maaskee være et halvt Aar siden jeg tilfældigviis, ved en pompøs Frokost, traf sammen

med den unge Grev R. —, med hvem jeg tilforn kun havde vexlet enkelte Ord. — Veien var god, Gjæsterne lystige, jeg selv muntre stemt end sædvanligt, eller rettere — jeg gav mine Luner Tøilen, for at bedøve den Græmmelse, min piinslige Stilling indgjød mig. Saaledes foiede det sig, efter at adskillige alvorligere Gjæster, for hvilke Een og Anden generede sig, efterhaanden havde fjernet sig, at jeg, Grev R. og to til tre unge Gardeofficerer bleve alene tilbage. Talen faldt paa en meget smuk Pige, som Grevens Emag først havde gjort den fine Verden opmærksom paa. Det var bekjendt, at han først havde lokket hende ud af huuslige Forhold, nu holdt hende, og man misundte ham hendes Gunst. „Jeg veed virkeligen ikke, hvorvidt jeg besidder denne, gav han leende til Svar: thi stundom forsikkrer hun mig, med den tørreste Alvorlighed af Verden, at jeg er en Skurk, som ikke kjender Kjærligheden, og at hun forlængst havde forladt mig, naar ikke hendes Forbindelse med mig allerede havde sperret hende enhver ærlig Tilflugt. Ja, stundom siger hun mig, i sin Overgivenhed, de pikanteste Ting. Forleden bebreidede jeg hende f. Ex., at hun hellere ødte sine Penge paa Slikkeri, end anskaffede sig Ting af Værdi. Hun svarte, der skulde meget Sødt til, at gjøre det sure Væble velsmagende, hvori hun dagligt maatte bide. Jeg er kjed af hendes Luner; hvo veed, om det ei kan lykkes En af Jer, at stifte mig ud.“

Derpaa indbød han os Alle til, at spise med ham hos hende næste Aften. Vi lovede at komme, og holdt Ord. Lad mig tie om dette Maaltids Glæ-

der. Det frembød intet Usædvanligt. Lystigheden var overgivet.

„Just et Selvfab for Dig!“ afbrød jeg ham.

„Det just ikke! vedblev han rolig: Men i den store Verden maa man kun gjøre Altting med, eller dog idermindste stille sig, som om man gjør det gjerne; kun sjelden, og efter at jeg havde gjort Benigna's Bekjendtskab, aldrig mere, havde jeg bli-
vaanet slige Orgier. Det saarede mig, naar jeg saae en kaad Ungdom, saa raat og skaaningsløst, misfjende qvindelig Værdighed, og det kom mig fore, som om jeg dog bemærkede Spor deraf i Maria's nes halvt forbittrede, halvt vemodige Blikke. Jeg blev stedse ordknappere, stedse mere forstemt, og faldt kun stundom rast ind med et forceret lystigt Ind-
fald, naar det gjaldt, at give en djerv Hartighed en mindre saarende Bending, eller gandske at overdøve den. Det gjorde mig vel, da mere, end eet flygtigt Blik syntes at takke mig.“

Lystigheden gik imidlertid stedse videre. Pludseligt raabte Grev R — : „Hør! Lader os flytte til Engelland! Ligesom Egtemanden her dringer sin Kone tiltorvs med en Strikke om Halsen, saaledes vil jeg nu forauktionere min Pige. Men galantere end Engellænderen, der selv stikker Kiebesummen i Lommen, vil jeg lade hende beholde Gevinsten og Balget. — Det vil ikke falde hende vanskeligt, tænker jeg, thi hun har længe ønsket, at vorde mig qvit. Behag, min Naadige! vedblev han med et Blik, idet han rakte hende en Guld Desertgaffel: Behag, med denne Hammer at tilslaae Dem selv.“

Fornærmet stød hun hans Haand tilbage. Taarer bævede i hendes Øine. De Dvrige fortsatte

paa en vittig, dog vild Maneer, disse Løier. Kun jeg tog ingen Deel deri. Saadan Svileløshed var bleven mig for fremmed til at jeg ei skulde følt inderlig Medlidenhed med et Bæsen, der maatte taale saa raa en Spøg. Jeg var ikke langt fra at vrede sig over Pigens Laalmodighed.

Da raabte pludseligt Greven: „Hille den — ! Det kalder jeg et fyrsteligt Bud ! Skal jeg slaae til, Mariane ?”

Hun sprang op, idet hun antog for ramme Alvor, hvad der dog neppe var Andet end Spøg.

„Gjør hvad I vil ! raabte hun : Jeg har engang solgt mig ; andengang vil jeg hellere døe !”

Hun brast i Graad, og vilde forlade Bærelset. Den Høistbydende søgte, at holde hende fast i sine Arme. Ude af sig selv, gav hun ham et dygtigt Slag paa Kinden, og flygtede ind i et Sideværelse, som hun tillaaefede efter sig.

De Halvberuste betragtede hendes Udfærd som en Fornærmelse mod Alle. Greven raste. De vilde trække Døren op. Jeg traadte derimellem, og det lykkedes min varme Bestemthed, som de lode sig nøie med at kalde chevaleresk, at imponere dem og at give Sagen en spøgefuldt Vending. Freden blev sluttet. Jeg bad, og Døren aabnedes igjen. Mariane sølte vel selv, at hun, i sin Stilling, var gaaet forvidt. Skamfuld, dog endnu stedse suurtseende, rakte hun den Fornærmede Haanden. En anstændigere Munterhed vendte tilbage ; kun Greven var og blev mørk. Selvskabet brød kort efter op ; jeg fulgte de Døriges, uden at have verlet flere Ord med Mariane, end hiin Bøn gjennem Døren. Dog sagde mig, ved Afskeden, hems

des Haandtryk og hendes bedende Smil mere, end kunne finde Ord. Tak, Hengivenhed, Tillid laae deri. Pigen begyndte at interessere mig; dog er Gud mit Vidne — jeg tænkte ikke paa, at see hende mere. Næste Aften, da jeg befandt mig i mit Værelse paa Slottet, forlanger En at tale med mig. Jeg lod Personen træde ind.

Den fine, næsten skjælvende Stemme røbede mig — Mariane i Manddragt.

Jeg studsede ved hendes Driftighed. Den Tone, hvori jeg spurgte om hendes Grinde, egnede sig ikke til, at indgyde hende Mod.

„Grevnen, sagde hun sagte, næsten tonløst: har mishandlet mig i Morges. Jeg har ladet Alt, hvad jeg har faaet af ham, blive tilbage, og er gaaet min Vej. De er den Eneste, som ingen Smerte har voldt mig i Gaar. Derfor beder jeg Dem, i min store Nød, om den mindste Deel af det, hvormed Enhver af de Øvrige var saa særdeles gavmild. Hellere vil jeg døe, end vende tilbage til ham.“

„Ubefindige! raabte jeg bestyrtet, dog intet mindre end uvillig: Hvor vil Du hen? — —“

„Jeg veed det ikke, gav hun til Svar: thi min Haand er tom, og mine Slægtninge have forlængst forstødt mig. Jeg vil hen, tilføiede hun tillidsfuld: hvor De vil!“

Jeg fandt det ikke beleiligt, at holde en moralsk Prædiken for hende; i dette Dieblis, og i Munden paa en Gjak fra i Gaar, vilde den kun have en latterlig Klang. Men tilfældigviis var min Børs fuldere, end sædvanligt. Hendes Tillid opfordrede min Høimodig-

hed. Og jeg, som Aftenen tilforn ei vilde for Spøg indlade mig i en Handel, som hendes Yndigheder gjorde saa tillokkende, jeg besørgede nu, skjøndt sandelig uden egennyttige Tanker, hendes huuslige Indretning. Det var min Hensigt, at overlade hende for Fremtiden til sin Skjebne.

Jeg kjendte jo hendes Lætsind; jeg omtvivlede ei, at hun jo var altfor gavmild med sin Gunst, og den Medlidenhed, jeg folte med hendes forladte Tilstand, var ikke blandet med Agtelse. Du seer, at ingen daarlig Lidenkab har bragt mig hende nær. Men — saa blindthen at overlade hende til Skjebnen, tillod mig hverken min Jøselse, ei heller min smigrede Egenkjærlighed. Til de Mangler, som flæbe ved denne godhjertige Skabning, hører idetmindste ikke Havesyge. Hun holdt sparsomt Huus med de Penge, hvormed jeg understøttede hende, for ei at falde mig til Byrde, og med synlig Ulyst tog hun derimod, medens jeg kun altfor tydeligt mærkede, at en Blomst af min Haand havde større Værd for hende, end Grevens rige Foræringer, som hun havde ladet i Stikken, uden at tænke paa dem med et eneste Suk.

Denne Bedhængenhed fængslede mig lidt efter lidt mere end jeg havde ahnet. Men neppe blev det mig klart, før jeg raast besluttede, at rive mig løs. Maaſkee blev det mig lettere derved, at jeg troede at opdage, hvorlunde adskillige Ting, som jeg ikke havde givet hende, Tid efter anden kom tilsyne i hendes Logis. Hendes smaae Pengesummer holdt ogsaa længere ud, end de, med Hensyn paa hendes Udgifter, kunde strække. Hun var igien munter og veltilmode, og jeg befrygtede ingen voldsom Virk-

ning af min Beslutning. Jeg tilskrev hende derfor — thi jeg havde ikke Mod til at sige hende det mundtligt — at mine Forhold ikke tillode mig, at besøge hende mere, og tilsagde hende en tarvelig Understøttelse, saalænge hun maatte behøve den. Men — hun sendte mig Pengene tilbage. „Hellere vilde hun lide den bitterste Armod, fik jeg til Svar: end modtage den mindste Gave af En, som foragtede hende.“ Hun leed Mangel, jeg vidste det. Mit Bud fandt hende forsørget, syg, ude af Stand til at staa op, berøvet enhver, selv den simpleste Styrkning. Men Pengene modtog hun dog ikke. Hun fortovi: lede, og vilde døe. Det var ingen Forskillelse — jeg veed det altforvist.

Da kunde jeg ikke modstaae længer. Jeg besøgte hende paany. Blot Synet af mig gav hende nyt Liv. I faa Dage havde hun sin Sundhed, sin Munterhed, sit Letsind igjen. Da sagde jeg hende atter Farvel, efter at jeg havde anført alle de vægtige Grunde, som foresvævede mig, for at bevise Skilsmisshens Nødvendighed.

Men hun blev som ude af sig selv. Jeg skjalt for Følgerne af hendes Hestighed. Hun truede, at opsoge mig paa Slotet, hvis jeg forlod hende. Hverken Haardhed eller Mildhed formaaede at bringe hende til Fornuft, og mod Grunde tog hun ikke. Hun tænkte alle Gjemmer, som indeholdt Foræringer fra mig, for at give mig disse tilbage, og da jeg ikke vilde tage imod dem, kostede det mig Møie at hindre hende fra, at tilintetgjøre dem, eller at sonderive sine Klæder. Jeg frygtede, at drive hende til til det Yderste. Thi skjøndt jeg vel havde vogtet

mig for, at omtale nogen Grund, der hentydede paa mit Forhold til Benigna, mærkede jeg dog, at hun meente, i en anden Kjærlighed at have fundet Bevæggrunden til min Udfærd. Jeg maatte befrygte, at hun eftersporede mine Skridt, at Ekin: sngen skjærpede hendes Blik, og at hun saaledes skulde opdage min dybeste Hemmelighed. Derfor lovede jeg hende, at besøge hende i det mindste engang hver fjortende Dag, og da først begyndte hun at berolige sig.

Skjebnen fritog mig fra, at holde dette Løfte. Trods denne Udspredelse laae min og Benigna's Fremtid mig dog tungt paa Hjertet. Mit Gemyt var altid i en urolig Spænding, og denne, i For: ening med en heftig Forkjælelse, fastede mig paa et alvorligt Engeleie. Neppe havde jeg saamange Kræfter, at jeg kunde bringes i min Onkels Huus. Længe var jeg uden Bevidsthed — da jeg fik denne igjen, da den farlige Crisis var overstaaet, og Hel: bredelsens første Tegn lode sig see, begyndte mine Tanker atter at sysselsætte sig med Verden uden: for mig.

Jeg spurgte min Tjener, om der ingen Breve vare indløbne til mig? Hvo der havde spurgt ef: ter mig?

Jeg frygtede Benigna's Uro; jeg gruede for Marianes Utaalmodighed. Fra Ingen af dem fandtes noget. Kun havde Frank, der paa Skromt var afflediget af min Tjeneste, erkjendiget sig om mit Befindende, ellers Ingen. — „Men — slut: tede Betjenten, som ei var indviet i nogen af mi: ne Hemmeligheder.

Paa mit Spørgsmaal, hvad han vilde sige med dette „Men“, tilfød han mig, at ei allene han, men ogsaa Flere, havde bemærket, at, i liden Afstand fra Huset, sædvanligt fra et ligeoverfor beliggende stort Huses fremskridende Portal, og i Skyggen af en Lygtepæl, havde der, hver Nat, viist sig en Qvindeskikkelse, som oftest hvid som et Spøgelse, og — tilføiede han — altid saaledes klædt, naat jeg var Døden nær, ellers ogsaa i mørke Klæder; stivt havde hun stirret op mod mine tildækkede Vinduer, og først mod Morgenstunden var hun forsvunden. Altsom det blev bedre med mig, havde hun ikke viist sig mere.

Jeg troer ikke paa Spøgelser; men jeg tænkte paa Benigna, skjøndt jeg ikke omtvilede, at jo Grant havde truffet sine Forholdsregler saa vel, at hun maaskee ei engang havde erfaret min Sygdom, idetmindste ikke, hvor betydelig den havde været.

Men ei varede det længe, før den samme Ejer her betroede mig, at hiint Syn rigtignok endnu stedse viste sig, men tidligere og kortere, end tilforn, ofte allerede i Tusmørket. Da jeg kunde forlade Sengen, gjorde han mig selv opmærksom paa Synet, som jeg fra mit Vindue let kunde opvage. Det var — Mariane!

Jeg kunde ikke tvivle. Ogsaa hun blev mig vaer. Hendes skarpe Blik bemærkede Bevægelsen af Torklædet, hvormed jeg hilste hende. Jeg saae, at hun havde forstaaet mig. Hurtigt trak hun sig tilbage. Men hver Aften, paa samme Tid, kom hun igjen, og ventede paa min Hilsen, før atter at for-

svinde. — Denne troe Bedhængenhed rørte mig. Hun havde opoffret sin Søn. Hun havde trods set Regn og Kulde; hun havde endog saa udsat sig for den Fare, at gribes som en mistænkelig Person — blot for at see det Lys, som brændte ved min Seng. Nu torde jeg atter lade Budet, som gik imellem os, komme. Han gav Sagen fuldkommen Visshed. Hendes Hengivenhed, hendes stumme Smerte, hendes med Møie tilkæmpede Laalmodighed, de blege, ellers saa glade, nu saa sorgmodige Træk, havde gjort et dybt Indtryk paa hans raare Gemyt. Det lod, som om ogsaa han havde fattet en bedre Mening om hende. Uden at jeg havde kunnet bede ham derom, bragte han hende Efterretning om mig, tilbød sig, at lægge Penge ud for hende! Men — berettede han — hun behøvede Intet, hun levede af Luften, talte med Jngen, gik om ligesom en Drømmende, den hele Dag, og kun om Aftenen, om Natten, ligeoverfor mine Vinduer, kom hendes Livsaander i dobbelt, men stille Virksomhed. Selv nu lod hun sig, skjøndt forsigtigere, end tilforn, ikke afholde fra, at gaae sin vanlige Gang. Men hun var bleven livsfuldere; med Vissheden om mit Liv og min Helbredelse var hendes Munterhed vendt tilbage. Mine Hilsener gjorde hende inderligt vel, og de gjorde maaskee endnu større Indtryk paa hendes taknemmelige Hjerte, end hendes altopoffrende Hengivenhed paa mit.

Da hørte jeg en Aften en forvirret Larm paa Gaden. Høimælede Stemmer lode sig høre. Jeg kunde skjelne Natvægterens, thi Vinduet stod aabent. Dog havde Sammenløbet fjernet sig, inden jeg end-

nu kunde staae op og naae Vinduet. Men jeg stod der næsten en Time.

Det var paa den Tid Mariane pleiede at vise sig. Men hun kom ikke. Næste Aften heller ikke. Tredie Morgen mærkede jeg paa min Fortrolige, at en Hemmelighed tryffede ham, som han dog vilde skjule for mig. Omfider maatte han svare til mine Spørgsmaal, og saaledes erfarede jeg, at Greb R—, der maaskee allerede tidligere havde faaet Nys om Marianes Vandringer, ledsaget af en anden Ven, drillende havde tiltalt hende i Nærheden af mit Vindue. Og da hun stiltiende havde villet trække sig tilbage, havde han opholdt hende, insulteret hende og blandet mit Navn i sin Spot, indtil hun omsider, angst og forbittret, havde raabt om Hjælp. Da havde han mishandlet hende, anbefalet Bægterren hende som en skamløs Skabning, der intet bestemt Opholdssted havde, og derpaa bandende tabt sig i Mængden. Kun den bedre tænkende Vens Bistand havde frelst hende af Bægterens Kløer, og befriet hende fra den Skjændsel, at vorde fængslet som en omstrygende Gadenymfhe. Der fattedes ikke meget i, at jeg jo havde faaet et Tilbagefald. Jeg følte mig, i hende, mere fornærmet, end selv der ved, at Greven, ved denne Leilighed, havde nævnet mit Navn. Kun en raskfattet Beslutning holdt mig opret. Saasnart jeg torde gaae ud, udfordrede jeg Greven, inden jeg endnu havde seet Mariane, dog først efter at jeg havde faaet Tilladelse til, for min Sundheds Skyld at gjøre en Reise paa Landet.

Jeg forudsaa, at denne Forholdsregel var aldeles nødvendig, hvis Sagen skulde holdes skjult; imidlertid nødte Omstændighederne mig til, at bruge

min fortrolige Betjent til de nødvendige Foranstaltninger. Han havde vel ikke kunnet afholde sig fra, at aabenbare Mariane, hvad jeg havde fore; thi aldrig saasart var Greben sunken til Jorden af en, ikke farlig, dog betydeligere Bunde, end min, og bortført af sin Sekundant, før Mariane, just som jeg vilde begive mig til den ventende Vogn, der virkeligen skulde bringe mig ud paa Landet, fremtraadte i sin Mandstragt, og med hede Bønner, med sin tro Vedhængenheds hele Fyrighed besvor mig, at tage hende med, og ei at bruge nogen anden Sygevogeterke end hende, der sølte sig æret ved det Foresaldne og uadskillelig fra min Skjebne.

Men det gik jo ikke an, og det havde hun ogsaa forudseet. Hun havde nemlig gjort Betjenten det indlysende, at min Sundhed, den nye Bunde, selv min Sindsstemning, ikke kunde fordrage en saa lang og besværlig Kjørsel. Med megen Betsalenshed foredrog hun mig alle sine veloverlagte Foranstaltninger til Hemmelighedens Bevarelse, og saaledes lykkedes det hende, mod min bedre Overbeviisning, at overtale mig, paa hvem Gjensynet, hendes Lidelser, hendes Selvopoffrelser, og den veltalende Blanding af Angst og Glæde gjorde et uimodstaaeligt Indtryk, til, her, i den dybeste Forborgenhed, at underkaste mig hendes Pleie. Nu veed Du Alt; fordøm mig nu, om Du kan — fordøm mig, fordi jeg er Jeg, og ikke Du!“

„Din characterløse Blødhed vil berede Dig Din Undergang! svarte jeg: Jeg vilde maaskee have undskyldt Dig, naar Du, i den Nødvendighed, at søge et hemmeligt Tilflugtssted, anger og hjærlichedsfuld havde ladet Dig føre til Benigna — der vilde

ogsaa Din Sjæl være bleven helbredt. Troer Du, at Benigna — — "

"Stille, for Himlens Skyld! afbrød han mig — Jeg har jo betroet Dig Alt. Mariane kunde let høre — — "

"Det kommer mig fore, sagde jeg sagtere, men oprørt: at ogsaa jeg, givende efter for Dig, spiller en slet Rolle. Du har betroet mig Alt — ja! Lad mig da, paa den eneste værdige Maade, jeg for: maaer, takke Dig derved, at jeg igjen hæver Dig, fra en blodagtig Stymper, til Mand, til Mand: daad!"

"Hvad vil Du, at jeg skal gjøre?" spurgte han rast.

"Du er helbredt. Bunden er lægt. Den endnu nødvendige Forsigtighed kan Du anvende, ihvor Du end befinder Dig. Vend endnu i Morgen fra Landet tilbage til Din Onkels Huus. Hver Time, Du har tilbragt, hver Time, Du endnu til: bringer her, er en Fornærmelse mod Din ægteviiede Hustru. Har Du da slet ikke tænkt paa hende?"

"Alt! svarte Baronen sukkende: Maa jeg til: staae Dig, at jeg skjælver for at tænke paa et For: hold, som bringer mig til Fortvivlelse, fordi det er uforeneligt med min nærbærende Stilling! — "

"Alligevel skal og maa noget Afgjørende skee. Dog derom — i Dit Hjem."

Rast stod jeg op. Sukkende fandt han sig i den Aftale, jeg gjorde med den hidkaldte Betjent. Næste Aften skulde han ubemærkt forlade Huset, og i Bogn vende tilbage til sin Onkel. Tjeneren tænkte mindre letfindigt, end Herren. Han forlod Bærelset med umiskjendelig Tilfredshed, for strax at forberede

hans Tilbagekomst. Efter at jeg havde indgydt den vaklende Baron Mod og Bestemthed, vilde ogsaa jeg sjerne mig, da Døren sprang op, og Mariane, bleg, skjælvende, heftigt bevæget, uden at bemærke mig, styrtede forbi mig, nedkastede sig for Sengen, og raabte; „Du vil bort — jeg slipper Dig ikke — Du er ikke kommen Dig endnu — jeg kan ikke lade Dig saaledes gaae bort!“ —

„Bær fornuftig, Mariane! sagde han blidt — Jeg maa bort.“ —

„Du maa ikke, Du skal, Du tør ikke! —“

Jeg greb Pigens Haand, og drog hende op. Bredt stirrede hun paa mig, dog uden at gjøre nogen Bevægelse, for at rive sig løs. „Sat Dem! sagde jeg: Min Ven har fortalt mig saameget Smukt om Deres troe Omhyggelighed, som overbeviser mig om, at De ei, ved et voldsomt, selvsjærligt Forhold, vil forstyrre hans Livslykke.“

Min kolde Alvorlighed rystede hende. Hun fastede sig heftigt hulkende paa en Stol. Jeg forlod Huset.

Jeg har foredraget Baronens lange Beretning og dette hele Optrin saa omstændeligt, at I ei, naar jeg blot havde stillet de nøgne Omrids hen for Eder, skulde holde Baronen for flettere, end han i Grunden var. I almindelige gehaltløse Characterers Dine, blev han jo dog, saavel som i sine egne, hvad de kalde et godt Menneske. Og saaledes byggende paa den Indskydelse, jeg dog endnu stedse syntes at have paa ham, saae min modige Bestemthed ingenlunde enhver Bei spærret til hans og Benigna's Redning af denne forvirrede Stilling.

Efter at jeg, samme Aften, endnu engang havde hærdet de aandige Baaben, hvormed jeg haabede at bekæmpe hans Svaghed og Verdensforsængelighed, ved et Besøg hos den blide Kvinde; efter at jeg frimdeles, Natten over, var kommen til en fast Beslutning angaaende det, der maatte skee, begav jeg mig, næste Aften, til Onkels Huus, som Baronen, kort tilforn, lykkeligt havde naaet, uden at vække nogen Mistanke. Den Overbeviisning, at være et kraftigt Redskab til, med Guds Bistand at gjenoprette en, uden mig tilgrunde gaaende Lykke, der ei kunde være min Samvittighed ligegyldig, havde stemt mig noget muntrere. Mine medicinske Forsøg havde ogsaa været udmærket heldige samme Dag. Et Par agtede Læger havde bivaanet dem, og min Baquette havde gjort Underværker. Desto forsagtere syntes Baronen mig. Gjerne vilde jeg skaae hans Anskuelser for og hans Stilling i Verden, for saa vidt det kunde skee, uden at krænke hans helligste Pligter. De tilforn af ham anførte Grunde for hans Ægteskabs Hemmeligholdelse lode sig ikke gjen-drive; — men det var jo dog altid muligt, at Onklen havde et tilgængeligt Sted, hvor han med Held kunde angribes. Det Haab, dog maaskee endnu at kunne opdage et Middel til et mindetigt Forlig, lod mig, i Løbet af den mig nedstemmende Samtale, yttre det Ønske, personligt at lære Ministeren at kjende. Baronen greb det med Glæde. Onklen var tilfældigviis i Etaden. Hans Neveu havde nævnet mig for ham som sin Ven, da han fortalte ham om sit Ophold i Udlandet, og mine Forsøg, der havde vundet en hurtig Celebritet, havde sandsynligviis ogsaa bragt ham mit Navn for Øre.

Tilmed vilde Tilfældet, at han, rimeligviis første Gang, maaskee af høflig Bekymring for Baronens Sundhed, traadte umeldt ind til ham, midt i vor Samtale. Saaledes forestilledes jeg ham da langt hurtigere, end jeg havde kunnet haabe.

Hans fornemme Medlidenhed, de borneerte gammeldags Anstuelser, han lagde for Dagen, sagde mig snart, at han ingen Sands havde for et men: nesteligt Væsens indvortes Lykke, samt at Baron, ved at bryde med ham, ei kunde tabe Andet, end Glands og Rigdom. Thi kjærlighedsfuld Hengivenhed var denne Mand gandske fremmed, og den Godhed, han syntes at bære for sin nærmeste og eneste Frænde, var aabenbart kun begrundet i hans Selvfødsel: sit Navn og sin Rigdom vilde han give en Barighed paa Jorden, som han selv — med Gysen folte den Alderstegne det — snart maatte give Slip paa. Ja, hans personlige Beskjendtskab undskyldte endog, i mine Dine, den til: forn af mig dadlede Snubel, hvormed Baron, traagtede efter det lovede Guds, for derved at for: skaffe sig en tryk Uafhængighed. Men selv denne daarlige Udvei skulde spærres os. Det var, som om de indvortes Omstændigheder forenede sig med min indvortes Stræben, for at fremkalde en hurtig Afgjorelse. Ministeren lod sig ei utydeligt mærke med, at han havde noget at betro sin Næven i Centrum. Jeg trak mig tilbage, efter at have til: hvistet Baron, at jeg vilde komme igjen.

Det gjorde jeg ogsaa; men Baron, var gaaet ud; det forstemte mig. Jeg havde haabet, endnu samme Aften, at kunde føre ham til Benigna. Han havde endogsaa lovet det — hvor skulde jeg

søge ham? — Hos Mariane? — Jeg forkastede denne Tanke — og bekvemmede mig til dennegang, selv at berolige den arme Benigna med Hensyn paa hans Udeblivelse.

Næste Morgen hed det, han var paa Slottet. Ogsaa den Aften var han ikke at finde. Først den følgende traf jeg ham i hans Logis i Staden. Han havde virkelig maattet gjøre Tjeneste. Jeg fandt ham i en meget bevæget, dog estertænksum Stemning. Med hestige Skridt gik han op og ned i Værelset; han horte mig ikke komme, og syntes dog at have ventet mig. —

Jeg troede, at maatte sætte ham i rette. „Ei engang hos Din Kone har Du været?“ sluttede jeg.

„Min Kone? gjentog han fremmed: Kunde jeg det da hiin Aften, efter Samtalen med min Onkel? — Jeg veed endnu ikke, hvorledes jeg er vendt i det.“

Efter at hans Onkel, fortalte han: havde gjort nogle kaptieuse Spørgsmaal, som lode ham formode, at nogle dunkle Rygter om Duellen maatte være komne ham for Øre, og at selv min, en Læges, Nærværelse, med hvem han jo ellers ingen Omgang kunde have, bestyrkede hans Mistanke, spurgte han pludseligt, med et listigt Blik, hvorledes det havde behaget ham derude paa Godsset.

„Saa vel, svarte han dristigt: at han gjerne strax havde opslaaet sin Bopæl der. Og hvis det ei kunde kaldes, at ville foregribe Onklens Godhed, vilde han ei betænke sig paa at tilstaae, at der forsvævede ham adskillige Forstjønnelser og Forber-

dringer, som vilde gjøre ham Opholdet der yderst behageligt."

Dnklen smilte. „Det bliver Dit, som Brudegave, og — sagde han med Bægt — da et langt Ungkarlsliv i Residentsen neppe vilde være Dig tjenligt, saa vil jeg anvise Dig en Brud, som jeg i Stilhed har valgt Dig. Med Familien er Alt i Rigtighed. Det bliver nu Din Sag, at vinde hendes Gunst."

Han nævnede ham nu en ung og riig Arving, af hvis Roes, grundet saavel paa hendes Caracteer, som paa hendes Skjønhed, hele Staden var fuld.

Den Vengstelighed, den mørke Nedslagenhed, hvormed Baronen meddeelte mig dette Dnkens Forslag, havde noget saa Underligtvetydigt, at jeg ikke kunde skjelne, om det, der saa viensynligt trykkede hans Hjerter, var Græmmelse over, at see Haabet om Gudsrets Besiddelse tilintetgjort, Skræk over at høre det løsbrydende Uveir over sit Hoved, eller Smerte over at maatte frasiige sig den meest glimrende Lykke, der nogensinde havde tilsmilte ham. Ved modnere Overlæg syntes mig den sidste Følelse prædominerende, fordi mere Harmen, end Kummer talte af hans Stemning, og inden vor derpaaafølgende alvorlige Samtale var forbi, blev dette mig endnu klarere, da han ligegyldig henkastede en ham overrakt Billet fra Mariane, mod hvem han ellers ikke forsømte at iagttage et velvilligt Hensyn.

Min første Følelse ved hans Beretning var derimod et Slags Glæde, den nemlig, som gjen-nemtrænger os, naar alle Hindringer ere bortryddede, som staae iveien for en Afgjørelse, selv for en

ubehagelig, og saa sagde jeg da bestemt, medens en stille Aehnelse af hans uværdige Tanker gav mine Ord en stigende Skarphed: „Hat Dig! Det er idetmindste godt, at vi vide, hvorledes vi sidde i det. Lykkedes det Dig ogsaa, at undgaae dette Giftermaal, saa har Du dog intet andet Haab, end at vente paa Din Onkels Død, hvis ei ogsaa dette strander paa hans Brede. Men derefter kan Du ikke vie! — Hvor Alt er forloret, er Intet at staa: ne mere. Det er paa Tiden, at Du, høit og offentligt, deklarerer Din Forbindelse. Gjør det, og oppebie roligt Følgerne! — “

Han op slog en hoi Latter. „Følgerne! raabte han: Nu, De laze sig beregne! Sæt ogsaa, Mor: narkens almeenerkjendte Billighed og Skaansel, naar jeg, aabent og ærligt, fristede Alt, vilde anerkjende min napnløse Gemalinde som saadan, vilde jeg dog aldrig kunne føre hende til Hoffet; af min Onkel kan jeg vente at vorde gjort arveløs; paa den offentlige Menings Misbilligelse kan jeg sikkert belave mig. Midt i min Carriere gaaer jeg isaa. En fattig Hofmand er et ynkeligt Væsen!“

„Dog mindre, end en ynkelig Mand! afbrød jeg ham: Det kan min Ven, det kan Benigna's Egetefælle ikke være. Dine Følger har jeg allerede betænkt, og maaskee endnu flere. Vilde de have affkræffet Dig, da Benigna, paa Dine, paa vore forenede Bønner, for Din Skyld forlod Alt, hvad man i denne Verden kan forlade? Hun har, i strenge Forstand, opfyldt det bibelske Sprog, Du antørte, for at bevæge hende. Saa forlade da ogsaa Du, mandig og retfærdig, hvad Du, for hendes Skyld, maa forlade. Alt være hendes Beskytter,

hendes Barns Fader, er Din første Forpligtelse, som Din første Pligt. Efterlign hende — sank Din ubetydelige Formue sammen. Den er liden, dog stor nok til, i Forening med Glid og Nøisomhed, at ernære Dig; i det sydlige Lydskland, i Frankrig, i mangen skøn Udkrog paa Jorden er den tilstrækkelig til at sikre Dig en stille Lykke. Frsig Dig Alt, kun ei Din Fordring paa indbortes Lykke."

"Du sværmer!" var hans forvirrede Svar.

"Og det siger Du? Mig? En Mand med Rundskaber, om de end ere middelmådige, dog med Mandskraft og Mandsvillie, holder sin Skjebne i sin Haand. Han er ikke bunden til Sted, til Guds, til en bestemt Kreds, ei heller til en — en Kammerherrenøgle! Han stræber efter en høiere Lykke, end den kan aabne eller lukke for ham. Verden er stor, og altid aaben for et stort og aabent Gemyt. Er Dit Hjerte ikke mere, som det engang laae for mig — ja, da vee Dig, Benigna! Da har Dit forklarede Seersie seet ret, da Du med Ustyk vendte Blikket fra ham. Forsængelighed og Sandselighed have dog fæstet Rod i hans Bryst — en Guldhøgle og en let Nymphe have, ved deres Skarntyde, qvalt Din bedre Eed. Og jeg maa bære hans halve Brøde — nu gaaer den sorte Streg gjennem mit Hjerte!"

"Jeg er høist ulykkelig!" raabte han, bevæget af min Tales Varme og Sandhed.

"Ulykkelig! vedblev jeg: Ja, fordi Du ei har Mod til, ikke at være det. Hvormeget har ei Din faste Villie udrettet tilforn! Den har draget fjerne Tanker til Dig, den har opvakt Døde — og Du tvivler endnu om Dine Kræfter? Kom! Følg mig

til Benigna. Hør hendes milde Røst; see hende i Diet, hvis Straaler alle udtale Kjærlighed til Dig, Taalmod under Din Gravværelse, Kraft og Mod ved Din Side. Gjentag der Dine Betænkeligheder; et Smil af hende vil gjendrive dem Alle."

"Jeg vil ikke derhen — jeg kan ikke gaae derhen!" raabte han, bedækkende sit Ansigt med begge Hænder.

"Siig hellere, Du tør ikke! Du er ikke sunken saa dybt, at Du formaaer at udholde Forbrydelsen i hendes milde Blik! Nu siger jeg: Du maa derhen! Hun har ikke seet Dig længe. Hun venter Dig, hun længes efter Dit kjærlighedsfulde Blik, og ahner ei den Glæde, som ligger deri. Du har lovet det. Skuf ei hendes Forventning! See, ei engang for dette lille Bedrag vilde jeg stille hende blot, selv i dette Dieblik ei, da dog et langt større truer hende. Saa dyrebar er mig hendes Rolighed, medens Du — — — vær en Mand! Beseir denne daarlige Svaghed! Hør hende selv, see hende blot, og Du vil atter faae saameget Herredømme over Dig selv, at Du — kan være retfærdig. Kom! —"

Næsten med Magt rev jeg ham med mig. Vi indhyllede os Begge i Kapper — og da der dengang endnu ingen Hyrevogne holdt paa Gaden, ilte vi taase ud i Forstaden.

Den gamle Frank lukkede op for os, og vi traadte, Baronens skjælvende som en Forbryder, ind i hendes Værelse. Hurtigt stod hun op, og svævede os imøde med et vemodigt Udtryk, dog smilende.

"Du er meget bleg, gandske forandret! sagde hun forfærdet: Arme Ferdinand! Du har vel atter været syg!"

„Et Tilbagefald ! svarte jeg med Bægt : Men her vil hans bedre Natur finde Opreisning. Det sættes ham blot paa Mod, at ville. Han skjælver for en Afgjørelse, skjøndt han føler, at den er nødvendig. Her, i dette Land, er intet blivende Sted for Eders Kjærlighed, Eders Pagt. Hvad nytter det, at dølge Noget her, hvor kun Albenhed og tro Sammenhold kan hjælpe ? Den Lust, hvori han aander, er ham ikke tjenlig. Han maa forlade sit Fædreland, for, til sin Grelse, at vinde et bedre. Siig ham Alt, hvad De har sagt mig. Af Deres Mund fremgaaer Ordet helligere og kraeftigere. Indgyd De ham Mod ! — ”

„Sagtere, sagtere, min Ven ! sagde hun smilende : De veed jo, at eet eneste høit Ord endnu stedse virker sammende paa mine Nerver. Hvorfra skal jeg tage Mod, naar han intet har ? Jeg for min Deel vil jo kun hans Lykke, om den end maatte fremspire af min Grav.“

Hun ahnede ei, hvorledes disse tilfældige Ord, lig en Staalpæl, maatte gjennemtrænge hans Hjerte.

„De er Moder !“ vedblev jeg sagte. — Jeg sølte, hvor nødvendigt det var, at rykke rask mod Maalet. Tilmed havde saamange andre Erfaringer lært mig, at Opsættelse af det Uundgaaelige, kun fører til Fordærvelse.

„Ja, ja ! sagde hun : Og denne Betsignelse vil ogsaa give Dig Mod til det Tungeste, Ferdinand ! — Er Moderen, Dig selv, i Barnet ! Ingen Skygge maa hvile over dets Fødsel. Og tør Du, som vor Vens Stemning kun altfor tydeligt siger mig, ei optage os aabent og frit i Dit Fædreland, saa forlad det, som jeg mit, hellere end at fornægte Den, der er bestemt at vorde Dit Livs Stoltthed, Dine sødeste Timers Glæde,

Din Alderdoms Støtte. Giv Dit Barn noget Bredde, end en stussende Rigdom, der endnu aldrig har bragt Nogen den sande Lykke. Giv det en Fader, giv det det Navn, hvorpaa det kan gjøre Fordring, og frygt ei Udlændigheden, hvori jeg fulgte Dig saa tillidsfuld."

„Og plante Kartoffer, kjære Benigna?" spurgte Baronnen forfagt.

„Plante og spise, Uar ud, Uar ind, naar saa skal være! faldt hun ham modig i Ordet: Men med muntert Hjerte, og med den Bevidsthed, at have opfyldt sin heiligste Forpligtelse. Mag det saa, at Dit Barn engang kan være stolt af sine Forældre! — vedblev hun med tindrende Blik — For det taler jeg kun, for det maa jeg tale! Jeg vilde gjerne sige mig efter Dine Forhold; jeg har jo nok i Din Kjærlighed, i Overbeviisningen om hvad vi ere hinanden. Men ogsaa Du, Ferdinand, er ikke lykkelig — —"

Hu vedblev hun, og stillede ham hartad hele hans indre og ydre Forsatning saa klart for Die, som om hendes Blik endnu stedse, ligesom i hiin ubegribelige magnetiske Tilstand, kunde læse i hans Sjæl. Baronnen og jeg saae forundrede paa hinanden. Hver Tone i hendes Stemme gjenlød frydeligt i min Sjæl; jeg saae hans Bryst hæve sig stedse kraftigere, hans Hoved reise sig stoltere og friere, hans Die straaale. Jeg haabede det bedste Udfald.

Da sprang Døren pludseligt op. Ude af sig selv styrtede Mariane ind i Værelset.

„Kan jeg ikke høre, saa vil jeg see; bedrage mig skal man ikke! Saa er jeg da forraadt og solgt! raabte hun, ikke mere istand til at beherske sig selv: Udentvivl af ham! tilføiede hun, veggende paa mig. Hvad har man fore med Dig her? B—, lad Dig ei forføre. Hvo er den Pige hist? — Tal, — jeg vil vide det! — “

„Store Gud! stammede Baronen blegnende: — Hvor kommer Du hid? — Bort! Bort!“

„Jeg er nu her! gjenmælede hun trodsigt: Og jeg viger ikke af Pletten, før Du gaaer med! Jeg havde nok formodet noget lignende! — Robleren hist drog Dig ud af mine Arme, der have pleiet Dig saa tro og kjærligt — han vilde tjene sig Roblerpelsen her! Ja, ja, jeg kan see paa Dig, at man har noget meget Slet fore med Dig.“

„Hvad er det? raabte Benigna, synkende i mine Arme: Hvad er det for et Fruentimmer?“

Baronen traadte, umildt tilbagevisende Mariane, hen til Benigna. „Bliv kun fra hende! raabte Hiin, gribende ham i Armen: Det er Forfælselse, Skinsyge — see paa mig, siger jeg — er jeg da ikke ligesaagod, som hun.“

„Jeg har aldrig været Skinsyg! sagde Benigna, opløstende sit Hoved, og seende paa Baronens med rolig Værdighed: Jeg har aldrig troet, at have Aarsag dertil.“

Da fattede jeg mig. Oprørt ved Wogens et høvert Hensyn foragtede Uforstammenhed, stodte jeg hende voldsomt tilbage med de raske Ord: „Respekt, Læs! Denne Dame er hans Gemalinde!“

„O min Gud!“ raabte Baronen, og lod pludseligt Benigna falde i mine Arme, idet han, flaaende Hænderne for Panden, kastede sig paa en Stol.

„Hans — Gemalinde! gjentog Mariane: Nei, det er ikke muligt — det havde jeg ikke ahnet — han gav mig de sødeste Navne, og har ellers Intet dulgt for mig. Nei! vedblev hun, idet hun, vexelsviis og stedse ængsteligere, saae paa os: Sligt et Uhyre kan han ikke være. O, tilgiv mig, naadige Frue! Saa maa jeg jo ære Dem, beklage Dem, afbide min Tunge, knælende gjøre Dem Afvigigt. Er De hans Gemalinde, da har jeg, i min Uvidenhed, forsyndet mig haardt imod Dem!“

Ligesom bedende sank hun ned for Benigna, som skjulte sit Ansigt ved mit Bryst — jeg tænkte kun paa hende, paa Følgen af denne voldsomme Rystelse. — Ogsaa Baronen var ude af Stand til at tale. Mariane stirrede paa os i bange Forventning. —

„Alle tie! tog hun omsider Ordet: Ogsaa De, Baron! Har denne Mand maaskee skuffet mig? Betjener han sig ogsaa af slige Kunster? Ja, ja, han har betroet mig Alt. Jeg veed, De er et frygteligt Menneske, der kan forgjøre Folk, saa at de i Søvnne aabenbare deres dybeste Hemmeligheder. Over mig har De ingen Magt; jeg er en Christen. Tal dog, Baron! — Har man mig til Bedste? Naar Du — naar De siger mig det, vil jeg troe det, for ikke. Er hun Deres Gemalinde?“ — Baronen taug.

Hans Taushed oprørte mig. Jeg tænkte ei paa hans forrivellesfulde Stilling, hvori han ikke voxede, at give sin Hemmelighed til Priis for en forbittret Kvinde, som ei syntes sine Sandser nægtig, og ei heller kunde bære det over sit Hjerte, ved en Fornægtelse at stille den retmæssige Egteskælle ved Siden af en Skabning, der var traadt udenfor alle Sammelighedens Grændser. —

„Er hun Deres Kone? gjentog Mariane endnu kedse: De vil ikke fornægte hende, De har ei haft Hjerte til, at blues ved mig — nei — hun er det ikke! Alt er Løgn! Du har jo fortalt mig om en rigtig Brud, for hvis Skyld Du ikke torde see mig mere.“

Benigna laae uden Bevægelse i mine Arme; hendes aabne Blik, der uroligt gled hen fra En paa en Anden, hendes lange, ængstelige Aandedræt sagde mig, at hun hørte Alt, fornam Alt, at hvert Ord gjenneibævede hendes Jinderste. Ved det Sidste soer hun sammen. Ogsaa mig syntes det at give Overbeviisning om en ny Skjændighed.

Jeg kunde ikke holde mig længer. „Du tier endnu, Usling?“ raabte jeg.

Rasende sprang Baronen op. „Usling? gjentog han: Det siger Du mig? Og nu?“

Rask vendte han sig derpaa til Mariane: „Ulyksalige, hvorledes er Du kommen hid? Svar, jeg vil vide det! Tal, at Du igjen kan komme levende udaf dette Hus! —“

Vigen blev bange. „Jeg havde tilskrevet Dem! sagde hun skjælvende: En Uro, en marrende Angst havde grebet mig. Jeg maatte tale med Dig — jeg leverede selv Sedlen til Johan — jeg kunde

ikke være forsigtigere. Forgjæves ventede jeg paa Hjørnet efter Svar — da kommer De med en anden Mand, Begge hyllede i Rapper, udaf Huset — det foer mig gennem Hjertet som en Kniv, jeg ahuede Noget, som maatte knuse mit Hjerte. Jeg fulgte efter, fastbesluttet, at efterspore den hemmelighedsfulde Gang, at erfare, om jeg var forraadt. Jeg saae Dem Begge gaae ind her. Medens den Gamle havde travlt med Rapperne, listede jeg mig kjækt herind. I Forstuen var temmelig dunkelt. Først da Tjeneren havde lukket Døren, kom jeg til mig selv. Men nu kunde jeg ikke slippe ud mere. Da følte jeg, det maatte saa være. Nu sneg jeg mig gandske sagte forbi den Gamles Dør, opad Trappen. Men jeg kunde kun høre enkelte Ord — en Sirenestemme, som gjorde mig rasende. Da var det ude med min Fatning."

„Gaae hjem, Mariane! sagde Baronnen mere fattet: Banhellige ikke mere denne Lærskel! —"

Han ringede; den gamle Frank traadte ind, og jeg stirrede bestyrtet paa den Fremmede. „Luk Gadedøren op for dette Fruentimmer, raabte Baronnen: og vent nedenfor — jeg kommer efter."

Taus, med nedslagne Dine, gik Mariane. Da treen han rask hen for mig. „Jeg har taalt Alt af Dig, hvad taales kunde, sagde han opbragt: men Du har overtraadt alle Skranke; vi tales ved i Morgen."

„Vi tales ved! gjentog jeg: Besynderligt, naar Du kun har Verden paa Din Side, saa har Du Mod nok. —"

Jeg afbrødes af Benigna. Dyloftende sit Hoved, bleg, hurtigt læggende den skjælvende Haand paa mine Læber, hvistede hun neppe hørligt: „En hver af Eder, som stiller sig mod den Anden, knuser mit Hjerte, om det ikke allerede er knust.“

„Dyrebare Benigna! raabte Baronen, idet han, pludseligt bevæget, sank ned for hende: Alt, hvad Du lider, sønderriver min Sjæl. Alt har sammensvoret sig imod mig, for at vise mig flettere for Dig, end jeg er. Kunde jeg med mit Blod oprette — —“

„Opret med Dit Liv, hvad Du formaaer!“ afbrød hun ham svagt.

„Jeg vil det!“ sagde han rast, saae paa hende, med et rørt, vemodigt Blik, gav mig et Vink at blive, og nærmede sig Døren.

„Du gaaer?“ raabte jeg uvis, som om jeg kun i min Nærværelse kunde stole paa hans Villie.

„Lad ham — gaae — gaae — tog Benigna, med Anstrengelse, Ordet — jeg kan ikke see Dig nu — jeg kan Ingen see nu, ei heller Dem!“ tilhvistede hun mig hovedrystende.

Han havde allerede forladt Værelset, og, som det syntes, taget Benigna's sidste Aandedræt med sig. Som livløs hang hun i mine Arme. Frank havde hidkaldt Pigen. De bare hende tilsengs.

Jeg stod nu atter ved det dyrebare Væsens Engeleie, hvis tidligere jeg, neppe to Aar tilbage, havde nærmet mig med Mod og glad Forhaabning, som en lønlig, velgjørende Underkrafts Præst, hvilken min svage Haand havde formaaet sig, at ville lede til hendes Frelse. Denne Frelse var nu, ved min Festroenhed, min Eftergivenhed, bleven hende

til Forbandelse; de hemmelighedsfulde Kræfter, som vare mig underdånige, havde, fordi jeg blot gjorde eet eneste Skridt udenfor den Kreds, som Pligt og Forsigtighed afstak mig, hævnnet deres Misbrug paa hende. Den hulde Skabning, jeg ved dem, skøndt halvt skjult for mig selv, havde gjengivet Sundhedens forlorne Blomster, laae nu, fordi jeg ikke ændrede den Advarsel, de lagde hende i Munden, for mig liig en knækket Lilie, og mit Mod var sunket, alle mine glade Forhaabninger vare borte. — Lige som et heftigt Jordstjælv ofte rytter en stolt Mar- morbygning saaledes, at vel de udvendigste Mure endnu stode der i deres fulde Pragt, skøndt alt Levende, erkjendende, at de ingen Sikkerhed frembyde mere, gysende sjerne sig; saaledes laae hun der, alvorlig, dog blid tillige, i en Majestæt af Skønhed, som en mild Feberrodme kun forhoiede, liig de forladte Levninger fra en bedre Tid, som kun omslutte et dunkelt Ode, hvori Aander boe. Thi som fremgaaende af hendes Jnderste, var en Dødsstilhed udbredt trindtom hende; afbrudt og kort talte hun alvorlige Ord, hvis underlige Betydning gjennemgik nede mig. Det var, som om hun, skøndt med fuld Bevidsthed, ikke mere tilhørte Livet. Hun talte om det usødte Barns Moder, hun bar i sit Skød, som om en Fremmed, en allerede Død, der vilde tilgive Alt og sove roligt i Graven, naar det, hun endnu var Verden skyldig, ei, i hende, vilde forlise nogen af sine Rettigheder. Efterhaands blev hun stillere — hun syntes at sove. Var denne Søn maaskee magnetisk? Havde hun talt vaagen, eller sovende? Jeg vidste det ikke med Visshed — saa vaklende syntes, hos hende, Grænsen mellem den dobbelte Til-

stand. — Eller var det maaskee Dødens første, usynlige Manipulation? Jeg gjøs! Mit Blik, der forduin havde virket saa mægtigt paa hende, var rigtignok fæstet stibt paa hende; men i min Sjæl var ingen Villie, intet Ønske, ingen anden Tanke, end den, at det Frygtelige maatte gaae hende skaaensomt forbi. Jeg havde endogsaa tabt Modet til at anvende noget Lægemiddel, hvilket min Stemning umuligt kunde give nogen velgjørende Virkning. Ja, det kom mig endogsaa fore, som om min Nærhed, naar jeg speidende bødte mig over hende, nærmende mig Hjertekulen, for første Gang virkede konvulsivt paa hendes Nerver, og det gjorde mig ondt. Hun havde ikke nævnet Baronen — hun syntes ei at læn ges efter ham; — jeg destomere. Det kom mig fore, som om kun hans Mod, hans fornyede Livskraft, hans kjærlige Villie endnu kunde kalde hende ned til Jorden. Men han kom ikke.

Dagen udøredte stedse mere sit Lys, der passede saalidet for min Stemning. Hvert Klokkeslag gjennemborede mit Hjerte. Det var allerede høit paa Dagen.

Baronen kom endnu ikke. Hvad havde han villet sige med sit: „Jeg vil det?“ — Havde det atter, sjernt fra mig, brøstet ham paa Kraft?

Langt om længe indfandt hans fortrolige Tjener sig førstegang i Benigna's Bolig, for at spørge til hende.

Øjeblikkelig lod jeg ham kun give det Svar: „Sun sover.“ Og virkeligen laae hun endnu stille hen. Mine Embedsforretninger kaldte mig bort. Jeg maatte forlade hende paa nogle Timer.

Da jeg omsider kunde vende tilbage, fandt jeg Benigna endnu i samme Tilstand. Først Morgen en efter vaagnede hun pludseligt. Hun syntes sig selv fuldkommen bevidst, men undrede sig over, at see sig paa Sygesengen, og pleiet saa omhyggeligt af os. Hun syntes Ingen at kjende, ei engang mig. Forundret, eftertænkst som stirrede hun paa mig, som om hun, i Fortiden søgte et Punkt, hvortil hun kunde knytte mig. Da var det, som om hun pludseligt kom til Klarhed.

Hun nævnede sine Forældre, og med et stedse mørkere Blik sukkede hun den i hendes Arme døde Geistliges Navn; med et Angstskrig udstødte hun det qvalte Barns Navn, og derpaa dets ulykkelige Faders. — Alle hendes Hjertes tilforn lægede Bunder syntes at bryde op paany; hun kaldte igjen sig selv en tredobbelt Morderske, og vinkede os bort, at ei hendes forpestede Nærhed skulde bringe vor Tilværelse Fordærvelse. — Baronen og det hele Skjønne, og dog saamegen Jammer bringende Mellemrum, var glemt. Hun var ulykkelig, nedtrykt, som dengang, hun førstegang saae ham, og af — maaskee just derfor lykkeligere midt i sit nye, ulykkelige Tilbagefald.

Men en ubeskrivelig Bitterhed mod ham opfyldte destomere mit Hjerte. — Alle mine Bestræbelser laae nu for mig, tilintetgjorte ved ham — havde han ikke været, da havde hun nu været helbredt, og maaskee lykkelig, da eiede hun endnu Forældre, Stand, Familie, Formue, maaskee endog en værdig Egtfælle — medens Den, hun nu havde

Jeg kunde næsten ikke udholde hendes Nieskast; intet Lægemiddel kunde jeg anvende mod denne fuldkomne Forglemmelse af det siddigst Forbigangne — og havde jeg vidst et, havde jeg da tordet bruge det? — Med dyb Smerte saae jeg hende forblive i denne voldsomme Tilstand.

Imidlertid havde hans Tjener gjort hyppig Efterspørgsel; ogsaa denne Morgen indfandt han sig, og fik, efter min Billie, endnu stedse det samme Svar. Kunde Noget bedre, end Sønnen, minde Baronnen om hans Pligt? Omfider overvandt min Bekymring for Benigna den Uvillie, hans Udfærd indgjød mig. Mod Middag ilte jeg til hans Bopæl. Han var paa Slottet. Altsaa havde han endnu Intet gjort, men lod hende, hvis Fare engang havde indgydt ham en saa modig Bestemtsted, i sin feige, nedrige Baklen døe i Ussindighed! Forbittret, med en Følelse mod ham, som vel ei var Hævntørst, men dog havde Liighed dermed, besluttede jeg, at ile tilbage til Benigna.

Da var det paa eengang, som om en uforklarlig Uro, mod min Billie, drog mig hjem. Dagen tilforn havde jeg indrettet mig saaledes, at jeg kunde blive ude, og anordnet det Fornødne hjemme. Det havde været min Hensigt, at blive hele Dagen hos den arme Kone; jeg maatte jo hvert Nieblik kunne vente Baronens Tilbagekomst. I dette Tilfælde var min Nærværelse høist nødvendig. Men han var paa Slottet — Omveien var ikke lang — jeg besluttede at følge den indvortes Drift.

I det Fjerne, just som jeg boiede om i Gaden, saae jeg en Kareth holde for min Dør; en qvindeligg Skikkelse blev løftet ind i den. Min Huushol-

derſte, en bedaget Kone, ſtod, ſienſynligt forvirret, i Gadedøren. Jeg fordoblede mine Skridt. Saa ſnart hun blev mig vaer, ſtyrtede hun mig imode, med Skræk i alle Miner.

„Hurtigt! Hurtigt, Hr. Doctor! ſagde hun: Jeg vilde juſt ſende Bud efter Dem; jeg frygter, der er arriveret en Ulykke med Deres Baquette. — Det er rigtignok min Forſeelse, men om jeg end ſkal løbe Fare, at vorde affſediget af Dem, vil jeg dog ikke fordølge Sandheden.“

Hvad hun ſildigere fortalte mig, vil jeg ſtrag meddele. Et i en let Silkefaabe hyllet Fruentimmer, ſom hun dog intet Tegn paa Banvid mærkede hos, havde forlangt hende i Tale, og efter en lang Indledning, betroet hende, at man, for en vis Svagheds Skyld, havde raadt hende den magnetiſke Kuur; men da hun havde en lønlig Angſt derfor, hvilken hun haabede at forjage ved at betragte Apparatet og ved den Overbeviisning, at dette beſtod af uſkyldige Materialier, ſaa bad hun hende om at ſee Værelſet, hvori hiint befandt ſig. Bevæget af den Fremmedes indſtændige Bønner, vel ogſaa ſelv friſtet af Nyſgjerrighed, gav hun efter. Hun havde nemlig aldrig ſelv betraadt Værelſet, hvilket jeg altid lukkede omhyggeligt, naar mine Patienter havde forladt det. Et Slags Amanuenſis torde allene beſøge det i min Graværelſe. Det hemmelige Sted, hvor jeg pleiede at lægge Røglen, for at han kunde beſjene ſig deraf, havde Huuſholderſten forlængſt opdaget. Dog havde hun ikke havt Mod til, at gaae derind allene. Hun førte altsaa den Fremmede ind — af mig frygtede hun ingen Overraſtſe. Midt i Værelſet befandt ſig Baquetten, ſom, med

stor Omhyggelighed, skjøndt meget simpelt, var konfirmeret af mig selv. Den bestod af en middelmaadig stor Kasse af Jernblik, hvori de, efter min Anskuelse virkende magnetiske Materier, polarist ordnede og anbragte, vare indsluttede. Ud fra Kassen udbredte sig, som Straaler af en Stjerne, i forskellige symmetriske Retninger, Conduktorerne, som strakte sig indtil Bænkene, hvorpaa Patienterne vare placerede, hvorved Apparatet, med sin spindelvævmæssige Form, fik et vist Trolddomsudseende. Medens nu Huusholderessen, strax ved Indtrædelsen, havde tabt sig i Beskuelsen af det Nye og Hemmelighedssfulde, havde hun ophørt at holde Die med den Fremmede. Men neppe var Denne indtraadt, før hendes høist exalterede Sindsstemning — maaskee selv af den Grund, at det var lykkedes hende, hidtil, med stor Anstrengelse, at skjule den — ved Synet af Baquetten, pludseligt udbrod i Raseri. En stor Hammer eller Øxe, som hun havde holdt skjult under Kaaben, blinkede paa eengang i hendes Haand. — Hun nærmede sig Baquetten, i den Hensigt, at tilintetgjøre den.

Men endnu før den forfærdede Kone afværgende kunde styrte til, og inden den opløstende Arm knusende sank ned, skete pludseligt en usynlig Explosion; et Slags Liiglugt opfyldte Værelset i samme Dieblisk, og det saa bedøvende, at den Fremmede styrtede bevidstløs til Jorden. Den hurtigt aabnede Dør, Dieblikkets Angst, som indgjød Huusholderessen ualmindelige Kræfter, satte hende istand til, skjøndt selv næsten kæmpende med en Alsmagt, at flæbe Truentimmeret ud af Stuen. Paa Trappegangen kom hun sig omsider saavidt, at hun kun

de tilhviſte den i Haſt hentede Hærefudſt ſin Bopæl. Dog havde man maattet bære hende ned. Huusholderſken havde haft Beſindighed nok til, for de hidilende Huusbeboere at dølge Alt, hvad der havde kunnet vække en fortrædelig Opſigt. Derfor tilgav jeg hende ogſaa.

J gjættede vel ſtrax, at den Vanvittige var Mariane. Jeg vil nu meddele Eder den rigtignok ikke gandske fuldſtændige Oplyſning herom, ſom Baronens fortrolige Tjener ſiden gav mig. Allerede hiin Aften var Baron en ilde til hendes Logis; rafende havde han, med en uſædvanlig Haardhed, ſat hende irette, og erklæret, ei at ville ſee hende mere. Saaſnart hendes Skræk havde lagt ſig noget, var hendes Skinſyge, ſom kun frembød hende een begribelig Grund til hans Brede, vendt tilbage med fordoblet Styrke. Alt, hvad han havde fortalt hende om mig — hiint Optrin, hvortil hun havde givet Anledning, og hvori Baron en havde ſpillet en ſaa ydmygende Rolle, lod hende formode, at han ſtod under en Trolddoms Indflydſe, ſom hun blot behøvede at tilintetgjøre, for igjen at vinde ham. Sandsynligviis havde den Forundring, hvormed den letbevægelige, uvidende Pige, der ſlet intet kjendte til Meſmeriſmen, havde hørt paa hans alvorligt meente fortrolige Meddelelſer, moret ham, og bevæget ham til, iſølge Diebliffets Lære, at udfmykke diſſe med Billeder, ſom havde vildledt hendes Phantaſi. Tjenerens hyppige Vandringer til Benigna's Bopæl, hvilte hun Alle havde efterſpejdet, uden at kunne opdage anden Grund dertil, end den, at Baron en nu helligede hiin en Omhu, ſom var hende berøvet, bragte hende til Fortvivlelſe, og

denne til en ethvert Hensyn foragtede Bestemthed, under hvis Virkning vi Alle succede. Hende selv paadrog den en langvarig Eygdom.

Saa meget om hende. — —

Inden Huusholderstiens Beretning endnu var bleven mig gandske klar, styrtede jeg ind i Bærelset, hvis Dør kun stod paaklem, og lukkede strax efter mig. Jeg ilte til Baquetten, som jeg fandt i fuldkommen Orden, kun at den under Kassen værende Dør, som ikkun kunde aabnes ved at trykke paa en Fjer, var sprungen op af sig selv — en i Sandhed bedøvende Liiglugt opfyldte endnu Stuen, aabent bart udsirømt af Kassens Indre, og med nyt Mod, ny Fortrosthing, sølte jeg mig dragen til de hemmelighedsfulde Kræfter, der, paa en hartad vidunderlig Maade, som selvvirksomme Vælder, havde, for deres Ven, reddet deres Tilværelse og deres af ham byggede Bolig, idetmindste fra dens indre Harmonies Forstyrrelse. Her er ei Stedet at sønderlemme dette tilsyneladende Under, ei heller til at udvikle Muligheden, som den sildigere fremstille sig for mig, hvorlunde en saa heftigt exalteret Sindssorfatning, i den magnetiske Atmosfære, havde kunnet bevirke et Slags elektrisk Explosion, ved hvis Rystelse den kun af mig kjendte Dør var sprungen op. Jeg nød kun det første Indtryk velgjørende Indflydelse, og tænkte saameget mindre paa en naturlig Udvikling, som et nyt, et virkeligt Under fremtraadte i min Erfaring; idetmindste befandt jeg mig hensat i en Tilstand, der aldrig, hverken tidligere eller sildigere, er bleven mig til Deel. Glad, saa glad, som mit med saa svære Sorger betyngede Gemst, med Magt udrevet af disse, for et Dierblif kunde føle sig, havde jeg igjen lukket Døren til Ba-

quetten, og, som om jeg vilde styrke den heftigt grebne Sjæl ved de forborgne Kræfter, som venligt omgave mig, sat mig ned ligeoverfor den. Den særegne Atmosfære, der havde virket næsten dræbende paa Mariane og beflemmende paa den ældre Rone, virkede slet ikke ubehageligt paa mig. Meget mere hengav jeg mig, med et Slags Fyldestgjørelse, den Modtagelighed, som den mig ombølgende magnetiske Strøm fremkaldte.

Da — i lysbaagen Tilstand, mig selv ei det jordiske Legeme fuldkommen bevidst, kom jeg i et Slags Clairvoyance, som dog, saalænge den varede, ingen fremmed Følelse indgjød mig. For mine Dine dannede sig en Lyskreds, der, som mig syntes, fremgik af mit Væsen i lyse, gule Funter, og, sammenshydt med Værelsets Atmosfære, opklaredes til en Astrarlands, hvori mangehaande Billeder foresvævede mig, der, paa en gandste egen Maade, bibragte mig uventede og vigtige Oplysninger angaaende mine inderste Forhold. Mere, end alt Andet, fyldte de to Væsener, hvis Stjebne var saa inderligt forbunden med min, mine Tanker, og saaledes traadte ogsaa Baronens for mine Blikke, ja, disse trængte endogsaa dybt ind i hans sonderrevne Bryst.

Jeg saae ham, ledsagende sit høie Hersteb, i en Have, staaende foran et skrantende Træ, og læste, uden at høre Ord, dets af Gartneren nys foredragne Historie, som den, med brændende Ildziffre, rodfæstede sig i hans Hjerte, udaf dette, medens hans forunderlig ubevægelige Træk, overtrukne med Hoffernisfens Smil, ei forraadte den Angst, som bestormede hans Bryst. Ja, det var, som om hvert Trin, han havde gjort, siden jeg sidst saae ham, ligetil vor Adskillelse i Benigna's Værelse, stillede sig, tilbagestridende, for mine

Dine. Hvad jeg saae, var, fritsvævende for min Aand, undrykket de sædvanlige legemlige Indskrænkninger — eller var det kun hoistlevende Billeder af en bevæget Phantasi? Jeg vover ei at bestemme det, paa det jeg ei, ved en maaskee falsk Anklage, skal besmitte hans Erindring. Jeg fornam en dyb Smerte i mit Jundersie; den drog Blikket, fra den ydre Lyskreds, ind i mit Hjerte. Den sorte Streg, Benigna engang havde seet, viste sig nu ogsaa deri, stedse tykkere og længere, indtil den omsider strakte sig ud af mig, ind i den ydre Lyskreds, hvor den blev stedse bredere og tilsidst forvandlede sig til en stor Grav, hvori Benigna hvilede med et Barn i Armen. Men stedse videre strakte Graven, som om den ogsaa vilde omfatte Baronen, der trods sin Stræben efter at slippe bort, stod som fastnaglet ikke langt fra Randen — nu sank Jorden under hans Fødder, og han styrtede i det gabende Svælg. En mørk Sky opsteg deraf; udbredende sig lidt efter lidt, slukte den Lyskredsens Klarhed — og med den mit Bliks Seergave.

Jeg veed ikke, hvorlænge efter jeg endnu har siddet der og grublet, da det bankede stærkt paa Døren. Med det første Slag gennemtrængte en rystende Jølelse, rimeligviis liig den, der griber Svøngængerens, naar man kalder ham ved Navn, mit hele Væsen. Jeg sprang op, ei bedøvet af Billederne, men gennemtrængt af en Tillid til de Kræfter, hvis hemmelighedsfulde Virksomhed jeg erkjendte, uden selv at kunne udgrunde den, og af et Overmod, som om jeg ei var Naturens ydmyge Præst, men dens Behersker. Jeg aabnede Døren. — — Det var Baronet !

Han vilde træde ind; men jeg viste ham tilbage og traadte ud til ham i det andet Bærelse. De Billeder, hvori han havde forebavet mig, syntes at møde mig sammentrængte i hans Træk. „Ei indenfor denne Helligdom, som aabenbarer mig sine Hemmeligheder og anklager Din Uværdighed!“ tiltalte jeg ham.

Endnu blegere traadte han tilbage. Den tilhyllende Rolighed var vegen af hans Afsyn.

„Hvorfra Du kommer? vedblev jeg: Skal jeg sige Dig det? Fra det magnetiske Træk, som staaer og stranter i det kongelige Orangeri — det har igjen vaakt Din Samvittighed — er det ikke saa?“

„Hvoraf veed Du det?“

„Jeg saae Dig i Haven; mit Blik har læst i Dit Jnderste og fulgt Dine Trin.“

„Saa veed Du ogsaa, at jeg har afbrudt al Omgang med Mariane.“

„Af Anger eller af Brede? — er maaskee snarere af en uklar Rædsel for hendes alt Hensyn trodsende Raseri, der let kunde give den rige Brud et Bink, den rige Brud, til hvem Du atter er henvist, saavel ved Din Onkels skriftlige Befaling, som ved de allerhøieste Herskabers ubestemte Ordtringer?“

„Jeg har — gav han forvirret til Svar: Jeg har, Morgenens efter hiint ulykkelige Optrin villet aabenbare min Onkel Alt; men han var borte reist.“

Undrende mig selv over Sandheden af mine Syner, eller rettere venodigere derved, svarte jeg: „Men Du vendte ei tilbage til hende, ei til Dens

„Gædder, Du engang har viet Dit hele Liv — hendes Sjæl har sikkert kaldt Dig, men Du hører hende ikke mere?“

„Jeg mærkede det paa min Uro, men Tjenesten!“ —

„Og den Ven, som Du har aabenbaret Alt, som har opmuntret Dig til, at følge Diplomatiens Regel — ei at forhasse Dig, men at oppebie, hvad Bending Benigna's Tilstand vil tage — det var jo dog muligt, at en blid Død kunde give Din Skjebne en bestemt Retning og bringe Dig Bruden — en virkelig Baronesse — og Godserne“

„For Himlens Skyld — nei, nei! — raabte Baronen med usofstilt Afstky: Du maa ei forverkle hans Anstuelser med mine. Jeg ønske hende Døden?“

„Nei, men oppebie dens Mulighed? — Hvor er Grændsen? vedblev jeg forbitret, stedse heftigere: — Hvi kommer Du ellers ikke? — Hvi sender Du altid den lurende Knekt, ved hvem Du dog har erfaret, at hun sov? Gruede Du for, at vække hendes andengang, Morder? —“

„Jeg var ube af mig selv, uden Billie og Beslutning, fastholdt af en selvskuffet, men velmenende Ven! Men jeg er vaagnet — jeg vender aldrig tilbage til Hoffet — ei heller til min Onkel — et Lyn har gjenneblinket mit Jnderste — jeg seer nu — —“

„Ah, Træet! —“ afbrød jeg ham.

„Der gaves maafkee et Middel! vedblev han: Lad mig fortælle, om Du ikke allerede veed —“

Jeg laug.

„Jeg maatte, fortalte han: ledsage mit allernærmeste Herfabe paa en Spadseretour. Man tog ind til Slotsgartneren. Et ungt Æbletræ, som ont foraaet havde staaet i det skønneste Blomster, men nu syntes indvortes at hentes, tiltrak sig Herfabet's Opmærksomhed. Længe taug Gartneren til de derved foranledigede Bemærkninger. Da han omsider ikke mere kunde undvige et directe Spørgsmaal, meddeelte han, ei uden Frygt for at udlees, Følgende: „Min Søn bringer tidt nogle af sine Venner, der, ligesom han, studere Medicin, med sig herud. Blandt dem, han holder meest af, befinder sig en ung Mediciner, der lider af en Brystsygdom, som allerede om foraaet, da dette tildrog sig, truede at tage en farlig Retning, uden at han ahnede det selv. Han gjør nu meget af Magnetismen, og ved Enden af en venskabelig Disput, denne Lægemethode angaaende, besluttede den unge Mand — i hvad Hensigt, mindes jeg ikke mere — at magnetisere Træet og at sætte det i Rapport til sig og sin Livskraft. Om jeg udtrykker mig ret, tilføiede han, veed jeg ei, thi jeg kjender ikke den derved brugelige Terminologie. Neppe var foraaet forbi, før Træet pludseligt begyndte at skrante. Forsøges vare alle Forsøg paa, at helbrede det, eller at opdage Sygdommens Grund. Da aabenbarede Sønnen det forældne, idet han tilføiede, at just paa samme Tid, som Faderen var bleven opmærksom paa Træets sygelige Tilstand, var Vennens Sygdom kommen til fuldkomment Udbrud, og det i saadan Grad, at man tvivlede om hans Opkomst. Ja, han vilde endog: saa paaftaae, i dette Træ at besidde en Maalestok,

hvorefter han kunde bestemme den fjerne Vends Tilstand. Og skjøndt Gartneren anseer denne Søns nens Paastand, som et Værk af hans Phantasie, omtvibler han dog ingenlunde, at Træet jo vil gaae ud med den unge Mands Livslivs. — „Hvad mener Du derom?“ sluttede han, idet han saae mig forstende i Diet.

Jeg svarte kort, men med en Tone, som gjennembarvede ham: „Vel muligt!“

„Hvorledes staaer det med Benigna? raabte han pludseligt, ei længer betvingende sin Angst: Sovor hun endnu? Kom, lad os ile — før mig til hende!“

„Hun sover ikke — nu ikke mere, hun kjender Dig ikke, hun veed ikke mere af Dig at sige, og jeg fører Dig ikke til hende.“

Han saae stift paa mig.

„Jhusom, vedblev jeg, rystet af denne Anmodnings Lighed med en foregaaende: Jhusom, da Du i W—n gjorde mig det samme Andrag, og jeg, oprørt ved den Uværdighed, som Benigna, i sin forklarede Tilstand, med Afsky læste Dig ud af Dinene, ei vilde føre Dig til hende. Hvad lovede Du ikke, hvor bad og svor Du ikke dengang! Vee mig, at jeg troede paa en Letsindigs Omvendelse! Med evig Anger maa jeg bøde for min Lettroenhed. Er da jeg nu mindre, end hun dengang, overbevist om Din Uværdighed? Jeg skulde føre Dig til hende? Du kan ikke stusse os mere.“

„Ved Gud, jeg vil det ikke! sagde han med nedslagne Vine: Maa jeg da ikke til hende? Har hun ikke, som Du sagde, kaldet mig?“

„Det er — for silde! Hun er baagnet uden Dig, og — — —“

„For silde? raabte han. Nei! vedblev han mere fattet: Du skuffer mig, thi Du hades mig. Saa farligt er det ikke, kan det ikke være! Jeg vil derhen, jeg maa see hende! Du kan ikke forbyde mig det. Hun er min Kone!“

„Omsider, svarte jeg: omsider undslap det Ord Dig da — af Angst, thi jeg seer, hvad der driver Dig. Da det kunde gjenreise hende, rense hende fra en uværdig Mistanke, da kom det ei over Dine Læber. — Da Du forlod hende, og ei kom igjen, paatog jeg mig Dine Pligter og Rettigheder. Du er slettere, end dengang, og snart vil hun nærme sig en endnu mere forklaret Tilstand, sin Dødsstund, som Din Nærværelse ei skal forstyrre“

„Dødsstund! gjentog han: Nei, o nei! Siig Nei!“

Jeg rystede paa Hovedet.

Da styrtede han, hartad endnu blegere, ned for mig: „Døe! stammede han sagtebedende: Og jeg med hende! Red mig, red mig! Du kan det. Du har bragt mig i fast og inderlig Rapport med hende. Jeg stoler paa Dine Kundskaber, Din Villie, Din Magt over Naturens indre Kræfter, som ere Dig underdanige. Du vil vide et Middel til at løse vor Tilværelses inderlige Forbindelse, som drager mig efter hende. Ak, hun er en Himmels blomst, der forlængst har forsmaaet det jordiske Liv og dets Fordringer. Jeg tilhører Livet gandske. Udriiv mig a, denne Svimmel, der alt forvirrer mine Sandser.“

„Din jammerlige Frygt for Døden fortjener Døden, og det var vel muligt, den kunde hidmænde den!“ sagde jeg advarende. Thi hans Bøn til mig var kun begrundet i hans Indbildning. Kun hans Mangel paa Alvor og dyb Opfatningsgave formaade, i Forening med hans Uro, at tillægge de hemmelighedsfulde Naturkræfter en Virkning, der, selv ved den inderligste Rapport mellem to Bæserner, saavidt jeg veed, endnu aldrig har stadfæstet sig. Men han fattede ikke min Advarsel, og min Samvittighed taug.

„Vær barmhjertig! vedblev han at bede: For mig til Benigna! Hendes Bønner, hendes Kjærlighed til mig, vil bevæge Dig til, at redde min Ungdom. Thi Du vil kunne det, naar Du blot vil!“

„Hendes Kjærlighed til Dig? gjentog jeg: Til den vil Du appellere, for at Du maaskee engang kan dandse som Grebe paa hendes Grav med Din Rønne Brud? Nei aldrig!“

Da bankede det paa Døren. Det var den gamle Frank. Angst og Skræk stode malede paa hans Pande. Han kom, at opsøge mig. I Baronens Paahør meldte han mig, at Benigna's Aand, i min Graværelse, stedse havde fattet sig mere, indtil der, paa eengang, havde indfundet sig legemlige Smerter, som lode befrygte en fortidlig Nedkomst. Ved denne Forudsølelse var det, som om en piinlig Angst tilbagefaldte den flygtende Huskommelse. Det nye Forefaldne begyndte at worde hende klart. Hun havde søgt at besinde sig, havde kaldt Frank til sig, bragt ham tilbage paa hiin Aften, spurgt efter hiint fremmede Fruentimmer — efter Baronen. Han

havde været i den pünktligste Forlegenhed. Paa een- gang, efter at hun havde stirret længe hen for sig, havde hun raabt: „En Brud — Gud være lo- vet — hans Barn er dødt!“ — Usmægtig var hun derpaa sunken i Pigens Arme, og i sin Angst var han nu løben efter mig. —

Med et gjennemtrængende Blik paa Baronnen greb jeg strax min Hat. Maaløst gjorde han Mi- ne til, at ville følge mig. „Vil Du, at Synet af Dig skal dræbe hende før Tiden? sagde jeg koldt: Helbrede kan Du ikke mere; hvi gjendrev Du ei hine dræbende Ord? Nu er Alt for sildt.“

Jeg kastede mig i Vognen, som Frank havde medbragt, og ilste til Benigna's Bolig. Den be- frugtede Forandring var allerede foregaaet, mere som en Følge af hendes Sinds Rystelse, end hendes Legems Svaghed. Hun var nys nedkommen med en dødsødt Dreng. Jeg veeg ei mere fra hendes Side. Frank fortalte mig, at Baronnen, i en beklagelsesværdig Tilstand, ventede i Bærelset uden- for; at han hvert Dieblik spurgte, hvorledes det var med hans Kone; at han, med diensynlig Angst, lod mig bede blot om et Dieblis Samtale.

I min Sjæls Bitterhed opslug jeg en Haan- latter, og lod ham ved Frank sige: „Jeg kjendte ham ikke mere, og havde Intet med ham at Riste!“

Altigevel forlod han ikke Huset. I trykkende Censformighed hengik saaledes over 40 Timer.

Benigna's Befindelse var vendt tilbage, men hendes legemlige Mæthed havde naaet den høieste Grad. Den største Rørlighed og Stillehed var nød-

vendig ; selv den udenfor ventende Barons Forvis-
lelse afbrød den ikke.

Hun vidste ei allene, hvad maaskee meer end
dunkel Forudfølelse havde sagt hende, at hendes Søn
var død, men hun kaldte ogsaa den Dødsfødte
saaledes, uden at Noget havde røbet Kjønnet.
Hun syntes gladelig overbevist om, at hun snart og
forklaret skulde favne Den, efter hvis aflagte Støv-
dragt hun ikke spurgte mere. Hendes Tanker vare
gandske himmelvendte. Hun samtalte sagte med sin
Moder og sit Barn. Baronens nævnte hun slet ikke,
og den himmelske Forklarelse, der engang hende ube-
vidst, havde straalet af hendes Træf, syntes paany,
dog i vaagen og bevidst Tilstand, at udbrede sig over
hendes Væsen. Selv mig bemærkede hun neppe ;
en Eigegyldighed, som, kun fremkaldt ved høiere
Synter, dog foruroligede min Samvittighed, der
anklagede mig som hendes Lidelsers og hendes tid-
lige Døds første Ophav. Desto høiere steg min
Bitterhed mod Baronens.

Bludseligt vare hendes Dine, der ogsaa havde
sendt deres milde Straaler opad, lukkede. Dødens
Engel, usynlig for os Alle, havde lukket dem.

Sygevogterstens Hulken, den gamle Frants
høie Skrig, underrettede mig først derom. — Hen-
sunkne i bittre Tanker sad jeg ved Sengen. Neppe
erfarede Baronens hendes Død, før han, som i van-
vittig Hast, forlod Huset. I meget kort Tid, uden
at føle en allerede begyndt legemlig Mæthed, havde
han naaet sin Bopæl; her var han hartad oie-
blikkeligt sammensunken, hans modløse Selvbedrag
havde allerede grebet ham ulægeligt. Han bragtes
strax tilfængs. Kun dette fritog ham for Dukkens

Brede og Bebreidelser. Thi ikke blot havde hans Udeblivelse fra Hoffet vakt Opsigt, men endogsaa hans Opholdssted havde man opdaget, og de indstændigste Opfordringer havde ikke kunnet bevæge ham til, at forlade Benigna's Baaning, før Budskabet om hendes Død, liigt en truende Pest-aande, jog ham paa Flugt. Med hans Kræfter forlod ham ogsaa den klare Besindelse. Benigna's Navn, som hans Tunge havde tilbageholdt saalænge, syntes igien at ville have sin gamle Ret til at lyde paa hans Læber. Men den yndige Skikkelse var bleven ham et Skrækbillede, som tilvinkede ham fra en aaben Grav. Med Forsærdelse nævnte han hende; med Angst raabte han paa mit Navn.

Jeg havde paataget mig hans sidste Forpligtelser mod Benigna. Jeg lod hende stæde til Hvile som en elsket Eoster. For dette Skete, og vel otte Dage efter, sendtes, fra Onklens Huus, Bud efter mig. Tilslidst forbød jeg Frank, at besvære mig med disse Budskaber. En egenhændig Billet fra Onklen, hvorfra jeg maatte formode, at hans Næve endnu stedse satte sit Haab til min Villie, bød mig, i en næsten truende Tone, møde i hans Huus. Jeg lod den ubesvaret, fastbestemt, ei at ville see Baronem.

Da fik jeg en Dag et Besøg af en bedaget Kone i Enkesorg; dyb Smerte talte af de værdige Træk. Det var Baronens Moder. Det syntes, som om hun tildeels ahnede Sammenhængen.

„Han har været Deres Ven! sagde hun: Og har end min arme Søn gjort sig Deres Venstabs uværdig, saa er han dog et Menneske, for hvis Skyld bittere Taarer flyde — en Moders Taarer!

Rom Deres ihu. Formaaer De ei, at holde paa det flygtende Liv, saa give Deres Nærværelse ham dog en mildere Død. I sine vilde Phantasier kalder han uafadeligt paa Dem. De skal redde ham — idetmindste fra Fortvivlelse."

Endnu mindre, end hendes Ord, kunde jeg modstaae den stille Bebreidelse i hendes Blik. Mit trodsige Mod var borte. Jeg fulgte hende, som et Barn den straffende Lærer, der drager det med sig. Skal jeg ønske, at jeg ikke havde seet ham mere? Eller skal det berolige mig, at Synet af ham har indgydt mig en lang Anger?

Bort Gjensyn var fort. Da han oploste de udtærede Træk, de dødsmatte Dine mod mig, sank han gysende sammen.

"Ottberg! raabte han: Ja, det er Dig! Hurtigt — træk den gloende Landse tilbage, som flammer af Dine Dine. For silde! Den traf mit Hjerte! — Jeg seer Dig ikke mere — jeg seer Intet — Alt er sort, sort, sort!" — —

Han var død.

Da traadte hiin magnetiske Drom, jeg havde havt fort for vort Bekjendtskab i M — n, som et Lys for min Sjæl. Det var mig klart, at de Træk, jeg i den havde seet, vare den døende Barons.

Sønderreven i mit Jnderste forlod jeg dette Sorgens Huus. Med sin tunge Haand udsletter Døden Forsængelighedens Skrift af Hjertets Tavler. Moderen — ja, Onkelen med — lode ham, indviede i vor usalige Hemmelighed, begrave ved Benigna's Side. Begge ere forlængst fulgte efter.

Maafee havde jeg kunnet redde ham! — At jeg havde skullet redde ham, lærte mig Moderens

Blif. — Min Stemning opfordrede mig til at forlade Residentsen. Selv mit Bryllup blev opsat, og det feiredes først, da det var lykkedes mig, at ombytte mit Embed mod et lignende i en Provindsstad. Tid og Forhold havde imidlertid ogsaa virket formildende paa mit Gemt. Jeg vendte tilbage til Hovedstaden, og lever her for mit Embed og dets Pligter. Men længe har jeg modstaaet Fristelsen, eller rettere, jeg har ikke følt mig fristet til, at anvende de tilfidesatte meesmærkede Lægemidler, før en klar Overbevisning langt om længe igjen har bevæget mig til at vende tilbage til deres Brug, hvor en sikker Helbredelse ved dem lader sig forudsee.

Hvad der er blevet af Mariane, veed jeg vel egentlig ikke. Aldrig har jeg spurgt efter hende. Men det lille Steenkors, Onkelen havde sat paa Baronens Grav, fandt man kort efter, idet mindste eengang om Ugen, smykket med friske Blomster. Men da den første Vintersnee bedækkede Graven, henvisnede den sidste Krands, og ingen afløste den mere."

*

*

*

Stille og tankesfuld fjernede Lægen sig. Hvilket Indtryk hans Meddelelse maa have efterladt sig paa de unge Medicinere, navnlig paa den unge, entusiastiske Magnetiseur, ville vi henstille til ikkeforudindtagne Læses Dom, der vel torde stemme overens med vor egen.

L. Kruse.

Paraguay's Grundlæggelse.

Sebastian Kalbot havde, 1526, idet han seilede op ad Strømmen, som han siden kaldte rio de la plata (Sølvstrømmen), opdaget det skønne Land, som, liggende mellem Peru, Chili og Brasilien, i Overflodighed forener Alt, hvad Skjont, Dybskiet og Nyttigt Naturen, kun sparsomt eller enkeltviis, byder i andre Verdens egne. Mere magnetisk end Magnetbjerget, hvorom gamle Søfarere fortalte saa mange gruelige Fabler, drog Sølvet, her fandtes, en Mængde Skibe til la plata's Bugter. Sammes Mandskab byggede først Buenos ayres, siden, ved Floden Paraguay, som ogsaa har givet Landet Navn, et Fort, som de kaldte Asuncione. De oprindelige Beboere, et fredeligt, trofskildigt Folk, stode i Begyndelsen paa en god Fod med Spanierne, og, ei at tale om deres Lands herlige, velsmagende Frugter og deres Skoves kostelige Træ, gave de med Glæde alt deres samlede Guld og Sølv for Ring, der syntes dem nyttigere eller behageligere. Men da Spanierne, i umættelig Graadighed, grebe til mangehaande uredelige og grusomme Midler, for at tilsvinge sig det Guld, de Ulykkelige, efter deres Mening, maatte have skjult, og derhos endnu nærrede den Indbildning, at de gave meer end Bederlag nok derfor, naar de gjorde disse Hedninger bekendte med Christendommens Ceremonier og optog dem i den enesoliggjørende Kirkes Skød — — da flygtede det plagede Folk til sine for Fremmede utilgængelige Bjerge, for her at frelse Livet og bringe de truede Guder i Sikkerhed. Derved blev Kolo:

niens Forsatning meget mislig; uden Samfærsel med de Indfødte vare Spanierne i største Forlesgenhed for Markfrugter og andre Nødvendigheder; Trindtomkring vare Skovene og Markerne ødelagte. Vengsteligst saae de Proviantsskibene fra Spanien imøde, thi en Storm — og de truedes af Hungersnød.

Saa stode Sagerne mod Udløbet af det sextende Aarhundrede, da Don Fernando de Pedraís ras kom som Gouverneur til Vísfuncione. Spanien havde ingen Børre kunnet sende, for ogsaa at sønderrive det sidste Baaud, som, løst og svagt, endnu sammenknyttede de Indfødtes og de Fremmedes Hjerter, end denne Mand, som, foruden sit Folks flette Egenskaber, Bigotteri, Begjærlighed og Hævn-gjerrighed, nærrede alle et slet Menneskes Laster i sit forvildede Bryst. Men ligesom der, efter Korranens Lære, altid staaer en god Engel ved Fristereis Side, saaledes stod ogsaa ved Gouverneurens, Don Maldonado, en Jesuit. Nedstammende fra en anseet, men forarmet Familie, havde han, som Ungling, udmærket sig ved mangen hæderlig Baabendaad, mere endnu ved mangen yndig Sang, og mange skjøne Spanierinder beilede, med deres Gldblikke, til den ædle Maldonado's Gunst. Men han elskede den herlige Eusebia y Zamara. Gjenfjærlighed lønnede ham, og allerede vilde han tage Rosenkrandsen af den Elsktes Lokker, for at synge Myrthen deri. — — da døde hans Brud. Pludseligt var han nu tilmode, som om man havde sonderbrudt hans Sværd og knust hans Lyra, som om Glædeskilden evigt var udtørret for ham. Han løstrev sig fra alt Jordist, og svor, optagen i Jesu

Selskabs Orden, idet han afslagde det tredobbelte Løfte, ved sig selv, kun at leve for hendes Erindring. Men da den uhyre Smerte havde lagt sig i hans Bryst, da den medfødtte Virkelyst atter rørte sig i ham, blev Præstehuset, Spanien, Europa — Alt ham for trangt, og med Glæde greb han det Hverv, som Missionair at ledsage Don Pedreira til Sydamerika. Og i Sandhed, ham og Andre til Held var denne Reise, thi luttret ved egen Smerte, oplystet ved en inderlig Overbeviisning om sit Kalds Bærdighed, forstummede, ved Synet af den almindelige Jammer, Klagen i hans Bryst, og han opbød alle sine intellectuelle og moralske Kræfter, for at hjælpe, hvor han kunde, med Raad og Daad.

Saaledes stod han nu ved Pedreira's Side, og gjød Religionens Balsam i de Bunder, Nidringen havde slaget; og naar han nu om Aftenen, træt af Dagens Hede og Arbeid, kom hjem, kastede han sig under en Platanee, som, staaende ved Paraguay's Bred, vidtudsprekkende sine brede Grene, var bleven ham meget kjær; han saae tilbage paa den Livsvei, han havde vandret, frem paa den, der endnu forestod ham, og opløstede, faststolende paa Gud, det vaade Dye mod Himlens Azurblaa, som, i gyllden Stjerneskrift, forkyndte Gjensyn. Men traadte Erindringen nedslaaende for hans Sjæl, greb han sin Guitarre, og bormanede, med simpelfrømmen Sang, de onde Aander, der vilde trænge ind i hans Roligheds Paradiis.

En Aften havde han neppe hvilet nogle Minuter paa sin Yndlingsplads, da høie Jammerstøner naaede hans Øre. Han fulgte dem, og kom til et Sted ved Stranden, hvor en Dreng med de

høieste Udbrud af Smerte, omklamrede en ung Mands Ligg, som han vilde kalde tillive. Da Drengen fik Die paa Maldonado, løb han ham imøde, drog ham, heftigt udstødende Navnene Alcaypa og Guabolde, gandske nær til Flodbredden, derpaa tilbage til Liget, og omfavnede derpaa høitgrædende, hans Knæ. Forlidet bekjendt med de Indfødtess Sprog, søgte Maldonado forgjæves at gjøre sig forstaaelig for Drengen, men opbød Alt, for at hjælpe, og sendte sin Tjener til Kolonien efter Lægen. Men frugtesløse vare hans saavel som Dennes Bestræbelser. De begrove derfor den Døde. Billieløs, dødsnat, fulgte Drengen Pater Maldonado.

Næste Morgen bevægede Drengen Pateren til at gaae med ud til den Vildes Grav. Her fastede han sig ned paa den friske Grønsvær, bedækkede den med Rys, løb derpaa til Flodbredden, knælede her, kyskede Jorden mangegange, og idet han nærmede sig Pateren, pegede paa Graven og Floden, luffede Dinene, og med skjælvende Stemme udraabte Navnene Alcaypa og Guabolde, derpaa med Armerne beskrev en vild Kreds, rystede med Hovedet og grædende fastede sig til hans Bryst, syntes han ligesom at tilkjendegive, at Graven og Floden havde opslugt det Kjæreste i hans Liv, og at han kun havde Maldonado at holde sig til.

Saaledes forstod idetmindste Pateren denne Pantomime. Kort sluttede han Drengen i sine Arme, og svor ved sig selv, at ville vorde hans Fader. Hans Kjærtegn og Tiden lykkedes det, at stille Drengens vilde Smerte; nu lærte han, med saadan Letthed, det spanske Sprog og Alt hvad Maldonado fandt det nyttigt og nødvendigt at lade ham lære,

at Alle beundrede hans Fremstridt. Snart forstod han det spanske Sprog, og Pater Maldonado erfarede nu, at den unge Bilde hørte til Quaranaserne's Stamme, som, for at undgaae Spanierne's Guld- og Blodtørst, var flygtet til det Indre af Landet, hvor den var kommen i Strid med en anden Stamme, der næsten gandske havde udryddet den. Hans Fader havde, med hans Moder og ham, kastet sig i en Baad, for, fjernt fra disse Odelæggelses Skueplads, at finde en stille Plet for sig og Sine. Men en Storm, som overraskede dem midt i den mægtige Strøm, havde omkasted Baaden og styrtet hans Forældre i Døden, men ham i trøstløs Elendighed. Thi Moder Guabalde havde Strømmen strax opslugt; men Alcaypa havde grebet ham, og brydende sig en Bane med ham gennem de oprørte Bølger, besteg Klipp-bredde. Dog havde denne Anstrengelse kostet ham, som, døds- mat efter en heed Fægtning, havde kastet sig i Baaden, hans Liv, og i dette Dieblis havde Maldonado fundet den Forældreløse.

Nar henrandt nu i uforstyrret Fred. I dem til- drog sig Intet, som her kunde fortjene nogen Dmtale, uden at den unge Bilde blev en Christen og i Daaben fik Navnet Mloysio. Paa denne Tid kom Gabriele Pedrairas til Amerika. Døden havde ogsaa frarevet hende Fader og Moder, og hendes haardhjertede Slægtninger i Spanien troede at vise hende Kjærlighed nok, naar de sendte Onklen den stakkels Forældreløse til videre Forsørgelse. Don Pedraira's, i hvis selv- kjærlige Bryst Kjærlighed til Andre aldrig havde kunnet fæste Rod, saae med mørkt Blik ned paa Pigen, der grædende laae for hans Fodder. Men da han saae de

herlige Former, det yndige Ansigt, fornillede hans Blik, og som et Lyn gennemføer ham den Ahnelse, at han ved hende kunde sikke sig mangen Plans Udførelse. Benligere, end man nogensinde havde seet ham, modtog han den Forladte, og gav hende ubetinget Frihed at gøre og lade, hvad hun vilde. Al, ikke Frihed, Kjærlighed havde Gabriele haabet at finde i den nye Verden, men ikke fundet! Derfor vandrede hun dagligt ved Bredden af den mægtige Strøm, og saae med vaade Øine ned i Bølgerne, der brusende skyllede ad Havet til, og ønskede, at bæres af dem til den hellige Jord, som dækkede de elskede Forældre.

Snart blev hun opmærksom paa en Ungling, der dagligt, som hun, besøgte Strømbredden, her knælte ved en med herlige Blomster omgiven Høi, og derpaa, fordybet i Betragtninger, vandrede frem og tilbage ved Kysten. Hun erkjendte, at Jorden ogsaa skjulte det Kjæreste, han havde havt; lige Ulykke vakte hendes Medfølelse, og Kjærlighedens første Bevægelser gjennembævede hendes Bryst. Ogsaa Alloysio — thi ham var det — følte noget Eignende; han var tilmode, som om han skulde synke hen for den herlige Jomfru, som om han kun hos hende vilde finde Trøst og Fred.

En Dag hørte Alloysio et hvinende Skrig, just som han foretog sig sin sædvanlige Vandring. Farende op af sine Drømme saae han Die paa Gabriele, som, forfulgt af en Slange, iler ham imøde, som om hun idetmindste ønskede, at døe i hans Arme.

Med Kjærlighedens Forgivelse red han et ungt Træ op med Rod, og ilte derpaa Faren imøde. Et kraftigt Slag knuste Udyrets Hoved, men ogsaa Gabriele laae livløs i Græsset. Han knælte hos hende, han tog hende i sine Arme, og kun enkelte hede Taarer, kun det fortvivelsesfulde Blik, som han spørgende løstede mod Himlen, forkyndte hans Sjæls usigelige Smerte. Men — da en let Rødme bebudede, at Gabriele levede op paany, da hun saae den dræbte Slange, Aloysio's blege, taarevædede Ansigt, og følte sig omslynget af hans Arme, da omfavnede ogsaa hun sin Frelser; brændende trykte Denne hende mod sit Bryst — de vare himmelsalige!

Han fulgte hende til Gouverneurens Pallads, og skæi derpaa til sin Faders Bryst. Med slammende Ord, afbrudt af Udraab og Taarer, fortalte han denne sit Livs skønneste Begivenhed. Med mørkt Blik saae Pater Maldonado Skyerne, som nu trak op paa hans Yndlings rene Horizont, og et tungt Suk steg op fra hans Bryst, da Aloysio med stormende Barnlighed, bad ham ile til Don Pedraira, for at bede i hans Navn om Gabrieles Haand.

Ynglingen bleggede, da Maldonado nu viste ham Natviden af Livets Maleri; dog oplivede et Haab ham, da Pateren omtalte Gouverneurens Høvesøge. „O, il til ham! raabte han: Lov ham, at hans Skatte skulle worde fordobled, hvis Gabriele vorder min!“

Ogsaa Pateren begyndte at fatte noget Haab. Han traadte for Gouverneuren med sin Bøn og sit Løfte. En Trækning ved Munden, et Glimt i Di-

ne og en Rødme, som overslør Pedfairs Ansigt, sagde Væteren, at han ikke havde talt forgæves; og lettet forlod han Gemakket, da Gouverneur en venligt bad ham indfinde sig med Ynglingen Morgenen efter.

Søvnløs saae Aloysio den Dag imøde, der skulde afgjøre hans Skiebne, og skjælvende traadte han, ved Fader Maldonado's Side, for Gouverneuren. Men Denne tog, efter at have hilset dem nedladende, saaledes tilorde: „Ei udsel Haveshge, men min Herres og Konges Fordeel, hvilken jeg, som en tro Tjener stræber at fremme, byder mig til: tale Dig saaledes. Uabenbar mig de endnu ei aabnede Miner blandt Bjergene; hvortil Dine Stammer ere flygtede, og Gabriele vorder Din.“

„Hvorledes? vedblev han forbittret, da Ynglingen viensynligt foer sammen: Du nøler?“

Men fattende sig, vedblev han: „Ei i Dag, ei i Morgen skal Du give mig Svær; men overbevind Førdringen og Prisen vel — kom saa igjen! —“

Han vinkede, og Ynglingen vaskede ud. Kun angstigt trykte Aloysio, udenfor Palladset, Præstens Haand, og fløi derpaa til sin Faders Grav. Vang og Beklemte knælte han her, og spurgte, og valgte, og bad. Hvorledes skulde han worde sit Folks Forræder? Disse haveshge, blodtørstige Fremmede skulde han selv føre ind i Ustyld og Kjærligheds Urol? Den Jord, som var hans Fædeland, skulde han væde med sine Brødres Blod? — Nei, hellere vilde han frænge sig Gabriele, og med hende hver Livets Glæde. Hellere døe med Hæren, end leve et forsmædeligt Liv.

Og da nu hans Balg var truffet, hans Beslutning modnet, da brædede han, i Selvfornægtelsens hede Smerte, sit Ansigt mod Gravhøien — — og pludseligt faldt en Lyssstraale i hans Sjels Nat. Han løb hjem, fastede sig i Maldonado's Favn, og raabte: „Siig Gabriele, at hun skal tøve efter mig et Aar, kjærlig og tro — saa, eller aldrig, seer jeg hende igjen. Lev vel!“

Han stormede bort.

Et Aar randt hen, og nogle Maaneder til, men ingen Aloysio kom, ei heller noget Budskab fra ham. Da svandt Gabrieles kummerligt nærede Forhaabninger gandske, og for at undgaae Onklens Bebreidelser, saavelsom hans Opfordringer til at række En af hans Yndlinger Haanden, fattede hun den Beslutning, at vende tilbage til Europa, hvor hun, inden et Klosters Mure, vilde tilbringe Resten af sit Liv.

Ogsaa Maldonado var inderligbedrøvet; hans Dage vare talte, og først hist haabede han, at see sin Yndling igjen.

Saaledes sad han en Dag under sit Yndlings træ, og tænkte paa dengang, han havde fundet Aloysio. Da lod det høit og glædeligt: „Fader! — Fader! —“ og i maalløssalig Henrykkelse holdt han den Dødsroede i sine Arme. I glad Hast ilste man nu til Gabriele, og — hvo maler dette Gjensyn?“

Næste Dag underrettedes Gouverneuren om sit Onskes Opfyldelse, og kort efter drog en Hob Spaniere, udrustede med det fornødne Værktøi og velbevæbnede, ledsaget af Aloysio, ind i Landet.

Hele Dage marscherede Spanierne nu gennem Skove, som ingen Øxe, intet Mennekses Fod, syntes at have berørt endnu. Da lod Aloysio dem pludselig

ligt standse, og betegnede Stedet, hvor de skulde begynde deres Arbeide. De grove, og snart hilste de vildtjublende den Afgud, de havde søgt. Ogsaa Aloysio's Hjerte bankede gladere, da han saae, hvorlidet Spanierne, blændede af deres umættelige Guldterst, mærkede hans List.

Han havde nemlig begivet sig til sine Stammer; ved at skildre dem den Fare, der trueede dem, saavelsom sin Kjærlighed og sit Haab, bevægede han dem til, at nedgrave alt det Guld, de eiede, i en fjern, gandske i modsat Retning beliggende Bjergdal. Det havde, i hans Graværrelse, været hans Arbeide; derfor skulde han nu ogsaa erholde Lønnen. Nogle Uger efter ægtede han Gabriele.

Men Ondskaben slumrede ikke!

Arbeiderne vendte tilbage, medbringende uhyre Skatte, men ogsaa yttrende den Mistanke, at Gullet, med usigelig Møie, maatte være forplantet did, hvor de fandt det; thi videre Eftergravning havde intet Spor viist af nogen Guldmine. Vel vare de medbragte Skatte saa betydelige, at Don Pedraira's Gjerrighed burde følt sig mættet derved, men dog besluttede han, i sin Brede, at hævne sig paa Aloysio.

Derfor sammensaldte han en Dag alle Koloniens Officerer, ogsaa Aloysio, og udnævnte Denne, i Kongens Navn, til Anfører for et Troppekorps, som skulde udmarschere, for at betvinge Guaranefjerne.

Da Gouverneuren havde forladt Salen, omringede Alle Unglingen, som stod der stum og tiltetgjort, og ønskede ham til Lykke. Da han siden, ved sin hulde Gabrieles Barm, i sin faderlige Bønt

Arme, var bleven, vel ikke rolig, dog mere fattet, sagde Maldonado: „Hjelp Dig selv, saa vil Gud hjælpe Dig!“ — Det var det Valgsprog, som, prøvet i mangen mørk Time, anbefalede Dig af mig, min Søn. Hvi kommer Du det ikke nu ihu? Hvi følger Du det ikke? I maa slye, og jeg — Skal følge Eder.“

Da sank Parret for hans Fodder.

„Ja! vedblev Maldonado: Jeg skal følge Eder, og han, som fordyt lovede, at hvor To eller Tre ere forsamlede i hans Navn, der vil han selv være midt iblandt, han skal bestjerne os. Forbered derfor Alt til Flugt; naar det vorder Nat, ville vi vove det med Gud.“

Ratten kom. Begunstiget af den, besteg de Tre en Baad, og da Solen spillede sig i Sølvovorne, havde Aloysio's kraftige Aareslag allerede fjernet dem langt fra Asuncione.

Snart landede de, og efter at Aloysio havde sænket Baaden i Grund, vandrede de gjennem Skove og over Bjerge, som ingen Europæers Nie endnu havde seet, til de oprindelige Beboeres Fristed.

Guaraneferne modtog dem meget hjerteligt, og snart viste sig blandt dem de herligste Folger af den Indflydelse, Aloysio's mandige Kraft, Gabrielles Kvindesværdighed, og Maldonado's apostoliske Dyd udbredte trindtomkring. Skarevilis lode Guaraneferne sig døbe, og snart erklærede de for Paterren, hvorlunde de vare villige, at underkaste sig Kongen af Spanien, og at betale ham en bestemt Tribut i deres Lands Produkter, naar han vilde

sende dem det fornødne Antal Præster, som kunde forrette Gudsstjenesten, undervise Ungdommen, og hævde Folkets patriarkalske Forsatning.

Det spanske Hof samtykkede i Alt, affendte strax flere Jesuitter, og saaledes dannede sig, af disse Hænder, lidt efter lidt, en lille Stat, som, allerede i Aaret 1734, talte 34000 Familier, og sandeligen ei var nogen af de ringeste Edelstene i Spaniens Krone. Og længe efter at Maldonado var indgangen til sin Herres Glæde, længe efter at de unge Planter, Taknemmelighed havde plantet paa Aloysio's og Gabrieles Grave, vare opvoxne til høistammede Plataner, som beskyggede de indsunfne Høie, løb endnu Sagnet om den herlige Præst, og om de to Elskende, hvorlunde de, ved Religion og Kjærlighed, havde grundet den lille Stat.

Keiser Paul og Skuespiller Frogere.

Frogere, en komisk Skuespiller, der ikke havde gjort synderlig Lykke i Paris, drev det i Rusland til at blive Keiser Pauls Yndling, og havde formedelsi sine Vittigheder et slags Frispas, ligesom de gamle Hofnarre, og skaante ved slige Leiligheder ikke engang Keiseren selv. En Aften ved Taffet sagde En af de Tilstedeværende sin høie Bert en Compliment paa Peter den Stores Beføstning, hvorpaa Keiseren vendte sig til Frogere med de Ord: „Nu, det falder jeg at stjele fra Peter og give til Paul, ikke sandt, Frogere?“ — „Detop omvendt, Sire!“ svarte Skuespilleren: Thi den Hæder, Deres Majestæt vil efterlade sig, frister neppe Nogen til at bestjæle Paul igjen!“ Keiseren loe ikke, som han ellers pleiede, han blev alvorlig, og ikke en Eneste af Hofmændene torde vove, endogsaa ved et Smil at røbe, at de havde lagt Mærke til Frogeres biden: de Vittighed. Kort efter blev Taffet hævet, hver gik rolig og betænksum til Sit, hvorover Ingen undrede sig mere end Frogere. Keiseren havde ofte leet af Vittigheder som havde været langt drøiere og meget slettere end denne. Han pønsede og pønsede, gik endelig tilfængs, og faldt isøvn.

Det var om Vinteren og midt om Natten, da Frogere blev vaagnet af en stærk Banken paa sin Dør. Han stod op og aabnede, og saae, til sin Forbauselse, en Officeer og 4 Soldater træde ind. Frogere meente, at Officeren, en gammel Bekjendter, der samme Aften havde været med ved Keiserens Taffel, havde taget feil, men snart blev

han overtødet om, at Besøget virkelig gjaldt ham, thi Officeren viste ham den af Keiseren selv underskrevne Ordre, hvorefter han umiddelbart skulde bringes til Siberien. Dette skrækkelige Budskab gjorde et ubeskriveligt Indtryk paa Frogere, han græd, jamrede, og væltede sig paa Gulvet; han bad om kort Opsættelse, blot saalænge, at han kunde fæste sig for Keiserens Fodder, men nei, forgjæves! Ordren lød bestemt, og Keiseren taalte ikke, at man i ringeste Maade afveeg fra hans Befalinger. Det eneste han kunde udvirke, var nogle Minuters Ophold til at sammenpække noget Linned og nogle Klædningsstykker. Da dette var færdigt, blev han bragt ind i en tættilsluttet Vogn, som var omgivet af en stærk Kavallerietrop, paa hver Side af ham satte sig en Soldat med to Pistoler og en blank Sabel. Officeren kommanderede: „Udsted!“ og Reisen gik nu for sig i stærkeste Trav.

Hvorkænge og hvorkangt man havde ført, da der førstegang gjordtes Holdt, vidste Frogere ikke, thi han sad i Mørke, og hans Bevogtere vare stumme. Der blev bundet for hans Næse, Kæmpehøvedet aabnedes, og han blev ført ind i en elendig Hytte. Her tog man Bindet af ham igjen, og han befandt sig i en lille ussel Stue med tillukte Stænder, oplyst af en gammel Lampe. Paa et simpelt Træbord stod noget grov Føde, som man betydede ham ved Tegn, at han kunde spise. Hvilken skrækkelig Afveksling for ham, der for nogle faa Timer siden havde siddet ved det keiserlige Taffel, og nu — forvist til Siberien! Han nød ikke det mindste, men sukede, græd, og vred sine Hænder.

Bludseligt traadte den kommanderende Officeer ind i Stuen, ledsaget af en Stafette. Ved Synet af ham, som Frogere troede langt borte, blev han ubeskrivelig glad, og ilte hen for at omfavne ham, da denne hans Ven var den Eneste som han kjendte her, men en frastødende Bevægelse og et alvorligt Blik afværgede det, og med Fingeren paa Munden blev der ham paalagt Tausshed. Officeren gik hen til Lampen, forseglede en Pakke, leverede den til Stafetten, som han paalagde at ile saameget som muligt, og bød derpaa Bagten, at opstille sig udenfor Døren.

Da Officeren nu var allene med sin Fange, sagde han hvissende til ham: „Frogere! Vi maa nu stilles ad! Den Officeer, som skal eskortere Dem til næste Station, er allerede her. Siig mig, hvad kan jeg gjøre for Dem, naar jeg kommer tilbage til Petersborg? Jeg vover meget; De veed, Reiseren er streng, men for en gammel Vens Skyld, vil jeg lade det komme an derpaa.“ Den uhyggelige Frogere brast i Taarer, og udbød, istedetfor at besvare sin Vens Spørgsmaal, i Klager over Uretfærdighed, idet han maatte lide Straf for en Forbrydelse, han ikke engang kjendte af Navn. Forundret saae Officeren paa ham og gjorde ham opmærksom paa den Sarcasme han havde brugt ved Taslet, og svarede tik, at denne Spot havde saaret saameget dybere, som den ikke var gaaet uden Grund. „Gud! udraabte Frogere: Altsaa for den Spøg skal jeg: . . .?“ — „Vi have ingen Tid at spille paa Ord! afbrød Officeren ham: Mit Ansigt er maaskee det sidste venlige, De fra nu af faaer at see. De veed, at Reiseren er

uforsømlig i sin Brede; paa Benaadelse er ikke at tænke! Sat Dem altsaa, for at bære Straffen som en Mand, og sig mig, om jeg ikke kan bringe noget af Deres Eiendom i Sikkerhed til Deres Tilbagekomst." — „Tilbagekomst! udbød Froger: Altsaa er jeg ikke forviiist paa Livstid?" — „For Livstid? afbrød Officeren ham: De troer, at være forviiist paa Livstid? Ja, saa er det ikke at undres over, at De saa gandske har mistet Deres Fatning. Nei, bedste Ven, jeg glæder mig ved at kunne yde Dem denne Trøst. Mod! Mod! Tredive Aar ere snart forbi, og saa . . ."

„Tredive Aar!" — sukede den Ulykkelige, men der var ikke Tid til at sige mere, den nye Estorte stod parat, man raabte, at der skulde brydes op, bandt ham igjen for Vinene, løstede ham ind i Bognen, og nu gik det atter afsted i flyvende Fart. Saaledes kom han til flere Stationer, stedse med de samme Forsigtighedsregler; han saae ikke Andet end fremmede Mennesker, og saaledes formeente han at have reist 3 Nætter og Dage, da der atter blev gjort Holdt, og man bandt ham for Vinene. Men denne gang bar man ham ud af Bognen og satte ham paa en Træbænk, uden at tage Bindet fra hans Vine. Han hørte endeel Stemmer hoiste omkring sig. Der nærmede sig Fodrin. Hans Hænder bleve grebne og fast sammenbundne. Skjælvende spurgte Fangen, hvad det skulde betyde. Ingen svarte. Man rev de øverste Klæder af ham, og blottede hans Bryst. Han var nærved at falde i Afmagt. Og da han hørte Kommando: Ordet: „Læg an! Fyr!" og Skuddene falde, da styrtede han til Jorden.

Han løstedes op igjen og sattes paa en Stol; man tog Bindet fra hans Dine, og hvo skildrer hans Forbauselse? — Han befandt sig netop paa det samme Sted, ved samme Bord og i samme Selskab, som da han havde udtalt hine uhykkelige Ord! Hans bedrøvelige Afsyn, hans Forundring, hans Tvivl, hilstes af en lydelig Latter. Frogere faldt i Besvimelse. Den hele Reise havde bestaaet i, at man, i omtrent 24 Timer, havde kjørt frem og tilbage med ham paa Gaderne, og Reiseren havde forklædt ledsaget ham hele Veien. Det Hele var altsaa kun Spøg; men den arme Frogere var saaledes angreben deraf, at han faldt i en langvarig og farlig Sygdom. Men saameget lærte han deraf, at han i Fremtiden lagde Vaand paa sin bidende og vittige Tunge.

Da den helbredte Frogere, en Tidlang derefter, havde en Aften ligeledes sat ved Keiser Pauls Taffel, som han nylig havde forladt, kom hele Palladset i Opør. Frogere styrtede, tilligemed en heel Deel Andre, ind i Keiserens Gemak, og der laae den keiserlige Spøgefugl som — et blodigt Liig!

Napoleons smaae Kunstgreb.

Ingen af den nyere Tids Felt herrer vidste saaledes at fængsle sine Tropper til sig som Napoleon. Men den List som han ogsaa stundom betjente sig af, derom giver Bourrienne os et Exempel i hans Memoirer, 6te B. S. 131:

Onskede Napoleon at opflamme Soldaternes Enthusiasme, saa sagde han til En af sine Adjutanter: „Spørg Obersten for dette eller hiint Regiment om der i hans Korps gives nogen udmærket Mand som har gjort Felttogene med i Italien eller Egypten; erkjendige Dem om hans Navn, hvor han har hjemme, efter hans Familieforhold, og hvad han har udrettet; spørg om hans Nummer i Geledet, til hvad Kompagnie han hører, og bring mig Svar.“ — Ved den næste Revue saae nu Napoleon med eet Diekast hvor den betegnede Soldat stod, gif lige hen til ham, som om han havde gjenkjendt ham, nævnede ham ved Navn og sagde til ham: „D, er Du her? Du er en brav Mand! Jeg har seet Dig ved Abukir! Hvordan har Din gamle Fader det? Og Du har ikke noget Kors? See her, tag mit, jeg giver Dig det?“ — Og nu raabte de henrykte Soldater imellem hverandre: „Keiseren kjender os Alle! Han kjender vore Familier! Han veed, hvad vi have gjort!“ o. s. v.

Heltemodig Opoffrelse.

I den sidste Krig mellem Russerne og Tyrkerne have disse, saa lidet som de end viste nogen almindelig stor Modstand, dog ved enkelte Leiligheder givet Beviser paa Mod og Standhaftighed, som grændse til det Utrolige. Her et Exempel derpaa: Et russisk Troppetorps trængte gjennem Defileerne hiinsides Balkanbjergets Fod. De forudstreibende Kosaker meldte, at en Landsby var besat af nogle hundrede Tyrker. Det gik opad et Bjerg. Ovenfra dette kunde man tydeligt see Byen ligge nede i Dalsen, med Høie trindtomkring, og Husene beskyttede af Gjerder og Haver. Man saae ikke mindste Røg eller Tegn paa Liv dernede, naar undtages nogle enkelte hvide Turbaner, der syntes at observere enhver Bevægelse. Byen havde hverken Standser eller Batterier; der førte tre Veie ind dertil. Saa snart man opfordrer Tyrkerne, meente Russerne, ville de nok overgive sig. Man sendte en Fredsfane derned. Den blev respecteret, og Efforten opfordrede Tyrkerne til at overgive Byen. Men Svaret var: „Vi spyttede paa de Bantroendes Skjæg og udfordre dem til at møde os. Vore Fædre, Kvinder og Børn ere bortsendte og i Sikkerhed. Vi ere her tre Hundrede som have svoret paa Koranen, aldrig at forlade Byen levende. Bring Eders General dette Svar, og sig ham, han skal vælge sig en anden Wei, thi den herigjennem gaaer ikke kun over vore Liig!“

Dette fornærmende Svar mod Russernes store Overmagt havde strax adskillige Batailloners Fremrykning til Følge, og disse rykkede paa eengang frem ad alle de til Byen førende Veie. Men neppe havde Kolonnerne sat Foden frem derpaa, førend de fik en saa dygtig Ladning, at Mange maatte bide i Græsset, og Resten trak sig tilbage. Et nyt Forsøg havde ikke bedre Udfald. Værgelssig over at blive opholdt af en saadan Haandsfuld Folk, gav den russiske General Ordre til at stifte Landsbyen i Brand. Et Par Kosacker listede sig hen til et Huus, og snart stod Taget i Lue. Det blæste temmelig stærkt, og raast hvirvlede den sorte Røg hen over Poplerne; Alt stod beredt til at modtage de fra Luerne flygtende Tyrker. Ilden tog meer og mere Overhaand; det ene Huus bragede efter det andet; Gnisterne sprudede i sorte Røgskyer himmelhøit, men — ingen Tyrk lod sig see. Forgjæves var enhver Udgang besat. Alle Russerne saae paa hverandre. Nu ligge der kun en Hob rygende Ruiner foran dem. De rykke hen dertil; nogle stegte Mennekkeliig sig dem, at trehundrede Tappre havde hellere foretrukket den skrækkeligste Død paa deres egen Grund, end Flugten for de russiske Bajonetter! Thermopylæ! Hvor bliver nu Din Hæder! *)

*) *As Travels in the Seat of War in the East, by Alexander. Lond. 1830.* Forfatteren havde selv bievaaet den fortalte Scene.

En betydningsfuld Drøm.

Som et Sideskyltke til det mærkelige Tilfælde, at den nuværende Kæmpe af Frankrig, Carl X, den sidste Gang han aabnede Regjeringskammerene, tabte Hatten af sit Hoved, og Hertugen af Orleans, den Franskes nuværende Konge, tog den op igjen, kun de følgende mærkværdige Drøm, som Napoleon en Gang havde hørt, fortalt i hans 15aarige Kammerkjæters, Constants, Memoirer, vistnok have dobbelt Interesse:

„En Aften i Erfurt, ved Monarkforsamlingen i Octobr. 1808, da Keiser Alexander havde i Skuespilhuset ved det Sted i Oedipes: „L'amitié d'un grand homme est un bienfait de Dieu!“ paa det allervenskabeligste raft Keiser Napoleon Haanden, og alle tilstedeværende Fyrster havde applauderet denne rørende Scene, kom Napoleon meget foruroliget hjem; jeg flødte ham af, og hjalp ham, som sædvanligt, tilfængs. Alle Dørene som førte til Sovestuen, vare lukkede, alle ind- og udvendige Vinduesstæder omhyggeligt tilskudte, og man kunde paa ingen mulig Maade komme ind i Keiserens Sovestue undtagen gennem den Sal, som Rustan og jeg sov i. Neden for Trappen stod en Skildvagter. Hver Nat var jeg hidtil ubekymret og rolig i den Tanke, at Ingen kunde komme til Keiseren uden at vaagne mig. Bemeldte Nat, efter at jeg var sovet fast ind, vaagnedes jeg pludseligt af en underlig Alarm. Jeg gned mine Øjne, og lyttede med al mulig Opmærksomhed, men da jeg intet videre fornam, troede jeg, at have drømt. Jeg

prøvede derpaa at falde i Søvn igjen, men paa eengang hørte jeg en flagelig Jamren, som om der En blev aflivet. Dette hørte jeg to Gange; jeg sad opreist i min Seng, heel ubevægelig, Haarene reiste sig paa mit Hoved; en kold Sved løb mig ned ad Ryggen. Pludseligt forekom det mig, som om man vilde myrde Keiseren. Jeg sprang ud af Sengen og vaagnede Rustan. Skriget blev endnu stærkere. Da aabnede jeg med al mulig Forsigtighed det keiserlige Sovegemak. Jeg gjennemsgætte hele Værelset med mine Dine, og overbevistes om, at der ikke befandt sig nogen Fremmed derinde; jeg nærmede mig Keiserens Seng, og fandt ham liggende tværs over den, Overdyne og Hovedpuderne paa Gulvet, han selv i en konvulsivt Stilling. Hans hele Skikkelse saae forfærdelig ud, hans Lemmer vare krampagtigt sammentrukne, hans Mund stod aaben, og gav uartikulerede Toner fra sig; hans Bryst arbejdede voldsomt; en af hans Hænder laae, fast sammenknuget, paa Hjertesgruben. Jeg gruede for at see ham ligge saaledes; jeg kaldte paa ham, han svarte ikke; jeg gjentog mit Raab endnu tovendegange, men uden Svar; da rystede jeg ham gandske sagte; han vaagnede med et høit Skrig, saae sig om og spurgte, hvad der var paafærde. Derpaa reiste han sig op i Sengen og stirrede vildt omkring sig. Jeg sagde, at jeg havde vaagnet ham, fordi jeg havde mærket, at han var bleven trykket af Alpen. „Tak skal De have, kjære Constant! sagde han: Al, hvor jeg har været plaget af en frygtelig Drøm! En Bjørn aabnede mit Bryst og aad af mit Hjerte.“ Derpaa stod Keiseren op af

Sengen; jeg maatte rede den om igjen, og da han dryppede af Sved, trak han andet Linned paa, og lagde sig ned igjen. I lang Tid kunde Reiseren ikke forglemme denne Drøm, og lod sig det være meget angelegent at forskaffe sig Oplysning om Foranledningen dertil.

K r o e n i K u e l l e .

Fen af Grevinde S—s Aftencirkler talte man om Palladset i Malmaison, Keiserinde Josephines Opholdsted, og om dette Slots fortryllende Pragt.

Da bemærkede Prinds Eugen, som just var tilstede: „De ville vel neppe troe, mine Herrer, at et Sted, hvis Glæde og Skjønhed fortryller Enhver, engang kun betragtedes med Rædsel, som Tyranniets og menneskelig Elendigheds Sæde. Og dog er det saa. Det fik sit Navn, da det var Cardinal Richelieu's Residents, hiin Ministers, som, i Skjul af Ludvig den Trettendes Throne, udøvede det blodigste Tyrannie. Jeg hørte, tilsoiede Prindsen: et i hiin Egn opbevaret Sagn, der maaskee kunde give Stof til et moderne Drama.“ — Selskabet bad ham fortælle det, og han meddeelte Følgende:

„En mørk Novemberdag holdt en Reiseren tilhest udenfor Kroen i Landsbyen Ruelle, som støder til Paris ved Malmaison. Vertinden treen ud, for at modtage ham, og efterat have givet Staldkarlen sin Hest, bestilte han Middagspise. Man anviste ham det bedste

ste Bærelse i Huset, og Bertinden snermede sig, for at besørge det Fornødne. Ikke længe efter holdt en anden Kyttur udenfor Kroen, og forlangte ligeledes Midt-dagsmad.

„Det gjør mig meget ondt, min Herre, ei at kunne tjene Dem! sagde Bertinden: Thi Alt, hvad vi have i Huset, haren Herre, som kom saa Dieblikke for De, gjort Beslag paa.“

„Saa gaae op til ham, bad den Fremmede: og sig ham, at jeg vilde være ham meget forbunden, om han vilde tillade mig, at spise med ham; jeg vil meget gjerne betale min Part.“

Bertinden udrettede sit Grinde, og fik, af den første Gæst, det høflige Svar: „Sig den fremmede Herre, hans Selskab skal være mig meget behageligt, men jeg er ikke vant til, at tage Betaling af Nogen, som jeg indbyder.“

Den anden Fremmede gik op, og efter at have udtrykt sin Erkjendtlighed for den beviste Godhed, satte Begge sig tilbords. I Begyndelsen var man temmelig ordknap, men ved Deserten blev Underholdningen muntre, og den anden Fremmede tog sig den Frihed, at spørge sin artige Vert, hvad der havde ført ham til denne Egn, hvor han syntes at være fremmed.

„Kardinalen har befalet mig, at møde her!“ var Svaret. — „Kardinalen? raabte hans Bordsfælle overrasket: Tilgiv min Nysgjerrighed! Har De maaskee Grund til at antage, at De har fornærmet Kardinalen ved Eet eller Andet?“

„Ingenlunde! Jeg er egentligt hidkommen, for at forsvare mig mod en saadan Beskyldning. Sagen er denne: I min Fødebye Rochel udbredtes, for kort

iden, en giftig Satire oder Kardinalens offentlige Liv og Charakter; adskillige Udsryk deraf kom i Kongens Hænder. Skjøndt jeg nu aldrig i mine Levedage har ladet trykke Saameget som eet eneste Ord, har man dog beskylt mig for, at være Snædeskriftets Forfatter. Jeg har ikke betænkt mig paa, at adlyde Kardinalens Befaling, i det Haab, let at kunne gjendrive saa taabelig en Anklage."

"Min Herre! tog den fremmede Gæst Ordet, med et umiskjendeligt Udsryk af Angst: Tak De Forsynet for det lykkelige Tilfælde, som idag har ført mig til Dem. Ogsaa jeg er bestilt herhid af Kardinalen, men kun — derom er jeg overbevist — for at hugge Hovedet af Dem." — Rædsel gjennemrystede Den, til hvem disse Ord taltes.

"Ja, min Herre! vedblev den uhyggelige Gæst: Jeg er Skarpretter i en Nabobye, og saatiidt Kardinalen hemmeligt vil hæve sig paa Rogen, faaer jeg Ordre, at møde paa Slottet. Det, De nys har fortalt mig, overbeviser mig om, at han har udseet Dem til sit Offer. Men frygt Intet; jeg skal hjælpe Dem at flye. Lad Deres Hest sadle, og følg mig."

Skarpretteren førte ham nu, ad en Bivei, gennem Skoven ved Butard. „Seer De, sagde han, da de nærmede sig Slottet: Seer De hiint Gittervindue, som næsten naaer til Glughullerne i det mellemste Taarn? I dette Fængsel fældes og fuldbyrdes Domme, mod hvilke ingen Appæl gjælder. De henrettede Slagtoffre styrter man ned i Vandgraven, hvor de hurtigt fortæres af ulædsket Kalk. Skjul Dem i dette Krat, og naar De, inden en Time, seer Lys i hiint Vindue, saa kan De deraf slutte, at jeg er hidkaldt, for at hals hugge en Anden; men seer De intet Lys,

kan De forlade Dem paa, at De var Offret. I saa Fald maa De flygte over Hals og Hoved."

De adskiltes. Intet Lys viste sig i Taarnvinduet, og den Reisende galopperede bort. Ufortøvet forlod han Frankrig, og først efter Kardinalens Død bovede han, at vende tilbage.

Hans første Grinde var, at besøge Kroen i Ruelle, og at spørge efter sin Belgjører. Men alt i nogle Aar havde man Intet hørt til ham mere. Han fortalte herpaa sit Eventyr, som, i hiin Egn, er blevet et Folkesagn, der har givet Kroen et Slags Celebritet. Man viser endnu det Bærelse, hvor begge de Fremmede have spist sammen, og kalder det: „la salle de bon secours."

Agrippa's Tryllespeil.

Et Phantasiemalerie.

En smuk Høstaften, just som de længere bordende Skygger begyndte at udbrede sig over det herlige Florents, bankede det stærkt paa Cornelius Agrippa's *) Dør. Strax efter treen en Fremmed ind i Bærelset, hvor Philosophen sad ved sit Arbeidsbord.

Den Fremmede var finbygget, havde et maneersligt Væsen og et vist ubestrikeligt hemmelighedsfuldt

*) Agrippa levede i det 15 og 16 Aarhundrede. Han var en mærkværdig Læge og Philosoph. Ogsaa kender han Magie.

Udvortes, som opvakte Frygt, om ikke Mobbhydelighed. Det var umuligt, fra hans Udvortes at slutte til hans Alder, thi Tegnene paa Ungdom og Alderdom vare forunderligt blandede deri. Ingen Rynke saaes i hans Ansigt; hans store, sorte Dine straalte med ungdommelig Ild og Fyrighed; derimod syntes hans staaelige Skikkelse, nedbøjet af Aarenes Byrde, og hans Haar var graat, skjøndt det havde en stærk Væxt. Hans Røst var svag og skjælvende, og dog trængte dens melodiske Klang til Sjælens Jnderste. Han var klædt som en florentinsk Adelsmand; dog holdt han i Haanden en Stav, liig den, Pilegrime pleie at bære, og havde over sin Vest et Silkebelte, prydet med orientalske Charakterer. Hans Ansigt var dødsblegt, men hvert enkelt Træk var smukt, og det Heles Udtryk bar Præget af den dybeste Wiisdom, blands det med hjertenagende Kummer.

„Undskyld mig, høifæredede Herre! tiltalte han Philosophen: Jeg kunde ikke forlade Staden Florents, uden at have gjort en Mands Bekjendtskab, som er dens Stoltthed, og hvis Ravn, lydende gennem alle Lande, har opfyldt Enhver med Hviagtelse og Bevundring.“

„De er mig velkommen! svarte Agrippa: Hvor vel jeg befrygter, at Deres Videbegjerlighed ikke vil høste stort hos mig. Jeg er et ubetydeligt Væsen. Ifødetfor, efter Andres Exempel, som maaskee ere visere, at have anvendt mine Dage paa at vinde Riigdom og Ære, har jeg tilbragt mange Aar i mæisommelige og utaknemmelige Studier, idet jeg forsøgte, at afføre Naturens Hemmeligheder og trænge ind i de forborgne Videnskabers Dybheder.“

„Mange Aar ! raabte den Fremmede melankolsk, og et underligt Smil viste sig i hans Ansigt : Mange Aar, Mand, som neppe, siden Du forlod Din Bugge, har stuet 80 Somre, og nu staaer nær den stille Grav, der villig vil optage Dig i sine beskyttende Arme ! Jeg kommer just fra de stille og fredelige Grave, som, beslyste af den dalende Sols sidste Straaler, syntes at smile mildt. Da jeg endnu var en Dreng, af, da ønskede jeg, at worde Solen liig ; dens Løbebane syntes mig saa lang, saa straalende. Og idag, paa hiin Kirkegaard — af, da følte jeg, det var bedre, at hvile i den kjølige Grav, end at ligne Hiin. Den gik ned, bag hine Bjerge, som det syntes, for at hvile sig. Men allerede imorgen maa den atter herfrem til sit Dagværk, og paany begynde den saatidt tilbagelagte, kjedelige og mœisommelige Reise. For den gives der ingen Grav, og Morgen; og Aftenduggen, hvad er den Andet, end Taarer, som den sælber over sin ynkværdige Bestemmelse ! —“

Agrippa havde, fra sin Barndom af, været en Ven og Beundrer af de ophæiede Naturskønheder, og tidt havde han, med rørt Sjæl, betragtet den dalende Sol ; men de Tanker og Følelser, den Fremmede nys havde ytret, vare saa himmelvidt forskjellige fra det, han selv havde tænkt og følt, at han, nogle Diebliske, saae paa Manden med maaløs Forundring. Men snart tog Denne atter saaledes tilorde :

„Dog — tilgiv mig — jeg har fjernet mig fra mit Besøgs egentlige Formaal. Jeg har hørt utrolige Ting om et vidunderligt Speil, som det er lykkedes Eders hemmelige Videnskaber at frembringe, og hvori Enhver kan see en Gravværende, eller vel endog en Død, naar han af gandske Sjæl ønsker sig et Syn. For

mine Dine er der, i denne sublunariske Verden, Intet, som de endnu kunde lystes ved at see. Graven bedækker alle dem, jeg har elsket. Tidens Strøm har revet Alt med sig i sit Løb, Alt, hvad der engang skjænkede mig Trøst og Glæde. Verden er en stor Jammerdal; men af alle de Taarer, som flyde i den, flyder ingen for mig — ja, hvad der endnu er værre, Taarekilderne ere, i mit eget Jnderste, forlængst hentørrede. Jeg ønsker, at gjensee det hulde Ansigt, jeg fordmul elskede saa høit. Dette Syn vilde være glædeligere for mit Hjerte, end Alt i Verden — Graven undtagen!”

Eremitens lidenskabelige Klager gjorde saa dybt et Indtryk paa Agrippa, at han, skøndt han ugjerne gav sit vidunderlige Speil til Priis for Nysgjerriges Dine, og tidt havde tilbageviist de betydeligste Gaver og de høieste Værestegn, som man havde budet ham for et Blik i det magiske Speil, dog besluttede, at føie ham.

„Hvem begjærer Du at see?” spurgte han med mægtig Røst. — „Min Datter Mirjam, mit hulde, eneste Barn.”

Cornelius lukkede nu alt Lys ude, stillede den Fremmede ved sin høire Side, og begyndte, med sagte, melodisk Stemme, i et ubekjendt Tungemaal, at synge nogle Vers, hvorpaa den Fremmede troede at høre en svarende Sang, der dog var saa svag, saa ubestemt, saa forunderlig, at han virkeligt ikke vidste, om det han hørte, var blot Indbildning. Cornelius fortsatte imidlertid sin Sang, og see, et mildt Lys begyndte at udbrede sig i Værelset, uden at det var muligt at opdage, hvorfra det kom.

Pludseligt saae den Ubekjendte et Speil, som indtog Værelsets Bagvæg, og hvis Overflade syntes at være bedækket med en Sky.

„Døde hun i Ægteskabens hellige Bånd?“
spurgte Cornelius.

„Nei, hun var Jomfru, reen og kysk, som Sneen.“

„Hvormange Aar ere henrundne, siden Graven tog hende i sit Skød.“

Et uvilligt Blik undsoer den Fremmedes Dø, og utaalmodig svarte han: „Mange Aar, mange Aar, flere end jeg nu har Tid at opregne.“

„Det er mig ikke nok! raabte Agrippa: Thi for hvert Decennium, som er forgangen siden hendes Død, maa jeg eengang manipulere denne Bæg, og naar dette er skeet, vil Du see hendes Skikkelse i Speilet hist.“

„Begynd! raabte den Fremmede dybsuffende: Begynd, og vord ikke træt.“

Cornelius saae, med nogen Fortrædelighed, paa sin sælsomme Gæst. Men han undskyldte hans underlige Fremfærd, idet han tog Hensyn til de tunge Skjebner, som syntes at have truffet ham i Løbet af hans lange Liv.

Derpaa begyndte han, paa en mystisk Maade, at manipulere Bæggen, og dermed vedblev han en god Stund, Men til hans store Skræk syntes den saa ofte prøvede Trolddomskraft at være forsvunden. Med Hestighed vendte han sig nu til den Fremmede:

„Hvo og hvad est Du, gaadefulde Menneſke? overfoer han ham: Din Nærværelse begynder at forurolige mig. Efter alle min kongelige Kunſts Regler maatte Billedet have vliſt ſig, om end Din Datter havde levet for 400 Aar ſiden. Formaaſtelige, ſkulde Du have vovet at ſpotte? ſkulde hiin Pige maaſkee aldrig have vandret paa vor Planet?“

„Vedbliv! Hun var et Jordens Barn!“ var det Svar, denne stormende Tiltale afstøffede den Ube- kjendte.

Den gamle, i saamange Underværker dybtind- viede Agrippa's Mysgjerrighed, rørte sig levende. Han vedblev, og efter at han, efter sin Beregning, havde tilbagelagt et Tidrum af 1200 Aar, begyndte Skyen, som hidtil havde bedækket Speilets Overflade, at fordele sig, hvorpaa den Ubekjendte, med Udbrud af den inderligste Glæde, saae paa den Gjenstand, der nu blev synlig.

En fortryllende, høist romantisk Egn fremtraadte. I Begyndelsen viste sig høie Bjerge, bedækkede med gamle Cedre. En brusende Strøm styrtede ned fra Bjerget; i Forgrunden græssede Kameler. I Skyg- gen af et hvidt Palmetræ viste sig, i østerlandsk Costü- me, en ung, riigklædt Pige af fortryllende Skjønhed. Hun søgte Beskyttelse mod den brændende Middagsol.

„Det er hende, det er hende!“ raabte den Frem- mede, og vilde styrte frem mod Speilbilledet. Men Cornelius holdt ham tilbage. „Hvad gjør Du, altfor heftige Mand? Betænk, at med hvert Skridt, Du kommer Speilet nærmere, vorder Billedet svagere, indtil det omsider gandske forsvinder.“

Saaledes advaret, traadte den Fremmede tilbage til den ham anviste Plads; men hans Gemyt var saa exalteret, at han maatte støtte sig ved Philosophen, medens han, fra Tid til anden, udstødte usammen- hængende, snart Henrykkelse, snart Fortvivlelse beteg- nende Utringer: Det er hende, lyslevende hende! O, hvor smuk er hun! Mirjam, mit Barn, vil Du ikke tale med mig? Himmel, hun hører mig, hun tilsmiler mig! — O, tal, min Datter! blot eet eneste Ord!

eller aand, suk idetmindste! — Ak, „Alt er" stumt, søns
derrevet, som dette Hjerte! — Men, hun gjentager
hiint søde Smil, hvis Erindring tusind lange Aar ei
kunde udslutte af mit Hjerte. — Nei, længere kan jeg
ikke holde mig! — Jeg maa, jeg maa slutte hende i
mine Arme! — —“

Neppe havde han udtalt disse Ord, før han styr-
tede mod Speilet. Men hurtigt forsvandt det yndige
Landskab. Hiin Sky vendte tilbage, og den Frem-
mede sank bevidstløs til Jorden.

Da han igjen kom til sig selv, befandt han sig i
den ærværdige Agrippa's Arme, som bestrøg hans
Lindinger med styrkende Balsom, og betragtede ham
med bekymrede Blikke. Hurtigt, med fuldkommen
tilbagevendt Kraft, stod han op, og trykte inderligrørt
den Mand's Hænder, som havde vidst, at fremkalde
hiint Speilbillede. „Tak for Din Deeltagelse! raabte
han: Men især for den vemodige Glæde, Du har
skjenket mig!“

Med disse Ord rakte han ham en Pung med
Guld, som Philosophen dog tilbageviste. „Behold Dine
Penge! sagde han til ham: I Sandhed, jeg veed ei,
om en Christen tør tage mod Sligt. Men i alt Fald
vil jeg ansee mig tilstrækkeligt belønnet, naar Du vil
sige mig, hvo Du er.“

„See did!“ svarte den Fremmede, idet han pe-
gede paa et Malerie, som hang i Stuen.

„Ja! svarte Philosophen: Det er et herligt
Mesterværk, af en udmærket Kunstner. Det fore-
stiller vor Frelser, som bærer sit Kors.“

„Men see did!“ vedblev den Fremmede, idet
han pegede paa en af Maleriets Figurer.

Cornelius bemærkede med Forundring, at denne Figur havde den umiskjendeligste Lighed med den Fremmede.

„Denne Skikkelse, sagde han: forestiller den uhyrlige Jøde, som udsjeldte den guddommelige Korsdrager, fordi han gik saa langsomt, og derfor fordomtes til, at vandre paa Jorden indtil Herrens Gjenkomst.“

„Det er mig, det er mig!“ raabte den Fremmede i Rædselstone, og gik, uden at see sig om.

Og saa vidste da Cornelius Agrippa, at den evige Jøde havde været hans Gjæst.

Den siamesiske Suppe.

Den berømte Skuespiller Quin blev paa sine gamle Dage en udmærket Gastronom, og især havde han opfundet en saakaldet „siamesisk Suppe,“ som for sin Smag og Bellugt kom i almindelig Ry. Enhver ansaae det for en Ære, at kunne engang spise den siamesiske Suppe hos ham. Alverden plagede ham for en Opsskrift dertil, men Mændene afflog han det ligefrem, og Konerne med den største Artighed. Han blev bestormet fra alle Kanter ved Breve derom, men var ubevægelig. Da blev der endelig stiftet en ordentlig Sammenspørgelse imod ham. Mogle unge Mænd, som vare budne til ham, havde aftalt med hverandre, at de ikke vilde forlade hans Huus førend de, med det Gode eller med det Onde, havde afpresset ham Opsskriften. Men han fik Kundskab derom, og tog

fine Forholdsregler. Han leverede sin Husholder-
 ske et Par gamle Støvler. „Disse koger Du ret
 dygtigt! sagde han: Og naar de ere møre, skjærer
 Du dem i gandske fine Strimler, at de see ud som
 hakket Kjød.“ Som sagt, saa gjort. Soupeen skul-
 de gaae for sig. Strimlerne bleve kogte i en vel-
 tillukket Potte med Løg, Peber, Viin, flamske Gild,
 Vand, og en heel Deel andre Ingredientser, og sat
 ind paa Bordet som „flamesist Suppe.“ Al, saa
 deiligt havde den endnu aldrig lugtet, saa fortræffe-
 ligt havde den endnu aldrig smagt Nogen. Alle
 spiste med stor Begjerlighed, saaner som Quin, der
 foregav Upasselighed. Aftenen henrandt meget beha-
 geligt, Afskedstimen kom, og de Sammensvorne ryk-
 fede nu frem med deres Begjering, som Quin, isøt-
 ge deres Forsikkring, allerede engang for længe siden
 havde lovet dem at ville opfylde. Han gjorde Ud-
 slugter, undskyldte sig, indtil endelig Gjæsternes Taal-
 modighed var forbi, og de ligefrem erklærte ham:
 at de ikke veeg fra Stedet førend han havde opfyldt
 deres Ønske. „Nu, velan da!“ sagde han. Alle
 satte sig ned og toge deres Lommebøger frem. For-
 ventningsfulde holdt Enhver sin Blyant mellem Fin-
 grene. „Først, saa begyndte Quin: tager De et
 Par gamle Støvler.“ — „Hvad? Gamle Støvler?“
 — „Jo ældre, jo bedre.“ — „Hvad for noget?“
 — „Skiller Saalerne fra Skasterne, og koger dem
 i en Epand Vand?“ — Alle saae paa hverandre,
 som om de drømmede. Quin vedblev at dictere:
 „Derpaa skjæres de, naar de ere møre, i tynde, fine
 Strimler, og koges derpaa i 6 Potter Vand med —“

Nu var Gjæsternes Taalmodighed tilende; de
 sprang larmende op imod ham og spurgte, om han

holdt dem for Narre? — „Aldeles ikke! svarte han: Behag at spørge min Huusholderste.“ — Men det vilde de ikke besatte sig med; de saae kun altfor vel paa hans satiriske Mine, at han havde talt Sandhed. „Og skulde denne Suppe ikke rigtig smage Dem, mine Herrer! tilføiede han: saa gaae De kun ind til min Raboe, Apothekeren, og tag Dem en Priis Specacuanha!“ — Gæsterne forstode Vinket, og Quin blev aldrig siden plaget om nogen Dpsskrift til hans flamesiste Suppe.

Den skjønnne Mariane.

Mange, baade Herrer og Damer, have vistnok hørt Reisende, som ere komne fra Hamborg, fortælle om denne vidt og bredt berømte Opvartningspige i Eimsbüttel. En Dr. Sachs har nylig beskrevet hende saaledes:

J bemeldte Eimsbüttel blev ogsaa mig den Lykke til Deel, Ansigt til Ansigt at gjøre Bekjendtskab med den berømte: skjønnne Mariane, den høit anskrevne Værtshuusdatter; hun synes at være rykket bort fra Ungdommens Æquator, og fortjener derfor mere at kaldes „die liebliche,“ end „die schöne,“ da det sidste Epitheton mere er beregnet paa Barighed. Hun er imidlertid endnu stedse meget yndig og elskværdig. Hendes Udfærd er meget klog, hendes Ansigt blegt, Trækkene fulde af et ædelt Udtryk, ligesom hendes dunkle Øie talende og klogt, og med et straffende, ikke fornærmende Blik veed hun stedse at tilbageholde de Paatrængende af den sig talrigt om hende forsamlende Mandsverden.

F r e s k o : A n e c d o t e r .

Et Selskab blev der talt om Livets Værd og Jfkeværd, samt over alle jordiske Tings Forgængelighed. Konen i Huset, som denne Samtale allerede havde været for længe, faldt endelig ind med disse Ord: „Na Paperlapap! Leve eller Jfke: Leve — naar man kun er frisk og sund!“

„De læser vel meget?“ spurgte en ung Mand en Frøken, som talte en heel Deel med om Bøger. „Åh, du gode Gud! svarte Pigen: Jeg har hele Dagen igjennem saameget at bestille, at jeg ingen anden Tid har til at læse, end naar jeg sover!“

To Bønder anstillede Betragtninger over Veiret, og Tørgen yttrede Haab om, at det nok vilde forandre sig med Nymaanen. „Men, Tørgen! sagde den Anden: Hvad gjør da vor Herre med alle de gamle Maaner?“ — „Dumrian! svarte Tørgen: Deraf gjør han jo de nye Stjerner!“

En Skriver paa Landet skulde gjøre en Fortegnelser over et Stervboes Efterladenskaber, hvoriblandt der fandtes en hebraisk Bibel, hvis Titel han ikke var istand til at udgrandfke. Han skrev derfor i Cataloget: „Item, en Bog med Begyndelsen ved Enden.“

Da der i et Vinteraftensselskab blev talt om et ihjelfrossent Menneske, gjorde En den Bemærkning: at det maatte være en meget let Død at fryse ihjel, thi, saa tilføiede han: saadanne Folk sætte sig hen og sove ind, og naar de saa vaagne, ere de døde.“

Tre Smaa-Digte
af
H. C. Andersen.

I.

Elskeren og Fuglen.**Elskeren.**

Høit paa Grenen Fuglen gynger;
Hører dog hvor smukt den synger!
Qvidrer lystigt hvad den veed,
Synger om min Kjærlighed.

Nævner over tusind' Gange
Hendes Navn i sine Sange;
Hjertet finder atter No,
Thi jeg veed, hun er mig tro!

Fuglen.

Nei, fra Neden blev jeg skræmmet,
Der er Bryllup nu i Hjemmet,
Bruden var Din Hjertenskjær —
Du forstaaer mig ikke her!

Elskeren.

Budskab den fra hende bringer.
O, saa saligt sødt det klinger!
Mig hun seer paa Tankens Strøm,
Og i hendes bedste Drøm!

Fuglen.

— Brud og Brudgom sad nu sammen;
Der var Lystighed og Gammen!
Smukt om Trostak blev der talt,
Men om Dig ei Tølen galdt.

Fiskeren.

Gud, til Dig jeg Tak vil sende!
 Fader, ja, Du gav mig hende,
 Hun min første Kjærlighed,
 Min i Tid og Evighed!

Lille Fugl, løst glad din Vinge!
 Hilsen du til hende bringe,
 Du om Trostløb synge maa,
 Og saa hun vil dig forstaae!

II.

- Wer kennt unsre Sinnen?
- Wer kennt unser Herz?

Goethe.

Du fatter ei Vølgenes evige Gang,
 Ei Aanden, som spulmer i Toner og Sang,
 Ei Følelsen dybt i Blomstens Duft,
 Og Solens Flamme mod Storm og Lust,
 Ei Fuglens Qvidren af Længsel og Lyst,
 Og troer dog, Du fatter en Digters Bryll?

Der spulmer det meer end i Vølgenes Gang;
 Der findes jo Ritlen til Toner og Sang,
 Der voxer Blomsten med evig Duft,
 Der brænder det uden den kjolende Lust,
 Der kjæmpe Aander i Længsel og Lyst,
 De kjæmpe mod Døden, dybt i hans Bryll!

III.

„Liebe kann einen Satan bekehren.“

Hoffmann.

Om mine Digte
Man sig vil,
At her det neppe
Gik rigtigt til.

Ja til sig Tale
Man er parat,
At de fra Heine
Er Plagiat.

Hvad end de siger,
Er jeg dog fri,
Gud Amor ene
Er Skyld deri!

D u l e l e g e n.

Naar man undtager Krig og Pest og Død og Jesuiter,
Epil, Armød, Uager, Hungersnød, Tarantler og Banditer —
Med flere Skønhedspletter smaae paa vore smukke Dage,
Er der forresten ikke Stort paa dette Liv at klage.
Skøndt Belzebub er lovlig stærk, som kloge Folk vil vide,
Saa har vor Jord, vor dunkle Jord, dog og sin lysse
Side.

Det kommer selvfølgelig kun an paa, dette Lys at finde :
Og hvad kan Lyset gøre for, om visse Folk er blinde?
Saaledes kjender jeg en Ting, hvoraf man maa formode,

At Jorden har en god Natur og Villien til det Gode.
 Man roser dem, som Krudter fandt, og lærte Folk at trykke;
 Men Skydes er dog neppe nok til Livets sande Lykke;
 Og ved den sidste Kunst man fik saa mangen Bog i Panden,
 At tidt for bare Huskerie man glemte reent Forstanden.
 Den Ting, jeg mener — derimod — den maa jeg høilig
 prise!

Den gjør ei nogen Sjæl Fortred, men glæder alle Vise;
 „Men Navnet, Navnet paa den Ting, som er saa rar
 og egen —
 Hvad mener han, den gode Mand?“ — han mener Jule-
 legen!

Hvad var vel og foruden den vor lille, dunkle Tue?
 Mod Solen er den dog kun Blye, mod Stjernen Flint at
 skue;

Paa Himlen er den lille nok — et Solgran mellem Sole,
 Og tjener selv det høie Raad paa Himlens gyldne Stole.
 Men Paradiset var paa den — det skal ei Verden
 glemme:

Og i den muntre Juleleg har Paradiset hjemme.
 Den er en Verden fuld af Smil og Kys og søde Glæder,
 Hvor Diet aldrig bærer Sorg, og Blomsten aldrig grøder,
 Hvor Engle-Børn med Olieqvist om Paradiset frede,
 Og Solen aldrig sank i Vest ned over Brøders Brede.
 Saalænge der er Børn paa Jord, og barnligt Hjertes Lue,
 Saalænge maa der leges Juul paa Jordens lille Tue;
 Vil man berøve mig hiin Leg fra Verdens bedste Dage,
 Saa tag kun alt det Andet med, hvis det er værdt at
 tage!

Naar der ei meer er Udsigt til saa Meget som at hænges,
 Saa vil jeg ikke være her for alle Verdens Penge! —

Selv Straffen røber Kjærlighed og Omsorg for sin Næste :
 Og, være ganske fri derfor, er ikke med det Bedste ;
 Her findes, hvad Chinesisk før var for den bedste Hjerne :
 Straf og Belønning det er Eet — og straffes vil man
 gjerne.

I Grunden Dracos Lovsystem er her realiseret ;
 For alle Slags Forbrydelser een Straf er statueret ;
 Thi svarer vor med samme Grund, som Spartas, naar det
 gjælder :

„Jeg kender ingen større Straf — og større Løn ei heller!“
 Den hele criminelle Ret, som Loven indeholder,
 Er derfor meget hurtigt lært, og Hovedbrud ei volder :
 Og man er meer end ovenpaa med Hensyn til Examen,
 Naar man har overstaaet vel den mundtlige Tentamen. —

— — — — —
 „Ihr Herren ! Hvad er deres Dom ? — „Na ! lad dem Stjerne
 ner ikke!“ —

„I Mørke ?“ — „Det er ligesvem — ved Lys man seer dem
 ikke !“ —

„Adieu saalange !“ — Døren lukk. — — — — — „Nei, Gud !
 nei ! vil De bare —

Skal jeg indløse med min Mund den hele Stjerneffare ? !“ —
 „Naturligvis ! — et gyldent Pant er Stjernen hist paa
 Bue :

Hver Morgen af de mange Kys jo Himlens Kinder lue !
 Og, var det ei dens eget Bud, at kysse insind Gange,
 Af hvilken Aarsag troer De da, der var saa grumme mange ?
 De Himlens Cautionist mig er — jeg panter ud forfode :
 Jeg har, desuden selv hos Dem en Himmel jo tilgode.“ —

„Hvad skal den Næste ? — „frifte !“ — „Vel ! for Dem
 jeg vil betjende :

De Hjertets Commissioner har — De bør og have dem !“ —

„Adieu saalange!“ Døren lukk. — — — „Nei, slip!

jeg Alt forlader —

Jeg absolverer — hører De? — som Skrif — som Skrif-
tesfader!

Jeg troer — jeg seer jo Deres Bryst af Anger glømneme
boret!

Men, at De sig en Synder var, det vilde jeg forsvoret!”

„De smigrer mig — jeg veed forvel, jeg er endnu Bæ-
gynnder;

Men jeg begjerer Afslad med for alle Fremtids-Synder:

Dg, naar mit Eget slipper op — som kan den Bedste
hænde —

Saa tager Arve synden fat — og den er uden Ende!” —

„Hvad er den næste Synders Dom?” — „Han skal i Brøns-
den falde!”

„Saa falder jeg for Dem!” — „hvor dybt?” — „Nu vel!
een Gang for alle —

Hvor stort er Klodens Gjennemsnit? — dog, ligegodt med
Kloden —

Jeg har med Dem at gjøre her og ei med Antipoden —

Et hundred Men da” — „nei Gud! saa maa jeg la'e Dem
ligge;

Jeg troer, De vil!? — saa dyb en Brønd paa Jorden findes
ikke!” —

„Ja! det er ogsaa Miners Brønd — den kaldes dyb med
Joie!

Mit Hjerte har jeg sat i Pant, som Odin før sit Die;

Thi har jeg ogsaa vel fortjent en Lædskedrik at tage —

D! ræk mig Læbens Purpurfaal, og lad mig bare smage!” —

Hør, Muse! hvis Du vil, som jeg, saa ville vi pausere!

Den Kyssestua er ganske god, men Snarl, og intet Mere;

Dg Enden bliver dog derpaa — det skal Du se, min Pige!

At man i Prosa svarer kort: „vi gjør, hvad hine siger!“
 Nu — det forstaaer sig — paa det Svar der svares kan
 istedet:

Naar man ei snakke maa derom, hvad Mart er der saa
 ved'et? —

Dg fatter man ei Tingen op saa fuldt i sine Dele,
 Saa har man Oversigt tesmeer med Hensyn til det Hele.
 Men tag kun Gød i Haand, mit Barn! og list Dig lidt
 alene!

Jeg følger Dig saa godt, jeg kan, paa mine lange
 Bene. *) —

O! der er Leg og Lystighed fra Pol til Pol at stue!
 Den hele frydefulde Jord staaer som en Julestue;
 Hver Glæde vaagner, som forlængst i Hjerte-Krybben sover,
 Dg Himlen, som et Juletræ, sin Krone staaer derover.
 Fuldt er det store Træ behængt med deilige Præsenter;
 Guldbabler, Stjerne-Billeder — Alt mellem Lovet pranger:
 Dg Fader, Bedste-Fader selv staaer paa sin Skæ deroppe,
 Dg seer paa sine glæde Børn, som efter Gaven hoppe.
 Dog, at! saa kort, som Julen selv, er Paradiis herneben:
 Fjern er den gyldne Stjerne hist, og fjern er Evigheden;
 Paa Jorden er det dog kun Leg, hvad Alvor hist skal blive.
 Dg Hjertet har saa Meget hjært, som Verden ei kan give.
 Men hist det sande Paradiis i Morgenlyset brænder:
 Dg Barnet aabne skal dets Port med sine spæde Hænder;
 Der samles alle Verdens Lyst og alle Godes Lue,
 Der er en evig Barnesfest og evig Julestue!

S. J. Hansen.

*) Notabene: Vers-Bene.

Sylvesternat.

Nu synker den trætte Gubbe ned
 I Bølgens Grav,
 Og tung af hans matte Hænder gled
 Den brudte Stav,
 Det nye Aar flyver med Smil paa Kind
 Og freidigt Sind
 Paa lette sølverne Binge,
 Frit skuer Glutten i Verden ud,
 Han ændser ei Vintrens Storm og Slud,
 Hvad monne han Jorden bringe?

 Jeg veed det ei! — Mod Fremtidens Skjul
 Ei vil jeg see,
 Tilbage flygter min Tankes Fugl
 For Tidens Lee;
 Grindring! du søde, du blege Mø!
 Paa Verdens Ø,
 Du kjerlig din Sanger følge!
 Milde vinker du ham ved Aarets Grav,
 Mens fjernt i Evigheds dybe Hav
 Henruller den stummende Bølge.

 Ja! Held hvert kjerligt, hvert trofast Bryst,
 Som mig forstod,
 Som alt paa Torderig Himlens Lyst
 Mig søle lod;
 Et Barn er Skjalden — hver Blomst han sandt
 Han trolig bandt
 I Mindets Krands ved sit Hjerte;
 O, mine Venner! Held Eder, Held!
 For Eder flammer i trofast Sjæl
 Erkjendtligheds blussende Kjerte.

De frøundne Timer, paa Fortids Kyst
 Jeg seer dem staae,
 De falske paa mig med sølvklar Nøst
 Som Engle smaae,
 De vinke tilbage Skjaldens Aand
 Med hvide Haand,
 Mens Laaren perler paa Rinden;
 At snart! At snart maae vi stilles ad,
 Bort flygter Livet som Høstens Blad
 Der hvirvles affted i Vinden.

Og blandt dem stander den gamle Mand,
 Det frøundne Aar,
 Mod Gravens Hvile nu stunder han
 Med Sølvhaar,
 Hvult drøner alt Midnatstogens Klang,
 Endt er hans Gang,
 Hist kommer hans yngre Broder,
 Hvert Klokkeslag falder tungt paa min Skat,
 At, vi maae stilles, Farvel, Farvel!
 Vi samles bag Mattens Klover!

Fr. Sneedorff Birch.

Til Læsere.

Hermed fremtræder det halvtredsindstypende Bind af „Læsefrugterne.“ I den betydelige Række, de have tilbagelagt, have de leveret omtrent femhundredde Noveller, Fortællinger, historiske Skildringer *xc.*, og over dobbelt saamange kortere Artikler: historiske Misceller, Charactertræk, Anecdoter, Digte *xc.*, deels originale, navnlig af

H. E. Andersen, Elisa Beier, Bernhoff, Bierregaard, Fr. Sneezborff Birch, Blache, St. St. Blicher, N. Blicher, Sevel Bloch, Sophie Bohnhoff, Bøtcher, Frederike Bruun, N. Claudius, P. D. Faber, Julin-Fabricius, Fohrmann, Foss, H. M. Frisch, Sara Marie Føns, Garbrecht, Grønholz, Gundelach, Gynthelberg, F. J. Hansen, M. E. Hansen, Haste, Hellemann, Hilwar, E. v. Holten, J. R. Høst, Ingemann, Hanna Irgens, Juliane Marie Jessen, N. Juel, Kjeldsen, K. Kristensen, L. Kruse, Fr. Lerche, Lyngbye, Miller, Nyboe, A. Nilsen, Proft, Schalldemose, M. N. Schmidh, N. P. Schøler, Th. Schorn, E. N. Schwach, Brinck-Seidelin, H. G. Sommer, Soborg, Sophia Voigt, M. Wiinther, Sophus Zahle og Øhtenschlager;

deels oversatte fra fremmede Forfattere's Værker, blandt hvilke det maa være nok at nævne:

Apel, B. Alexis, Ballenstedt, Blumenhagen, Louise Brachmann, Bronikowsky, Bulgarin, Byron, Børne, Castelli, Helming v. Chezy, Claren, Contessa, G. Döring, La Motte Fouqué, Mad. Genlis, W. v. Gersdorff, Gekingh, Gothe, Grillparzer, v. der Hagen, v. Halem, Harro Harring, Hauff, Th. Hell, Herder, E. L. A. Hoffmann, Houwald, Elisa v. Hohenhausen, Fr. Jakobs, Jouy, W. Irving, Fr. Kind, Kisfaludi, Kleist, Kogebue, A. Lafontaine, Langbein, Lewald,

Friederike Lohmann, G. Loh, Sophie May, K. Mächler, Wilh. Müller, Neuffer, Niemerwicz, Jean Paul, Caroline Pichler, Prägel, Raupach, Rochlitz, R. Roos, Leop. Scheffer, Gust. Schilling, Johanna Schopenhauer, Amalia Schoppe, Spindler, H. Steffens, C. Streckfuß, Thaddäus, Tieck, Tromlitz, Wachsmann, Weissflog, van der Velde, Wodomecius, D. L. Wolff og Zschokke.

Skjænde Udgiveren har bestræbt sig for, i Udvalg, Omplantning og Anordning at tilfredsstille de For- dringer, Læseren var besejret at gjøre til et Værk, hvis Formaal skulde være, i begavede Aanders fortrinligere Arbejder at skjænke Aand og Hjerte en interessant Underholdning, føler han dog allforvel, at hans Tids- frist forlængst havde maattet ophøre, hvis det ei, i et velvilligt og overbærende Publikum's Deeltagelse, havde fundet sit fasteste Støttepunct, og denne Tølelse kan han ikke udtale her, uden tillige at bevidne sine Læsere den inderligste Taknemmelighed.

„Læsefrugterne“ begyndte under heldige Auspicier. Deels var der i Danmark intet andet Tidsskrift af samme Tendents, deels frembød sig det rigeste Stof. K. S. van der Velde havde just dengang, ved sin levende Phantasi og sin sjældne Opfatningsevne, hvortil kom en blomstrende Fremstilling, et let Sprog og en ypperlig Individualisering af alle Characterer, vundet sig et Navn som En af den tydske Læseverdens Yndlinger, og snart blev han ogsaa En af den danske; i det mindste har Udgiveren den Overbeviisning, at det især var hans Fortællinger, som strax fra første Begyndelse, vandt „Læsefrugterne“ saa talrigt et Publikum, og de Bind, der indeholde: Axel, Asmund, Thyrsklingerson, Glibustierne, Tartarlaget, Prinds Frederik, Mexiko's Erobring, Lichtensteinerne, Gjendø-

berne, Arved Gyllenskjærna, den böhmske Qvindefrig, Dronning Christine ic. have længe ikke været i Boghandelen mere. — E. T. A. Hoffmann, af hvem „Læsefrugterne“ ligeledes have leveret en Cyclus Fortællinger, vandt hos Mange en Yndest, der tilstrækkeligt synes retfærdiggjort ved den dybe og rige Natur, som i Intet af hans Aandsværker fornægter sig selv, og det er vel kun hans mindre begavede Efterligneres Uheld, som har bragt den Maneer, der bærer hans Navn, i Vanrygte. — K. Weissfog var tredje Mænd i det Kloverblad af tyske Digtere, „Læsefrugterne“ skylde meest, og en Tidlang maatte han erstatte Savnet af sine forudgangne Aandsforvandre, hvortil han ogsaa, ved sin skabende Indbildningskraft, sit ædle, kraftige Sprog og sin klare Fremstilling, syntes at egne sig fremfor nogen Samtidig. — Har den velvillige Læser, i Aarenes Løb, bemærket nogen Ebbe i Stof: Forraadet, da vil den findes saameget naturligere, som hine Mænd, der syntes Udgiveren værdigst at indføres i den danske Læseverden, levede saa sørgelig kort, uden i Hast at erstattes, og der desuden, ved Siden af „Læsefrugterne“ opstode ligearbedede Tidsskrifter, som øste af samme Kilder: Collision med dem maatte, saavidt muligt, undgaaes, og Balget blandt det, der var forhaanden, var da ikke frit mere.

Da det imidlertid — takket være det danske Publikums Velvillie endnu engang! — er lykkedes, at vedligeholde Læsefrugternes Tilværelse indtil nu, skrider Udgiveren saameget frimodigere til deres Fortsættelse, som de Sag, de ere helligede, stedse finde flere og talentfuldere Dyrkere i den fremmede Literatur, og

han har Løste om flere interessante originale Bidrag
 end hidtil. Naar Udgiveren hertil føier den For-
 sittring, at merkantilist Binding ligesaaalidet her-
 efter som hidtil, skal komme under Beregning ved
 nærværende Tidsskrifts Udgivelse, haaber han, ei at
 bede det forgjæves anbefalet Læsernes vedvarende
 Yndest, der har været, og skal vedblive at være hans
 Stræbens høieste Formaal og kjæreste Løn.

Karhuus, den 31te December 1830.

A. Sr. Elmquist.

